KATHARINE McGEE

ETAJUL O MIE

Katharine McGee

Seria: The Thousandth Floor
Volumul 1

ETAJUL O MIE

Original: *The Thousandth Floor* (2016)

Traducere de:
ANDRA ELENA AGAFIȚEI

virtual-project.eu

2017

PROLOG

Noiembrie 2118

Râsetele și muzica începuseră să se stingă la etajul o mie. Petrecerea se apropia ușor-ușor de final, când, în cele din urmă, până și cei mai gălăgioși invitați intrau împleticit în lifturi, îndreptându-se către locuințele lor de la etajele inferioare. Ferestrele din tavan și până la podea erau inundate de o beznă catifelată, cu toate că, în depărtare, soarele se înălța în tăcere, linia orizontului colorându-se în ocru, roz pal și auriu blând și strălucitor.

Și, apoi, un țipăt străpunse dintr-odată tăcerea când o fată se prăbuși spre pământ, trupul căzându-i din ce în ce mai repede prin aerul rece de dinaintea zorilor.

În doar trei minute, fata urma să se izbească de cimentul necruțător de pe East Avenue. Dar acum – cu părul care îi flutura ca un steag, cu rochia de mătase care i se lovea de rotunjimile corpului, cu buzele de un roșu aprins, înghețate într-un *O* care exprima perfect șocul –, chiar acum, în clipa aceasta, era mai frumoasă decât fusese vreodată.

Se spune că, înaintea morții, oamenii își văd viața trecându-le rapid prin fața ochilor. Dar, cum pământul se tot grăbea să o întâmpine, fata nu putea să se gândească decât la ultimele câteva ore, la calea pe care o urmase și care se sfârșea aici.

Dacă nu ar fi vorbit cu el… Dacă nu ar fi fost atât de nesăbuită… Dacă nu ar fi urcat acolo de la bun început…

Când supraveghetorul docului îi găsi rămășițele trupului și transmise cu mâini tremurânde un raport al incidentului, nu știa decât că fata era prima persoană care căzuse din Turn, în toți cei douăzeci și cinci de ani de existență ai acestuia. Nu știa cine era ea sau cum ajunsese afară.

Nu știa dacă picase, dacă fusese împinsă sau dacă – măcinată de greutatea secretelor nerostite – hotărâse să sară.

AVERY

Cu două luni în urmă

— M-am simțit minunat în seara asta! spuse Zay Wagner când o conduse pe Avery Fuller spre ușa apartamentului luxos al familiei ei.

Fuseseră la Acvariul New York de la etajul 830 și dansaseră în strălucirea blândă a bazinelor cu pești și a chipurilor cunoscute. Nu că lui Avery îi păsa prea mult de acvariu. Dar, așa cum spunea mereu prietena ei, Eris, o petrecere e o petrecere, nu?

— Și eu.

Avery își înclină capul blond spre scanerul de retină, iar ușa se deschise. Îi zâmbi lui Zay.

— Noapte bună!

El se întinse după mâna ei.

— Crezi că aș putea să intru? Dacă părinții tăi tot sunt plecați…

— Îmi pare rău, mormăi Avery, ascunzându-și iritarea cu un căscat prefăcut.

El căutase toată noaptea scuze ca să o atingă; ar fi trebuit să se aștepte la asta.

— Sunt epuizată.

— Avery! exclamă Zay dându-i drumul la mână, făcând un pas înapoi și trecându-și degetele prin păr. Facem asta de câteva săptămâni. Măcar mă *placi*?

Avery deschise gura, apoi amuți. Nu știa ce să spună.

Ceva trecu pe chipul lui Zay – iritare? confuzie?

— Am înțeles. Ne vedem mai târziu.

Se retrase către lift, apoi se întoarse, măsurând-o încă odată cu privirea.

— Ai fost foarte frumoasă în seara asta, adăugă el.

Ușile liftului se închiseră în urma lui cu un clic.

Avery oftă și intră în holul grandios al apartamentului ei. Înainte să vină pe lume, când Turnul era în construcție, părinții ei licitaseră agresiv ca să obțină acest loc – întregul etaj din vârf, singurul din întreaga structură care avea un foaier alcătuit

din două etaje. Erau foarte mândri de acest hol, dar Avery îl ura: golul care îi făcea pașii să răsune, oglinzile strălucitoare de pe toate suprafețele. Nu putea să se uite nicăieri fără să-și vadă reflexia.

Își scoase pantofii cu toc, lăsându-i în mijlocul holului, și se îndreptă în picioarele goale spre camera ei. Cineva urma să-i ia a doua zi, unul dintre roboți sau Sarah, dacă avea să apară la timp.

Săracul Zay. Avery chiar îl plăcea: era amuzant într-un fel gălăgios și agitat, care o făcea să râdă. Doar că nu simțea nimic atunci când se sărutau.

Dar singurul băiat pe care Avery își dorea *cu adevărat* să-l sărute era cel căruia nu ar fi putut niciodată să-i ofere un sărut.

Intră în camera ei și auzi bâzâitul discret al computerului încăperii, care se aprinse, scanându-i semnele vitale și potrivind temperatura. Un pahar de apă cu gheață apăru pe masa de lângă patul vechi cu baldachin – probabil din cauza șampaniei care încă se agita în stomacul ei gol, deși Avery nu se obosise să-l ceară. După ce Atlas plecase din oraș, ea dezactivase funcția de voce a computerului. El alesese accentul britanic și îl numise Jenkins. În lipsa lui, era prea deprimant să stea de vorbă cu Jenkins.

Cuvintele lui Zay îi răsunară în minte. *Ai fost foarte frumoasă în seara asta.* Desigur, el încercase doar să-i facă un compliment; nu ar fi avut de unde să știe cât de mult ura Avery acel cuvânt. Toată viața ei auzise cât era de frumoasă – din partea profesorilor, a băieților și a părinților ei. Până în momentul de față, cuvântul își pierduse tot înțelesul. Atlas, fratele ei adoptat, era singurul care știa că nu trebuie să o complimenteze.

Soții Fuller încercaseră ani de zile și cheltuiseră mulți bani ca să o conceapă pe Avery. Nu era sigură cât de mult îi costase, deși presupunea că valoarea ei era un pic mai mică decât a apartamentului lor. Părinții ei, amândoi de o înălțime medie, cu înfățișare simplă și păr șaten și subțire, îl aduseseră din Elveția cu avionul pe cel mai important cercetător din lume, ca să ajute la extragerea materialul lor genetic. Undeva, printre milioanele de combinații ale ADN-urilor obișnuite, ei găsiseră unica posibilitate care îi condusese la Avery.

Uneori, se întreba cum ar fi arătat dacă părinții ei ar fi conceput-o pe cale naturală sau dacă, pur și simplu, ar fi testat-o pentru boli, așa cum făceau majoritatea oamenilor de la etajele superioare. Ar fi moștenit umerii firavi ai mamei sale sau dinții mari ai tatălui? Nu că ar fi contat. Pierson și Elizabeth Fuller plătiseră pentru *această* fiică, cu părul blond ca mierea, cu picioare lungi și ochi albaștri, inteligentă ca tatăl ei și ingenioasă ca mama ei. Atlas spunea adesea că încăpățânarea era singurul ei cusur.

Avery își dorea ca acesta să fi fost singurul lucru în neregulă cu ea.

Își scutură părul, îl aranjă într-un coc lejer și ieși hotărâtă din camera ei. În bucătărie, deschise ușa de la cămară, întinzându-se deja după mânerul secret al panoului mecanic. Îl găsise cu ani în urmă, când se juca de-a v-ați ascunselea cu Atlas. Nici măcar nu era sigură dacă părinții ei știau de existența lui; nu era ca și când ei ar fi intrat vreodată aici.

Avery împinse panoul metalic către interior, iar o scară coborî din tavan în spațiul îngust al cămării. Apucându-și cu ambele mâini fustele rochiei din mătase ivorie, pătrunse în calea de acces și începu să urce, numărând din instinct treptele în italiană, *uno, due, tre.* Se întreba dacă Atlas fusese în Italia anul acesta, dacă mai plecase în Europa.

Balansându-se pe ultima treaptă de sus, se întinse să deschidă trapa și păși cu nerăbdare în întunericul biciuit de vânt.

Sub vuietul asurzitor al vântului, Avery auzi huruitul diferitelor mașinării de pe acoperișul din jurul ei, înghesuite sub cutiile rezistente la intemperii sau panouri fotovoltaice. Își simțea picioarele înghețate pe plăcile de metal ale platformei. Suporturi de oțel se arcuiau din fiecare colț, unindu-se deasupra pentru a forma faimosul vârf al Turnului.

Era o noapte senină, fără nori care să-i umezească genele sau din care să i se formeze picături de apă pe piele. Stelele scânteiau ca sticla sfărâmată pe vastitatea întunecată a cerului de noapte. Ar fi fost pedepsită pe viață dacă cineva ar fi știut că era aici, sus. Accesul spre exterior mai sus de etajul 150 era interzis; toate terasele de deasupra acelui nivel erau protejate de panouri grele, din sticlă de polietilenă, împotriva vânturilor puternice.

Avery se întreba dacă, în afară de ea, mai urcase vreodată cineva aici. De-a lungul unei laturi a acoperișului erau balustrade de siguranță, probabil pentru cazul în care muncitorii care se ocupau de întreținere ar fi trebuit să urce, dar, din câte știa, nimeni nu o făcea.

Nu îi spusese niciodată lui Atlas. Era unul din cele două secrete pe care le păstrase față de el. Dacă ar fi aflat, ar fi avut grijă ca ea să nu se mai întoarcă acolo, iar Avery nu suporta gândul de a renunța la asta. Îi plăcea aici – îi plăcea vântul care îi lovea fața și-i încâlcea părul, care o făcea să lăcrimeze și care vuia atât de tare, încât îi îneca visele sălbatice.

Se apropie de margine, bucurându-se de golul pe care îl simți în stomac atunci când privi peste oraș, scările rulante încolăcindu-se prin aerul de dedesubt ca niște șerpi fluorescenți. Orizontul părea imposibil de departe. Vedea totul, de la luminile din New Jersey în vest, până la străzile din Sprawl în sud și Brooklyn în est, iar mai departe, sclipirea argintie a Atlanticului.

Și, sub picioarele-i goale, se întindea cea mai mare construcție de pe pământ, o lume întreagă, la propriu. Ce ciudat era că, sub ea, în acest moment, erau milioane de oameni care mâncau, dormeau, visau și se atingeau. Avery clipi, simțindu-se deodată tulburător de singură. Cu toții erau străini, chiar și cei pe care îi cunoștea. De ce îi păsa de ei sau de ea sau de orice altceva, până la urmă?

Se sprijini în coate de balustradă și se înfioră. O singură mișcare greșită ar fi putut să o facă să cadă. Nu pentru prima dată, se întreba ce ar simți dacă ar cădea patru kilometri. Își imagina că, odată ce ar atinge viteza mortală, sentimentul de imponderabilitate ar fi ciudat de pașnic. Și că ar muri de atac de cord cu mult înainte de a se izbi de pământ. Închizând ochii, se aplecă în față, strângându-și peste margine degetele de la picioare date cu ojă argintie – tocmai când partea internă a pleoapelor se aprinse, căci lentilele ei de contact primeau un apel.

Ezită, iar un val de emoție vinovată o cuprinse când îi văzu numele. Se descurcase foarte bine toată vara, când fusese nevoită să evite asta, distrăgându-și atenția cu programul de studiu în Florența și, mai recent, cu Zay. Dar, după o clipă, Avery se întoarse și, tropăind, coborî rapid pe scară.

— Hei, spuse ea cu răsuflarea întretăiată când ajunse din nou în cămară, șoptind, chiar dacă prin preajmă nu era nimeni care să-i audă. Nu m-ai mai sunat de ceva vreme. Unde ești?

— Într-un loc nou. Ți-ar plăcea aici. Vocea lui era la fel, caldă și profundă ca întotdeauna. Cum stau lucrurile, Aves?

Și, iată-l: motivul pentru care Avery fusese nevoită să intre într-o furtună ca să scape de gândurile sale, de acea parte a mecanismului ei care o luase complet razna.

De cealaltă parte a firului era Atlas, fratele ei – și motivul pentru care ea nu-și dorea să sărute pe altcineva.

LEDA

Când elicopterul traversă East River și intră în spațiul aerian al orașului Manhattan, Leda Cole se aplecă și își lipi fața de sticla flexibilă, ca să vadă mai bine.

Această primă înfățișare a orașului era mereu magică, mai ales acum, când ferestrele de la etajele superioare luceau în soarele după-amiezii. Sub suprafața de neocrom, Leda zări sclipiri de culoare în locurile prin care treceau rapid lifturile, venele orașului care pompau energia vitală în sus și-n jos. Era la fel ca întotdeauna, gândi ea, extrem de modern și, totuși, cumva atemporal. Leda văzuse nenumărate poze ale vechiului New York, pe care oamenii îl lăudau mereu. Dar, în comparație cu Turnul, ei i se părea necizelat și urât.

— Te bucuri să fii acasă? o întrebă prudent mama ei, privind-o din cealaltă parte a culoarului.

Leda aprobă dând rapid din cap, fără să se deranjeze să-i răspundă. Nu vorbise mai deloc cu părinții ei de când o luaseră de la centrul de reabilitare, mai devreme în acea dimineață. Sau, de fapt, de când ajunsese acolo din cauza incidentului din iulie.

— Putem să comandăm de la Miatza în seara asta? Mi-e poftă de câteva săptămâni de un burger dodo, spuse fratele ei, Jamie, în încercarea clară de a o înveseli.

Leda îl ignoră. Jamie era mai mare cu doar unsprezece luni și urma să înceapă ultimul an de facultate, dar el și Leda nu erau atât de apropiați. Probabil pentru că nu aveau nimic în comun.

Cu Jamie, totul era direct și simplu, iar el nu părea niciodată să-și facă prea multe griji. El și Leda nici măcar nu *semănau* – Leda era tuciurie și înflăcărată ca mama lor, în vreme ce pielea lui Jamie era aproape la fel de palidă ca a tatălui și, în ciuda tuturor eforturilor Ledei, mereu părea neîngrijit. Acum, avea o barbă sârmoasă pe care, aparent, o lăsase să crească pe timpul verii.

— Comandăm orice vrea Leda, răspunse tatăl Ledei.

Sigur, pentru că a o lăsa să aleagă mâncarea avea să compenseze tot.

— Nu-mi pasă.

Leda își privi încheietura mâinii. Două înțepături minuscule, urmele brățării de supraveghere pe care o purtase toată vara, erau singurele dovezi ale timpului ei petrecut la Silver Cove. Care fusese în mod pervers stabilit departe de ocean, în centrul Nevadei.

Nu că Leda chiar ar fi putut să dea vina pe părinții săi. Dacă ar fi văzut scena la care fuseseră ei martori în iulie, s-ar fi internat singură la centrul de reabilitare. Ajunsese acolo în ultimul hal: cu vicii și furioasă, dependentă de xenperheidren[1] și de cine știe ce altceva. O zi întreagă fusese nevoie să i se administreze, intravenos, ceea ce celelalte fete de la Silver Cove numeau „sucul fericirii” – un ser cu sedative și dopamină –, înainte să fie de acord să discute cu doctorii.

Cu toate acestea, odată cu lenta eliminare a medicamentelor din sistemul Ledei, resentimentele neplăcute începuseră să se atenueze. În schimb, o învăluise rușinea: o rușine stăruitoare, supărătoare. Mereu își promisese că va rămâne stăpână pe situație, că nu va ajunge ca unul dintre acei dependenți penibili pe care îi vedea la școală, în hologramele de la orele de educație pentru sănătate. Totuși, iat-o, cu o perfuzie în venă.

— Te simți bine? o întrebase una dintre asistente, urmărindu-i figura.

Nu-i lăsa niciodată să te vadă plângând, își amintise Leda și clipise ca să nu-i curgă lacrimile.

— Desigur, reușise ea să spună pe un ton ferm.

În cele din urmă, Leda găsi un soi de pace la centrul de reabilitare: nu alături de psihiatrul ei de doi bani, ci în meditație. Majoritatea diminețílor și le petrecea acolo, stând cu picioarele încrucișate și repetând mantrele pe care le intona Guru Vashmi. *Fie ca acțiunile mele să aibă un scop. Sunt cel mai puternic aliat al meu. Am încredere în mine.* Din când în când, Leda deschidea ochii și, prin fumul violet, se uita în jur, la celelalte fete din cortul de yoga. Toate păreau bântuite, hăituite, ca și când ar fi fost fugărite până aici și le era prea frică să plece. *Nu sunt ca ele,* își spusese Leda, îndreptându-și umerii și închizând iar ochii. Nu avea nevoie de medicamente, nu ca fetele acelea.

Acum, erau la câteva minute distanță de Turn. Angoasa apărută din senin o făcu pe Leda să-și simtă stomacul

[1] Drog fictiv. (n. tr.).

întorcându-se pe dos. Oare era pregătită pentru asta – pregătită să se întoarcă aici și să înfrunte toate lucrurile care o făcuseră să intre în panică, de la bun început?

Nu toate. Atlas era încă plecat.

Închizând ochii, Leda le murmură câteva cuvinte lentilelor ei de contact, ca să-i deschidă căsuța poștală electronică, pe care o verificase non-stop de azi dimineață, de când plecase de la centrul de reabilitare și prinsese semnal din nou. Trei mii de mesaje recepționate îi țiuiră instant în urechi, invitațiile și alarmele amestecându-se ca notele unei melodii. Zgomotul atenției primite era ciudat de liniștitor.

Primul din listă era un mesaj nou, de la Avery. *Când te întorci*?

În fiecare vară, părinții Ledei o obligau să-i însoțească în vizita anuală „acasă”, în Podunk, Illinois, în mijlocul pustietății. „New York-ul este acasă”, protesta mereu Leda, dar ai ei o ignorau. Sincer, Leda nici măcar nu înțelegea de ce părinții ei *voiau* să meargă în vizită acolo în fiecare an. Dacă ar fi făcut ce făcuseră ei – proaspăt căsătoriți, se mutaseră din Danville la New York, chiar atunci când se construia Turnul, și munciseră din greu până când reușiseră să-și permită să locuiască în mult râvnitele etaje superioare –, nu s-ar mai fi uitat înapoi.

Cu toate acestea, părinții ei erau hotărâți să se întoarcă în orașul natal în fiecare an și să stea cu bunicii Ledei și ai lui Jamie într-o casă modestă, aprovizionată doar cu unt de soia și pachete cu mâncare congelată. Când era copil și i se părea o aventură, Ledei chiar îi făcea plăcere să meargă la bunici. Totuși, odată cu înaintarea în vârstă, începuse să-i implore să o lase acasă. Îi era groază să stea pe lângă verișorii ei, cu hainele lor jerpelite și fabricate în serie și cu pupilele lor sinistre, fără lentile de contact. Dar, indiferent de cât de mult protesta, niciodată nu reușea să scape de mersul în vizită. Până anul acesta.

M-am întors acum! răspunse Leda, spunând mesajul cu voce tare și dând din cap ca să-l trimită. O parte din ea știa că ar trebui să-i spună lui Avery despre Silver Cove: la centrul de reabilitare, vorbiseră mult despre responsabilitate și despre a cere ajutorul prietenilor. Însă gândul de a-i povesti lui Avery o făcu pe Leda să strângă scaunul de sub ea până când i se albiră articulațiile degetelor. Nu putea să o facă; nu putea să-i dezvăluie acel gen de slăbiciune celei mai bune și perfecte

prietene ale sale. Desigur, Avery avea să fie politicoasă, dar Leda știa că o va judeca dintr-un anumit punct de vedere, că o va privi mereu diferit. Iar Leda nu putea să facă față unui asemenea lucru.

Avery știa un strop de adevăr: că Leda începuse să ia xenperheidren ocazional, înaintea examenelor, ca să-i ascută gândirea… și că, de câteva ori, luase niște chestii mai puternice, împreună cu Rick, Cord și restul găștii. Dar Avery nu știa cât de mult se înrăutățise situația spre sfârșitul ultimului an, după ceea ce se întâmplase în Anzi – și cu siguranță nu știa adevărul despre vara aceasta.

Ajunseră în dreptul Turnului. Pentru o clipă, elicopterul se legănă ca un bețiv în fața intrării heliportului de la etajul șapte sute; chiar și cu stabilizatori, tot se clătina în vântul vijelios care biciuia Turnul. Apoi, făcu un ultim efort și intră în hangar. Leda se ridică de pe scaun și coborî zgomotos scările, după părinții ei. Mama ei deja vorbea cu cineva la telefon, probabil bombănind despre o afacere nereușită.

— *Leda*!

Un vârtej blond se repezi înainte, să o îmbrățișeze.

— Avery.

Leda zâmbi în părul prietenei sale, desprinzându-se cu grijă din îmbrățișarea ei. Făcu un pas înapoi și se uită în sus – și pentru o clipă ezită, vechile ei îndoieli făcându-și din nou apariția. Revederile cu Avery îi șocau mereu sistemul. Leda încerca să nu îi permită acestui lucru să o deranjeze, dar, uneori, nu putea să nu se gândească la cât era de nedrept. Avery avea deja viața perfectă sus, în apartamentul luxos de la etajul o mie. Chiar trebuia *să fie* și perfectă? Văzând-o pe Avery lângă soții Fuller, Ledei nu-i prea venea să creadă că ea nu fusese creată din ADN-ul lor.

Câteodată era nasol să fie cea mai bună prietenă a fetei prea perfecte ca să fie concepută pe cale naturală. Pe de altă parte, probabil că Leda era rezultatul unei nopți cu shot-uri de tequila, cu ocazia aniversării părinților ei.

— Vrei să plecăm de aici? întrebă Avery, rugător.

— Da, răspunse Leda.

Ar fi făcut orice pentru Avery, cu toate că, de data aceasta, chiar nu trebuia să fie convinsă.

Avery se întoarse să-i îmbrățișeze pe părinții Ledei.

— Domnule Cole! Doamnă Cole! Bine ați venit acasă!

Leda îi urmări cum râseră și o îmbrățișară la rândul lor, deschizându-se ca florile în lumina soarelui. Nimeni nu era imun la vraja lui Avery.

— Pot să vă răpesc fiica? întrebă Avery, iar ei dădură aprobator din cap. Mulțumesc! O voi aduce înapoi până la cină! strigă Avery cu Leda deja la braț și o trase insistent către artera de circulație principală de la etajul șapte sute.

— Așteaptă o secundă.

Pe lângă scurta fustă roșie a lui Avery și bluza decoltată, ținuta abia-am-ieșit-de-la-reabilitare a Ledei – un tricou gri, simplu, și o pereche de blugi – părea ștearsă.

— Dacă ieșim, vreau să mă schimb.

— Mă gândeam să mergem doar până-n parc.

Avery clipi rapid și, cât chemă o aerocabină, se uită înainte și înapoi.

— Multe dintre fete își petrec timpul pe-acolo și toată lumea vrea să te vadă. Este în regulă?

— Desigur, răspunse Leda automat, ignorând supărarea pe care o simți din cauză că nu ieșeau doar ele două.

Trecură prin ușile duble ale heliportului și ajunseră pe artera principală, un imens canal de circulație, care se întindea de-a lungul câtorva cvartale din oraș. Tavanele străluceau cu un azuriu luminos. Pentru Leda, erau la fel de frumoase ca tot ce văzuse la Silver Cove, în plimbările ei de după-amiază. Dar Leda nu era genul de persoană care să caute frumusețea în natură. *Frumusețe* era un cuvânt pe care-l păstra pentru bijuterii scumpe, rochii și fața lui Avery.

— Așadar, povestește-mi cum a fost, i se adresă direct Avery când pășiră pe trotuarele din compuși de carbon care mărgineau pistele argintii ale navetelor spațiale.

Roboți cilindrici cu gustări, care vindeau fructe confiate și pliculețe cu cafea, trecură zumzăind pe lângă ele, pe niște roți enorme.

— Poftim?

Leda încerca să fie atentă. Aerocabinele veneau pe strada din stânga ei cu mișcări precise și coordonate, ca un banc de pești – roșii, dacă erau ocupate, sau verzi, dacă erau libere. Din instinct, se apropie un pic mai mult de Avery.

— În Illinois. A fost la fel de rău ca de obicei?

Avery se uită în depărtare.

— Solicit o aerocabină, spuse în barbă, iar unul dintre vehicule țâșni din grup.

— Vrei să mergi cu naveta până în parc? comentă Leda, ocolind întrebarea și încercând să pară normală.

Uitase de numărul mare de *oameni* de aici – părinți care își luau copiii după ei, oameni de afaceri care vorbeau tare în lentilele de contact, cupluri care se țineau de mână. După calmul binefăcător din centrul de reabilitare, i se părea copleșitor.

— Te-ai întors, este o ocazie specială! exclamă Avery.

Leda inspiră adânc și zâmbi chiar în clipa în care aerocabina lor ajunse lângă ele. Era un vehicul îngust, cu două locuri și cu un interior de pluș, de culoarea cojii de ou, care plutea la câțiva centimetri deasupra solului, datorită barelor de propulsie magnetică din podeaua acestuia. Avery ocupă locul din fața Ledei și tastă destinația, iar vehiculul se puse în mișcare.

— Poate anul viitor îți vor permite să ratezi vizita. Și, după aceea, noi două vom putea călători împreună, continuă Avery în clipa în care aerocabina coborî într-unul dintre pasajele verticale ale Turnului.

Luminile galbene ale pistei de pe pereții tunelului îi dansau în modele ciudate pe pomeți.

— Probabil.

Leda ridică din umeri. Voia să schimbe subiectul.

— Ești incredibil de bronzată. Ai fost în Florența? întrebă ea în continuare.

— La Monaco. Acolo sunt cele mai bune plaje din lume.

— Nu sunt mai bune decât casa bunicii tale, din Maine.

După primul an de facultate, petrecuseră o săptămână acolo, stând la soare și sorbind pe furiș din vinul de Porto al bunicii Lasserre.

— Așa este. În Monaco nu era niciun salvamar drăguț, spuse Avery râzând.

Aerocabina lor încetini, apoi începu să se deplaseze pe orizontală când ajunse la etajul 307. În mod normal, coborâtul la un etaj atât de jos era considerat un lucru groaznic, dar vizitele în Central Park erau o excepție. Când se opriră la un semafor de la intrarea nord-estică a parcului, Avery, în ai cărei ochi de un

albastru profund se citea brusc seriozitatea, se întoarse către Leda.

— Leda, mă bucur că te-ai întors! Mi-a fost dor de tine vara asta!

— Și mie, spuse Leda calm.

O urmă pe Avery prin intrarea în parc, pe lângă cireșul faimos care fusese recuperat din originalul Central Park. Câțiva turiști se sprijineau de gardul care îl înconjura, făcând fotografii și citind istoria copacului pe ecranul tactil interactiv aflat de-a lungul acestuia. Din parcul original, care se întindea la bazele Turnului, mult sub picioarele lor, nu mai rămăsese nimic.

Cotiră spre dealul unde Leda știa deja că le va găsi pe prietenele lor. Avery și Leda descoperiseră locul acesta împreună, în clasa a șaptea; după multe experimente, ajunseseră la concluzia că era cel mai bun loc în care să se scalde în razele fără ultraviolete ale lămpii solare. Cât merseră, iarba spectrală de-a lungul cărării se transformă dintr-un verde-mentă într-un mov pastelat. În stânga lor, o caricatură de gnom holografic alerga printr-un parc, urmat de un șir de copii care țipau.

— Avery!

Risha fu prima care le zări. Celelalte fete, care stăteau întinse pe niște prosoape de plajă viu colorate, se uitară în sus și făcură semn din mână.

— Și Leda! Când te-ai întors? adăugă ea.

Avery se trânti în mijlocul grupului, își aranjă o șuviță de păr bălai după o ureche, iar Leda se așeză lângă ea.

— Chiar acum. Abia am coborât din elicopter, spuse ea și-și scoase din poșetă ochelarii de soare de modă veche ai mamei sale.

Desigur, ar fi putut să-și seteze lentilele de contact pe modul de blocare a luminii, dar, într-un fel, ochelarii o reprezentau. Mereu îi plăcuse cum îi ascundeau privirea.

— Unde este Eris? se întrebă ea cu voce tare.

Nu că i-ar fi simțit prea mult lipsa. Dar, de obicei, puteai să contezi pe faptul că Eris va veni să se bronzeze.

— Probabil că e la cumpărături. Sau cu Cord, răspunse Ming Jiaozu cu o amărăciune reprimată în glas.

Simțindu-se luată pe nepregătite, Leda nu zise nimic. Nu citise nimic despre Eris sau despre Cord în noutățile verificate în

dimineața aceea. Însă, pe de altă parte, nu reușea să fie la curent cu ce făcea Eris, care se întâlnise – sau cel puțin își făcuse de cap – cu aproape jumătate din băieții și fetele din clasa lor, iar cu unii dintre ei de mai multe ori. Dar era cea mai veche prietenă a lui Avery și provenea dintr-o familie înstărită, iar datorită acestui lucru scăpa basma curată din aproape orice situație.

— Cum a fost vara ta, Leda? continuă Ming. Ai fost cu familia ta în Illinois, nu-i așa?

— Da.

— Cred că a fost *îngrozitor* să te afli în mijlocul pustietății.

Vocea lui Ming era grețos de dulce.

— Ei bine, am supraviețuit, spuse Leda degajată, refuzând să o lase pe cealaltă fată să o provoace.

Ming știa cât de mult îi displăcea Ledei să vorbească despre obârșia părinților ei. Îi amintea că nu aparținea acestei lumi, la fel ca toți ceilalți, că în clasa a șaptea se mutase mai sus din suburbia de la mijlocul Turnului.

— Și tu? întrebă Leda. Cum a fost în Spania? Ai ieșit cu vreunul dintre localnici?

— Nu prea.

— Amuzant. Din notificări, părea că ți-ai făcut niște prieteni foarte *apropiați.*

Printre numeroasele descărcări de mai devreme din avion, Leda văzuse câteva fotografii de-ale lui Ming împreună cu un spaniol, iar ea își dăduse seama că între ei se întâmplase ceva – din limbajul trupurilor lor, din lipsa descrierilor de sub poze, dar mai mult din roșeața care îi apărea lui Ming acum pe gât.

Ming tăcu. Leda își permise să zâmbească ușor. Când lumea o călca pe coadă, reacționa.

— Avery, spuse Jess McClane, aplecându-se în față. Ai terminat-o cu Zay? Ne-am întâlnit întâmplător, mai devreme, și părea abătut.

— Da, răspunse Avery încet. Adică, așa cred? Îl plac, dar…

Tăcu, fără prea mare tragere de inimă.

— Vai, Doamne, Avery! Chiar ar trebui să o *faci* și să treci peste asta! exclamă Jess. Brățările de aur de pe mâini străluciră în lumina panoului solar. Ce aștepți, mai exact? Sau poate c-ar trebui să spun, *pe cine* aștepți?

— Las-o baltă, Jess! Nu ești în măsură să vorbești! se răsti Leda.

Oamenii făceau mereu astfel de comentarii la adresa lui Avery pentru că, în rest, nu prea aveau de ce să o critice. Dar din partea lui Jess, care era și ea virgină, era o chestie și mai lipsită de sens.

— De fapt, pot, spuse Jess cu înțeles.

Auzind asta, fetele țipară în cor – „Stai așa, tu și Patrick?”, „Când?”, „Unde?” –, iar Jess rânji, în mod clar dornică să le împărtășească detaliile. Leda se lăsă pe spate, prefăcându-se că ascultă. Din câte știau fetele, și ea era virgină. Nu spusese nimănui adevărul, nici măcar lui Avery. Și nici nu urma s-o facă vreodată.

Se întâmplase în ianuarie, în excursia anuală de schi la Catyan. Familiile lor mergeau de ani de zile: la început, doar cei din clanurile Fuller și Anderton, iar apoi, după ce Leda și Avery deveniseră prietene la cataramă, și cei din familia Cole. Anzii erau singurul loc rămas pe pământ în care se schia cel mai bine; acum, până și Colorado și Alpii se bazau aproape exclusiv pe mașinile de zăpadă artificială. Numai în Chile, pe cele mai înalte vârfuri din Anzi, mai era suficientă zăpadă naturală încât să se poată schia cu adevărat.

În cea de-a doua zi a excursiei, ieșiseră toți să schieze cu dronele – Avery, Leda, Atlas, Jamie, Cord și chiar și fratele mai mare al lui Cord, Brice –, să se arunce din strapontinele dronelor de schiat și să aterizeze pe pulbere, să treacă printre copaci și să se întindă ca să se apuce din nou de drone înainte să ajungă la margine, unde se termina ghețarul. Leda nu schia atât de bine ca restul, dar înghițise un strop de adrenalină pe drum și se simțea bine, aproape la fel de bine ca atunci când fura marfa *cu adevărat* bună de la mama ei. Îl urmase pe Atlas printre copaci, făcând tot posibilul să țină pasul, adorând felul în care vântul îi zgâria marginile costumului ei de poliester. Nu auzea decât fâsâitul schiurilor prin zăpadă și, dedesubt, sunetul profund și dogit al vidului. Își dădea seama că, grăbindu-se prin aerul rarefiat, pe un ghețar, chiar la marginea cerului, își ispiteau soarta.

Acela fusese momentul în care țipase Avery.

După aceea, totul se încețoșase. Leda pipăise prin mănușă ca să apese butonul roșu de urgență, care să-i cheme drona de

schiat, dar Avery era deja făcută grămadă, la câțiva metri distanță. Piciorul îi ieșea în afară într-un unghi groaznic.

Înainte ca ei să se întoarcă în apartamentul luxos din hotel, Avery fusese trimisă acasă, cu un avion cu reacție. Avea să fie bine, îi asigurase domnul Fuller; trebuia doar ca genunchiul să-i fie reconectat, iar el voia ca ea să fie consultată de experții din New York. Leda știa ce însemna asta și anume că, după aceea, Avery avea să-l viziteze pe Everett Radson, pentru a fi operată cu laser. Ferească Dumnezeu să-i rămână până și cea mai mică urmă de cicatrice pe trupul perfect!

Mai târziu în acea noapte, toți copiii erau în cada cu apă fierbinte de pe punte, dându-și unii altora sticle înghețate cu cremă de whisky, închinând în cinstea lui Avery, a Anzilor și a zăpezii care începuse să cadă. Dar, de vreme ce ninsoarea se tot întețea, în cele din urmă, ceilalți protestară mormăind și se retraseră la culcare. Dar Leda, care stătea lângă Atlas, rămase în urmă. Nici el nu se mișcase.

De ani de zile îl dorea pe Atlas, de când se împrietenise cu Avery, din momentul în care îl întâlnise pentru prima dată în apartamentul lui Avery, când le surprinsese cântând cântece Disney, iar ea roșise, jenată. Dar Leda nu crezuse niciodată că avea vreo șansă cu el. Era cu doi ani mai mare și, în plus, era fratele lui Avery. Asta până acum, când toată lumea ieșea din cadă, iar ea ezită, întrebându-se dacă, poate... Era mai mult decât conștientă de locul în care, pe sub apă, genunchiul ei se atingea ușor de al lui Atlas, făcând-o să simtă furnicături în toată partea stângă.

— Vrei? murmură el și-i dădu sticla.

— Mulțumesc!

Leda se strădui să nu se uite la genele lui, pe care fulgii se adunau ca niște steluțe lichide. Ea sorbi lung din crema de whisky. Era plăcută, dulce ca un desert, iar aroma îi ardea gâtul. Căldura din cadă și faptul că se afla atât de aproape de Atlas o amețeau, o zăpăceau. Poate că stropul de adrenalină încă își mai făcea efectul sau poate că doar emoțiile ei sălbatice o făceau să se simtă atât de ciudat de nechibzuită.

— Atlas, spuse ea ușor.

Când el se întoarse în direcția ei, cu o sprânceană ridicată, ea se aplecă în față și îl sărută.

După o clipă de ezitare, o sărută și el, întinzându-și mâinile spre buclele ei grele, pudrate cu zăpadă. Leda pierdu noțiunea timpului. La un moment dat, sutienul costumului de baie căzu, urmat de slip – ei bine, nu era ca și când ar fi fost îmbrăcată cu prea multe haine –, iar Atlas îi șopti „Ești sigură?” Cu inima bătându-i cu putere, Leda dădu aprobator din cap. Bineînțeles că era sigură. Niciodată nu mai fusese atât de sigură de ceva.

În dimineața celei de-a doua zile, aproape că țopăia prin bucătărie, cu părul încă ud de la aburii din cadă, cu amintirea atingerii lui Atlas întipărită pentru totdeauna pe pielea ei, ca un tatuaj. Însă el plecase.

Luase primul avion cu reacție înapoi spre New York. Ca să vadă cum se simte Avery, spuse tatăl lui. Leda dădu din cap cu răceală, dar, în sinea ei, se simțea rău. Știa adevărul, știa de ce plecase Atlas. O evita. *Bine,* gândi ea, cuprinsă de mânia care înlătura durerea pierderii; îi va arăta ea. Nu-i va păsa.

Doar că Leda nu avusese șansa să-l confrunte pe Atlas. El dispăruse mai târziu în săptămâna aceea, înainte de reînceperea cursurilor, cu toate că ar fi trebuit să fie semestrul de primăvară din ultimul său an de facultate. Cei din familia lui îl căutaseră frenetic și doar pentru scurt timp. Căutarea încetase după câteva ore, odată ce părinții lui aflaseră că e bine.

Acum, după aproape un an, dispariția lui Atlas nu mai era o noutate. În mod public, ai lui afirmau că era o nebunie a tinereții: Leda îi auzise la nenumărate petreceri cocktail pretinzând că făcea o pauză de un an ca să se plimbe prin lume, și că ideea fusese a lor, de la bun început. Asta era versiunea lor, la care nu renunțau, dar Avery îi spusese Ledei adevărul: familia Fuller nu avea habar unde era Atlas și când – sau dacă – avea să se mai întoarcă vreodată. O suna periodic pe Avery ca să-i spună ce mai face, însă denumirea locației era extrem de încifrată și, chiar și-așa, urma să plece de acolo.

Leda nu-i povestise lui Avery despre noaptea din Anzi. După dispariția lui Atlas, nu știa cum să deschidă subiectul și, cu cât trecea mai mult timp fără să-i spună, cu atât mai mult se transforma într-un secret. Conștientizarea faptului că singurul băiat la care ținuse vreodată *fugise,* la propriu, după ce se culcase cu ea, o durea ca o vânătaie. Leda încercă să nu lase mânia să dispară; părea mai sigur să fie mânioasă, decât să

sufere. Dar nici măcar furia nu reușea să potolească durerea care o străbătea cu un zgomot surd atunci când se gândea la el.

Și de aceea ajunsese la centrul de reabilitare.

— Leda, vrei să vii cu mine? îi pătrunse în gânduri vocea lui Avery. Leda clipi. La biroul tatii, ca să iau ceva, repetă Avery.

Îi aruncă o privire plină de înțeles; să se ducă la biroul tatălui lui Avery era scuza pe care o foloseau de ani de zile, când una din ele voia să scape de persoana în compania căreia se aflau.

— Tatăl tău nu are roboți-curier pentru asta? întrebă Ming.

Leda o ignoră.

— Desigur, îi spuse ea lui Avery, ridicându-se și scuturându-și firele de iarbă de pe blugi. Să mergem.

Își fluturară mâinile în semn de rămas-bun și porniră pe drumul către cea mai apropiată stație de transport, unde coloana verticală și luminoasă a liniei expres C țâșnea în sus. Părțile laterale erau surprinzător de transparente; înăuntru, Leda văzu un grup de femei în vârstă care sporovăiau cu capetele plecate și un copilaș cu degetul în nas.

— Atlas m-a sunat azi-noapte, șopti Avery când pășiră pe platforma Turnului.

Leda înțepeni. Știa că Avery încetase să le mai spună părinților ei despre apelurile lui Atlas. Spunea că nu făceau altceva decât să îi supere. Dar era ciudat că Leda era singura căreia Avery îi împărtășea vestea.

Dar, pe de altă parte, Avery fusese dintotdeauna ciudat de protectoare în ceea ce-l privea pe Atlas. De fiecare dată când el se întâlnea cu cineva, ea era mereu politicoasă, dar un pic distantă – ca și când nu prea era de acord sau credea că Atlas făcuse o greșeală. Leda se întrebă dacă avea de-a face cu faptul că Atlas era adoptat, dacă Avery își făcea griji că el era, cumva, mai vulnerabil din cauza vieții pe care o dusese și, prin urmare, simțea impulsul de a-l proteja.

— Serios? întrebă ea calmă. Ai putut să-ți dai seama unde se află?

— Am auzit o mulțime de voci în fundal.

Probabil că era într-un bar, pe undeva. Avery ridică din umeri.

— Știi cum este Atlas.

Nu, chiar nu știu. Poate că dacă l-ar fi înțeles pe Atlas, Leda ar fi reușit să-și lămurească propriile-i sentimente confuze. O strânse de braț pe prietena ei.

— Oricum, spuse Avery cu o voioșie forțată, se va întoarce curând acasă, când va fi pregătit. Nu-i așa?

Ea se uită la Leda cu o întrebare în privire. Pentru o clipă, Leda fu uimită de cât de mult îi amintea Avery de Atlas. Nu erau rude de sânge, și totuși, atenția lor era aceeași – intensă și aprigă. Când își îndreptau toată atenția asupra ta, te orbea la fel de mult ca atunci când te uitai la soare.

Leda se mișcă stânjenită.

— Desigur, spuse ea. Se va întoarce în curând.

Se ruga să nu aibă dreptate și, în același timp, nu se putea abține să nu spere că așa va fi.

RYLIN

În seara următoare, Rylin Myers era în fața apartamentului ei, chinuindu-se să-și fluture inelul de identificare prin fața scanerului și încercând să țină o pungă cu alimente într-o mână și o doză pe jumătate plină de băutură energizantă în cealaltă. Desigur, asta nu ar mai fost o problemă dacă ar fi avut un scaner de retină sau acele lentile computerizate și strălucitoare pe care le purtau toți copiii de la etajele de mai sus, gândi ea cât lovi fără rușine cu picioarele în ușă. Însă nimeni nu-și permitea așa ceva aici, la etajul 32, unde locuia Rylin.

Tocmai când voia să lovească din nou, ușa se deschise.

— În sfârșit, mormăi Rylin și trecu pe lângă sora ei de paisprezece ani.

— Dacă ți-ai fi dus inelul de identificare la reparat, cum ți-am tot spus, asta nu s-ar întâmpla, glumi Chrissa. Dar, după aceea, ce-ai mai zice? „Îmi pare rău, domnilor polițiști, mi-am tot folosit inelul de identificare ca să desfac sticle de bere și acum nu mai funcționează”?

Rylin o ignoră. Sorbi lung din băutura ei energizantă, trânti punga cu cumpărături pe tejghea și-i aruncă surorii ei o cutie de orez cu legume.

— Poți să pui asta deoparte? Sunt în întârziere.

Steul – Sistemul de Tranzit între Etaje – era din nou stricat, iar ea fusese obligată să meargă pe jos toate cele douăzeci de cvartale de la lift și până la apartamentul lor.

Chrissa își ridică privirea.

— Ieși în *seara asta*?

Ea moștenise trăsăturile blânde coreene ale mamei lor, nasul delicat și sprâncenele arcuite, în vreme ce Rylin semăna mai mult cu tatăl lor, care avea maxilarul pătrat. Dar, cumva, amândouă aveau ochii de un verde deschis ai mamei, care străluceau ca niște smaralde, contrastând cu pielea lor.

— Mmm, da. E sâmbătă, răspunse Rylin, ignorând intenționat înțelesul din spatele întrebării surorii ei.

Nu voia să vorbească despre ce se întâmplase în urmă cu an, în această zi – în ziua morții mamei lor, când întreaga lor lume

se năruise. Nu va uita niciodată cum veniseră cei de la Protecția Copilului chiar în seara aceea, cât fetele încă se țineau în brațe și plângeau, ca să le spună despre sistemul de plasament.

Rylin îi ascultase o vreme, ținând-o la piept pe Chrissa, care tot plângea pe umărul ei. Sora ei era deșteaptă, chiar foarte deșteaptă și destul de bună la volei ca să aibă o șansă destul de mare să obțină o bursă pentru facultate. Însă Rylin știa destule despre adopție încât să-și dea seama ce ar fi însemnat pentru ele. Mai ales pentru Chrissa.

Ar fi făcut orice ca să țină această familie unită, indiferent de prețul plătit.

A doua zi se dusese la cea mai apropiată instanță pentru familii și-și declarase emanciparea, ca să poată începe să lucreze cu normă întreagă la îngrozitorul loc de muncă de la stația de tren cu monoșină. Ce alte opțiuni avea? Chiar și-așa, de abia se descurcau – Rylin tocmai primise un alt avertisment de la proprietarul lor; mereu întârziau cu plata chiriei cel puțin o lună. Ca să nu mai spunem de toate facturile de la spital pentru mama lor. În ultimul an, Rylin încercase să le plătească integral, dar, de fapt, cu dobânda stabilită, datoria era din ce în ce mai *mare.* Uneori, Rylin simțea că nu va reuși să le achite niciodată.

Aceasta era acum viața lor, și nu urma să se schimbe prea curând.

— Rylin. Te rog?

— Am întârziat deja, spuse Rylin, retrăgându-se în partea ei din micuțul lor dormitor, delimitată cu o sfoară, gândindu-se la hainele cu care se va îmbrăca, la faptul că nu trebuia să meargă la muncă pentru încă treizeci și șase de ore, la orice în afară de privirea plină de reproș din ochii verzi ai surorii ei, care semănau atât de dureros cu ai mamei lor.

•

Rylin și prietenul ei, Hiral, coborâră zgomotos treptele ieșirii 12 din Turn.

— Iată-i, mormăi Rylin și ridică o mână ca să nu-i intre soarele în ochi.

Prietenii lor se adunaseră în locul în care se întâlneau de obicei, pe o bancă fierbinte de metal, peste drum de intersecția străzii 127 cu Morningside.

Se uită la Hiral.

— Ești sigur că nu ai *nimic* la tine? întrebă ea din nou.

Nu era tocmai încântată că Hiral începuse să vândă – la început doar prietenilor lor, apoi și altora –, dar fusese o săptămână lungă, iar conversația cu Chrissa încă o neliniștea. I-ar fi prins bine o doză de substanțe relaxante sau de pipa cu halucinogene, de orice care să-i reducă la tăcere gândurile care nu-i dădeau pace.

Hiral scutură din cap.

— Îmi pare rău. Am vândut tot săptămâna asta. Se uită la ea. E totul în regulă?

Rylin tăcea. Hiral se întinse după mâna ei, iar ea o lăsă să i-o ia. Palmele lui erau aspre de la atâta muncă, iar pe sub unghii avea cercuri negre de unsoare. Anul trecut, Hiral abandonase școala ca să lucreze ca depanator și să repare din interior lifturile masive ale Turnului. Își petrecea zilele suspendat la sute de metri în aer, ca un păianjen uman.

— Ry! exclamă Lux, cea mai bună prietenă a ei, și se grăbi spre ea. Săptămâna aceasta, părul ei, tuns în scări, era blond-cenușiu. Ai reușit! Mă temeam că nu vei veni.

— Îmi pare rău. Am fost reținută, se scuză Rylin.

Andrés pufni.

— A trebuit iei *ceva* înainte de concert? întrebă el, făcând un gest bădăran cu mâinile.

Lux își dădu ochii peste cap și o trase pe Rylin într-o îmbrățișare.

— Cum reziști? murmură ea.

— Bine.

Rylin nu știa ce altceva să spună. Faptul că Lux își amintise ce zi era o făcu să simtă o chinuitoare și confuză recunoștință, amestecată cu supărarea produsă de această aducere-aminte. Se surprinse jucându-se cu vechiul colier al mamei sale și, brusc, îi dădu drumul. Nu ieșise tocmai ca să *evite* să se gândească la mama ei?

Scuturând din cap, Rylin se uită la restul grupului. Andrés, care purta o jachetă de piele, în ciuda căldurii, se sprijinea cu spatele de bancă. Hiral, a cărui piele foarte bronzată strălucea în apusul soarelui, stătea lângă el. Și în celălalt capăt al băncii stătea Indigo, care era îmbrăcată cu o bluză pe care abia reușise să o transforme într-o rochie și care purta niște cizme foarte înalte.

— Unde este V? întrebă Rylin.

— Face rost de ceva distractiv. Doar dacă nu cumva azi plănuiai *tu* să te ocupi de asta? spuse sarcastic Indigo.

— Doar consum, mulțumesc, răspunse Rylin.

Indigo își dădu ochii peste cap și începu să trimită din nou mesaje pe tabletă.

Rylin lua o mulțime de droguri ilegale, desigur – toți o făceau –, dar trăgea linia când venea vorba să le cumpere sau să le vândă. Nimănui nu-i păsa prea mult de câțiva adolescenți care fumau, dar legile erau mai dure pentru vânzătorii de droguri. Dacă ar fi intrat la închisoare, Chrissa ar fi fost dată în plasament. Rylin nu putea să riște asta.

Andrés își ridică privirea de la tableta lui.

— V ne așteaptă acolo. Să mergem.

Un vânt fierbinte împrăștie câteva gunoaie rătăcite de-a lungul trotuarului. Rylin păși peste ele și inspiră profund. Poate că aici era cald, dar măcar nu era aerul recirculat, plin de oxigen, din Turn.

De cealaltă parte a străzii, Hiral era deja ghemuit la marginea Turnului, băgând un cuțit pe sub marginea unui panou de oțel și scoțându-l.

— Liber, murmură el.

Mâinile li se atinseră când Rylin păși în deschizătură și se uitară unul la celălalt; apoi, Rylin intră în pădurea de oțel.

Sunetele de afară încetară instantaneu, înlocuite de zumzetul slab al vocilor, de râsetele sub influența drogurilor și de șuieratul aerului care venea din partea de jos a Turnului. Erau în lumea interlopă de sub primul etaj; un spațiu ciudat și întunecat, cu țevi și coloane de oțel. Rylin și Lux pășiră încet printre umbre, dând din cap spre celelalte grupuri pe lângă care treceau. Câțiva indivizi erau adunați în jurul strălucirii roz și palide a unei pipe cu halucinogene. Alții, pe jumătate îmbrăcați și întinși pe un morman de perne, se pregăteau în mod clar să înceapă o orgie cu Oxytose. Rylin zări lucirea semnalizatorului ușii camerei mașinilor și începu să meargă un pic mai repede.

— Puteți să înaintați și să-mi mulțumiți acum, se auzi o voce din umbră, iar ea aproape sări. *V.*

Nu era la fel de înalt ca Andrés, dar V trebuia să cântărească mai mult decât el cu cel puțin douăzeci de kilograme, numai mușchi. Umerii lui largi și brațele îi erau acoperite în întregime de tatuaje, care dansau pe corpul său într-un haos amețitor;

imaginile se formau, se despărțeau și se reîntregeau în altă parte. Gândul de a tatua atât de multă piele o făcu pe Rylin să tresară.

— În regulă, băieți.

V băgă mâna în cutie și scoase un teanc de plasturi de un auriu strălucitor, fiecare de dimensiunea unghiei degetului mare al lui Rylin.

— Cine vrea droguri comunale?

— Drăcia naibii! exclamă Lux, râzând. De unde ai făcut rost de astea?

— Da, la naiba!

Hiral bătu palma cu Andrés.

— Pe bune? întrebă Rylin, vocea ei răzbind printre urale.

Nu îi plăceau drogurile comunale. Acestea induceau o euforie de grup, care era oarecum invazivă, ca și când ai fi făcut sex cu o grămadă de necunoscuți. Partea cea mai rea era că nu putea să controleze euforia, lăsându-se complet pe mâinile altcuiva.

— Credeam că fumăm în seara asta, spuse ea.

Își adusese chiar și pipa, dispozitivul micuț și compact care putea fi folosit pentru aproape orice – întunericoase, amestecuri de marijuana și cocaină și, desigur, iarba halucinogenă pentru care fusese creat.

— Îți e teamă, Myers? o provocă V, după un moment.

— Nu mi-e teamă. Rylin se îndreptă și îl fixă pe V cu privirea. Pur și simplu voiam să fac altceva.

Tableta ei vibră, anunțând un mesaj nou. Se uită în jos ca să vadă unul de la Chrissa. *Am copt felii de măr, după rețeta mamei,* scrisese ea. *În caz că vrei să vii acasă*!

V se uita la ea, cu o provocare fățișă în privire.

— Mi-e indiferent, șopti Rylin. La naiba, de ce nu?

Se întinse să ia plasturii din mâna lui V și-și lipi unul pe partea interioară a brațului, chiar lângă cot, acolo unde vena era vizibilă.

— Asta ziceam și eu, spuse V când ceilalți începură să se întindă, nerăbdători, după plasturi.

Ei intrară în sala mașinilor și, deodată, Rylin nu mai auzi decât muzica electronică. Se izbea cu furie de craniul ei, împrăștiindu-i toate gândurile. Lux o apucă de braț și începu să sară isteric, strigând ceva de neînțeles.

— Cine-i gata de *petrecere*? exclamă DJ-ul de unde stătea cocoțat, pe un rezervor cu lichid de răcire, vocea fiindu-i răspândită prin încăpere de un amplificator.

Din încăperea fierbinte și plină de trupuri înghesuite se auziră țipete.

— În regulă, continuă el. Dacă aveți un plasture auriu, lipiți-l acum. Pentru că eu sunt DJ Lowy și vă voi oferi cea mai nebunească experiență a vieții voastre.

Lumina slabă se reflecta în marea de plasturi comunali. Aproape toți de aici aveau unul, își dădu seama Rylin. Urma să fie o experiență intensă.

— Trei! țipă Lowy, numărând.

Lux râse cu poftă și sări pe vârfuri, în încercarea de a vedea pe deasupra mulțimii. Rylin se uită la V; tatuajele i se încolăceau și mai ciudat decât de obicei în spațiul din jurul plasturelui, de parcă pielea lui știa ce se va întâmpla.

— Doi…

Marea parte a mulțimii se alăturase numărătorii. Hiral veni în spatele lui Rylin și îi cuprinse talia cu brațele, sprijinindu-și bărbia de capul ei. Ea se rezemă de el și închise ochii, pregătindu-se pentru activarea drogurilor.

— *Unu*!

Strigătele răsunară prin cameră. Lowy întinse mâna spre tableta care plutea în fața lui și activă pulsul electromagnetic, acordat pe frecvența drogurilor. Instantaneu, toți plasturii din cameră eliberară valuri de stimulente în sângele oricui le purta. Intoxicarea supremă sincronizată.

Muzica se auzi mai tare, iar Rylin își aruncă mâinile în aer, alăturându-se strigătelor puternice, aparent infinite. Simțea deja cum drogul își făcea efectul. Lumea se reorientase în funcție de muzică, totul – luminile pâlpâitoare de deasupra, respirația ei, bătăile inimii sale și ale tuturor – se sincroniza perfect cu pulsul insistent și profund al basului.

Nu-ți place? rosti Lux pe mutește sau cel puțin așa i se păru ei, deși Rylin nu putea fi sigură. Deja pierdea controlul asupra gândurilor. Chrissa și mesajele ei nu mai contau, slujba și șeful ei nenorocit nu mai contau. Nimic nu mai conta, în afară de acest moment. Se simțea invincibilă, de neatins, ca și când va fi așa pentru totdeauna: tânără și dansând, vie și energică.

Lumini. I se dădu un flacon cu ceva puternic. Luă o sorbitură fără să guste ce era. Simți o atingere pe șold – *Hiral,* gândi ea, trăgându-i mâinile mai aproape, invitându-l. Dar apoi îl zări pe Hiral la câteva rânduri în față, sărind și lovind aerul cu pumnii împreună cu Andrés. Se întoarse doar ca să-i vadă chipul lui V în întuneric. El îi întinse încă un plasture auriu, ridicând sugestiv dintr-o sprânceană. Rylin scutură din cap. Nici măcar nu știa cum îi va plăti pentru cel pe care îl folosise.

Dar V deja desprindea adezivul de pe spate.

— Este gratis, șopti el, ca și când i-ar fi citit gândurile, sau vorbise cu voce tare? Întinse mâna ca să-i dea la o parte părul de pe ceafă. Îți spun un mic secret: cu cât este mai aproape de creier, cu atât mai repede își face efectul, adăugă el.

Rylin închise ochii, amețită, când un al doilea val de droguri o străbătu. Era un flux ascuțit ca o lamă de ras, care îi aprindea simțurile. Dansa și cumva și plutea, când simți o vibrație în buzunarul din față. O ignoră și continuă să sară, dar tableta vibră din nou, trăgând-o înapoi în jenantul ei corp fizic. Bâjbâind, reuși să o apuce.

— Alo? spuse Rylin, gâfâind în clipa în care respirația îi deveni neregulată, ieșind din ritmul muzicii.

— Rylin Myers?

— Ce n-ai… Cine ești?

Nu auzea. Mulțimea încă o tot împingea înainte și înapoi.

Urmă o pauză, ca și când vorbitorului nu îi venea să-și creadă urechilor.

— Cord Anderton, spuse el cele din urmă, iar Rylin clipi șocată.

Mama ei lucrase ca menajeră pentru familia Anderton, înainte de a se îmbolnăvi. Încet, Rylin își dădu seama că îi recunoscuse vocea, din cele câteva ocazii în care fusese acolo. Dar de ce naiba o suna Cord Anderton *pe ea*?

— Deci, poți să vii să lucrezi la petrecerea mea?

— Eu nu… Despre ce vorbești?

Încercă să strige peste muzică, dar nu reuși decât să scoată un scârțâit.

— Ți-am trimis un mesaj. Dau o petrecere în seara asta. Vorbea pe un ton rapid, nerăbdător. Am nevoie de cineva aici – să păstreze curățenia, să ajute la pregătiri, să facă toate lucrurile pe care le făcea mama ta. Menționarea mamei ei o făcu

să tresară, dar, desigur, el nu o văzu. Persoana care mă ajută de obicei a renunțat în ultima clipă, dar apoi mi-am amintit de tine și te-am căutat. Vrei sau nu slujba? o întrebă el.

Rylin își șterse transpirația de pe frunte. Cine se credea Cord Anderton, să o *convoace* într-o sâmbătă seara? Deschise gura ca să-i spună acestui nenorocit de bani gata să-și bage slujba în…

— Am uitat, adăugă el, plătesc două sute de nanodolari.

Rylin își înghiți cuvintele. Două sute de nanodolari pentru o singură seară în care să aibă de-a face cu niște puști bogați și beți?

— Cât de repede trebuie să ajung?

— O, acum o jumătate de oră.

— Am plecat, spuse ea, camera încă învârtindu-se. Dar…

— Grozav! zise Cord, întrerupând convorbirea.

Cu un efort imens, Rylin dezlipi plasturele de pe braț, iar apoi, crispându-se, îl smulse pe cel de pe gât. Aruncă o privire spre ceilalți – Hiral dansa, pierdut; Lux se săruta cu un străin; Indigo stătea pe umerii lui Andrés. Ea se întoarse și plecă. V încă o urmărea, dar Rylin nu-și luă rămas-bun. Păși în aerul fierbinte și lipicios al nopții, lăsând plasturii folosiți să fluture încet spre pământul din urma ei.

ERIS

Eris Dodd-Radson se afundă și mai mult în perna pufoasă din mătase, enervată de soneria care se auzea neîncetat în audioreceptorii ei.

— Încă cinci minute, mormăi ea. Soneria nu se opri. Am spus că vreau să mai dorm! izbucni ea, înainte să-și dea seama că nu era alarma.

Era sunetul de apel al lui Avery, pe care Eris îl setase cu mult timp în urmă să sune, astfel încât să o trezească și din somn.

— Accept apelul, mormăi ea.

— Ești pe drum? se auzi vocea lui Avery, mai tare decât de obicei, peste zgomotul petrecerii.

Eris se uită la ceasul cu numere luminate de un roz deschis, din partea din stânga jos a câmpului vizual. Petrecerea lui Cord începuse de o jumătate de oră, iar ea încă stătea în pat, neștiind cu ce să se îmbrace.

— Evident.

Era deja la jumătatea drumului spre dressing, dezbrăcându-se de tricoul prea mare, în timp ce își făcea loc printre hainele aruncate și pernele împrăștiate.

— Eu… *au*! strigă ea, prinzându-se de degetul lovit de la picior.

— O, Dumnezeule! Încă ești acasă, o acuză Avery, dar râdea. Ce s-a întâmplat? Iar ai dormit mai mult decât trebuie pentru somnul de frumusețe?

— Pur și simplu îmi place să-i fac pe toți să mă aștepte, ca să fie mai entuziasmați când mă văd, răspunse Eris.

— Și când spui „pe toți”, te referi la Cord.

— Nu, mă refer la toți. Mai ales la tine, Avery, spuse Eris. Să nu te distrezi prea bine fără mine, da?

— Promit. Îmi dai un mesaj când pleci? întrebă Avery și întrerupse convorbirea.

Eris dădea vina pe tatăl ei pentru asta. În câteva săptămâni împlinea optsprezece ani, iar astăzi fusese nevoită să-l viziteze pe avocatul familiei, ca să înceapă să întocmească actele pentru moștenire. Era excesiv de plictisitor să semneze nenumărate

documente cu un martor oficial prezent, să i se facă teste ADN și pentru depistare de droguri. Nici măcar nu înțelesese ceva, în afară de faptul că, dacă semna tot, într-o zi avea să fie bogată.

Tatăl lui Eris se trăgea dintr-o familie bogată – familia lui inventase tehnologia cu respingere magnetică ce ținea în aer aerocabinele. Iar Everett înmulțise averea deja imensă, devenind cel mai bun chirurg plastician din lume. Singurele greșeli pe care le făcuse erau două divorțuri costisitoare, înainte de a o întâlni în cele din urmă pe mama lui Eris când avea patruzeci de ani, iar ea era un model de douăzeci și cinci de ani. El nu discuta niciodată despre căsătoriile anterioare și, de vreme ce nu avea copii, Eris nu îl întrebase niciodată nimic. De fapt, ca să fie sinceră, nu-i plăcea să se gândească la asta.

Intrând în dressing, trasă un cerc pe oglinda din perete, iar aceasta se transformă într-un ecran tactil, care se lumină și afișă tot ce avea acolo. În fiecare an, Cord dădea o petrecere de începere a școlii, cu costume, și de fiecare dată era o competiție acerbă pentru cel mai bun costum. Oftă și începu să se uite la diversele opțiuni: rochia aurie de epocă, mantia din blană artificială pe care i-o dăduse mama ei, o rochie roz cu paiete, de la ultimul Halloween. Niciuna nu i se părea potrivită.

La naiba, decise ea. Și, în orice caz, de ce încerca să găsească un costum? Nu ar fi ieșit mai mult în evidență dacă nu ar fi purtat unul?

— Bluza neagră Alicia, spuse ea dressingului, care expulză articolul în toboganul de ieșire din partea de jos.

Eris trase bluza peste sutienul din dantelă și își puse pantalonii ei preferați din piele de căprioară, despre care știa că îi făceau fundul să arate fantastic. Își prinse un set de manșete argintii pe coate și ridică mâna ca să-și scoată părul prins în coadă, lăsându-și părul blond-căpșună să-i cadă liber pe umeri.

Mușcându-și buza, se așeză la măsuța de toaletă și își puse mâinile pe cele două dispozitive de aranjare a părului cu pulsuri electrice.

— Drept, comandă ea, închizând ochii și pregătindu-se.

Furnicătura din palme îi traversă brațele și scalpul în timp ce aparatul o zdruncină cu un val de electricitate. Celelalte fete de la școală se plângeau mereu de dispozitivul acesta, dar, în secret, lui Eris îi plăcea senzația: fierbințeala și precizia cu care îi stimula toți nervii, aproape ca o durere. Când își ridică

privirea, văzu cum părul drept îi încadra chipul, în trepte. Apăsă pe ecranul măsuței de toaletă și închise ochii în timp ce un jet fin de machiaj o acoperi. Când se privi din nou, tușul de ochi îi punea acum în valoare stropii ciudați de culoarea ambrei din iriși, iar un fard îi estompa pomeții, scoțându-i în evidență pistruii de pe nas. Dar ceva încă lipsea.

Înainte să se răzgândească, Eris traversă întunericul camerei părinților ei și păși în dressingul mamei ei. Pipăi după seiful cu bijuterii și tastă codul pe care îl descoperise când avea zece ani. Adăpostiți înăuntru, lângă un aranjament colorat de pietre prețioase și un șirag de perle mari, erau cerceii mamei ei din sticlă de vitraliu. Din sticlă rară și demodată – nu din cea flexibilă, ci dintr-o sticlă care chiar putea să se spargă.

Cerceii erau foarte scumpi, suflați manual, din panourile geamurilor unei vechi biserici. Tatăl lui Eris îi cumpărase la o licitație, ca dar pentru cea de-a douăzecea aniversare. Alungând sentimentul de vinovăție, Eris își puse cerceii delicați.

Era aproape de ușa de la intrare, când tatăl ei strigă din sufragerie:

— Eris? Unde te duci?

— Hei, tată!

Se întoarse, cu un picior pe hol, ca să poată ieși repede.

Tatăl ei stătea în colțul lui preferat al canapelei din piele maro, citind ceva pe tabletă, probabil o revistă medicală sau fișa vreunui pacient. Părul des îi era aproape în întregime sur, iar în jurul ochilor avea riduri pe care refuza să le îndepărteze chirurgical, așa cum făceau majoritatea părinților prietenilor lui Eris. Spunea că ridurile îi liniștesc pe pacienți. În secret, lui Eris i se părea ceva deosebit că tatăl său insista să îmbătrânească natural.

— Mă duc la petrecerea unui prieten, explică ea.

Tatăl se uită la îmbrăcămintea ei, iar Eris își dădu seama, o secundă prea târziu, că nu ascunsese cerceii. Încercă discret să își tragă părul în față ca să-i ascundă, dar Everett deja scutura din cap.

— Eris, nu ai voie să-i porți, spuse el, părând ușor amuzat. Sunt cele mai scumpe lucruri din apartament.

— Exagerezi și știi asta. Într-o rochie de seară roșie și cu părul strâns în vârful capului într-o cascadă de bucle, mama lui Eris veni din bucătărie. Bună, dulceață! spuse Caroline Dodd,

întorcându-se spre fiica ei. Vrei niște șampanie înainte să pleci? Vreau să desfac o sticlă de Montès rosé, de care îți place ție.

— Din podgoria unde am înotat în piscină?

— Te referi la cea în care pe indicator scria „Piscină închisă”.

Tatăl zâmbi. Aceea fusese o excursie în familie deosebit de ridicolă. Părinții lui Eris o lăsaseră să bea vin la prânz și fusese atât de cald, încât Eris și mama ei tot încercaseră să-și facă vânt cu șervețelele în timpul prânzului, apoi ajunseseră să se furișeze chicotind în piscina îngrădită a unui hotel și să sară în ea, complet îmbrăcate.

— Nu am văzut indicatorul!

Caroline râse în semn de protest și desfăcu sticla. Sunetul răsună prin apartament. Eris luă paharul întins, ridicând din umeri. *Era* șampania ei preferată.

— Deci, cine dă petrecerea? întrebă Caroline.

— Cord. Și sunt în întârziere…

Eris încă nu-i spusese mamei ei despre relația cu Cord. Îi spunea mamei sale aproape orice, dar nu-i vorbea niciodată despre relații.

— Cred că e în regulă, adăugă tatăl ei. Vei întârzia doar un minut și vei fi la fel de șic după ce vei pune cerceii la loc.

— Oh, haide, Everett. Ce rău face dacă-i poartă?

Tatăl lui Eris scutură din cap și cedă, așa cum Eris știa că o va face.

— Bine, Caroline. Dacă nu ești supărată, atunci Eris poate să-i poarte.

— Ai pierdut din nou la vot, îl tachină Eris și îi aruncă un zâmbet plin de înțeles tatălui ei.

El glumea mereu în legătură cu faptul că era cea mai slabă persoană din apartament, copleșit numeric de două femei încăpățânate.

— De fiecare dată, râse Everett.

— Cum aș putea refuza, când îți stă atât de bine?

Caroline își puse mâinile pe umerii lui Eris și o întoarse cu fața spre imensa oglindă veche de pe perete.

Eris semăna cu o versiune mai tânără a mamei ei. Singurele mici diferențe, în afară de vârstă, erau ușoarele modificări pe care tatăl lui Eris fusese de acord să i le facă primăvara aceasta – nu era nimic important; îi inserase doar stropi aurii în ochi și eliminase cu laser câțiva pistrui. Nu prea avea ce să modifice la

ea, de fapt. Trăsăturile lui Eris erau doar ale ei: buzele pline, nasul cârn și drăguț și părul bogat colorat, roșcat și blond și roz, ca un răsărit de soare. Părul lui Eris era cel mai mare atu al ei, dar, pe de altă parte, după cum bine știa, era frumoasă din cap până-n picioare.

Își dădu nerăbdătoare capul pe spate și cerceii dansară, reflectându-i toate culorile părului, ca și când s-ar fi luminat din interior.

— Distracție plăcută în seara asta! îi ură mama ei.

Eris o privi în ochi în oglindă și zâmbi.

— Mulțumesc. Voi avea mare grijă de ei. Termină șampania și lăsă paharul pe masă. Vă iubesc, le spuse ea părinților și ieși pe ușă.

Cerceii străluciră în părul ei ca două stele gemene.

•

Liftul C spre centrul Turnului sosi tocmai când ajunse în stație, ceea ce lui Eris i se păru a fi un semn bun. Poate că era din cauză că purta numele unei zeițe grecești, dar mereu atribuia o semnificație nefastă până și celor mai neînsemnate lucruri. Anul trecut, fereastra fusese murdărită cu o pată în formă de inimă. Nu le spusese nimic celor de la întreținere, așadar rămăsese acolo câteva săptămâni, până când, în cele din urmă, fusese ștearsă de următoarea ploaie. Îi plăcea să-și imagineze că îi adusese noroc.

Eris urmă mulțimea în lift și se mișcă într-o parte. În mod normal, ar fi luat o aerocabină, dar întârzia și liftul era mai rapid; și, în orice caz, linia C, cu panourile transparente, fusese dintotdeauna preferata ei. Îi plăcea să se uite la etajele care treceau repede pe lângă ea, la lumina și umbra care alternau cu scheletul masiv din metal care separa fiecare nivel, la mulțimea care aștepta lifturile locale și care se contopea într-un val imperceptibil de culoare.

Câteva secunde mai târziu, liftul se opri. Eris trecu de agitația din jurul stației expres, de aerocabinele care așteptau și de roboții vânzători de știri și coti pe strada principală. Ca și ea, Cord locuia în partea scumpă din nord a Turnului, unde priveliștea nu era aglomerată de clădirile din oraș sau de Sprawl. Etajul lui era un pic mai mare – Turnul se îngusta cu cât se înălța, terminându-se în apartamentul lui Avery, care era singurul lucru de la ultimul nivel –, dar simțea diferența chiar și

în aceste șaisprezece etaje. Străzile erau la fel de late, flancate cu mici parcele de iarbă și copaci adevărați, alimentați cu mistere discrete. Lumina lămpilor solare de deasupra se diminuase ca să se coordoneze cu soarele adevărat, care era vizibil doar din apartamentele dinspre fațadă. Dar energia de aici era cumva diferită, mai zgomotoasă și un pic mai vibrantă. Poate că acest lucru se datora spațiului comercial de pe strada centrală, chiar dacă înăuntru erau doar o cafenea și o aerocabină de probă Brooks Brothers.

Eris ajunse pe strada lui Cord – o simplă fundătură umbrită, care se termina în fața ușii familiei Anderton; nimeni nu mai locuia pe această stradă. Un *1A* dramatic era inscripționat pe ușă, ca și când cineva ar fi avut nevoie să i se amintească a cui era casa. Ca și restul lumii, Eris se întreba de ce Cord continuase să locuiască aici după moartea părinților lui și după ce fratele lui mai mare, Brice, se mutase. Era mult prea mult spațiu pentru o singură persoană.

Înăuntru, apartamentul era deja aglomerat cu oameni și se încălzea tot mai mult, în ciuda sistemului de ventilație. Eris îl văzu pe Maxton Feld în sera închisă încercând să reprogrameze sistemul de hidratare, ca să-l facă să plouă bere. Ea se opri în camera de zi, unde unii sprijiniseră masa pe aerosuporturi pentru un joc de ping-pong plutitor, dar nici acolo nu văzu părul brunet al lui Cord. Și în bucătărie nu era nimeni în afară de o fată pe care Eris nu o recunoscu, cu părul brunet prins în coadă și blugi mulați. Eris se întrebă într-o doară cine era, tocmai când fata începu să stivuiască farfuriile și să le ducă. Așadar, Cord avea o nouă menajeră – una care deja nu mai purta uniformă. Eris încă nu înțelegea de ce plătea o menajeră; doar oamenii ca cei din familia Fuller sau bunica lui Eris le mai aveau. Toți ceilalți cumpărau diverși roboți de curățenie din comerț și îi activau ori de câte ori lucrurile păreau murdare. Dar poate că aceasta era ideea: să plătești un om care nu lucrează automat.

Ce-ar trebui să fii? „*Ești prea șic pentru costume*?” „*Somnoroasă*?” îi dădu Avery mesaj.

Prefer să fiu „cea care caută atenție la nivel profesionist”, răspunse Eris, zâmbind în timp ce privi prin cameră.

Avery era lângă ferestrele din sufragerie, îmbrăcată cu o rochie simplă albă, cu o pereche de aripi și o aură holografică deasupra capului. Pe oricine altcineva, ar fi părut un costum

jalnic de înger, improvizat în ultimul moment, dar, desigur, Avery era diafană. Lângă ea stăteau Leda, într-un costum negru cu pene, și Ming, care purta un costum stupid de demon. Probabil că ea auzise că Avery era înger și voia să pară că formau o pereche. Cât de penibil. Eris nu avea chef să discute cu niciuna din ele, așa că îi dădu mesaj lui Avery că se va întoarce și continuă să-l caute pe Cord.

Ei începuseră o relație în vara aceea, când amândoi rămăseseră blocați în oraș. Eris fusese un pic îngrijorată la început – toți ceilalți plecau cu avionul spre Europa sau Hamptons sau spre plajele din Maine, în timp ce ea trebuia să rămână prizonieră în oraș și să lucreze ca intern la cabinetul medical al tatălui ei. Era învoiala pentru care insistase el, în schimbul operațiilor din primăvara trecută. „Ai nevoie de experiență”, spusese el. De parcă ea ar fi plănuit să lucreze vreo zi din viața ei. Totuși, Eris fusese de acord. Atât de mult își dorea să fie operată.

Și totul fusese pe cât de plictisitor se așteptase, până în seara în care dăduse peste Cord, la Lightning Lounge. Fără să plănuiască, ajunseseră să bea câteva pahare de atomic și ieșiseră pe balconul închis. Acolo, lipiți de sticla securizată, se sărutaseră pentru prima dată.

Acum Eris putea doar să se întrebe de ce nu se întâmplase mai devreme. Dumnezeu știe că fusese prin preajma lui Cord ani de zile, de când familia ei se mutase din nou în New York, când ea avea opt ani. Ei petrecuseră câțiva ani în Elveția, pentru ca tatăl ei să poată studia toate tehnicile chirurgicale europene de ultimă oră. În clasa întâi și a doua, Eris fusese înscrisă la Școala Americană din Lausanne, dar, odată întoarsă – vorbind un amestec de franceză și engleză și fără să înțeleagă tabla înmulțirii –, Academia Berkley îi sugerase delicat să repete clasa a doua.

Nu avea să uite niciodată prima zi, când intrase în sala de mese fără să cunoască pe nimeni din noua ei clasă. Cord fusese cel care se așezase în locul gol de la masa ei. „Vrei să vezi un joc extraordinar cu zombi?” o întrebase el și îi arătase cum să-și regleze lentilele de contact astfel încât mâncarea de la cantină să arate ca niște creieri. Eris râsese atât de tare, că aproape scuipase în spaghete.

Era cu doi ani înainte de moartea părinților lui.

Îl găsi pe Cord în sala de jocuri, așezat la masa solidă și veche cu Drew Lawton și Joaquin Suarez, toți ținând în mâini cărți reale de joc, din hârtie. Era unul dintre capriciile ciudate ale lui Cord să insiste să joace Lenevie cu setul acela de cărți vechi. Pretindea că toată lumea părea extrem de absentă când jucau cu lentilele de contact, stând în jurul mesei și holbându-se în gol unul la celălalt.

Eris rămase acolo pentru o clipă, admirându-l. Era năucitor de chipeș. Nu în felul perfect în care era Avery, ci într-unul brut și negricios; trăsăturile lui erau combinația perfectă dintre senzualitatea braziliană a mamei lui și nasul și maxilarul clasic al familiei Anderton. Eris făcu un pas înainte, iar Cord își ridică privirea. Licărul de apreciere din ochii lui albaștri o mulțumi.

— Salut! spuse el când ea trase un scaun gol.

Ea se sprijini pe coate, astfel încât decolteul bluzei să fie și mai adânc, și îl studie pe el, care era în cealaltă parte a mesei. Era ceva șocant de intim în felul în care se uita la ea. Părea că ar fi putut să se întindă și să o atingă doar cu ochii.

— Vrei să joci?

Cord împinse un set de cărți spre ea.

— Nu știu. S-ar putea să mă duc să dansez.

Era atât de liniște aici. Ea voia să se întoarcă în haosul zgomotos al petrecerii.

— Haide, o mână. Acum sunt doar eu împotriva acestora doi. Și nu a fost atât de amuzant să joc singur, spuse el sarcastic.

— Bine. Dar joc cu Joaquin, spuse Eris fără vreun motiv întemeiat, în afară de faptul că voia să-l tachineze un pic. Și știi că eu câștig întotdeauna.

— Poate nu și de data asta, râse Cord.

Desigur, după cincisprezece minute, grămada de fise din fața ei și a lui Joaquin se triplase în mărime. Eris își întinse mâinile deasupra capului și împinse scaunul înapoi.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut, spuse ea cu subînțeles. Vreți și voi?

— De ce nu? Cord îi întâlni privirea. Vin cu tine.

Intrară în garderobă, lipiți unul de celălalt.

— Arăți fantastic în seara asta, șopti Cord.

— Nu mai vorbi.

Eris îl trase de gât și îl sărută apăsat.

Cord se aplecă înainte, cu gura fierbinte pe a ei. Își strecură o mâna în jurul taliei ei, jucându-se cu tivul bluzei fetei. Eris îi simți pulsul mărindu-se acolo unde încheietura mâinii lui îi atingea pielea ei goală. Intensitatea sărutului spori.

Ea se retrase, lăsându-l pe Cord să se clatine înainte.

— Ce este? gâfâi el.

— Mă duc să dansez, spuse ea simplu, aranjându-și sutienul și netezindu-și părul cu mișcări rapide și precise.

Să-i amintească lui Cord că o dorea era partea ei preferată. Să-l facă să fie un pic mai disperat.

— Ne vedem mai târziu.

Când se îndreptă pe hol, Eris simți cum Cord o privea insistent din cap până-n picioare. Nu se uită înapoi. Dar, din colțul gurii, cu rujul ușor întins, schiță un rânjet triumfător.

WATT

— Amintește-mi din nou, ce căutăm aici? îl întrebă Watzahn Bakradi – Watt pentru toți ceilalți, în afară de profesorii lui – pe cel mai bun prieten al lui, Derrick Rawls, prin intermediul audioreceptorilor.

— Ți-am spus, locul ăsta înnebunește fetele, răspunse Derrick. Vocea lui se strecură prin audioreceptorii lui Watt, din care se auzea un ritm somnolent de jazz, blocând toate celelalte zgomote din club. Unii dintre noi au nevoie de tot ajutorul posibil, adăugă el, fără ciudă.

Watt nu îl contrazise. Doar în ultima oră primise șapte propuneri de conexiune, în timp ce Derrick nu primise încă niciuna.

— Bine, cedă el. Mă duc să-mi iau ceva de băut.

— Îmi iei și mie o bere, dacă tot te duci? întrebă Derrick, incapabil să-și desprindă privirea de la o brunetă care se legăna lângă ei cu ochii închiși și care, aparent, își mișca brațele întâmplător.

— Aș face-o, doar că nu-ți fac cinste.

Watt râse. La bar, își opri muzica și se întoarse ca să se uite prin club, ascultând în timp ce picioarele târșâite și corul de șoapte răsunau ciudat în liniște.

Ei veniseră la Pulse, discoteca silențioasă de la mijlocul Turnului, unde muzica era proiectată direct în audioreceptorii fiecărei persoane în loc să iasă din difuzoarele exterioare. Dar lucrul ciudat la Pulse era că fiecare cască primea un semnal diferit: doi invitați nu auzeau aceeași muzică în același timp. Watt presupunea că pentru majoritatea era amuzant să încerce să ghicească ce ascultau ceilalți, râzând de faptul că ei auzeau o melodie lentă, în timp ce partenerele lor auzeau muzică electronică. Dar pentru el însemna doar că toți se împiedicau jenant unii de ceilalți pe ringul de dans.

Nepăsător, se sprijini din nou pe coate și întâlni privirea unei fete din cealaltă parte a barului. Era superbă, înaltă, zveltă și cu ochi frumoși; în mod sigur nu era de nasul lui Watt. Dar el avea o armă secretă și știa exact cât timp să o privească în ochi

înainte de a se uita în altă parte. Conform estimărilor Nadiei, fata trebuia să vină la el în trei, doi…

Din audioreceptorii lui răsună un piuit dublu, care indica un apel telefonic. El dădu din cap ca să-l accepte, iar vocea fetei se auzi în casca lui, legătura fără fir permițându-le să vorbească direct unul cu celălalt peste muzica pe care o asculta fiecare, deși, bineînțeles, Watt deja o oprise pe a lui.

— Oferă-mi o băutură, spuse ea, venind lângă el la bar.

Era o poruncă, nu o întrebare. Fata știa că era mult mai atractivă decât el.

— Ce bei?

Watt atinse ușor suprafața barului, iar acesta se aprinse cu ecranul tactil al unui meniu.

Fata ridică din umeri și începu să traseze cercuri pe suportul meniului, derulând prin bulele colorate strălucitor, care reprezentau categoriile de băuturi. Avea un mic tatuaj pe dosul încheieturii mâinii; un boboc de trandafir care tot înflorea, iar apoi își strângea petalele.

— Ghicește.

Watt își puse mâna peste a ei ca să o oprească. Ea se uită la el, cu o sprânceană ridicată.

— Dacă ghicesc, tu plătești, o provocă el.

— Sigur. Dar nu vei ghici niciodată.

— Cred că…

Se uită prin categorii pentru o clipă, ca și când s-ar fi gândit la diversele opțiuni. Dar el deja știa ce voia ea cu adevărat, și nu era în meniu.

— Ceva special, concluzionă el, apăsând altele și scoase tastatura ca să scrie *martini cu cerneală de sepie.*

Fata își dădu capul pe spate, râzând.

— Ai trișat cumva, îl acuză ea, măsurându-l din priviri pe Watt cu un interes nou.

Se aplecă înainte ca să-i comande barmanului robot băutura.

Watt rânji. Simți că atenția tuturor se întoarse asupra lor, toți întrebându-se în mod clar ce spusese că să atragă o asemenea fată. Watt nu se putu abține; îi plăcea partea asta, îi plăcea să se simtă de parcă ar fi câștigat vreun concurs secret.

— Mulțumesc, spuse el în timp ce fata îi dădu o bere brună.

— De unde ai știut ce voiam? întrebă ea.

— Mi-am dat seama, o băutură neobișnuită pentru o fată neobișnuit de frumoasă. *Mulțumesc*, *Nadia,* adăugă el în gând.

În locul tău nu mi-aș pierde timpul cu asta. Fetele 2 și 6 sunt mult mai interesante, răspunse Nadia, computerul cuantic al lui Watt, afișând cuvintele pe lentilele lui de contact. Când erau singuri, Nadia îi vorbea direct în audioreceptori, dar îi scria ori de câte ori Watt era cu altcineva. Să încerce să poarte două conversații în același timp îl dezorienta.

Ei bine, asta e mai drăguță, răspunse Watt, zâmbind amuzat când trimise propoziția direct Nadiei. Totuși, ea nu putea să-i citească toate gândurile, ci doar pe cele pe care i le trimitea.

Uneori îmi doresc să nu te fi programat să fii atât de critică. Watt îi concepuse Nadiei arhitectura mentală ca să favorizeze gândirea indirectă și asociativă și nu pe cea logică. Cu alte cuvinte, ca să fie un interlocutor interesant, nu un computer puternic. Dar, în ultimele zile, tiparul limbajului ei era mărginit doar de ceea ce s-ar fi putut numi sarcasm.

Nadia era cu Watt de aproape cinci ani, de când o crease, când primise o bursă la treisprezece ani pentru programul de vară al MIT. Știa că, tehnic vorbind, era ilegal: crearea oricărui computer cuantic cu un coeficient Robbens de peste 3.0 fusese interzisă în toată lumea de la incidentul Inteligenței Artificiale din 2093. Dar el fusese tare singur în campusul facultății, înconjurat de studenți mai mari care îl ignorau, și nu i se păruse că ar face vreun rău... Începuse să meșterească câteva piese de rezervă și, curând, bucată cu bucată, construise un supercomputer cuantic.

Până când profesoara care răspundea de program îl surprinse lucrând la Nadia, într-o seară târziu, în laboratorul de inginerie.

— Trebuie să distrugi asta... *chestia* asta, spusese ea, pe un ton ușor isteric.

De frică, făcuse câțiva pași înapoi. Amândoi știau că, dacă Watt ar fi fost prins cu un computer cuantic, ar fi fost închis pe viață – iar ea probabil arestată, doar pentru că nu îl oprise.

— Jur că, dacă nu o faci, te raportez!

Watt dăduse din cap și-i promisese să facă așa cum îi spusese, înjurându-și propria prostie; ar fi trebuit să știe că nu era indicat să lucreze într-un spațiu nesecurizat. După plecarea profesoarei, o transferase frenetic pe Nadia pe un dispozitiv mai mic, apoi distrusese cutia în care o pusese prima dată și i-o

dăduse tăcut profesoarei lui. Nu voia să ajungă la închisoare. Și îi trebuia o recomandare din partea ei, ca să poată intra la MIT peste câțiva ani.

Înainte de terminarea programului de vară al lui Watt, Nadia era un miez cubic, de mărimea pumnului său. O băgase în valiză în vârful unui pantof și o strecurase înapoi în Turn.

Așa începuse cariera de hacker a lui Watt și a Nadiei.

Începuseră cu lucruri mărunte, în mare prin a le juca feste prietenilor și colegilor lui Watt, citindu-le mesajele private sau invadându-le paginile de internet ca să posteze glume incriminante. Dar, cu timpul, Watt descoperise ce calculator cu adevărat puternic avea și prinsese curaj. Nadia putea face mult mai multe decât să spargă parolele adolescenților; putea să scaneze mii de linii de cod în mai puțin de o milisecundă și să găsească o singură linie greșită, veriga slabă dintr-un sistem de securitate care i-ar fi putut conduce înăuntru. Înarmat cu Nadia, putea accesa tot felul de date restricționate. Putea să scoată și bani din asta, dacă era destul de atent. Ani de zile, Watt o păstrase pe Nadia în siguranță în dormitorul său, actualizând-o periodic într-un dispozitiv mai mic și mai ușor de ascuns.

Iar apoi, în urmă cu două veri, Watt acceptă ceea ce păruse o slujbă normală de hacker, o cerere de eliminare a unui cazier. Cu toate acestea, când veni timpul să fie plătit, mesajele deveniră ciudat de amenințătoare – într-un fel în care îl făcu pe Watt să suspecteze că, într-un fel, clientul știa de Nadia.

Brusc, Watt se sperie. De obicei, încerca să nu se gândească la ce ar fi putut să se întâmple dacă ar fi fost prins, dar își dăduse seama de cât de nesăbuit fusese. Se afla în posesia unui calculator cuantic ilegal și trebuia să îl ascundă undeva unde nu ar fi putut fi găsit niciodată.

O ascunse pe Nadia în buzunarul lui și luă următorul tren spre centrul orașului.

Coborî în stația South și păși în altă lume, un labirint aglomerat de alei, uși nemarcate și tarabe mobile, care vindeau conuri fierbinți și uleioase de chipsuri din grâu prăjite. Oțelul Turnului se ivea deasupra, aruncând în umbră o mare parte din Sprawl – cartierul aflat la sud de strada Houston.

Watt coti spre apă, clipind la dezlănțuirea bruscă a vântului. Balize verzi și galbene pluteau în țarcurile de acvacultură de deasupra parcului Battery, demult scufundat. Trebuiau să

cultive alge și crustacee, dar Watt știa că multe dintre ele cultivau med-oceanice, niște medicamente care dădeau dependență foarte mare, cultivate în meduze. Continuând să-și țină capul plecat, găsi ușa pe care o căuta și intră.

— Cu ce te pot ajuta?

Un bărbat solid înaintă. Era tuns scurt și purta o jachetă gri, din plastic, și mănuși chirurgicale.

Doctorul Smith, așa cum își spunea, era cunoscut pentru faptul că făcea operații ilegale: detoxifieri, înlocuiri de amprente, chiar și transferuri de retină. Se spunea că putea să facă orice. Dar când Watt îi explică ce voia, doctorul scutură din cap.

— E imposibil, mormăi el.

— Ești sigur? îl provocă Watt, băgând mâna în buzunar ca să i-o arate pe Nadia.

Dispozitivul era fierbinte în palma lui.

Smith făcu involuntar un pas înainte și suspină.

— Vrei să-mi spui că *acela* este un computer cuantic?

— Da!

Watt simți un val de satisfacție. Nadia era destul de impresionantă.

— În regulă, spuse șovăitor Smith. Pot încerca.

Își scoase o mănușă și întinse mâna. Avea șase degete.

— Amplificator de dexteritate, se lăudă el, observându-i privirea lui Watt. Mă ajută la operații. Singur am făcut-o, cu mâna stângă.

Watt dădu mâna cu doctorul și i-o înmână pe Nadia, rugându-se ca ideea lui nebunească să funcționeze.

•

Rezemându-se de barul din Pulse, Watt atinse cu degetele micul cucui de deasupra urechii drepte, singura dovadă rămasă din acea zi. Câteodată nu-i venea să creadă că operația reușise. Acum, Nadia era mereu cu el – la marginea lobului temporal, unde Smith o încastrase, alimentând-o cu electricitate de la pulsul piezoelectric al circulației lui Watt. Autoritățile nu îi depistaseră, dar, totuși, Watt se simțea mai în siguranță așa. Dacă s-ar fi întâmplat ceva rău, nimeni nu s-ar fi gândit să caute un calculator în creierul lui Watt.

— Vii des aici? întrebă fata cu martini cu cerneală de sepie.

Sorbi o mică înghițitură din băutura ei, lichidul roșiatic învârtindu-se în pahar ca norii de furtună.

Câteva linii de text licăriră pe lentilele de contact ale lui Watt. Ea era cu un an mai mare, studentă la arte, la o facultate locală.

— Îmi place să vin aici să observ, spuse Watt. Mă ajută la arta mea.

— Ești artist? Ce fel de artă?

El oftă.

— Ei bine, înainte construiam, în principal, instalații de sculpturi 3D, dar în ultima vreme mă tem că sunt cam demodate. Mă gândesc să încorporez mai mult sunet în munca mea. Parțial, de asta mă aflu aici, să analizez reacția celorlalți la muzică.

Se întoarse ca să o privească în ochi; ea clipi în fața forței privirii lui.

— Ce părere ai? o întrebă el.

— Sunt total de acord, șopti ea, deși el nu își exprimase vreo părere anume. Parcă mi-ai citit gândurile.

Acesta era efectul secundar al prezenței Nadiei în creierul lui, pe care Watt nu-l anticipase – că va deveni arma lui secretă în cucerirea fetelor. Înainte de operație, media reușitei lui Watt era doar una mediocră. Cu pielea lui măslinie și cu ochii negri nu era neatrăgător, dar nu era foarte înalt sau încrezător. Faptul că o avea pe Nadia schimba toate aceste lucruri.

Bineînțeles că, aici, la mijlocul Turnului – la aproape doi kilometri mai sus decât locul în care *locuiau*, de fapt, el și Derrick –, toată lumea își permitea lentile de contact destul de bune. Puteai să le folosești ca să cauți ceva cât vorbeai cu cineva, dacă voiai, dar trebuia să pui întrebarea cu voce tare. În afară de câteva comenzi programate, cum ar fi datul din cap pentru a accepta un apel sau clipitul în mod repetat ca să facă o poză, lentilele erau comandate prin voce. Și, chiar dacă era normal să mormăi când erai în Steu sau acasă, cu siguranță era nepoliticos s-o faci în timpul conversației.

Nadia era diferită. Pentru că era în capul lui Watt, ei puteau comunica prin ceea ce Watt spunea că era un „mod telepatic transcranian”; asta însemna că el putea să se *gândească* la întrebări și că Nadia putea să-i răspundă. Iar când vorbea cu fetele, ea putea să-i urmărească discuția, oferindu-i instantaneu informații importante.

De exemplu, în cazul fetei care bea martini cu cerneală de sepie, Nadia o studiase complet pe față în mai puțin de zece milisecunde. Intrase în mesajele fetei, găsise toate locurile în care fusese și aflase cine erau prietenii ei; citise până și toate cele douăsprezece mii de pagini din istoricul mesajelor și gândise ce ar fi trebuit să facă Watt pentru a continua conversația. Acum Watt era încrezător, chiar calm, deoarece știa mereu exact ce să spună.

Fata cu Martini îl studie în timp ce roti leneș piciorul paharului. Watt rămase tăcut, știind că ei nu îi plăceau tipii prea agresivi, că voia să simtă că ea era cea care făcea prima mișcare. Destul de sigur…

— Vrei să plecăm de aici?

Era superbă. Totuși, Watt nu se simți încântat când răspunse automat:

— Sigur. Să mergem.

Își strecură o mână în jurul taliei fetei și o conduse spre ieșire, observând privirile invidioase ale celorlalți tipi. De obicei, în astfel de momente, simțea un fior de victorie, latura lui competitivă făcându-și simțită prezența. Acum, nu îi mai păsa. Totul părea prea ușor și previzibil. Uitase deja numele fetei, iar ea i-l spusese de două ori.

— Blestemul câștigătorului, îi șopti Nadia în audioreceptori, iar el putea să jure că sesizase amuzamentul din tonul ei. Victoriosul primește exact ce vrea, doar ca să afle că nu este tocmai ce-și dorea.

AVERY

— Zay vorbește cu Daniela Leon.

Leda miji ochii la cealaltă fată, care stătea mai jos de ele și purta un fel de rochie neagră, evazată. Daniela își înclină capul pe spate și își puse o mână pe antebrațul lui Zay, râzând zgomotos la toate vorbele lui.

Avery îi urmări privirea Ledei, deși în realitate nu-i păsa cu cine vorbea Zay.

— E în regulă.

— În orice caz, ce se presupune că ar trebui să fie cu rochia aia ciudată? Un matador? izbucni Leda, întorcându-se spre Avery.

— Cred că este un costum de menajeră franțuzoaică? opină Avery, încercând să nu râdă în timp ce se întinse după băutura ei, care plutea pe un aerosuport aproape de cotul său.

Dar Leda nu asculta. Își concentrase atenția asupra propriei persoane și mormăia de una singură, probabil plănuind să se răzbune pe Daniela. Totuși, era tipic pentru Leda; când credea că Avery e disprețuită, reacționa rapid și intransigent. Așa își manifesta ea prietenia, iar Avery accepta asta, pentru că știa ce dragoste și înverșunare se ascundeau în spatele ei. *Sper să nu te supăr vreodată*, glumea ea mereu, iar Leda râdea și-și dădea ochii peste cap ca și când ideea în sine ar fi fost ridicolă.

Cele două prietene stăteau pe palierul de la etajul doi al apartamentului lui Cord, chiar în capătul scărilor. Avery scrută cu privirea camera aglomerată de dedesubt. Fusese copleșitor acolo mai devreme, cu toți tipii care îi spuneau cât de minunat arăta în seara asta. Se rezemă în față pe balustradă, iar aura de deasupra capului ei o urmă, minusculele microlevitatoare ale acesteia fiind programate să-i urmărească mișcările.

Toată lumea era aici. Kemball Brown, care purta o armură complicată de viking ce arăta fantastic pe umerii lui bronzați și musculoși. Laura Saunders, al cărei corsaj decoltat de pirat scânteia din cauza luminii care cădea pe paiete. Și, într-o uniformă de depanator de lifturi, era fratele mai mare al Ledei, Jamie, acoperit cu o claie de păr facial.

— Ce-i cu barba lui Jamie? o întrebă amuzată Avery pe Leda.

— *Știu,* fu de acord Leda când ochii ei reveniră la normal. Când am văzut-o prima dată ieri, și eu m-am îngrețoșat.

— Ieri? repetă Avery confuză. Jamie nu a fost cu tine toată vara?

Leda șovăi pentru o clipă, atât de repede, încât Avery crezu că i se păruse.

— A fost, bineînțeles. Voiam să spun că mi-a venit rău când l-am văzut cu tot cu uniformă. Să știi că este pe bune – a cumpărat-o de la un depanator adevărat de lifturi.

Leda vorbea destul de normal. Probabil că Avery își imaginase ciudățenia din vocea ei, nu-i așa?

— Am nevoie de încă o băutură, hotărî Leda, trimițând paharul spre bar. Vrei și tu una?

— Nu, mulțumesc, refuză Avery.

În mare parte, paharul ei era plin. Că tot veni vorba, își dădu seama Avery, Leda nu băuse mult în seara asta.

— Se pare că trebuie să mă ajungi din urmă, o tachină ea.

Iar zări acea ezitare. Sunetele ce se ridicau de dedesubt părură, brusc, amplificate.

— Presupun că nu mi-am intrat în formă, răspunse Leda, dar râsul nu era al ei.

Avery o urmări pe prietena ei cea mai bună, felul în care se agita înainte și înapoi, studiindu-i fundițele de pe tocurile negre. O mințea în legătură cu ceva.

Dându-și seama de asta, Avery simți o durere în piept. Credea că între ea și Leda nu existau secrete.

— Poți să vorbești cu mine, știi asta.

— Știu, spuse repede Leda, deși nu părea prea convinsă.

— Unde ai fost vara asta? insistă Avery.

— Las-o baltă, bine?

— Promit să nu…

Gura Ledei se transformă într-o linie dură, iar următoarele cuvinte se auziră reci și formale:

— Serios. Ți-am spus să încetezi.

Avery se retrase, ușor afectată.

— Pur și simplu nu înțeleg de ce nu vrei să vorbești cu mine.

— Mda, ei bine, uneori nu toate au legătură *cu tine,* Avery.

Avery dădu să-i răspundă chiar în clipa în care dinspre parter se auzi gălăgie, vocile ridicându-se, aclamând. Curioasă, se uită în jos – și văzu silueta din mijlocul agitației.

Totul se opri, iar camera se goli brusc de aer. Avery se străduia să gândească. Lângă ea, o simți pe Leda țeapănă de surpriză, dar nu putea să se uite în altă parte suficient de mult cât să-și privească prietena.

El se întorsese.

— Atlas, șopti ea, deși bineînțeles că el n-o auzea.

Alergă orbește la parter, mulțimea dându-se la o parte ca s-o lase să treacă, urmărind-o cu privirea și probabil făcând fotografii și încărcându-le direct pe pagina de internet. Nimic din toate acestea nu conta. Atlas era acasă.

În clipa următoare, Avery fu în brațele lui, cu fața lipită de umărul său, inhalându-i parfumul familiar pentru un singur moment prețios, înainte ca regulile comportamentului normal să o forțeze să se îndepărteze.

— Te-ai întors, spuse ea prostește, sorbindu-l din priviri.

El purta o pereche de pantaloni șifonați kaki și o bluză albastră. Părea un pic mai puternic decât își amintea ea, iar părul lui șaten deschis era mai lung și i se ondula în jurul urechilor, ca atunci când era mic. Dar, în rest, toate celelalte erau la fel: ochii căprui erau umbriți de gene dese, aproape prea dese ca să fie masculine; pistruii de pe nas; felul în care dinții de jos erau ușor strâmbi, o amintire a faptului că nu era perfect. Acesta era unul dintre lucrurile care îi plăcuse la Atlas când părinții ei îl aduseseră acasă acum doisprezece ani – că avea defecte vizibile.

— M-am întors, repetă el.

Maxilarul îi era acoperit de o barbă firavă. Avery voia s-o atingă.

— Care-i treaba?

— Unde *ai fost*?

Ea tresări la sunetul vocii ei și vorbi mai încet. Doar Leda știa că Atlas nu spusese familiei lui unde fusese în tot acest timp.

— Peste tot.

— Oh, fu tot ce putu ea să spună.

Îi era greu să gândească în preajma lui Atlas. Voia să se întoarcă în brațele lui și să-l țină atât de strâns, încât să nu mai poată pleca niciodată; să-și treacă mâinile peste umerii lui și să

se asigure că era cu adevărat aici, că era cu adevărat *real.* Progresase atât de mult în vara asta și, totuși, se lupta cu nevoia familiară de a întinde mâna să-l atingă.

— Ei bine, mă bucur că ești acasă, reuși ea să spună.

— Ai face bine să te bucuri.

El zâmbi larg, ca și când ar fi fost cel mai natural lucru din lume să apară neanunțat la o petrecere, după ce fusese plecat zece luni.

— Atlas…

Ezită, nesigură de ce voia să spună. Își făcuse atât de multe griji. Pentru siguranța lui, desigur, dar mai gravă fusese grija din subconștientul ei – frica îngrozitoare și persistentă că ar fi putut să nu se mai întoarcă.

— Da? spuse el blând.

Avery făcu un pas înainte. Corpul ei reacționa instinctiv la apropierea de el, ca o plantă care stătuse prea mult timp în întuneric și era, în cele din urmă, expusă la lumină.

— Fuller!

Ty Rodrick veni în grabă și îl lovi pe Atlas pe spate. Apăru și restul echipei de hochei, împingându-l înainte și vociferând strident.

Avery își reprimă protestul și se îndepărtă. *Comportă-te normal,* își aminti ea. În haos, îl țintui cu privirea pe Atlas, iar el îi făcu semn din ochi. *Mai târziu,* șopti el.

Ea dădu din cap, încălcând orice promisiune făcută sieși, iubindu-l.

LEDA

Leda își lăsă geanta plic pe blatul de marmură din baia lui Cord și clipi la reflexia ei. Părul îi era strâns într-un coc împodobit cu pene, iar costumul negru de balerină era mulat pe trup, reușind chiar să creeze iluzia unui decolteu. Pene adevărate și ilegale de păun atingeau tivul jupei. Își coborî mâna și își trecu degetele peste ele. Meritau pe deplin mita dată ca să le importe.

Leda acceptase demult că nu era frumoasă. Era prea aspră, cu toate marginile ascuțite, unghiurile înguste și pieptul dureros de mic. Totuși, moștenise pielea bronzată a mamei ei și buzele pline ale tatălui. Și avea un chip interesant, care afișa o inteligență dură și sclipitoare, ce-i făcea pe oameni să se uite de două ori la ea.

Inspiră adânc și încercă să ignore senzația de neliniște care o cuprindea. Părea aproape imposibil și, totuși, după atâtea luni, se întâmplase în sfârșit.

Atlas se întorsese.

Brusc, în audioreceptori auzi muzică – melodia ritmată a unui cântec pop de care ea și Avery fuseseră obsedate în primăvara trecută. Din nou, sunetul de apel al lui Avery. Leda scutură din cap ca să respingă apelul. Știa că Avery o căuta, dar încă nu putea să-și înfrunte cea mai bună prietenă, nu după felul în care izbucnise Leda mai devreme. Ea nu intenționase asta; să vorbească despre dezintoxicare o făcea, pur și simplu, să fie agitată și defensivă. De ce nu putea Avery să nu mai insiste și să o lase în pace? Leda nu voia să discute despre asta.

Mai ales acum, când singurul motiv pentru care cedase revenise, la fel de superb ca întotdeauna.

Revino-ți, își spuse Leda. Din reflex, căută în geantă luciul de buze și se dădu din nou cu el, apoi se întoarse la petrecere, cu capul sus. Nu avea de gând o lase pe Avery să o demoralizeze. Nu putea să-și permită asta, nu din nou.

— Leda.

Cord veni lângă ea, îmbrăcat într-un costum negru, cu o eșarfă în diagonală pe piept.

— Nu te-am văzut de mult.
— Salut, spuse Leda precaută.
Era mereu nesigură în preajma lui Cord. Spre deosebire de Avery și de Eris, nu îl cunoștea din copilărie, și de când îi ceruse să o ajute să obțină xenperheidren în urmă cu câțiva ani, cumva i se părea că e la mâna lui.
— Cum ți-ai petrecut vara? întrebă el, întinzând mâna după două pahare de atomic de pe o tavă și înmânându-i unul. Noroc! adăugă el și dădu conținutul pe gât.
Leda apucă paharul cu lichid transparent. Îi promisese mamei ei că nu va bea în seara asta. Cord o privi și-și dădu seama că ezită, fără să piardă nimic. Sarcastic, el ridică o sprânceană.
Apoi, ea auzi un râs familiar în spatele ei – Atlas trecea pe lângă ea. *De ce nu*? gândi brusc Leda; nu era ca și când un pahar de atomic o va face să consume iar xenperheidren. Duse paharul la buze și-l dădu de dușcă. Lichidul îi arse gâtul într-un mod plăcut.
— Acum îmi amintesc de ce îmi place de tine, spuse Leda, lăsând paharul.
El râse aprobator.
— Mi-ai lipsit vara asta, Cole. Ar fi fost bine să putem fuma împreună.
— Te rog. Ai destui alți oameni cu care să te droghezi.
— Niciunul la fel de interesant ca tine, insistă Cord. Ceilalți, cu cât consumă mai mult, cu atât devin mai tâmpiți.
Vorbele o făcură pe Leda să se agite incomod. *Sunt destul de ageră fără xenperheidren*, își spuse ea, dar cuvintele nu păreau la fel de convingătoare ca acum câteva zile. Mormăind o scuză, se întoarse și se amestecă printre cei veniți la petrecere. Penele de pe fusta ei de balet începuseră să cadă, lăsând o urmă pe podea.
Hei, unde ești? îi trimise un mesaj lui Avery. Avery nu știa că, din când în când, ea obișnuia să fumeze cu Cord – iar Leda nu voia să-i spună –, dar poate că, dacă ar fi văzut-o, Leda s-ar fi calmat.
— Leda?
Ea se întoarse încet, încercând să pară că nu-i pasă, deși bineînțeles că nu era adevărat.

Atlas era în mijlocul grupului foștilor lui prieteni de hochei. Leda așteptă, fără să se miște, în timp ce el mormăi ceva băieților și veni spre ea.

— Salut! spuse el simplu.

Leda se enervă. Asta era tot ce avea de spus, când ultima dată fuseseră goi într-o cadă, în cealaltă parte a lumii?

— Așadar, unde-ai fost?

Atlas clipi.

— Am luat o pauză de un an, am călătorit prin lume.

— Nu-mi spune prostii din astea. Ea își încrucișă brațele. Știu adevărul, bine?

— Eu nu…

— A fost destul de josnic să pleci așa. Mai ales după ce… știi tu.

Se gândi din nou la acea seară, la felul în care o atinsese și la zăpada care căzuse peste ei, topindu-se când atingea căldura pielii lor. Simți că amintirea o face să roșească.

— Fuller! strigă Henry Strittmayer. Începem să jucăm Spinners! Mișcă-ți fundul aici.

— Vin imediat! Atlas o privi în ochi. Mă bucur că mi-ai spus ceva, Leda. M-am gândit mult la tine cât am fost plecat.

— A, da? făcu ea precaută, încercând să nu aibă așteptări prea mari.

— Îți datorez o scuză.

Leda se simți de parcă ar fi fost pălmuită.

— Nu-mi datorezi nimic, spuse ea rapid, defensiv.

Proasto, se mustră ea, pentru că se gândise că Atlas ar fi putut să-i simtă lipsa, când el părea doar să se simtă *dator* față de ea. Dumnezeule, ura acel cuvânt! Era cel mai puțin romantic posibil.

În tăcere, se uitară unul la celălalt.

— Vrei să joci Spinners? o întrebă el după o clipă.

— Nu.

Ultimul lucru pe care îl voia era să stea lângă Atlas ca și când totul ar fi fost în regulă și să joace un joc care i-ar fi putut obliga să se sărute.

— Vreau s-o găsesc pe Avery, spuse ea în schimb. Părea un pic beată mai devreme.

— Vin cu tine, se oferi Atlas, dar ea deja trecea pe lângă el.

— Este în regulă, îl refuză ea repede, îndreptându-se spre hol. Mă descurc.

Atracția pe care o simțea față de el era la fel de puternică și de stăruitoare ca în Catyan, când trupurile le erau atât de împletite, încât el părea o parte din ea. Totuși, nu îl înțelegea mai bine acum decât atunci. Poate că nu îl va înțelege niciodată.

Leda își simți stomacul întorcându-se pe dos și capul zvâcnind cu putere. Parcă ceva o apăsa din interior, ca atunci când cobora prea repede de pe un vârf…

Trebuia să plece de aici. Acum.

Folosindu-se de coate și afișând un zâmbet fals, își făcu loc prin mulțimea agitată și înfierbântată din apartamentul lui Cord și se strecură în prima aerocabină pe care o găsi.

Ajunsă acasă, Leda era aproape înnebunită. Alergă pe holul spre camera ei, deschise ușa, se întinse după perna ei de aromaterapie cu parfum de lavandă și își cufundă fața în ea, respirând adânc disperată de câteva ori. Lacrimi fierbinți îi înțepară colțurile ochilor. Dumnezeule, ce proastă era! Nu îi venea să creadă cât de ușor o luase razna din cauză că îl văzuse pe Atlas.

În cele din urmă, Leda se așeză pe scaunul de la masa de toaletă. Începu să-și șteargă machiajul – și lacrimile – cu mișcări bruște și nervoase. Era atât de încordată, încât aproape tremura.

Se auzi o bătaie slabă în ușă.

— Leda? Ilara Cole apăru în pragul ușii fiicei sale. Cum a fost petrecerea?

— Nu trebuia să mă aștepți.

Leda nu se întoarse, ci doar întâlni privirea mamei în oglindă. Ilara nu o aștepta niciodată.

Mama ei ignoră comentariul.

— Am văzut niște fotografii pe internet, insistă ea, încercând să fie veselă. Toate costumele au fost fantastice. Mai ales al tău și al lui Avery!

Leda se întoarse pe scaun și se ridică în picioare, cu mâinile strânse în pumni.

— Acum mă *spionezi*? Credeam că ai spus că vei avea încredere în mine anul ăsta!

— Iar tu ai spus că, dacă te las să pleci la petrecere, nu ai să bei!

Leda se retrase, iar tonul mamei ei se domoli.

— Îmi pare rău, continuă Ilara. Dar, Leda, nu sunt proastă. Miros atomicul de aici. Ce-ar trebui să cred?

— Am băut doar un pahar, spuse concis Leda. Din câte știu, nu este ca și când aș lua xenperheidren.

Ilara voia s-o atingă pe umăr, dar Leda îi dădu mâna la o parte, iar ea și-o lăsă pe lângă corp, resemnată.

— Leda, te rog, spuse ea încet. Îmi dau silința. *Vreau* să am din nou încredere în tine. Dar încrederea trebuie câștigată. Și până acum nu am văzut niciun efort din partea ta să…

— Bine, spuse rigid Leda, întrerupându-și mama. Petrecerea a fost grozavă. Mulțumesc pentru că m-ai lăsat să merg. Promit că nu voi bea la următoarea.

Se uitară fix una la cealaltă, fără să știe ce să spună. Pe chipurile lor se citea afecțiune, dar și prudență. Nu mai știau cum să se poarte când erau împreună.

În cele din urmă, Ilara oftă și se întoarse.

— Mă bucur că te-ai distrat. Ne vedem dimineață!

Ușa se închise în spatele ei.

Leda își scoase rochia și se îmbrăcă în pijamalele cu monogramă. Îi trimise rapid un mesaj lui Avery, în care se scuză pentru izbucnirea de mai devreme și îi spuse că plecase devreme de la petrecere. Apoi se băgă în pat, cu mintea agitată.

Se întrebă dacă Avery și Atlas mai erau la petrecere. Era ciudat din partea ei că plecase devreme? Era Avery supărată din cauza asta? De ce nu putea Avery să accepte, pur și simplu, că unele lucruri din viața Ledei erau private? Iar acum, ca și când nu ar fi avut destule pe cap, mama ei începuse să îi monitorizeze toate mișcările pe internet. Leda nici măcar nu-și dăduse seama că Ilara știa să facă așa ceva.

Cu gândul la postări, hotărî să se uite la a lui Atlas, deși știa deja ce va găsi. Desigur, era la fel de vagă ca întotdeauna. În timp ce majoritatea tipilor pe care îi cunoștea își duceau viața pe internet, Atlas nu avea pe profilul lui decât o fotografie veche la casa de pe plajă a bunicilor și câteva citate preferate. Era exasperant de tainic.

Ce bine ar fi fost dacă Leda ar fi putut să vadă dincolo de profilul public, să se uite la mesajele și la locurile ascunse prin care fusese și la toate celelalte lucruri pe care nu le împărtășea

cu lumea. Dacă ar fi știut la ce se *gândea* el, poate că ar fi putut să ignore toate acestea și să treacă, în sfârșit, mai departe.

Sau poate că ar fi putut să-l recucerească, șopti o parte din ea; partea pe care părea că nu putea să o ignore.

Leda se întoarse pe burtă, înfășurându-și pumnii în cearșafuri de frustrare – și îi veni o idee atât de simplă, încât trebuia să fie ori genială, ori stupidă.

Chiar dacă Atlas era greu de citit, poate că exista o altă metodă prin care să-l înțeleagă.

AVERY

La câteva ore de la începerea petrecerii, Avery se trezi cotrobăind în dulapul cu băuturi alcoolice din bucătăria lui Cord. Nu era sigură de ce venise aici: poate pentru bourbonul auriu de pe raftul de sus sau pentru rezerva de băuturi ilegale de modă veche. Se opri și roti paharul în care mai rămăsese doar gheața. Avea *două* pahare goale, își dădu ea seama; câte unul în fiecare mână.

Atlas se întorsese. Se tot gândea la expresia de pe chipul lui când o văzuse – și la acele două cuvinte, *mai târziu.* Atât de mult timp își dorise cu disperare ca el să vină acasă și, totuși, acum că era în sfârșit aici, nu știa ce înseamnă asta. Așadar, hotărâse că cel mai bun lucru era să se îmbete cât de mult posibil. În mod evident, reușise.

O rază de lumină străbătu întunericul când ușa fu deschisă.

— Avery?

Era Cord. Ea oftă, dorindu-și doar să fie singură cu gândurile ei.

— Salut! Minunată petrecere, murmură ea.

— În cinstea iubitului tău, spuse el, și întinse mâna ca să apuce sticla de bourbon.

Încet, sorbi lung, ochii strălucindu-i în lumina slabă.

— La cine te referi? întrebă ea brusc.

Oare Cord știa? Dacă cineva putea să-și dea seama, gândi în sinea ei, el era acela. O cunoștea de-o veșnicie. Și el era destul de tulburat cât să ghicească adevărul nebunesc și pervertit.

— La cine te-a făcut să-ți arăți colții și s-o scoți pe Furioasa Fuller din tine. Pentru că nu este Zay Wagner. Până și eu îmi dau seama de asta.

— Știi, uneori chiar ești un ticălos, spuse Avery fără să gândească.

El izbucni în râs.

— Chiar știu. Însă dau niște petreceri atât de grozave, încât oamenii mă iartă. Cam ca atunci când te iartă că ești rușinos și misterios, pentru că ești cea mai atrăgătoare persoană de pe pământ.

Avery voia să fie supărată pe el, dar, dintr-un anume motiv, nu era. Poate din cauză că știa cum e Cord cu adevărat, dincolo de tot sarcasmul lui.

— Îți amintești când eram copii? întrebă ea brusc. Când m-ai provocat să urc în jgheabul de gunoi și am rămas blocată înăuntru? Ai așteptat cu mine tot timpul, până când au venit roboții de siguranță, ca să nu fiu singură.

Luminile din dulapul cu băuturi se stinseră. Trebuie să fi stat foarte nemișcați ca să dezactiveze senzorul de mișcare. Cord era doar o umbră.

— Da, spuse el încet. Și?

— Toți suntem foarte diferiți acum, nu-i așa?

Scuturând din cap, Avery împinse ușa și ieși pe hol.

Pentru o vreme, își pierdu timpul cu cei veniți la petrecere, salutându-i pe toți pe care nu îi văzuse de la sfârșitul primăverii trecute, bând constant din două pahare diferite. Nu putea să nu se gândească la Atlas – sau la Leda. Unde fusese Leda toată vara, de refuza să îi spună lui Avery? Orice se întâmpla, Avery se simțea îngrozitor că insistase asupra subiectului și pentru că, în mod clar, o supărase pe Leda. Nu îi stătea în fire să plece devreme de la o petrecere. Avery știa că ar fi trebuit să meargă la familia Cole și să vadă ce face, dar nu voia să plece, nu cât timp Atlas era încă aici. După toate lunile de despărțire, voia să fie în preajma lui.

Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat mai devreme. Ne vedem mâine? îi trimise un mesaj Ledei, alungând sentimentul de vinovăție.

În cele din urmă, îl găsi pe Atlas în biblioteca de la parter, jucând Spinners, și se opri în tocul ușii ca să privească. El se apleca peste masă când învârtea, genele aruncându-i umbre subtile pe pomeți. Avery nu mai jucase Spinners de ani de zile, de când avea paisprezece ani – la o altă petrecere organizată de Cord, chiar în această cameră. Dacă închidea ochii, i se părea că se întâmplase ieri, nu în urmă cu trei ani.

Jocul o neliniștise foarte mult. Era prima dată când băuse și, chiar dacă nu spusese nimănui, era primul ei joc Spinners. Nici măcar nu se sărutase vreodată. Dacă ei și-ar fi dat seama?

— Grăbește-te, Fuller! mormăise Marc Rojas, un elev în ultimul an, la ezitarea ei. Învârtește!

— Învârtește! Învârtește! începuseră să scandeze și ceilalți din cameră.

Mușcându-și buza, Avery întinsese mâna ca să rotească roata holografică, proiectată în mijlocul mesei.

Săgeata se învârtise în jurul camerei, în ceață. Toată lumea se aplecase înainte ca să urmărească progresul. În cele din urmă, începuse să încetinească și se oprise în fața lui Breccan Doyle. Avery se pregătise, pe marginea scaunului ei.

Cu ultima rămășiță de inerție, săgeata se mutase spre Atlas.

Consola jocului aruncase imediat un con de intimitate în locul în care stăteau ei, refractând lumina ca să-i ascundă de restul camerei și deviind toate sunetele. Dincolo de zidul din fotoni care licărea – care se unduia ca suprafața apei unui lac –, Avery putea să-i vadă pe ceilalți, deși ei nu o vedeau pe ea. Ei strigau și își fluturau mâinile spre consolă, încercând probabil să reseteze jocul și să o oblige să învârtească din nou. Nu era amuzant să-i pună pe frați în con, nu-i așa?

— Ești în regulă? o întrebase încet Atlas.

Ținea în mână o jumătate de sticlă de atomic și încercase să i-o dea ei, dar ea scuturase din cap. Era deja confuză, iar alcoolul îi trezea sentimentele pentru Atlas într-un mod periculos.

— Nu am mai sărutat pe nimeni. Nu mă voi descurca, spusese ea fără să gândească și se crispase.

Ce o făcuse să spună asta?

Atlas luase o sorbitură lungă din atomic, apoi lăsase jos sticla, cu grijă. Spre meritul lui, nu râsese.

— Nu-ți face griji, spusese el, în cele din urmă. Sunt sigur că te vei descurca de minune.

— Nici măcar nu știu ce să fac!

În afara conului, Avery o văzuse pe Tracy Ellison, care era îndrăgostită de Atlas, gesticulând nervoasă.

— Nu ai nevoie decât de antrenament. Atlas zâmbise și ridicase din umeri. Îmi pare rău că sunt eu aici, în locul lui Breccan.

— Glumești? Aș prefera… Avery se oprise.

Nu reușise să termine propoziția.

Atlas se uitase curios la ea. Fruntea i se încrețise într-o expresie pe care ea nu reușise să o citească.

— Aves, spusese el, dar păruse mai mult o întrebare.

Se aplecase mai aproape. Avery își ținuse respirația…

Conul de invizibilitate se dizolvă, făcând din nou loc realității.

Avery nu fusese niciodată sigură dacă sărutul pe cale să se petreacă fusese real sau dacă și-l imaginase. Când amintirea o cuprinse, ea se uită la Atlas, care își ridică privirea, părând să o simtă pe a ei. Dar nu îi dădu niciun semn că s-ar fi gândit și el la acea noapte. O studie pentru o clipă, apoi păru să ia o decizie.

— Runda asta nu joc, spuse el ieșind din joc și venind spre ea.

— Hei.

Îi luă cu grijă băuturile din mâini și le lăsă pe o masă. Avery uitase că le ținea. Ea se înclină ușor în față.

— Vrei să te duc acasă?

Atlas se întinse ca să o ajute să-și mențină echilibrul. Ca întotdeauna, Atlas știa ce voia, fără ca ea să fie nevoită să o spună. Bineînțeles, în afară de singurul lucru pe care el nu-l va afla niciodată.

— Da, spuse Avery, un pic prea repede.

El dădu din cap.

— Să mergem, atunci.

Ieșiră pe pragul ușii lui Cord și luară aerocabina pe care o chemase Atlas. Avery se rezemă pe scaun și închise ochii, lăsând zumzetul familiar al sistemului de propulsie magnetică să se reverse asupra ei. Îl ascultă pe Atlas respirând. Chiar era aici, își tot spunea ea. Nu era doar un alt vis de-al ei.

Când ajunseră la apartamentul de lux de la etajul o mie, Avery căzu pe spate pe patul ei, îmbrăcată încă în rochie. Totul era ușor amețitor.

— Ești bine? o întrebă Atlas, așezându-se pe colțul cuverturii ei imense, de culoare crem.

— Îhî, șopti ea.

Se simțea mai bine decât în ultimele luni, aici, singură cu Atlas, în semiîntuneric. El se apropie un pic de ea. Ea închise ochii. Acum, când el stătea pe patul ei, Avery aproape că putea pretinde că era doar un băiat pe care îl cunoscuse și îl adusese acasă. Nu cineva adoptat de părinții ei, când ea avea cinci ani, pentru că se simțea singură, iar ei nu aveau timp de ea.

— Îți amintești când ai venit prima dată aici? îl întrebă ea.

Ea era în camera de joacă și pieptăna o păpușă, iar ușa de la intrare se deschisese ca să o dezvăluie pe mama ei ținând de mână un băiat optimist care părea pierdut. „Acesta este Atlas”,

spusese mama ei, iar băiatul schițase un zâmbet. Avery îl adorase din prima clipă.

— Bineînțeles că îmi amintesc, o tachină Atlas. Mi-ai cerut să mergem în parc și să te trag pe aeroplaca ta, ca să poți să-ți imaginezi că era nava unui pirat.

— Nu-i adevărat!

Avery se sprijini pe coate ca să-i arunce o privire plină de mânie prefăcută.

— Este în regulă. Nu m-a deranjat, spuse el încet.

Avery se rezemă din nou pe perne. Cât de ciudat era că înainte trăise fără Atlas. Acum, i se părea imposibil.

— Aves? îl auzi ea pe Atlas spunând. Dacă ar trebui să știu ceva, mi-ai spune, nu-i așa?

Ea deschise ochii și se uită la fața lui atât de senină și de sinceră. Nu îi sugera adevărul – nu-i așa? Nu putea să facă asta. El nu știa cum era să aștepte ceva ce nu putea să aibă niciodată; cât de imposibil era să anuleze dorința de îndată ce o simțea.

— Mă bucur că te-ai întors. Mi-a fost dor de tine, îi spuse ea.

— Și mie.

Liniștea se lăsă între ei. Avery se luptă să rămână trează, să se bucure de prezența lui Atlas, dar somnul o copleșea. După un moment, el se ridică și ieși pe hol.

— Te iubesc, spuse el, și trase ușor ușa în urma lui.

Și eu te iubesc, șopti inima ei, răsucindu-se în jurul cuvintelor ca o rugăciune.

ERIS

Mă duc acasă, îl informă Eris pe Cord într-un mesaj, fără să se deranjeze să aștepte un răspuns. Apartamentul lui se golea în timp ce petrecerea începea ușor-ușor să se apropie de final, oamenii clătinându-se spre casă singuri sau în perechi. Oriunde se uita, Eris vedea urmele unei nopți de neuitat, cești împrăștiate, piese de costum pierdute și țigări halucinogene rupte.

Nu intenționase să rămână atât de mult. Se plimbase de la un grup la altul și pierduse noțiunea timpului. Nu era sigură unde se afla Cord și se simțea prea extenuată ca să-l caute. Nu voia decât să facă un duș și să doarmă în cearșafurile ei fine.

Eris se îndreptă spre ușă, uitându-se într-o doară printre mesaje și tresări când își dădu seama că erau și câteva apeluri pierdute de acasă. Erau de acum câteva ore – ea fusese pe ringul de dans; își aminti că dansase, ignorându-le –, dar atunci nu-și dăduse seama că erau de la părinții ei. Se întrebă ce se întâmpla.

Când ajunse la apartamentul de la etajul 985, Eris deschise ușa cât de încet putu, cu pantofii negri într-o mână și cu geanta în cealaltă. De când intră, știu că ceva nu e în regulă. Luminile erau aprinse și un sunet gâtuit și îngrozitor se auzea din sufragerie. *O*, *Dumnezeule*! Era mama ei, care plângea.

Eris lăsă pantofii să cadă zgomotos pe podea.

— Eris?

Caroline își înălță capul de unde stătea ghemuită pe canapea, încă purta rochia de seară, un frumos semn roșu de întrebare pe pernele albe.

Eris alergă și-și îmbrățișă mama. Brusc, se gândi la clipele în care era mică și părinții ei veneau de la petreceri. Eris auzea tocurile mamei țăcănind pe hol – un sunet care i se păruse mereu ciudat de liniștitor – și, indiferent de cât de târziu era, Caroline venea întotdeauna să o mângâie pe păr și să-i povestească despre lucrurile minunate și magice pe care le văzuse în acea seară. De câte ori adormise Eris ascultând sunetul vocii mamei sale?

— Este în regulă, spuse încet Eris, deși, în mod clar, nu era.

Agitată, se uită prin apartament. Unde era tatăl ei?

— Nu, nu este în regulă.

Caroline inspiră adânc și se retrase ca să o privească în ochi pe Eris. Lacrimile pline de rimei formau linii negre pe fața ei.

— Îmi pare atât de rău!

— Ce s-a întâmplat? Eris se îndepărtă ca să stea dreaptă, cu o mișcare mai bruscă decât intenționase. Unde este tata?

— A… plecat.

Caroline își coborî privirea, studiind mâinile ținute strâns în poală și pliurile șifonate ale rochiei ei splendide, de culoare roșie.

— Cum adică *a plecat*?

— Îți amintești de testul ADN pe care l-ai făcut azi?

Eris dădu nerăbdătoare din cap. Bineînțeles că și-l amintea; fusese testată în nenumărate feluri: i se luaseră mostre de ADN din interiorul obrazului, urinase pe un băț și semnase atât de multe documente de modă veche cu cerneală adevărată, încât făcuse crampe la mână din cauza mișcării neobișnuite.

Fără să spună nimic, mama lui Eris atinse masa de cafea care, ca toate suprafețele din apartamentul lor, avea proprietățile unui ecran tactil. După câteva derulări rapide, scoase o anexă dintr-un mesaj. Eris se aplecă înainte ca să privească.

ADN-ul ei era desfășurat în toată splendoarea lui, cu catenele de un roz ireal, ca al gumei de mestecat, dar privirea lui Eris deja trecea peste ele, spre harababura de cuvinte medicale și de grafice de dedesubt. Știa că îi comparaseră ADN-ul cu cel al tatălui ei, care era deja la dosar, dar, totuși, nu înțelegea la ce se uita acum. Ce legătură aveau toate acestea cu ea?

Îi sări în ochi un rând de jos – procent de potrivire: 0.00% – și întinse o mână ca să-și mențină echilibrul. Înțelegând despre ce e vorba, simți că se sufocă.

— Nu cred așa ceva. Se îndreptă și mai mult și vorbi mai tare: Laboratorul a încurcat probele. Trebuie să-i sunăm ca să le spunem să facă din nou testul.

— L-au făcut. Nu este o greșeală.

I se părea că mama îi vorbea de la o distanță mare, ca și când Eris ar fi fost sub apă sau îngropată sub un munte de nisip.

— Nu, repetă orbește Eris.

— Este adevărat, Eris.

Hotărârea din tonul lui Caroline o făcu pe Eris să înghețe. Iar apoi înțelese de ce nu se potrivea ADN-ul, de ce mama ei nu se prefăcea mai surprinsă. Pentru că, la urma urmelor, tatăl lui Eris nu era cel biologic.

Mama ei îl înșelase pe tatăl ei și păstrase secretul în ultimii optsprezece ani.

Eris închise ochii. Acest lucru nu se întâmpla. Nu putea fi adevărat. Dacă își ținea ochii închiși, avea să dispară, ca un vis urât.

Mama ei întinse o mână, iar Eris sări în picioare, răsturnând masa de cafea. Niciuna din ele nu se uită la masă. Pur și simplu se fixară cu privirea reciproc, mamă și fiică, atât de dureros de asemănătoare – și, totuși, Eris nu se simțise nicicând mai străină de mama ei.

— De ce? întrebă ea, pentru că erau singurele cuvinte la care se putu gândi. De ce m-ai *mințit* în toți acești ani?

— O, Eris, nu am vrut... Nu avea legătură cu tine...

— Vorbești serios? *Bineînțeles* că are legătură cu mine!

Caroline tresări.

— Nu la asta m-am referit. Doar că... orice se întâmplă între mine și Everett... nu este vina ta.

— Știu, pentru că este vina *ta*!

Niciuna din ele nu vorbi. Liniștea îi zgârie timpanele lui Eris.

— Unde a plecat tata? Când se întoarce? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu știu exact. Mama ei oftă. Îmi pare rău, Eris!

— Nu mai spune asta! țipă Eris.

Nu se putea abține; nu voia să mai audă scuzele mamei sale. Scuzele nu însemnau nimic atunci când persoana în care aveai cea mai mare încredere te mințea de-o viață.

Mama ei era complet nemișcată.

— Știu că îți este foarte greu și probabil că ai multe întrebări. Sunt aici ca să-ți răspund...

— Să te ia naiba cu explicațiile tale *nenorocite*! o întrerupse Eris, articulând fiecare cuvânt.

Rănită, mama ei se retrase șocată, dar Eris o ignoră. Se gândea la toate amintirile cu mama ei: la clipele în care Caroline venea să o trezească să se ducă la școală în clasele primare, doar ca să se ghemuiască în patul lui Eris și să adoarmă din nou, forțându-l pe tatăl lui Eris să vină și să le trezească pe

amândouă și să râdă de ce frumoase adormite erau fetele lui. La Crăciunurile în care coceau biscuiți ca să-i pună sub brad pentru Moșul, făcuți aproape numai din aluat crud, și la cum tatăl ei îi mânca la miezul nopții, mult timp după ce Eris aflase că Moșul nu exista. La fiecare an în care, înaintea zilei ei de naștere, Caroline inventa că trebuiau să se ducă la doctor și o lua pe Eris de la școală ca să meargă la cumpărături, pentru a-și putea alege cadoul, iar apoi se duceau la Bergdorf să bea ceai. „Mama ta este atât de grozavă!”, spuneau mereu celelalte fete, deoarece mamele lor nu le luau de la școală doar ca să se distreze, iar Eris râdea și zicea „Da, știu, este cea mai bună”.

Totul părea fals acum. Fiecare gest, fiecare „te iubesc”; toate erau pătate de minciuna imensă și oribilă care stătea la baza vieții ei. Eris clipi confuză la chipul familiar al mamei.

— Deci ai știut toată viața, spuse ea cu amărăciune.

— Nu. Nu eram sigură.

Ochii mamei erau conturați de lacrimi nevărsate, dar reuși să nu plângă.

— Mereu m-am gândit – am sperat – că erai a lui Everett. Dar până acum nu am știut cu siguranță.

— Atunci, de ce naiba m-ai lăsat să fac testul ADN?

— Crezi că dacă aș fi știut că era un test, te-aș fi lăsat să-l faci? strigă mama ei.

Eris nu știa ce să spună. Nu înțelegea cum de mama sa fusese în stare să-i facă asta ei, tatălui ei*, familiei* lor.

— Te rog, Eris! Vreau să îndrept lucrurile, începu Caroline, dar Eris scutură din cap.

— Nu vorbi cu mine, spuse ea încet și se întoarse.

Cumva, Eris se îndreptă clătinându-se spre patul ei rotund, cuibărit într-o parte a enormei camere circulare. Șocul și frica i se roteau periculos în piept. Nu putea să respire. Brusc, se apucă de guler, încă ud cu lacrimile mamei ei, și trase cămașa brutal peste cap, apoi respiră sacadat, cu disperare. Era destul de sigură că auzise una dintre cusături rupându-se.

Pot să te ajut cu ceva? o întrebară lentilele ei de contact, simțind că aproape plângea.

— Tăceți din gură! mormăi ea, iar ele se închiseră ascultătoare.

Everett Radson nu era tatăl ei. Adevărul tot ricoșa dureros de țeasta ei ca un foc de armă. Bietul ei tată – se întreba ce

spusese când primise rezultatele de laborator. Unde era el acum? La hotel, la spital? Voia să se ducă și să discute cu el, și totuși, în același timp, nu prea era pregătită să-l înfrunte. Știa că atunci când urma să-l vadă – când urma să înfrunte situația –, totul avea să fie diferit, pentru totdeauna.

Eris închise ochii, dar lumea continuă să se învârtească în jurul ei. Nici măcar nu era beată în seara asta. Probabil că viața i se destrăma, gândi ea cu amărăciune.

Se ridică în șezut și studie camera cu un straniu sentiment de detașare. Oriunde se uita, erau lucruri scumpe – vaza de cristal cu trandafirii nemuritori, dressingul plin cu rochii delicate și colorate, masa de toaletă făcută la comandă, plină cu gadget-uri strălucitoare. Toate semnele distinctive ale vieții sale, tot ce o făcea să fie Eris Dodd-Radson.

Dădu să se sprijine din nou de perne și înjură cu voce tare când ceva ascuțit îi înțepă urechea. Cerceii mamei ei. Uitase complet de ei.

Eris desfăcu cercelul drept și îl puse în palmă. Era foarte frumos; o sferă din sticlă în care străluceau vârtejuri de culoare, ca ochiul unei furtuni care se apropia. Un cadou rar și scump de la tatăl ei pentru mama ei. Brusc, cercelul și tot ce reprezenta el îi părură lui Eris insuportabil de false.

Își dădu brațul înapoi și aruncă cercelul în perete, cu toată forța. Acesta explodă într-un milion de bucăți care se împrăștiară pe podea ca niște fărâme de lacrimi strălucitoare.

RYLIN

Când ultimii invitați plecară cu pași împleticiți de la petrecerea lui Cord și urcară în aerocabina care aștepta, Rylin oftă ușurată. Seara nu mai păruse să ia sfârșit – trebuise să curețe mizeriile puștilor beți și să pretindă că nu observa cum o priveau unii tipi. Era extenuată, iar capul încă o durea din cauza drogurilor. Dar, mulțumită lui Dumnezeu, terminase treaba.

Întinzându-și brațele deasupra capului, se duse lângă ferestrele din sufrageria lui Cord și privi cu nesaț linia orizontului. Ecranele de vizualizare din apartamentul ei erau atât de vechi, încât nici măcar nu mai semănau a ferestre, ci mai mult cu niște caricaturi de prost gust ale unei priveliști false, cu un soare prea strălucitor și copaci prea verzi. De-a lungul laturii stației de tren de la serviciu era o fereastră – chioșcul ei cu gustări se afla la stația Crayne Boulevard, între Manhattan și Jersey –, dar până și aceea era prea aproape ca să cuprindă ceva în afara Turnului, ghemuit ca o broască imensă din oțel care acoperea cerul. Impulsiv, își lipi fața de sticlă. Era minunat de rece pe fruntea ei dureroasă.

În cele din urmă, Rylin se desprinse și urcă la etaj, ca să îl vadă pe Cord și să plece naibii de aici. În timp ce mergea, luminile din spatele ei se stinseră, iar cele din față se aprinseră, luminând holul flancat de picturi vechi. Trecu pe lângă o baie imensă, plină cu prosoape din pluș și ecrane tactile pe fiecare suprafață. La naiba, probabil că și *podeaua* era un ecran tactil: Rylin era în stare să parieze că putea să-i ghicească greutatea sau să se încălzească la o comandă vocală. Toate lucrurile de aici erau cele mai bune, mai noi și mai scumpe – oriunde se uita, vedea bani. Iuți pasul.

Când ajunse în camera holografică, Rylin ezită. Proiectate pe perete nu erau filme de acțiune sau comediile stupide la care se aștepta ea. Ci filme vechi, de familie.

— O, nu! Să nu îndrăznești! exclamă mama lui Cord în înregistrarea 3D.

Cord, care avea patru ani, rânji ținând un furtun de grădină. *Unde era asta,* se întrebă Rylin, *într-o vacanță, undeva*?

— Ups! făcu el fără un dram de remușcare când îndreptă furtunul spre mama lui.

Ea râse, aruncându-și mâinile bronzate în aer, părul ei brunet fiind umed ca al unei sirene. Rylin uitase cât de frumoasă fusese.

Cord se aplecă înainte nerăbdător, stând aproape pe marginea fotoliului său din piele. Un zâmbet îi apăru pe buze când își văzu tatăl fugărind prin curte versiunea lui mai tânără.

Rylin se retrase un pas. Ea doar…

Podeaua îi scârțâi sub picioare, iar Cord își ridică privirea. Instantaneu, înregistrarea se întrerupse.

— Eu… Îmi pare rău, se bâlbâi ea. Voiam doar să te anunț că am terminat. Așa că plec.

Cord se uită atent la îmbrăcămintea ei, la blugii strâmți, la bluza decoltată și la mulțimea încâlcită de brățări de neon de la încheieturile mâinilor.

— Nu am avut timp să merg acasă și să mă schimb, adăugă ea, neștiind de ce îi explica asta. Nu m-ai anunțat din timp.

Cord o fixă cu privirea, fără să spună nimic. Tresărind, Rylin își dădu seama că nu o recunoscuse. Dar pe de altă parte, de ce ar fi făcut-o? Ei nu se văzuseră de ani de zile, de la Crăciunul în care părinții lui îi invitaseră pe ai ei ca să le ofere cadouri și fursecuri. Rylin își aminti cât de magic fusese pentru ea și Chrissa să se joace în zăpada din sera închisă, care semăna cu globul de zăpadă pe care mama ei îl scotea mereu la sărbători. Cord își petrecuse tot timpul într-un joc holografic, fără să știe nimic.

— Rylin Myers, spuse Cord în cele din urmă, ca și când nu ar fi angajat-o să lucreze la petrecerea lui, ci ar fi nimerit acolo din întâmplare. Ce mai faci?

Gesticulă spre scaunul de lângă el, iar Rylin se așeză surprinsă și își încrucișă picioarele.

— Excelent, în afară de faptul că prietenii tăi m-au pipăit, spuse fără să gândească. Îmi pare rău, a fost o noapte lungă, adăugă ea.

Se întrebă unde erau Hiral și gașca lui, dacă îi observaseră, până la urmă, dispariția.

— Ei bine, mulți nu sunt prietenii mei, spuse Cord imediat.

El se mișcă, iar Rylin nu putu să nu observe felul în care umerii i unduiră pe sub cămașa cu nasturi. Deodată, simți că indiferența lui era înșelătoare și că, de fapt, o privea intens.

Pentru o clipă, amândoi fixară cu privirea ecranul negru. Era amuzant, gândi Rylin; dacă i-ai fi spus mai devreme că seara ei se va termina aici, petrecându-și timpul cu Cord Anderton, ar fi râs.

— Ce e ăla? întrebă Cord, iar Rylin își dădu seama că se juca din nou cu colierul ei.

Își lăsă mâinile în poală.

— A fost al mamei, spuse ea concis, în speranța că va încheia subiectul.

Îi dăduse mamei sale colierul ca dar de aniversare într-un an, iar după aceea, ea îl purtase mereu. Rylin își aminti durerea pe care o simțise când spitalul i-l trimisese înapoi, învelit în plastic și marcat cu o etichetă veselă și portocalie. Moartea mamei nu i se păruse reală până în acel moment.

— De ce Turnul Eiffel? insistă Cord, părând interesat.

De ce naiba îți pasă? voi să izbucnească Rylin, dar se abținu.

— Era o glumă de-a noastră, spuse ea simplu. Mereu spuneam că, dacă vom avea vreodată bani, vom lua un tren spre Paris și vom mânca la un „Café Paris” extravagant.

Nu se deranjă să-i explice cum ea și Chrissa obișnuiau să transforme bucătăria într-o cafenea franțuzească cu pretenții. Își făceau berete din hârtie, își desenau mustăți pe față cu creionul mamei lor și adoptau accente franțuzești îngrozitoare, în timp ce serveau „specialitatea bucătarului” – orice pachet congelat de mâncare fusese la reduceri în acea săptămână. După o zi grea de muncă, asta o făcea întotdeauna pe mama lor să zâmbească.

— Ai ajuns vreodată acolo? întrebă Cord.

Rylin aproape râse de stupiditatea întrebării.

— Abia dacă am ieșit din Turn.

Camera răsună cu un strigăt brusc și cu plescăitul apei când ecranul se lumină din nou cu înregistrarea holografică. Cord o întrerupse repede. Părinții lui muriseră în urmă cu câțiva ani, își aminti Rylin, într-un accident de avion.

— Este frumos că ai înregistrările, spuse ea în liniște.

Înțelegea de ce era posesiv cu ele; ar fi procedat la fel dacă ea și Chrissa ar fi avut vreuna.

— Mi-aș fi dorit să avem mai multe cu mama, adăugă ea.

— Îmi pare rău, spuse încet Cord.

— E în regulă.

Ea ridică din umeri, deși bineînțeles că nu era în regulă. Nu va mai fi niciodată în regulă.

Tensiunea fu întreruptă de un ghiorăit ce se auzi în cameră. Îi luă o clipă lui Rylin să-și dea seama că se auzea din stomacul ei. Cord o privi curios.

— Ți-e foame? întrebă el, cu toate că răspunsul era evident. Am putea să vedem ce-a rămas, dacă vrei.

— *Da,* spuse Rylin, mai entuziasmată decât ar fi vrut, căci nu mai mâncase de la prânz.

— Data viitoare ar trebui să mănânci din ce se comandă, spuse Cord când ieșiră din camera holografică și coborâră pe scara din sticlă. Cred c-ar fi trebuit să-ți spun asta.

Rylin se întrebă ce îl făcea să creadă că va mai exista o dată viitoare.

Când ajunseră în bucătărie, frigiderul îl informă pe Cord că el consumase până acum patru mii de calorii, dintre care 40 de procente erau din alcool, iar pentru „Regimul muscular 2118” nu mai avea voie să mai mănânce. Un pahar cu apă se materializă în fanta de ieșire a frigiderului.

— Regim muscular. Ar trebui să am și eu unul, spuse Rylin inexpresivă.

— Încerc să fiu sănătos. Cord se întoarse spre aparat. Introdu un invitat, te rog, mormăi el, apoi se uită la Rylin, mai roșu decât îl văzuse vreodată. Ăăă, ai putea să pui mâna pe frigider, ca să dovedești că ești aici?

Rylin atinse frigiderul, care se deschise ascultător. Cord începu să scoată recipiente la întâmplare: batoane cu lapte și semințe de dovleac și lasagna cu o sută de straturi și fructe de pădure proaspete. Rylin luă o cutie cu conuri de pizza din mâna lui și mușcă din unul. Era cu brânză și prăjit și perfect, poate chiar mai bun rece. Când Cord îi oferi un șervețel, își dădu seama că sosul îi picurase pe bărbie, dar, cumva, nu-i păsa.

Când el se rezemă de tejghea, Rylin zări ceva peste umărul lui și strigă:

— O, Dumnezeule! Sunt Gummy Buddies? Chiar se mișcă dacă le muști capul, așa cum arată în reclame?

— N-ai mai mâncat Gummy Buddies?

— Nu.

O pungă de Gummy Buddies costa mai mult decât cheltuiau ea și Chrissa pe mâncare într-o săptămână. Erau primele electronice comestibile, cu etichete microscopice de frecvență radio în fiecare bomboană.

— Haide. Cord îi aruncă o pungă. Încearcă una.

Rylin scoase un jeleu verde deschis și îl băgă în gură. Mestecă și așteptă, apoi îi aruncă o privire urâtă când nu se întâmplă nimic.

— N-ai făcut-o cum trebuie.

Cord părea să se chinuiască să nu zâmbească.

— Trebuie să muști capul sau picioarele. Nu poți să-l mănânci pe tot o dată.

Ea luă alt jeleu și mușcă jumătatea inferioară. Cipul de frecvență radio din jumătatea superioară rămasă a jeleului scoase brusc un sunet strident.

— Rahat! strigă Rylin, scăpând capul jeleului pe podea.

Acesta continuă să zvâcnească lângă picioarele ei, iar ea făcu un pas înapoi.

Cord râse și luă restul jeleului, aruncându-l la gunoi, care îl absorbi spre centrul de sortare.

— Poftim, mai încearcă o dată, spuse el, întinzându-i punga. Dacă muști capul, nu mai țipă, ci doar se mișcă.

— Nu, mulțumesc.

Rylin își aranjă o șuviță de păr în spatele urechii și își ridică privirea spre Cord. Felul în care se uita la ea o făcu să tacă.

Apoi veni lângă ea și își apropie buzele de ale ei.

La început, Rylin fu prea speriată ca să reacționeze. Cord o sărută lent, aproape apatic, lipind-o de tejgheaua a cărei margine intră brusc în șoldul lui Rylin, aducând-o cu picioarele pe pământ. Ea îi atinse pieptul cu ambele mâini și îl împinse cu putere.

Își încrucișă brațele în timp ce Cord se clătină înapoi, cu respirația sacadată și vizibil amuzat. Un zâmbet îi apăru pe buze.

Ceva din acea privire o făcu pe Rylin să tremure de mânie. Era furioasă pe Cord pentru că râdea de situație, pe ea însăși pentru că lăsase să se întâmple asta – și, în sinea ei, pentru că îi *plăcea* asta, pentru o singură clipă uimitoare.

Fără să gândească, ridică un braț și îl lovi. Zgomotul răsună în aer ca un bici.

— Îmi pare rău, spuse în cele din urmă Cord în liniștea dureroasă. În mod evident, am interpretat greșit situația.

Rylin privi cum semnul roșu al mâinii ei înflori pe fața lui. Mersese prea departe. Nu o va plăti pentru seara asta și toată munca grea va fi fost în zadar.

— Eu… mmm, ar trebui să plec.

Era la jumătatea drumului spre ușa de la intrare, când auzi pași pe hol.

— Hei, Myers! strigă Cord din spatele ei. Prinde!

Ea se întoarse și prinse din aer punga cu Gummy Buddies.

— Mulțumesc, spuse ea confuză, dar ușa deja se închidea în spatele lui.

Rylin se rezemă de ușa apartamentului lui Cord și închise ochii, încercând să își adune gândurile. Își simțea buzele rănite, aproape arse. Încă simțea locul în care Cord o ținuse strâns de talie.

Cu un oftat mânios, se grăbi să coboare cele trei trepte din cărămidă care duceau spre intrare și porni pe străzile pavate cu carbon.

În drumul de patru kilometri spre casă, Rylin smulse capetele jeleurilor Gummy Buddies unul câte unul, lăsând micile țipete să umple liftul gol.

WATT

— Watt!

A doua zi, o mică siluetă roz se grăbi pe hol când el intră.

— Bună, Zahra!

Watt râse și își luă sora de cinci ani în brațe. În buclele ei brunete era ceva lipicios, iar diadema îi stătea precar în vârful capului. Watt observă că pantalonii ei de pijama, care de obicei îi atârnau pe jos, acum abia îi ajungeau la mijlocul gambei. În sinea lui, își notă să-i cumpere o pijama nouă la următorul salariu. Zahra chicoti, apoi se zbătu nerăbdătoare să sară din brațele lui ca să alerge înapoi în sufragerie, unde fratele ei geamăn, Amir, construia ceva din blocuri de plastic.

— Watzahn, tu ești? strigă mama lui Watt din bucătărie.

— Da, mamă?

Nu era niciodată un semn bun când îl striga așa.

Poate vrei să te schimbi mai întâi, îi sugeră Nadia, dar Watt deja era în pragul ușii. Shirin era aplecată deasupra mesei de bucătărie, turnând apă într-o porție de tăiței instant. Watt își aminti de vremea când era singur la părinți, când ea obișnuia să gătească feluri de mâncare persane complicate de la zero: fripturi gustoase de miel și pâine nedospită și orez presărat cu sumac. Apoi, rămăsese pe neașteptate însărcinată și nu mai gătise, pretinzând că mirosul mirodeniilor îi provoca greață. Dar ea nu mai gătise mâncăruri persane nici după nașterea gemenilor. Nu mai avea suficient timp.

Shirin reglă butonul aparatului de gătit la temperatură înaltă și se întoarse spre Watt.

— Ai fost la Derrick toată ziua? întrebă ea și aruncă o privire spre hainele șifonate din seara precedentă.

Watt roși. Nadia nu zise nimic, dar el putea să simtă că gândea „Ți-am spus eu”.

— Mda. Am rămas la Derrick toată noaptea, îi spuse Watt mamei sale, dar ea îl fixă cu privirea. Azi e ultima zi de vară și voiam să încercăm să terminăm un joc…

Lăsă fraza în aer.

Totuși, era adevărat. Nu prea își petrecuse timpul la fata cu martini cu cerneală de sepie – Nadia avusese dreptate, nu avea multe de spus, iar el se simțea cumva prost pentru că plecase din bar împreună cu ea. O părăsise aproape imediat, ca să plece acasă la Derrick. Își petrecuse noaptea acolo, iar în dimineața aceasta mâncaseră niște sandvișuri imense de la chioșcul de covrigi și se uitaseră la fotbal pe micul ecran din camera lui Derrick. Nu era ca și când Watt *evitase* să vină acasă. Dar Derrick nu avea doi frați mai mici care să aibă nevoie constantă de atenție. Practic, părinții lui îl lăsau să facă ce vrea, câtă vreme lua în continuare note mari.

— Mi-ar fi prins bine ajutorul tău astăzi, continuă Shirin, părând mai mult resemnată decât mânioasă. Gemenii au fost la un control în după-amiaza asta. A trebuit s-o rog pe Tasha să-mi țină locul la centru, ca să-i pot duce eu, de vreme ce nu te-am găsit. Va trebui să lucrez două ture toată săptămâna, doar ca să recuperez timpul.

Watt se simți incredibil de prost.

— Ai fi putut să mă suni, spuse el jalnic, destul de sigur că seara trecută ignorase un apel la un moment dat.

— Erai prea ocupat cu jocul *holografic,* izbucni mama lui, apoi oftă. E în regulă. Cheamă-i pe frații tăi.

Pe masă, ea așeză boluri și linguri, în timp ce, prin ușa deschisă, se auziră din nou strigătele Zahrei. După câteva clipe, tatăl lui Watt intră în bucătărie cu câte un geamăn pe fiecare șold. De obicei, trebuia să lucreze până mai târziu – să fie acasă la cină era, practic, o ocazie specială.

— Cina e gata, Rashid.

Mama lui Watt îl întâmpină cu un sărut obosit pe obraz.

Se înghesuiră toți în jurul mesei mici. Watt mâncă tăițeii instant și legumele la conservă fără să le guste, nu că ar fi fost prea gustoase. Era supărat pe mama lui pentru că îl făcuse să se simtă vinovat. Care era problema dacă își consuma ocazional energia la barul de la mijlocul Turnului? Sau dacă-și petrecea ultima zi de vară cu prietenul lui?

În clipa în care Zahra căscă, strângându-și pumnii mici deasupra capului, Watt se ridică în picioare ca la un semnal.

— Trenul somnului este pe cale să plece! Toată lumea la bord! anunță el cu o voce prea groasă.

— Ciuu-ciuu! încercară Zahra și Amir să imite zgomotul trenului și tropăiră lângă Watt.

Desigur, trenul adevărat nu scotea niciun zgomot, dar gemenii urmăriseră multe desene animate cu trenuri și le plăcea să scoată acel sunet. Tatăl lui Watt zâmbi, uitându-se la ei. Shirin își țuguie buzele și nu spuse nimic.

Watt îi conduse pe gemeni pe o linie de tren imaginară, spre capătul holului. Camera lor era micuță, dar tot mai mare decât a lui: de fapt, aceasta fusese camera lui Watt, înainte de a se naște ei, iar el se mutase în biroul din colț. Lumina slabă abia ilumina paturile suprapuse din perete. Watt încercase în mod repetat să le ofere mai multă lumină gemenilor, dar niciodată nu părea suficientă. Bănuia că era vina lui, din cauza tuturor aparatelor consumatoare de energie pe care le instalase în camera sa.

Îi ajută pe gemeni să-și curețe dinții cu periuțele cu laser și îi băgă în pat. Desigur, nu aveau un calculator în cameră, dar Nadia le verifică semnele vitale cât de bine putu, urmărindu-le respirația și mișcările ochilor. Când ea confirmă că adormiseră, Watt închise încet ușa și merse pe hol, spre dormitorul lui improvizat.

Se lăsă recunoscător în scaunul ergonomie rotativ – pe care îl luase dintr-un birou care era pe cale să fie închis – și deschise ecranul de înaltă definiție de pe birou, care ocupa o mare parte din camera lui. Patul era în colțul îndepărtat, iar hainele puse pe aerogrinzi, aproape de tavan. Bineînțeles, de vreme ce putea proiecta orice direct pe lentilele lui de contact, Nadia nu avea nevoie de un ecran. Dar lui Watt îi plăcea să navigheze astfel pe internet ori de câte ori era posibil. Chiar dacă uneori i se părea ciudat să înlocuiască tot câmpul vizual cu informații digitale.

Se uită la mesajele de la fetele pe care le cunoscuse seara trecută la Pulse, apoi se deconectă fără să răspundă niciuneia. În schimb, se logă pe H@ker Haus, pagina lui preferată de pe partea întunecată a internetului, ca să caute anunțuri de angajări pentru „servicii de date”.

Familia lui Watt avea mereu nevoie de bani. Părinții lui se mutaseră din Isfahad în New York cu un an înainte de nașterea lui, când Turnul era nou și toată lumea era entuziasmată de el: înainte ca Shanghai, Hong Kong și São Paolo să își facă propriile mega-turnuri de o mie de etaje. Watt știa că părinții lui

emigraseră de dragul lui, în speranța că va avea șansa unui viitor mai bun.

Nu se întâmplase cum speraseră ei. În Iran, tatăl lui Watt frecventase cea mai bună școală de inginerie mecanică, iar mama lui studiase medicina. Dar acum Rashid se ocupa cu depanarea sistemelor industriale de răcire și de canalizare. Shirin fusese obligată să accepte să lucreze ca îngrijitoare într-un azil, doar ca să-și poată păstra apartamentul. Ei nu se plângeau niciodată, dar Watt știa că nu le era ușor să lucreze toată ziua ciocănind mașinăriile și să înfrunte bătrâni capricioși, apoi să coboare ca să aibă grijă de familia lor. Și, indiferent de cât de mult își dădeau silința, banii păreau mereu puțini. Mai ales acum, că gemenii creșteau.

De aceea Watt începuse să facă economii pentru facultate. Ei bine, pentru MIT. Programul lor de inginerie a microsistemelor era cel mai bun din lume – și cea mai bună șansă a lui Watt să lucreze, la un moment dat, cu unul dintre cele câteva computere cuantice legale rămase, cele deținute de Națiunile Unite și de NASA. El nu aplica la niciuna dintre școlile sigure. Părinții lui își făceau griji că, din cauza insistenței lui, era prea încăpățânat și prea încrezător, dar lui Watt nu-i păsa; știa că va fi acceptat. Adevărata întrebare era cum va plăti pentru asta. Aplicase pentru burse și câștigase câteva burse mici din când în când, dar nici pe departe suficient cât să plătească pentru patru ani la o universitate particulară scumpă.

Așadar, Watt începuse să facă bani într-un mod diferit: aventurându-se în partea întunecată a internetului și răspunzând unor anunțuri denumite eufemistic „servicii de informații”. Cu alte cuvinte, intrări neautorizate. Împreună cu Nadia, falsificau registre de angajare, schimbau note studenților din diverse sisteme de școlarizare și chiar pătrundeau ilegal în conturi de internet, pentru cei care credeau că partenerii lor îi înșală. Doar o dată încercaseră să pătrundă în sistemul de securitate al unei bănci, iar asta luase sfârșit imediat, când Nadia detectase un virus care venea repede spre ei și se închisese singură.

După aceea, Watt încercă să se ferească de orice era *prea* ilegal, în afară de existența Nadiei, desigur. Dar accepta slujbe ori de câte ori putea, depunând o mare parte din bani într-un cont de economii și dând restul părinților. Ei știau că el se

pricepea la tehnologie; când le spunea că obținuse banii din slujbele de asistență tehnică de pe internet, nu îi puneau întrebări.

Se uită într-o doară la cererile de pe H@ker Haus, abținându-se să nu caște. Ca de obicei, majoritatea erau prea absurde sau prea legale ca să le accepte, dar însemnă câteva, ca să le evalueze mai târziu. Unul anume, care solicita informații în legătură cu o persoană dispărută, îi captă atenția. De obicei, acelea erau servicii ușoare, dacă persoana era încă în țară; în urmă cu ceva vreme, Nadia pătrunsese ilegal în sistemul național de camere de supraveghere și putea folosi recunoașterea facială ca să găsească oamenii în câteva minute. Curios, Watt citi mai departe, cu o sprânceană ridicată. Cu siguranță era o cerere neobișnuită.

Autorul anunțului voia informații în legătură cu o persoană care dispăruse anul acesta, dar care se întorsese. *Trebuie să știu unde a fost în tot acest timp și de ce a venit acasă*, scrisese persoana. Părea destul de simplu.

Watt compuse imediat un răspuns, prezentându-se ca Nadia – numele pe care îl folosea pentru toate serviciile ilicite, deoarece, ei bine, de ce nu? –, și scrise că i-ar face plăcere să ajute. Se rezemă de spătar, bătând cu degetele pe brațele scaunului.

S-ar putea să mă intereseze, răspunse persoana care publicase anunțul. *Dar trebuie să-mi dovedești că poți cu adevărat să faci ce spui.*

Ca să vezi. Un începător. Toți care postau în mod repetat pe aceste forumuri cunoșteau destule despre Watt cât să știe că era profesionist. Se întrebă cine era această persoană.

— Nadia, poți să…

— Da, răspunse Nadia, știind ce anume voia să o roage înainte să termine de vorbit și intrând în sistemul de securitate al celui care trimisese mesajul ca să găsească adresa calculatorului. Am găsit-o. Iat-o.

Pe ecran apăru pagina de profil a fetei. Era de vârsta lui Watt și locuia aici, în Turn, la etajul 962.

La ce te-ai gândit? răspunse el, un pic intrigat.

Numele lui este Atlas Fuller. Spune-mi ceva ce nu știu despre el și slujba este a ta.

Nadia îl găsi instantaneu pe Atlas. Era acasă – la etajul o mie. Watt era uimit. Acest tip chiar locuia la etajul o mie? Nu că Watt

s-ar fi gândit prea mult la apartamentul de la ultimul etaj al Turnului, dar, dacă ar fi trebuit, ar fi ghicit că acolo locuia un adolescent. *Ce idiot, să fugă de o asemenea viață,* gândi Watt.

— Putem intra în calculatorul lor de acasă? o întrebă Watt pe Nadia, crezând că ar fi putut să obțină o fotografie din dormitorul lui.

Dar Nadia nu avea noroc.

— Este un sistem incredibil de sofisticat, îi spuse ea lui Watt, care știa că asta însemna că ar fi putut dura câteva săptămâni.

Era ideal să obțină ceva acum. Această slujbă era prea bună ca să o piardă.

Mesajele lui, atunci. Pe acelea trebuia să le obțină mai ușor. Destul de sigur, Nadia scoase imediat cele mai recente mesaje ale lui Atlas. Câteva fuseseră trimise unor tipi pe nume Ty și Maxton, iar restul cuiva pe nume Avery. Nimic nu era incitant. Watt le trimise oricum.

Câteva clipe mai târziu, primi răspunsul fetei.

Felicitări, ești angajat. Acum trebuie să afli cât poți de multe în legătură cu ce a făcut Atlas în ultimul an.

Cum vrei, nu se putu abține Watt să răspundă.

În plus, continuă fata, ignorând răspunsul sarcastic, *ofer o plată săptămânală pentru actualizările constante – ce face, unde se duce, pentru orice informație poți să-mi oferi. Toate acestea sunt pentru siguranța lui,* concluzionă ea, foarte neconvingător.

Pentru siguranța lui, sigur, gândi Watt râzând. Recunoștea anunțurile unor iubite disprețuite de îndată ce le vedea. Ori era fosta prietenă a lui Atlas, care încerca să-l recucerească, ori actuala prietenă, care era îngrijorată că o înșală. În orice caz, slujba era o mină de aur. Watt nici măcar nu mai *văzuse* o cerere pentru un hacker cu onorariu; cele mai multe anunțuri de pe H@ker Haus erau angajamente unice, deoarece majoritatea intrărilor neautorizate, prin natura lor, se făceau o singură dată. Această fată voia să îl plătească săptămânal doar ca să-i urmărească mișcările iubitului? Erau bani ușor de obținut, iar el nu avea de gând să dea greș.

— Leda Cole, spuse Watt cu voce tare când apăsă butonul TRIMITE, va fi o adevărată plăcere să fac afaceri cu tine.

LEDA

— Bună ziua, domnișoară Cole! spuse Jeffrey, portarul de la clubul Altitude, când Leda se îndreptă spre bancul de lifturi în ziua următoare.

Altitude era dotat și cu biosecuritate, desigur: Leda știa că retina îi fusese scanată din clipa în care pășise în holul de la intrare. Dar Jeffrey era genul de notă personalizată și de modă veche, care făcea ca abonamentul la Altitude să fie atât de scump. El era un accesoriu constant al clubului, practic o instituție în sine până acum – era mereu la lift, purta mănuși albe, un sacou verde și un zâmbet ridat și cordial.

Jeffrey se dădu la o parte, iar Leda intră în liftul imens din alamă rezervat membrilor. Ușile se închiseră în urma ei cu un clinchet satisfăcător în clipa în care fu ridicată din holul de la intrare al etajului 930, dincolo de terenurile de tenis și sălile de tratamente, spre etajul principal al clubului.

Vestibulul din Altitude era flancat cu mahon negru impunător și cu portretele membrilor decedați. Soarele după-amiezii se strecura prin ferestrele de la podea până-n tavan, de pe pereții dinspre nord și vest. Leda aruncă o privire spre diversele grupuri adunate în apropierea șemineurilor goale și a mulțimii de canapele, încercând să pară nonșalantă în timp ce îl căută pe Atlas. Dacă așa-zisa Nadia avea dreptate, jocul lui de squash ar fi trebuit să se termine chiar acum.

Încă nu-i venea să creadă că postase pe acea pagină de internet dubioasă. Fusese stresant și, totuși, un pic prea incitant să facă ceva atât de ilegal și periculos.

Mai întâi, încercase să-și actualizeze securitatea, dar Leda tot nu se putu abține să nu se întrebe dacă Nadia nu cumva știa mai multe decât lăsa să se vadă: cine era Leda și de ce era atât de curioasă în privința lui Atlas. *Asta e,* gândi ea, niciunul dintre aceste lucruri nu contau cu adevărat. Probabil că „Nadia” nici nu locuia în Turn – probabil că nici nu era o fată. Iar Leda nu mai intenționa să aibă de-a face cu ea sau cu el odată ce obținea ce voia.

O clipă mai târziu, ea îl văzu pe Atlas ieșind din vestiar. Purta un tricou albastru deschis, care îi scotea în evidență părul de culoarea caramelului, încă ud de la duș. *Bine lucrat, Nadia*!

— Atlas, spuse ea, sperând că se prefăcuse destul de surprinsă. Ce mai faci?

— Tocmai am terminat un meci de squash cu David York, răspunse el zâmbind.

— Atunci, pare că totul a revenit la normal, răspunse Leda, un pic mai sarcastic decât intenționase.

Se întrebă ce credea familia Fuller despre reapariția lui, despre felul în care tocmai apăruse inexplicabil la petrecerea lui Cord și intrase brusc din nou în viețile lor, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic rău. Pe de altă parte, ei erau cei obsedați de păstrarea aparențelor; probabil că toată iluzia normalității era ideea lor.

— Apropo de asta, spuse el oftând, aș vrea să pot să-ți explic totul, dar este complicat.

Nu așa e mereu, când vine vorba de tine?

— Mă bucur doar că te-ai întors cu bine.

— Și eu, spuse încet Atlas, apoi se uită prin club ca și când ar fi observat fluxul de activitate pentru prima dată: puștii care se îndreptau spre lecțiile de tenis de după-amiază și prietenii care se întâlneau la un suc, pe terasa închisă. Scuză-mă, așteptai pe cineva? continuă el.

— Eram în drum spre barul cu sucuri, minți Leda. Vrei să vii?

— Tu și Avery mai beți suc de spanac? râse Atlas, scuturând din cap. Nu, mulțumesc. Nu vrei să mergem, mai bine, la Grill?

— Cred că am timp, spuse Leda nonșalant, deși la o astfel de invitație sperase.

Traversară holul spre restaurantul de la Altitude și luară loc la o masă din spate, lângă fereastră. Chiar dacă îi plăcea priveliștea de aici, Leda se așeză pe locul care era cu spatele la geam, astfel încât să poată vedea restaurantul. Îi plăcea să urmărească pe toată lumea care venea și pleca.

— N-am mai fost aici de-o veșnicie, recunoscu Leda când se așeză.

Brusc, se gândi la gimnaziu, atunci când cei din familia ei încă nu deveniseră membri la club, când își petrecea mereu noaptea la Avery, iar apoi venea aici sâmbăta, la prânz, cu familia Fuller. Ea și Avery își umpleau farfuriile cu albușuri de ou și prăjituri cu

lămâie și încercau să bea pe furiș din fântâna cu mimosa[2], în timp ce Atlas își dădea ochii peste cap la giumbușlucurile lor și le trimitea mesaje prietenilor lui.

— Mda, nici eu, spuse Atlas, apoi râse. Evident.

Drew, care fusese ospătar la Grill dintotdeauna, se apropie de masa lor:

— Domnișoară Cole. Și domnule Fuller! Suntem toți atât de bucuroși că v-ați întors!

— Și eu mă bucur c-am revenit, spuse Atlas zâmbind.

— Pot să vă aduc ceva de băut?

— Aș vrea o bere, spuse Atlas, iar Drew îi făcu semn din ochi.

Atlas împlinise recent optsprezece ani, așadar, nu mai era minor, dar Drew le servise băuturi pe furiș mulți ani.

— Un ceai cu gheață ar fi minunat, șopti Leda.

— Poftim, fără cremă de whisky? glumi Atlas când Drew se îndepărtă.

— Știi că așa ceva beau doar în Anzi.

Leda încercă să pară calmă, dar inima îi bătea cu putere. De ce făcea referire la asta?

— Apropo, mulțumesc pentru ieri seară, continuă Atlas.

Leda ezită.

— Mă refer la Avery, îi explică el. Aveai dreptate, *era* foarte beată. Până la urmă, am dus-o acasă după jocul de Spinners.

— O! N-ai pentru ce, fu de acord Leda, ascunzându-și confuzia.

Născocise asta tocmai ca să nu joace Spinners. De fapt, era surprinsă să afle că fusese adevărat; de obicei, Avery nu era fata care trebuia dusă acasă. Spera că totul era în regulă.

— În orice caz.

El rânji, iar Leda, fiind în centrul atenției lui Atlas, simți din nou acea agitație. Era o senzație înspăimântătoare, care dădea dependență.

— Nu mai sunt la curent cu nimic. Povestește-mi tot ce-am ratat anul ăsta.

Ea își dădu seama că îi devia atenția de la el, de la întrebările despre locurile în care fusese. Ei bine, putea intra în joc.

— Sunt sigură c-ai auzit de Eris și de Cord, începu Leda, inspirând rapid ca să-și revină. Încercă să recite în gând o

[2] Cocteil cu șampanie și suc de citrice rece. (n. red.).

mantră de meditație, dar nu își aminti niciuna. De Anandra ai auzit? adăugă ea.

Conversația devie. Leda îi povesti despre furturile Anandrei Khemka, despre împăcarea părinților lui Grayson Baxter, despre Avery și Zay, despre tot ce se întâmplase în anul în care el fusese plecat. Din fericire, Atlas nu păru să observe că poveștile ei nu-i ofereau prea multe detalii despre vara trecută. El ascultă pur și simplu, dădu din cap și chiar îi sugeră să împartă o porție de nachos.

— Sigur, fu de acord Leda, încercând să nu interpreteze asta; dar era ceva intim în a mânca din aceeași farfurie și în atingerea mâinilor lor în timp ce le întindeau spre același chips cu avocado și quinoa.

Își imagina ea sau semăna tot mai mult cu o întâlnire romantică?

Drew reveni în cele din urmă. Ecranul mesei proiectă nota în fața lor, numerele fiind o hologramă bleumarin pe un fundal alb.

— Doriți să achitați separat…, începu el, dar Atlas deja flutura din mână să pună toată nota în contul familiei Fuller.

— În niciun caz. Plătesc eu, spuse Atlas.

Poate că făcea un gest cavaleresc… sau poate că avea dreptate și această întâlnire *se transforma* într-una romantică.

— Ce planuri ai săptămâna asta? Vrei să facem ceva? riscă ea.

Timpul păru să înghețe, așa cum se întâmpla înaintea unui examen, când ea lua xenperheidren. Mâna lui Atlas era pe masă, între ei. Leda nu se putea gândi decât la felul în care mâna lui îi mângâiase părul și-i dăduse capul pe spate, în acea seară din urmă cu zece luni. Se întrebă dacă și Atlas se gândea la seara aceea, la fel ca ea. Dacă se întreba ce s-ar fi putut întâmpla între ei, dacă el nu ar fi plecat.

Ea își ridică privirea și o întâlni pe a lui. Inima îi bătea atât de tare, încât aproape nu auzea. El voia să spună ceva. Ea se apropie…

— Salut!

Avery își trase un scaun lângă Leda și întinse un braț bronzat și tonifiat.

— Antrenamentul de yoga antigravitațională a fost mortal azi. Ce mai faceți?

— Bună, Avery!

Leda zâmbi, ascunzându-și dezamăgirea față de momentul ales de cea mai bună prietenă a ei să-și facă apariția. Nu-i venea să creadă că nu îi observase sosirea; fusese atât de concentrată asupra lui Atlas, încât uitase să urmărească intrarea în Grill, așa cum o făcea de obicei.

— Ți-am simțit lipsa la curs, Leda.

Nu era un reproș, doar o observație. Avery se uită la Leda și Atlas, la halba lui de bere și la resturile de nachos de pe masa dintre ei.

Leda se agită incomod. Informațiile Nadiei despre Atlas o entuziasmaseră atât de mult, încât uitase să-i răspundă lui Avery la mesajul de aseară, în care-i propunea să iasă împreună astăzi.

— O, da, spuse ea vinovată. Am venit doar pentru un suc. Am lenevit toată ziua.

— Iar apoi am convins-o pe Leda să mănânce nachos. Îmi pare rău că nu ți-am lăsat niciunul.

Atlas gesticulă strâmb spre farfuria goală.

— Nu-i nicio problemă.

Avery se uită din nou la Leda.

— Mergeți spre casă? Vreți să împărțim o aerocabină?

— Mie-mi convine. Ești gata de plecare? întrebă Atlas, întorcându-se spre ea.

— Sigur, răspunse Leda, spunându-și că va mai ieși cu Atlas, destul de curând.

Nadia mai putea face cu ușurință ce mai făcuse o dată.

Când se îndreptară spre ieșirea din club, Avery întinse mâna și o trase înapoi pe Leda.

— Putem vorbi despre ce s-a întâmplat aseară?

— Da. Îmi pare rău c-am plecat fără să-ți spun, zise Leda, prefăcându-se intenționat că nu înțelege. Pur și simplu m-am simțit brusc obosită și nu te-am găsit ca să-mi iau rămas-bun. Știi cum este.

— Nu, mă refer la ce s-a întâmplat mai devreme. N-am vrut să insist în legătură cu…

— Ți-am spus că este *în regulă*, zise Leda, mai politicos decât voia.

Dar Avery chiar nu putea să înțeleagă o aluzie?

— Bine. Dacă vrei să vorbești despre asta, sunt aici.

— Mulțumesc.

Leda aruncă precaută o privire spre Avery și decise să schimbe subiectul.

— Și tu? Atlas mi-a spus că erai foarte beată la sfârșitul nopții? Că a trebuit să te ducă acasă?

— E prima petrecere de când s-a întors, cred că m-am lăsat un pic dusă de val.

Era ceva ciudat în tonul lui Avery, dar Leda nu-și dădea seama exact ce anume.

— Înțeleg. A fost o petrecere grozavă, fu de acord ea, nesigură de ce exagera.

— Cu siguranță. Avery nici măcar nu se uita la Leda. A fost grozavă.

Ele nu mai spuseră nimic altceva până când nu îl ajunseră din urmă pe Atlas, în apropierea ieșirii. Leda nu își aducea aminte de ultima dată în care ea și Avery rămăseseră fără cuvinte.

Pe de altă parte, eu nu i-am ascuns nimic niciodată, gândi Leda, tocmai în clipa în care Atlas se întoarse să le zâmbească, iar ea își dădu seama că nu era deloc adevărat; cel mai mare secret al ei era chiar în fața sa.

Spera doar că el nu era și cea mai mare greșeală a ei.

AVERY

— Așadar, stăteam singură acolo, în ploaie, pe strada pietruită – și nu aveam niciun semnal, pentru că, știi, în Florența nu există tehnologie –, când deodată apare un grup de puști de la mijlocul Turnului!

Avery spunea povestea pe pilot automat, vorbind fără să înregistreze complet ce spunea, o deprindere pe care o preluase de la mama ei. Nu putea alunga sentimentul ciudat care o cuprinsese când îi văzuse pe Leda și pe Atlas împreună. *Nu înseamnă nimic,* își tot spunea, dar o parte din ea știa că nu e adevărat. Însemna ceva pentru Leda.

Când îi văzuse prima dată în restaurant, Avery zâmbise și le făcuse semn din mână, doar ca să-și coboare brațul, stânjenită. Ei erau prea absorbiți în conversație ca s-o observe. Pentru o clipă, se întrebase despre ce vorbeau – iar apoi văzuse expresia de pe chipul Ledei și recunoașterea o lovi ca un pumn în stomac.

Ledei îi place de Atlas.

De ce nu îi *spusese* Leda niciodată asta? *Pentru că este fratele tău,* îi răspunse partea rațională a minții ei, dar Avery era prea șocată și rănită ca să gândească rațional. *Nu ar trebui să existe secrete între mine și Leda,* gândi ea cu amărăciune, uitând momentan că și ea păstra același secret.

Ca să nu pomenească de reacția defensivă și nervoasă a Ledei, când Avery o prinsese mințind în legătură cu vara trecută. *De ce nu poți s-o lași baltă*? exclamase Leda – iar Avery voise să renunțe, doar că o îngrijorase reacția Ledei. Ea se mânie brusc. Fusese atât de îngrijorată de prietena ei, încât plănuise să treacă pe la Leda când se întorcea de la yoga. Iar în tot acest timp, Leda mâncase nachos și flirtase cu Atlas.

Când începuseră ea și Leda să ascundă atât de multe lucruri una de cealaltă?

— Apoi ce s-a întâmplat? o îndemnă Atlas.

Avery se întoarse pe scaun ca să-i răspundă; ea ocupase în mod strategic și egoist locul din mijloc al aerocabinei.

— S-au oferit să mă ajute să-mi găsesc dormitorul! Pentru că purtam bluza ta de hochei și se pare c-au jucat cu noi anul trecut. Îți vine să crezi? Puști kilometrari, tocmai în Italia! Cine și-ar fi imaginat?

— E o nebunie, spuse Leda pe un ton sec, iar Avery se simți rușinată de felul în care spusese povestea.

„Kilometrar” era termenul pe care îl foloseau puștii de la etajele superioare ale Turnului pentru pustietatea suburbană a etajelor din mijloc, deoarece se afla la un kilometru și șase sute de metri deasupra pământului. Leda fusese cândva o kilometrară.

— Nu pot să cred că purtai bluza aia veche, o tachină Atlas.

— Mda, era ridicolă.

Avery ridică din umeri și tăcu, brusc jenată de faptul că se furișase în camera lui Atlas și că îi luase bluza. Chiar dacă fusese plecat de luni de zile, încă avea mirosul lui.

Aerocabina viră de pe coridorul vertical la etajul 962, spre Treadwell, cartierul luxos cu acces restricționat în care locuia familia Cole.

— Hei, Avery, începu Leda.

Aerocabina parcă la poartă, iar ea se aplecă în afară, lăsând scanerul să îi citească retina și să confirme că locuia acolo.

— Te duci la yoga antigravitațională mâine? Vrei să mergem împreună?

— Poate. Avery ridică neutră din umeri. Am cam făcut febră azi.

Aerocabina viră pe bulevardul lat, flancat de copaci, de pe Treadwell, care părea și mai mare, mulțumită tavanelor ridicate care se întindeau cinci etaje deasupra. Treadwell era modelat după cartierul de est, cu cărămizi maro. Unele dintre case chiar fuseseră recuperate din vechiul cartier, apoi reconstruite piatră cu piatră, în Turn.

Lui Avery îi plăcea aici, felul în care clădirile păreau unice, cu scheletul metalic și fațadele lor. Fiecare structură era atinsă de lumina după-amiezii într-un mod diferit. Îi amintea de Istanbul sau de Florența, de orice loc în care oamenii încă insuflau personalitate caselor lor – departe de majoritatea cartierelor din partea superioară a Turnului, unde străzile erau aliniate cu uși albe ca feliile groase ale unui tort de nuntă.

În cele din urmă, ajunseră în fața casei familiei Cole. Leda apăsă butonul de deasupra, eliberând magnetul de siguranță care o ținea pe scaun.

— Ei bine, ne vedem curând. Privirea ei se întoarse spre Atlas, iar zâmbetul i se domoli imperceptibil. Mulțumesc pentru că m-ați adus, adăugă ea.

Aerocabina urcă spre cele treizeci și opt de nivele rămase, către locuința familiei Fuller.

— Tu și Leda v-ați distrat? întrebă Avery, urându-se pentru curiozitatea ei, dar incapabilă să se abțină.

— Ne-am distrat de minune. De fapt, spuse Atlas, Leda m-a invitat.

Avery se uită pe geam. Știa că avea să-și piardă controlul dacă se uita la Atlas.

— Este ciudat? întrebă el.

Ea se comporta ciudat, își dădu seama Avery; trebuia să spună ceva sau avea să se dea de gol.

— Nu, bineînțeles că nu! Vreau să zic, cu siguranță trebuie să ieși cu ea, reuși să spună.

— Corect.

Atlas se uită curios la ea. Era ciudat cum, fără Leda aici, aerocabina părea mai spațioasă și, în același timp, mai mică.

— Este o idee grozavă, adăugă Avery.

Este o idee îngrozitoare. Te rog să n-o faci.

— Bine, atunci.

Avery se ciupi de antebraț ca să nu plângă. Prietena ei cea mai bună și băiatul pe care nu putea recunoaște că îl iubea. Era ca și când universul îi juca o farsă crudă.

Tăcerea se lăsă în aerocabină. Avery încercă să spună ceva, orice, dar nu reuși. De fiecare dată când o sunase Atlas în ultimul an, simțise că avea prea multe să-i spună, poveștile ieșind de-a valma, dezorganizate, până ce Atlas, invariabil, trebuia să plece.

Acum el era aici, iar Avery nu avea nimic de spus.

— Hei. Atlas se întoarse spre ea, ca și când i-ar fi venit o idee. Încă mai ieși cu tipul acela, Zay? Vreți să veniți amândoi?

— Nu am ieșit niciodată cu el, spuse automat Avery.

Zay nu vorbise cu ea de la petrecerea de la Acvariu și, în plus, îl văzuse cu Daniela seara trecută. În fine. Nu își dorea o întâlnire dublă cu Atlas și Leda.

Dar, pe de altă parte, poate că nu era o idee rea.

— Aș putea invita alți oameni, totuși, spuse ea repede.

— La cine te gândești?

— La Eris, desigur. Risha, Ming și Jess. Ty, Maxton, Andrew, chiar și Cord.

— Nu cred că un grup mare este cea mai bună idee, protestă Atlas, dar Avery dădu din cap în timp ce spuse toate numele, scriind deja un mesaj.

— Ledei nu-i va păsa, crede-mă. Haide, spuse Avery. Va fi amuzant! Putem să ieșim toți la cină sau la un film – cum vrei!

— Pare amuzant, recunoscu Atlas. O cunoști pe Leda mai bine decât oricine, presupun. Dacă spui că este în regulă, atunci ai dreptate.

Avery ignoră sentimentul de vină pe care îl simți auzind acest comentariu. De fapt, îi făcea o favoare celei mai bune prietene; o ajuta Leda să-și dea seama că ea și Atlas nu erau făcuți unul pentru celălalt, înainte ca Leda să se implice prea mult și să ajungă să sufere. Își dorea să fi putut *vorbi* cu Leda despre toate acestea. Dar Leda schimbase relația dintre ele, cu toate secretele ei – despre vara trecută, despre faptul că îl plăcea pe Atlas. Avery nici măcar nu știa cum ar fi început conversația.

— Bineînțeles că am dreptate, spuse ea nonșalant. Nu am mereu?

ERIS

Eris stătea pe burtă, cu capul înclinat într-o parte, cu ochii închiși în timp ce niște desene animate se derulau în spatele pleoapelor ei. Acesta era cel mai leneș mod de a urmări ceva, dar acum nu îi prea păsa. Nici măcar nu știa sigur ce oră era. Zăcuse ore întregi, de când mama ei bătuse la ușă în acea dimineață, întrebând-o dacă e în regulă. Eris o ignorase.

— Eris? strigă din nou mama ei.

Eris se cufundă mai mult în cuverturi, ca un animal care se ascundea în vizuina lui, și dădu mai tare volumul audioreceptorilor. Refuza să o vadă acum pe mama ei. Era mult mai bine să rămână aici, în pat, unde seara trecută nu părea decât un vis urât.

— Te rog, Eris! Trebuie să vorbesc cu tine.

Bătăile în ușă persistară. Ceva din tonul mamei ei o făcu pe Eris să se aplece și, scrâșnind din dinți, să apese ecranul tactil de lângă pat ca să deschidă ușa dormitorului.

— Ce vrei? se răsti ea, încă întinsă.

Lui Eris îi plăcea în mod pervers să vadă că mama ei arăta îngrozitor, cu cearcăne la ochi.

— Cum te simți?

Mama ei dădu să se așeze pe marginea patului, dar Eris îi aruncă o privire urâtă, iar ea se retrase un pas.

— Cum *crezi* că mă simt?

Eris știa că era răutăcioasă, dar nu îi păsa. Caroline renunță să mai afle răspunsul la întrebare.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse ea, urmărindu-i reacția fiicei sale. Își frânse mâinile și inspiră precaut. Știu că este ultimul lucru cu care vrei să ai de-a face acum, dar nu putem să rămânem aici, continuă ea.

— Poftim?

Ce auzi fu suficient cât s-o facă pe Eris să se ridice și să strângă o pernă cusută manual la piept.

— Este mai bine să plecăm. Tatăl tău ar trebui să poată să se întoarcă aici, fără să fie nevoit să înfrunte… tot ce se întâmplă.

Eris se enervă când auzi așa ceva. Cumva, i se părea o lașitate din partea ei, ca și când Caroline pretindea că nu ea era cea responsabilă.

— Tatăl tău are nevoie să fie departe de noi acum, termină de spus mama ei.

— Vrei să spui, de *tine*! Ai spus ieri că nu este vina mea!

— Da, dar…

— Ia-o înainte, spuse Eris, întorcându-se.

Își simțea corpul ciudat de amețit. Constată că nu-i păsa de ce urma să facă mama ei.

— Îl voi aștepta aici pe tata.

— Nu știu ce vrea tatăl tău acum, spuse încet Caroline. Știu că te iubește, dar depinde de el să-și dea seama cum va funcționa toată treaba asta. Și, preventiv, ar trebui să ne așteptăm la ce e mai rău.

Mai rău? Nu era deja asta ce era mai rău?

— Suntem doar noi două acum, Eris, termină Caroline, schițând un zâmbet.

Eris voia să o contrazică, dar nu avea chef.

— Unde mergem?

— Am găsit un apartament nou, la etajele inferioare ale Turnului.

— La etajele inferioare? De ce nu mergem, pur și simplu, la Nuage?

— Nu ne permitem, spuse încet mama lui Eris.

Brusc, Eris înțelese. Mama ei, fostul manechin, și tatăl ei, mult mai bătrân. Dezvăluirea faptului că mama lui Eris fusese cu altcineva.

— Nu iei nimic de la tata, nu-i așa? Vrei să dovedești că nu te-ai măritat cu el pentru bani.

Mama ei dădu din cap.

— Așa este corect. Măcar atât îi datorez tatălui tău. Nu-ți face griji, spuse ea repede, încerc să fac să fie cât de normal posibil pentru tine. Am economisit niște bani, iar taxa pentru studiile tale e plătită pe tot anul, așadar, nu va trebui să mergi la altă școală. Îți promit, totul va fi bine.

Această declarație o făcu pe Eris să se simtă cam rău. Ideea că ar fi putut fi nevoită să meargă la o școală din partea inferioară a Turnului nici măcar nu-i trecuse prin minte.

Mama ei rămase acolo o clipă, ca și când ar fi vrut s-o îmbrățișeze pe Eris, dar fata nu făcu nicio mișcare spre ea. După o clipă, Caroline ezită și se îndreptă spre ușă.

— Doar un geamantan, pentru moment, spuse ea. Ne vom ocupa de restul mai târziu.

În timp ce ușa se închise în urma ei, Eris se prăbuși pe perne și se întoarse din nou la desenele animate, dorindu-și să poată evada în ele la infinit.

•

O oră mai târziu, Eris stătea în aerocabină, în fața mamei ei, cu gentile și cutiile stivuite în jurul lor în spațiul minuscul. Simți fiori de groază când numerele încrustate în pereții din titan ai coridorului vertical se micșorară. Tot aștepta ca vehiculul să încetinească și să vireze pe unul dintre aceste etaje, dar acesta nu dădea niciun semn că s-ar opri.

— Mamă, spuse ea brusc, cam cât de mult coborâm, mai exact?

— E tot ce-am putut să fac, având în vedere timpul scurt.

— Nu mi-ai răspuns, insistă Eris.

Numerele coborâră sub trei sute. Mama ei oftă.

— Și eu am fost cândva săracă, știi?

Lumina slabă a pereților străluci pe brățara lui Caroline, singura bijuterie pe care o luase cu ea, din câte știa Eris. Părea falsă, probabil din cauză că o avea de dinainte să-l întâlnească pe tatăl ei. *În seif sunt bijuterii în valoare de milioane de dolari,* gândi ea tot mai frustrată. Totuși, părea că mama ei alesese să respecte un cod moral strict.

Eris se uită pe geam, încrucișându-și și îndreptându-și picioarele, simțind brusc mâncărimi în blugii Denna, ca și când nu ar mai fi încăput în ei. Își scoase tableta și se mai uită o dată la mesaje – nu voia să o facă în lentilele de contact, în caz că mama ei ar fi auzit comenzile verbale și s-ar fi supărat pe ea pentru că le verifica constant.

Încă nimic. Ca de fiecare dată când le verificase astăzi.

În cele din urmă, Eris simți greutatea familiară a aerocabinei reducând viteza, rotindu-se ușor când propulsia electromagnetică încetini. Își ridică privirea la numerele care marcau etajul în care viraseră și simți că i se face rău. Aveau să locuiască la etajul *103*?

Străzile de aici erau atât de înguste, încât aerocabina abia putea vira. De fapt, nici măcar nu erau străzi, cu siguranță nu străzile extinse de la etajele superioare, care erau concepute să te convingă de faptul că erai afară, cu pomi adevărați și aer care ieșea din podele în ritmuri ușoare, ca o briză. Strada aceasta era mai mult un hol, cu lumini fluorescente pâlpâitoare deasupra și ziduri albe deprimante, ca ale unei instituții. Câteva capete se întoarseră și priviră în timp ce trecură mai departe. Eris avu senzația că nimeni de aici nu vedea prea des aerocabine.

Se opriră în fața unei uși murdare, marcate cu numărul 2704. Eris înghiți. Erau tare jos; etajul era atât de mare, încât numerele apartamentelor nici măcar nu începeau cu cifra etajului. Dumnezeule, probabil că etajul 103 era la fel de mare ca baza Turnului. La etajul 985 erau doar zece apartamente. Eris își cunoscuse toți vecinii.

Cu gențile legănându-se necontrolat pe ambii umeri, Caroline deschise ușa aerocabinei și începu să-și caute prin poșetă un fel de cip de identificare. Mai mult ca sigur, aici nu existau bioscanere.

Eris așteptă până în ultima clipă, când aerocabina începu să piuie și să o informeze că o va taxa pentru întârziere, înainte de a se ridica de pe scaun și de a intra încet înăuntru.

Era mai rău decât își imaginase. Tavanul era jos, lumina era proastă și nimic nu semăna cu o fereastră. Simțindu-se amețită, Eris își duse mâna la nas și inhală parfumul de iasomie, dar acesta nu fu suficient ca să acopere mirosurile persistente de gunoi și mucegai care umpleau locul. În mijlocul a ceea ce părea a fi dormitorul mamei ei erau câteva cutii stivuite, în care se aflau câteva lucruri pe care Caroline reușise să le trimită înainte. Lângă dormitorul principal era ascunsă o baie minusculă, la fel și o bucătărie îngustă, nu că Eris sau mama ei s-ar fi priceput să gătească.

Caroline începu să caute prin cutii.

— Situația este doar temporară, Eris, spuse ea, fără să-și ridice privirea. Îmi voi lua o slujbă, voi rezolva cumva.

O slujbă ca ce? gândi Eris, deschizând cu piciorul singura ușă rămasă, cea care trebuia să conducă spre dormitorul ei.

Era prăfuit și înghesuit, aproximativ jumătate din dressingul fostei sale vieți. Abia dacă mai avea loc pentru orice altceva, de îndată ce punea un pat acolo.

Ceva se cățără pe vârful sandalei. Eris își coborî privirea și văzu un gândac imens, care dădea agitat din picioare. Ea sări înapoi și țipă, iar gândacul fugi.

— Eris? strigă mama ei din cealaltă cameră. Ești bine?

— Bineînțeles că nu! Nimic nu este bine!

Mama se îndreptă spre ea, dar Eris era de neoprit.

— Sper c-a meritat! strigă ea. Să-l înșeli pe tata cu un tip oarecare. Chiar sper c-a meritat să ne *distrugi* viețile!

— N-a fost un tip oarecare, începu Caroline, dar Eris o întrerupse, acoperindu-și, teatral, urechile cu mâinile.

— O, Dumnezeule, nu vreau să aud asta!

— Eris…

— Cum să mai cred vreodată ce-mi spui?

Ieși clătinându-se pe ușă și o trânti în urma ei, fără să-i pese unde merge, atât timp cât pleca.

Chiar atunci, audioreceptorii ei începură să sune, iar lentilele de contact i se aprinseră la un apel primit. *Avery.* Eris respinse apelul. Avery nu știa ce se întâmpla, bineînțeles: Eris nu spusese nimănui. Dar indiferent de ce ar fi vrut să-i spună Avery, Eris nu era în stare să vorbească. Problemele de la etajele superioare păreau dintr-o altă viață.

Se rezemă de zidul din hol și se abținu să nu țipe.

— Te cunosc.

Eris se întoarse, nervoasă pe oricine îndrăznise să-i vorbească. O fată de origine hispanică, de vârsta ei, stătea la câteva uși distanță. Purta pantaloni din piele artificială, o bustieră aurie și cercei care zăngăneau. Într-o mână ținea o țigară cu halucinogene simplă și neagră, pe care o ridică pentru a trage un fum lung, țuguindu-și buzele într-un *O* când exală fumul verde deschis. Așadar, fuma iarbă.

— Nu cred, spuse scurt Eris.

— Ești membră a clubului în care lucrez, Altitude.

Eris aruncă o privire spre fată – fața ei în formă de inimă era încadrată de bretonul brunet, iar în picioarele încrucișate neglijent purta cizme de cowboy de un albastru deschis. Nu o recunoștea.

— De fapt, ai fost cam nepoliticoasă cu mine, continuă fata, mijind ochii negri.

Eris nu spuse nimic. Dacă această fată aștepta o scuză, nu avea s-o primească.

— Deci. Fata se uită la îmbrăcămintea lui Eris, la blugii ei de firmă și la cerceii cu perle. Ce naiba cauți aici? o întrebă ea.

— Este o poveste lungă.

— Cum vrei, spuse fata, ridicând din umeri.

Eris se uită la țigara cu halucinogene a fetei. Era imposibil să fie marfă bună pe care o fuma de obicei, dar, brusc, simți impulsul copleșitor și disperat de a trage un fum. *La naiba.* Viața ei era deja distrusă; de ce să nu fumeze cu o chelneriță de la Altitude, care se pare că o urăște?

— Tocmai am aflat că tatăl meu nu este cel natural, spuse direct Eris și se apropie.

Fata îi întinse țigara, dezvăluind un mic tatuaj la baza încheieturii mâinii.

— Asta ce-ar trebui să fie? întrebă Eris distrasă.

Nu recunoscu forma unghiulară.

— Face parte dintr-un set.

— Unde sunt celelalte?

Fata râse, buclele sale brunete tremurând. Mirosea a fum și a parfum ieftin, iar pe dedesubt a ceva aromat, ca mirosul lumânărilor de ambră.

— De parcă le vei vedea vreodată.

Eris nu se deranjă să muște momeala. Trase un fum lung din țigară, expirând fumul într-un inel perfect. Fata ridică o sprânceană, impresionată.

— În orice caz, continuă Eris, tata avea toți banii, deci acum… suntem doar noi două.

— Uau! Nu mă așteptam la asta.

— Mda, nici eu, evident.

Pentru o vreme, nu mai spuseră nimic, pasându-și țigara una alteia. Eris tot aștepta să vină cineva să le alunge – la etajul 985, fuma mereu lângă gurile de aerisire, ca să nu apară administratorii –, dar fata părea surprinzător de relaxată. Poate că nimănui nu-i păsa de ce se întâmpla aici.

În cele din urmă, țigara rămase aproape fără iarbă. Fata o aruncă neglijent pe pământ și o strivi cu piciorul, transformând-o într-o pulbere neagră și fină, apoi împrăștie pulberea cu tocul. Era una dintre țigările ieftine de unică folosință, își dădu seama Eris.

— Ne mai vedem. Apropo, numele meu este Mariel.

— Eris.

— Ei bine, Eris, repetă Mariel aproape râzând, încă amuzată să o găsească pe Eris aici. Bine ai venit în Baneberry Lane[3]!

— Chiar așa se cheamă strada asta?

Lui Eris nu-i venea să creadă că dăduse un nume atât de vesel acestui loc sumbru. Era delirant.

— Caută pe internet! strigă Mariel, dispărând în apartamentul ei.

Exact asta făcu Eris. Erau plante foarte otrăvitoare, adesea folosite în sinuciderile medievale.

— Acum are sens, șopti Eris, ștergându-și o lacrimă apărută brusc din cauza mâniei.

Dădu să se întoarcă spre 2704, dar ezită când auzi vocile din apartamentul lui Mariel – mai ales vocea groasă a unui adult. Probabil că era tatăl lui Mariel. Dintr-un oarecare motiv, sunetul vocii o puse pe Eris în mișcare. Pur și simplu nu mai putea să stea și să fumeze, întrebându-se la ce se gândea tatăl ei. Trebuia să vorbească cu el.

Se întoarse în direcția opusă și se îndreptă spre cel mai apropiat lift care ducea către etajele superioare ale Turnului.

•

Era duminică, așadar, departamentul de chirurgie plastică al spitalului Vensonn-Seyun de la etajul 890 nu era atât de aglomerat.

— Bună, Eris! Este în biroul lui, spuse Slaite, recepționerul departamentului, când ea se apropie.

Eris abia dădu din cap, deja grăbindu-se.

Trecu de centrul de experimente, unde diverse forme de ADN erau recombinate în mici vase petri, și de ferma de nervi, unde coloanele vertebrale erau crescute în bazine translucide imense, îndreptându-se spre biroul tatălui ei, din capătul holului.

DR. EVERETT RADSON, DIRECTORUL PROCEDURILOR ȘI MODIFICĂRILOR COSMETICE, scria pe placa de deasupra ușii. Eris inspiră și intră.

Stătea aplecat deasupra biroului, într-un pulover de golf cu fermoar până la jumătate și pantaloni albaștri, și ținea în mână o sticlă de scotch, pe jumătate goală. Lumina nefavorabilă a spitalului îi cădea pe șuvițele gri, și avea riduri noi la coada

---

[3] Strada Orbalțului; plantă cu flori, specifică regiunilor subtropicale, temperate și subarctice din Europa, Asia și America de Nord. (n. tr.).

ochilor și în jurul gurii. Pentru prima dată în viața ei, i se părea că arată ca un bătrân.

— Eris.

Oftă, strângând și mai mult sticla de scotch. Era ceva ciudat la felul în care îi pronunțase numele, ca și când nu ar fi reușit să formuleze bine cuvintele.

Ea deschise gura, nesigură de ce ar trebui să spună, acum că era cu adevărat aici.

— Am tot așteptat să mă suni, începu ea, știind că părea că-l acuză.

— Îmi pare rău, spuse tatăl ei. Am simțit nevoia să păstrez distanța.

Niciunul din ei nu vorbi.

Eris aruncă o privire prin birou, la ecranele 3D din colț, la dulapul în care se afla un schelet uman real, pe care uneori venea să-l vadă în școala primară, fascinată, până când Avery îi spusese că era morbid și ciudat. Dar Eris nu se temea de schelet. Își dădu seama că, până acum, nu se temuse cam de nimic.

Se uită din nou la tatăl ei. În mână ținea ceva la care se holba, ca și când nu ar fi fost sigur ce era. Era verigheta lui din aur.

Toate cuvintele pe care plănuise să le spună îi dispărură din minte.

— Ce se va întâmpla cu tine și mama ta?

— Nu știu.

Tatăl oftă și puse verigheta pe birou, apoi, în cele din urmă, își ridică privirea spre Eris.

— Semeni atât de mult cu ea, adăugă el cu tristețe în glas.

Eris nu mai urâse niciodată faptul că semăna atât de mult cu mama ei. Probabil că doar asta vedea acum tatăl ei, când se uita la ea – dovada vie a trădării mamei sale. Nimic nu o mai lega de el, își dădu ea seama tresărind, în afară de faptul că, în ultimii optsprezece ani, amândoi fuseseră mințiți de aceeași persoană.

— Îmi pare rău, șopti Eris.

— Și mie.

Dădu să apuce sticla de scotch, apoi se opri ca și când și-ar fi amintit că ea e acolo.

— Tată… sau Everett…

— Îmi pare rău, Eris, dar am nevoie de ceva timp, o întrerupse el. Vocea îi tremura. Eu… sufăr aici.

Eris își mușcă buza. Venise la spital cu speranța că tatăl ei va rezolva totul, așa cum o făcea întotdeauna, și totuși, el părea chiar mai distrus decât ea.

— Mi-e dor de tine, spuse fata resemnată.

— Mi-e dor de cum erau lucrurile, răspunse el, iar lui Eris i se strânse inima.

O parte din ea voia să îl scuture, să strige la el – *Uită-te la mine, și eu sufăr. Nu vreau să te pierd*! își dorea să spună. Lacrimile se adunară în ochii ei deosebiți, de culoarea ambrei. Dar vechea mândrie familiară o împiedică să rostească vorbele.

— Îmi pare rău. Am nevoie de timp, spuse din nou Everett. Te rog.

Eris dădu din cap, simțindu-se de parcă ar fi căzut de la mare distanță. Nu știa ce se va întâmpla cu părinții ei; nu știa când – sau dacă – tatăl ei va mai fi pregătit vreodată să o vadă.

Se întoarse spre liftul aglomerat. Dar chiar și presată de marea de oameni, Eris nu se mai simțise niciodată atât de singură.

RYLIN

Ce-o fi, o fi, gândi Rylin și intră pe ușa lui Cord Anderton pentru a doua oară în ultimele trei zile. Era greu de crezut că, după tot ce se întâmplase, se întorsese din nou – și din proprie inițiativă.

În dimineața precedentă, când mahmureala de după droguri dispăruse în sfârșit, iar mânia ei se domolise un pic, Rylin deschisese tableta ca să constate că era cu 250 de nanodolari mai bogată. Se întrebă dacă cei cincizeci în plus erau bacșișul standard al lui Cord Anderton sau încercarea de a-și cere scuze pentru cum se comportase, târziu în noapte.

Oscilase între a plăti chiria și banca – banca, hotărâse ea, văzând cât de imposibil de mari deveniseră dobânzile. În plus, putea oricând să îl evite pe proprietar, când se ajungea la asta. El avea tendința să le lase în pace pe Rylin și pe Chrissa, deoarece o cunoscuse pe mama lor.

Bună, Fenton, îi scrisese Rylin, trimițându-i un mesaj rapid. *Voiam doar să te anunț că îți voi plăti chiria pe luna asta peste câteva săptămâni.* Ele erau în urmă și cu plata pe luna precedentă, își amintise Rylin cu o bruscă senzație de disconfort, dar era prea târziu; deja depozitase banii în bancă. *Îmi pare foarte rău. Nu se va mai întâmpla*, continuase ea, sperând că el era într-o dispoziție bună azi.

Apoi, înghițindu-și mândria, îl sunase pe Cord.

El răspunsese la al cincilea apel. Ea vorbise prima, încercând să pară calmă.

— Salut, sunt Rylin. Myers, adăugă ea stângaci, după o clipă de tăcere.

— Rylin. Ce... surpriză să te aud.

Cord păruse amuzat. Rylin încercase să nu se amuze, dar nu reușise decât să-și imagineze semnul pe care i-l lăsase pe față, după ce îl pălmuise.

— În legătură cu ce s-a întâmplat aseară.

Ea stătea la masa din bucătărie și se juca cu o reclamă mototolită pentru cerealele Later Gators, a căror hârtie fotografică era atât de veche și de ieftină, încât aligatorii

animați nu mai dansau. Doar ochii le mai pâlpâiau ciudat înainte și înapoi, cozile abia zvâcnind. Rylin inspiră adânc și încercă din nou.

— Voiam să-mi cer scuze. Eram obosită și am exagerat. Îmi pare rău.

— Ușor de zis, răspunse Cord. Dacă îți pare rău cu adevărat, de ce nu-mi arăți?

Rylin lovi cu mâinile în masă.

— Tu chiar crezi că după…

— Nu te mai gândi la prostii, Myers, spuse Cord, tărăgănându-i numele în stilul caracteristic. Voiam să te întreb dacă mai vrei să faci *curat.* Nu știu dacă l-ai cunoscut pe fratele meu, Brice, dar săptămâna asta stă cu mine și este cam dezordonat.

— Aș putea face asta. Pentru același preț? întrebă precautä Rylin.

Asta și voia să sugereze; după ce văzuse atât de mulți bani în cont în această dimineață, își dăduse seama că ar trebui să-l stoarcă pe Cord de bani, pe cât de mult posibil. Totuși, cumva părea că el era din nou avantajat.

— Sigur. Îți voi trimite uniforma. Depinde de tine dacă o porți sau nu.

Cord chicoti. Rylin își dăduse ochii peste cap, voind să-i răspundă, dar el deja închisese.

Așadar, acum era luni dimineață, iar ea stătea aici, așteptând ca ușa să-i fie deschisă de Cord Anderton. Conștientă, trase de rochia neagră fără formă și de șorțul alb aduse de robot în seara precedentă. Lui Buza, șeful ei de la stația de tren, îi spusese deja că era bolnavă: chiar avea „dovada” oficială, de vreme ce ea și Chrissa modificaseră de mult bagheta medicală ca să înregistreze prezența faringitei în mod fictiv. Nu era sigură cât de mult putea să-și păstreze adevărata slujbă fără să fie prezentă, dar nu își putea permite să nu încerce.

Când ușa se deschise, Rylin intră – și se opri o clipă, rămasă fără cuvinte. Sâmbătă, aceste camere fuseseră supra-încălzite și aglomerate, pline de oameni, zgomot și lumină. Acum, păreau mari și goale. Privirea lui Rylin se îndreptă spre sera cu pardoseală pietruită și lămpi de încălzire în formă de insecte, spre bucătăria cavernoasă tehnologizată, spre sufrageria cu etaj, cu scara ei melc din sticlă.

— Vrei să-mi spui de ce ești aici?

Rylin tresări, întorcându-se și aproape ciocnindu-se de un străin brunet, care purta un costum albastru și rânjea.

— Unde este Cord? întrebă ea fără să gândească și imediat regretă asta.

— Cine știe? Tipul zâmbi. În schimb, poate te pot ajuta eu. Sunt fratele lui Cord, Brice.

Bineînțeles, gândi Rylin; semănau, deși Brice era aproape cu zece ani mai mare.

— Rylin Myers. Îmi pare rău că te deranjez, spuse ea repede. Voi trece la treabă.

— Treabă?

— Cord mi-a cerut să fac curat pentru voi.

Ea se agită pe loc, simțindu-se inconfortabil.

— Ah, spuse încet Brice, măsurând-o din priviri. Ei bine, mă bucur că gusturile lui Cord se îmbunătățesc. Ești cu siguranță mai bună decât cea dinaintea ta.

Rylin nu spuse nimic, ci doar se îndreptă spre dulapul cu articole de curățat și luă găleata cu pulverizatoare și bureții de unică folosință. Dar, când se întoarse în sufragerie, Brice era încă acolo. Se rezemase de canapea, cu cravata desfăcută și brațele încrucișate la ceafă.

— Te rog, nu te opri, spuse el leneș. Nu mă deranjează dacă faci curat în jurul meu.

Rylin scrâșni din dinți și urcă scările, ignorându-l.

•

Mai târziu în acea seară, ea stătea în fața ușii dormitorului lui Cord, făcându-și curaj să intre.

Nu este atât de greu, își spuse ea. *E doar un tip.* Dar, chiar dacă fusese în camera lui Hiral de multe ori, i se părea cumva ciudat să intre în dormitorul unui străin. Era mult prea intim.

Începu cu patul, schimbă așternuturile și înfoie pernele, apoi șterse geamurile și curăță covorul cu ultraviolete. În cele din urmă, când șterse praful de pe masa de toaletă din lemn masiv a lui Cord, ezită, copleșită de o mare curiozitate. Cine *era* Cord Anderton?

Impulsiv, deschise sertarul de sus și se uită la ce conținea; o varietate de lucruri masculine. Pe unele nici măcar nu le recunoștea. Dar trecuse atât de mult timp de când plecase tatăl ei, încât Rylin nu își amintea decât că locuia într-o casă plină de femei. Dădu deoparte butonii, o mică sticlă de colonie, un

portofel gravat cu WEA – inițialele tatălui lui Cord, presupuse ea. Rylin fu un pic surprinsă să îl găsească plin cu vechi bancnote ilegale, care încă circulau frenetic pe piața neagră, spre deosebire de nanodolari, care nu erau nedetectabili. Poate că erau doar o moștenire de familie. Dar dacă Cord chiar plătea oamenii cu așa ceva, era mai curajos decât își dăduse ea seama.

În sertarul de jos găsi ceva care o făcu să se oprească – o cutie veche din metal, plină ochi cu medicamente personalizate BeSpoke. Spițe, cum le numea toată lumea. Rylin nu mai văzuse atât de multe într-un singur loc. Dar ea scoase capacul cutiei și iată-le pe toate, cufărul ei personal de comori, format din pliculețe negre, toate marcate cu eticheta galbenă a rețetei semnate, conținând o singură pilulă.

Spițele erau exorbitant de scumpe, valorând mai mult decât câștiga Rylin în câteva săptămâni la slujba ei de la gară, tocmai pentru că erau droguri *legale,* prescrise de un doctor după nenumărate scanări ale creierului și evaluări psihiatrice. Erau personalizate pentru clienții bogați, pentru „îndepărtarea stresului și calmarea anxietăților”. Rylin se uită la data de pe rețeta originală. Întocmai cum presupusese – fusese prescrisă imediat după moartea părinților lui.

Se lăsă pe tocuri și se gândi la cât de ciudată era lumea, la faptul că și ea, și Cord își pierduseră părinții. Totuși, în timp ce ea încă lucra la plata cu ora doar ca să-și țină familia împreună, fără să aibă timp să-și plângă mama, lui Cord i se dăduseră medicamente personalizate ca să-i domolească suferința.

Nu e corect, gândi cu amărăciune Rylin, apoi se simți un pic rușinată de gândurile ei. Cord își pierduse părinții. Dintre toți oamenii, nu ea ar fi trebuit să-l judece pentru ce făcea; a să treacă peste asta.

Închizând sertarul cu un oftat, Rylin mai aruncă o privire prin cameră înainte de a cobori la parter. Deschise ușa de la intrare doar ca să dea peste Cord pe trepte.

— O! Ăăă, bună! spuse ea stângaci.

Nu știa ce să-i spună. Nu mai fusese niciodată nevoită să înfrunte pe cineva pe care îl pălmuise recent.

— Te duci acasă?

Cord purta haine de antrenament, ca și când ar fi venit direct de la sală. Sau poate că alergase; avea noroi pe încălțări și lăsa urme pe treapta din calcar alb.

— Este ora patru.

Rylin își încrucișă brațele pe piept, fiind brusc conștientă de uniforma care îi era strâmtă la piept.

— Nu, bineînțeles, nu am vrut să spun…

— Apropo, mulțumesc pentru Gummy Buddies. Surorii mele îi plac.

Rylin nu era sigură de ce spusese asta. Nu era plătită să stea și să facă conversație. Coborî o treaptă, astfel că ajunse la același nivel cu Cord, și dădu să treacă pe lângă el.

— Chrissa, nu? întrebă Cord, făcând-o pe Rylin să se oprească.

Nu-i venea să creadă că își amintise cum o cheamă pe sora ei.

— Mda, este cu trei ani mai mică, spuse încet Rylin.

Cord dădu din cap.

— Este minunat că vă aveți una pe cealaltă.

Rylin se gândi la Cord și la Brice. Se întrebă cât de apropiați erau.

— Îmi pare rău, continuă Cord după un moment, n-am vrut să te rețin. În mod clar mergeai undeva.

— Să mă întâlnesc… să mă întâlnesc cu Chrissa, de fapt, spuse Rylin, bâlbâindu-se ușor.

Voia să spună „prietenul meu”, iar apoi, din instinct, se oprise, deși nu știa de ce.

— Spune-i că mai am Gummy Buddies – dacă promite să nu-i tortureze așa cum ai făcut tu.

Rylin nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ne vedem mâine, începu ea să spună, dar el închise ușa repede în urma lui.

Nu contează, își spuse Rylin și se îndreptă spre liftul F; Cord Anderton era imposibil de înțeles și nu avea niciun rost să încerce.

Când ajunse la intersecția dintre Park și Central, cea din centrul Turnului, Rylin intră pe ușile duble din metal pe care scria ACCESUL PERMIS DOAR PERSONALULUI PENTRU ÎNTREȚINEREA LIFTURILOR.

Așteptă doar câteva minute înainte ca Hiral să apară din vestiarul depanatorilor în blugi și o bluză neagră subțire, hainele

pe care le purta pe sub costumul de cățărat. Părul îi era încă umed de transpirație de la casca de protecție din ecramold.

— Bună, iubito! Nu știam că vii azi.

Rylin îl îmbrățișă. Mirosea confortabil de familiar, a metal și transpirație.

— Voiam să te văd.

— Ce e cu costumul ăsta? râse Hiral.

— A, da. Rylin se uită la uniforma de menajeră, pe care aproape uitase că o purta. Am lucrat pentru Cord Anderton azi. Știi, vechea slujbă a mamei. Și…

— Serios?

Tonul lui se ascuți, iar tot amuzamentul dispăru. Hiral ura bogații cu o furie care, uneori, o șoca pe Rylin.

— De ce naiba ai lucra pentru ticălosul ăla? adăugă el.

— Plătește mai bine decât la gară. Și am anunțat acolo că sunt bolnavă. Este doar temporar, spuse ea nerăbdătoare.

— Oh, înțeleg. Ei bine, câtă vreme nu ți-ai abandonat cealaltă slujbă. Hiral îi cuprinse talia cu o mână. Un nou angajament cere sărbătorit. Vrei să mergem la Habanas?

Era restaurantul lor cubanez preferat, unde puteau să mănânce porumb picant și *queso*[4] prăjit.

— Absolut.

Rylin îl urmă pe stradă, unde luminile se diminuaseră pentru seară.

Chiar atunci, primi un mesaj pe tabletă: răspunsul lui Fenton la mesajul ei de mai devreme.

Rylin: *am încercat din răsputeri să fiu generos cu tine și sora ta, dar nu mai pot face excepții pentru tine,* scrisese el. *Ai întârziat două luni cu plata chiriei. Dacă nu plătești până la sfârșitul săptămânii, vei fi evacuată.*

Lui Rylin i se făcu rău. Încercă imediat să-l sune, dar el nu răspunse.

— Este totul în regulă?

Hiral se uită la ea.

Rylin nu răspunse. Simțea că lumea se învârte. Era vina ei – de ce plătise banca în locul chiriei? Fusese atât de sigură că putea să prelungească perioada de grație cu încă o lună; o făcuse de multe ori. Dar acum totul se năruia, iar ea nu știa cum să remedieze situația.

---

[4] Cașcaval, în lb. spaniolă. (n. red.).

Îți vei primi banii până vineri, îi răspunse ea, cu mâinile tremurând, deși nu știa cum naiba va reuși asta. Poate că va împrumuta ceva bani de la Hiral, doar că și familia lui avea nevoie de ei. Sau poate Cord o va plăti în avans.

Cord. Își aminti ce găsise în sertarul de jos, mai devreme în acea după-amiază. Era răspunsul ei.

— Voi fi bine, îi spuse ea lui Hiral, urând ce gândea.

Dar, mai mult decât atât, Rylin ura că nu avea de ales.

AVERY

Stomacul lui Avery se agită când ea și Atlas ajunseră la apartamentul familiei Cole. Printr-un efort de voință, ea reușise să transforme întâlnirea lui Atlas și a Ledei într-un joc exagerat. Își spunea că e în regulă, că nu făcuse nimic prea rău, dar, în sinea ei, Avery știa că e egoistă.

Se uită la pragul ușii Ledei, amintindu-și brusc de prima dată când ea și Leda se îmbătaseră. Ei bine, *încercaseră* să se îmbete; fuseseră doar amețite și ridicole, doar un pic turmentate de șprițul oferit de Cord. Dar hotărâseră că nu trebuiau să intre până când nu erau complet treze din nou, în cazul în care i-ar fi auzit părinții Ledei. Ajunseseră să își petreacă jumătate de noapte stând împreună pe pragul ușii familiei Cole, spunând povești și chicotind fără un motiv anume.

— Vrei să-i spui Ledei că suntem aici? întrebă Atlas.

— Oh, sigur.

Suntem afară, îi trimise Avery un mesaj, dându-și seama de cât de rar ajunseseră să-și trimită mesaje. În mod normal, ea și Leda comunicau constant, trimițându-și una celeilalte fotografii, plângeri despre școală și mesaje de la băieți, ca să le analizeze. Dar, în ultimele câteva zile, abia dacă își trimiseseră mesaje.

— Mulțumesc c-ați venit să mă luați, spuse Leda când se deschise portiera aerocabinei.

Purta o bluză albastră din mătase, blugi albi și era încălțată cu espadrile cu talpă roșie. Avery se mută într-o parte ca să-i facă loc, coborându-și privirea spre propria îmbrăcăminte, complet neagră, și la confortabilii teniși turcoaz.

— Nu-i nicio problemă, zâmbi Atlas.

— Chiar ai de gând să mergi așa la AR? întrebă Avery fără să gândească, uitându-se la încălțările Ledei.

— M-ai văzut cum alerg pe tocuri, spuse Leda, râzând sec.

— Corect. Deodată, simți nevoia de a împrăștia tensiunea, de a pretinde că aceasta fusese, de la început, ideea tuturor. Mă bucur c-am hotărât să facem asta, spuse ea jalnic. N-am mai fost la AR de o veșnicie!

— Pregătește-te, pentru că te vom bate măr, Aves!

Lumina dansă în ochii calzi și căprui ai lui Atlas.

— Avery, o întrerupse Leda, cum a fost la cumpărături cu Eris? Ai cumpărat ceva?

Avery se simți vinovată. Când Leda îi trimisese mesaj ieri dimineață, îi spusese că se ducea la cumpărături cu Eris, știind că o va descuraja pe Leda. Dar Eris nu îi răspunsese la niciun mesaj, iar Avery se oprise la apartamentul ei doar ca să afle că nu era nimeni acolo.

— Oh, ăăă, mi-am luat niște blugi, spuse stângaci Avery, rostind primul lucru la care se gândise. De la Denna.

— Nu ai blugi cam în toate culorile? întrebă Leda.

Avery ezită, nepregătită.

— De parcă asta v-a împiedicat vreodată, glumi Atlas.

Ajunseră la ARena, care ocupa un colț al etajului 623, tocmai când zidurile ei masive se schimbară din verdele-camuflaj pentru a înfățișa o temniță din pietre negre. Risha, Jess și Ming stăteau afară, îmbrăcate ca Leda, în blugi frumoși și cu încălțări nepotrivite. Avery se abținu să își dea ochii peste cap. Ea își dorea ca Eris să fi fost aici; i-ar fi prins bine o doză din sarcasmul ei ireverențios acum. Deși, dacă se gândea la asta, ultima dată în care merseseră toți la AR, Eris apăruse într-un costum negru din piele, doar ca să se amuze.

— Băieții sunt înăuntru, spuse Risha când se adunară în fața ușilor, care acum afișau un dragon ce zbura deasupra vârfului înghețat al unui munte.

— Probabil se ceartă dacă să fie cowboy sau extratereștri, spuse Atlas, ținând ușile deschise.

Avery se luptă cu impulsul de a rămâne în urmă, ca să meargă lângă el, ținându-l de mână.

— Am auzit asta! strigă Ty Rodrick de la ghișeul de unde se cumpărau bilete.

Un grup de băieți de gimnaziu, toți cu săbii-laser, stăteau în spatele lor.

— Arena pentru cowboy este demodată, Fuller. Jucăm Invazia Extratereștrilor. Cine este în echipa mea?

Ty apăsă pe imprimanta 3D, care tipări biletele codate electronic pentru fiecare, patru negre și patru albe. Fiecare avea forma unui mic cap de extraterestru, unic pentru joc și imposibil de falsificat. În mod aparent, oamenii erau atât de obsedați de

AR, încât colecționau biletele, chiar dacă erau inutile odată ce jocul se încheia.

— Nu jucăm băieți contra fete? întrebă repede Avery.

În trecut, ei jucaseră multe jocuri băieți-contra-fete aici. Și ultimul lucru pe care îl voia acum era să și-i imagineze pe Leda și pe Atlas în aceeași echipă, împreună în întunericul care mustea de adrenalină.

— Nu-i prea corect, remarcă Maxton Feld. Sunteți cinci contra trei.

Avery îl înjură în gând pe Cord.

— Poate alegem în mod aleatoriu? sugeră ea, apăsând imaginea unui zar pe tableta ei.

Leda interveni.

— Atlas și cu mine am spus deja că vom fi în aceeași echipă.

Avery rămase tăcută câtă vreme se formară echipele: ea, Ty, Ming și Jess împotriva Ledei, Rishei, a lui Maxton și Atlas. Ea continuă să tacă în timp ce se îndreptară spre vestiarele echipei respective, ca să se echipeze. Ty bolborosi ceva despre strategie, explicându-le planul său, și anume „să atace și să înconjoare”, dar Avery nu asculta. Dădu din cap, pur și simplu, cuprinsă brusc de o apatie ciudată.

În cele din urmă, cei patru rămaseră împreună în zona scenei, cu vestele tactile prinse de corp, cu pistoalele din plastic cu radar în tocurile de la centură. Avery își scoase mănușile subțiri din plasă care aveau să-i urmărească mișcările mâinilor pentru calculatorul principal. Casca de realitate virtuală țiui puternic, captându-i atenția: voia ca ea să aleagă un avatar, imaginea pe care o vor vedea colegii de echipă și competitorii, de îndată ce vor intra în arenă. Toți ceilalți făceau semne din mână și arătau cu degetul, adăugând păr, armură și trăsături faciale. Dar Avery alese doar avatarul de bază, fără să-și definească caracteristicile. Oamenii erau prea atenți la cum arăta în realitate ca să se mai deranjeze să-și personalizeze înfățișarea virtuală.

3… *2*… Ecranul cu numărătoarea inversă se lumină. Lângă ea, Ming se aplecă înapoi pe călcâie, în așteptare. Ty se întoarse și îi zâmbi lui Avery.

— Ești pregătită, Fuller? o întrebă el, făcându-i din ochi.

Avery îl ignoră. Ea se sărutase odată cu Ty la petrecerea de sărbători dată de părinții lui Jess, iar el se purta în continuare ca și când avea să se întâmple din nou.

1... Ușile se deschiseră ca să dezvăluie o navă spațială în alertă, cu luminile de urgență clipind de-a lungul holurilor abandonate. Dacă și-ar fi scos casca, Avery ar fi văzut doar un spațiu gol cu aspect industrial, plin cu guri de aerisire și pereți mobili, din spumă carbonică. Undeva, cealaltă echipă ieșea pe altă ușă, în altă parte a arenei navei spațiale.

Avery apăsă un buton de pe brățară ca să comunice cu ceilalți.

— Ming și cu mine vom merge la stânga, șopti ea, deschizând o ușă argintie care ducea într-un hol lateral.

Ming, îmbrăcată în roz, ca o zână – chiar nu erau niciun fel de restricții în ceea ce privea avatarul, deși arăta ridicol în mijlocul unui joc spațial –, dădu din cap și o urmă.

Ceva explodă în stânga lor. Avery se ghemui lângă o țeavă mare, apoi sări în sus și începu să alerge, fără să-și mai facă griji pentru Ming. Trase cu pistolul ei cu radar în ceața opacă din colțul camerei. Scara suspendată în aer din fața sa îi aminti de scara ei secretă spre acoperiș. *De ce nu*? gândi ea, după care sări și începu să urce. Era plăcut să se miște astfel prin anonimatul întunericului arenei, cu sângele pompându-i fierbinte prin vene. Dacă se mișca suficient de repede, putea să uite de Atlas și de Leda, de toate celelalte lucruri, mai puțin de joc.

În capătul scării, se balansă la un nivel superior și începu să tragă în două siluete din față, luminate cu săgeți strălucitoare, care le marcau ca membrii echipei opuse. Acestea se ascunseră în spatele unei grămezi de cutii însemnate cu simboluri de radiație, iar una dintre ele i se răsturnă peste picior. Asta trebuia să fie Leda, cu espadrilele ei stupide.

Avery se mișcă încet, strecurându-se din partea opusă, astfel încât să nu o vadă – și înlemni.

Ghemuit lângă Leda era Atlas. Își dădu seama după tatuajele de pe interiorul încheieturii mâinii lui, care îl dădeau de gol, tatuajele pereche yin și yang, pe care nu și le făcuse în realitate, dar pe care i le punea mereu avatarului său în jocurile ARenei. Avery urmări cum Leda îl atinse pe Atlas ușor pe umăr. Atlas nu se retrase.

Avery își ținu respirația, impunându-și să nu mai privească, dar nu reuși. Gestul Ledei părea plin de înțeles: posesiv, cumva. Era tipul acela de atingere pe care i-o ofereai unei persoane pe care o atinseseși deja în alte feluri sau pe care chiar voiai s-o atingi. Îl atingea așa cum Avery nu ar fi putut să-l atingă niciodată pe Atlas.

— Deconectează, șopti ea, trăgând agățătoarea roșie de la brățară.

Imediat, armele lui Avery se dezactivară, iar ea deveni invizibilă pentru toți ceilalți jucători, capabilă doar să se întoarcă în camera scenei, până la reactivare. Era ca și când nici măcar nu era acolo, ca și când s-ar fi eliminat, brusc. Exact așa cum se simțea.

WATT

S-a terminat cu *banii câștigați ușor,* gândi Watt când ajunse la etajul 623 al ARenei. Trecuseră doar câteva zile și Leda Cole se dovedea deja a fi o pacoste.

Când acceptase slujba, nu își dăduse seama cât de dificilă va fi. Îi dădea constant mesaje, cerându-i noutăți despre Atlas – despre locurile în care mergea, mesajele lui, la ce spectacole holografice se uita și dacă i se păreau amuzante. Watt îi răspunsese cam la toate întrebările, dar încă nu reușise să intre neautorizat în rețeaua casei Fuller, așadar, nu știa nimic din ce se întâmpla în casă, decât dacă Atlas trimitea un mesaj cuiva în legătură cu asta.

Acum, se ocupa de ultima ei cerință; trebuia să o ajute cu întâlnirea de grup. În mod stupid, Watt fusese de acord să intre în sistemul ARenei și să manipuleze jocul, să îi forțeze pe Leda și Atlas să fie împreună – dar spusese asta înainte ca el și Nadia să arunce o privire la arhitectura sistemului. Se dovedise că ARena gestiona un volum atât de mare de date, încât nici Nadia nu putea trece prin programul lor de protecție. În cele din urmă, Watt își dăduse seama că singurul mod de a face ce voia Leda, ce îi promisese prostește, era să se infiltreze în sistem din interior.

Cum de ne-am ales cu o așa slujbă prostească, Nadia?

Din cât îmi amintesc, nu eu sunt cea care a acceptat slujba asta, răspunse ea.

El se apropie de imprimanta de bilete 3D și îi studie opțiunile, entuziasmându-se fără să vrea. Existau jocuri fantastice, o aventură în jungla aztecă și chiar un joc intitulat Călăreții de Dragoni. Watt se întrebă cum naiba simulau *asta.* Ei bine, dacă trebuia să cumpere un bilet ca să intre, putea să și joace, nu-i așa? De-ar fi fost și Derrick aici. I-ar fi plăcut la nebunie locul.

În clipa în care selectă un joc cu vrăjitori și începu să imprime biletul, Watt se uită la scenă – și i se tăie răsuflarea. Prin cameră se plimba indiscutabil cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată.

Nadia, cine este ea? întrebă el. Nadia făcu rost de informațiile fetei, iar Watt aproape râse cu voce tare.

Era Avery Fuller – sora tipului pe care trebuia să-l spioneze și cea mai bună prietenă a Ledei.

Watt se holbă fermecat în timp ce Avery întinse mâna și își desprinse coada de cal, lăsându-și părul blond să-i cadă liber pe spate și agitându-l nerăbdătoare. Lui i se păru că văzuse lacrimi în ochii ei albaștri.

Ce îi spun?

Cumpără un pachet de M&M's cu grepfrut de la automat, așază-te lângă ea și începe să le mănânci, îi sugeră Nadia.

Serios? Era un sfat ciudat, chiar și din partea Nadiei, care îi sugerase cele mai ciudate și mai neadecvate soluții pentru problemele lui.

Te-am mai îndrumat eu greșit?

Era adevărat. Watt făcu așa cum îi spuse ea: cumpără bomboanele și se apropie ca să se așeze pe banca de lângă Avery, ignorând-o în mod voit. Scoase bomboanele M&M's cu grepfrut din buzunar și începu să le bage în gură, una câte una.

Simți cum Avery își îndreptă atenția asupra lui, o auzi dregându-și vocea și sesiză cum se uita la punga de M&M's. Pretinse că nu observă nimic. Destul de sigur, după o clipă…

— Îți cer scuze, șopti ea, bătându-l ușor pe umăr. Mă întrebam doar… pot să iau și eu una?

Watt clipi, un pic uimit când ea îi vorbi, chiar dacă se așteptase la asta. Chiar era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată. În cele din urmă, el își reveni suficient cât să spună ceva.

— Poftim?

Făcu un gest confuz spre urechile lui, ca și când ar fi ascultat ceva în audioreceptori, deși bineînțeles că nu o făcuse. Dar măcar asta explica de ce tocmai clipise tăcut în fața ei, ca un idiot.

Avery repetă întrebarea, iar Watt îi dădu punga, ascunzând un zâmbet. *Mulțumesc, Nadia.*

Voi, cei care nu credeți.[5]

— Ce asculți? întrebă politicos Avery, returnându-i punga, dar el își dădu seama că mintea ei era în altă parte.

---

[5] În engleză în original „Ye of little faith”, aluzie la *Evanghelia după Matei,* 8:26: „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?” (n. red.).

— Un tip pe nume Jake Saunders. Mă îndoiesc că-l cunoști.

— Nu se poate! Îți place muzica country? exclamă Avery.

Watt dădu din cap, deși nu mai auzise niciodată o melodie country.

— Ce părere ai despre noul album al lui Jake? continuă nerăbdătoare Avery.

— Îmi place, zise precaut Watt, citind aproape cuvânt cu cuvânt comentariul pe care Avery i-l trimisese lui Atlas, în urmă cu câteva săptămâni. Dar nu este la fel de bun ca cele anterioare. Cântecul meu preferat a fost mereu „Crash and Burn”.[6]

— Și al meu, spuse Avery, apoi îl surprinse fredonând ușor refrenul. „Im not comin’ over, you and I are long done, you can crash and burn...”[7]

Vocea ei era groasă și, spre uimirea lui Watt, ușor răgușită și seducătoare.

— „With another one”[8], reuși el să cânte ultimele câteva cuvinte împreună cu ea, iar ea râse.

— Deci, ce te aduce aici? întrebă ea după o clipă.

Era fermecătoare: ochii ei, râsul, acel cântec neașteptat.

— Mă întâlnesc cu niște prieteni ca să jucăm Vrăjitorii, spuse el.

— Oh, a fost jocul meu preferat. Știi partea în care ajungi la sabia din piatră și trebuie să o scoți?

Watt deschise gura ca să mintă – Nadia scosese harta ARenei pentru el, împreună cu o descriere a acelei scene, de pe pagina de internet a fanilor jocului –, dar, dintr-un oarecare motiv, nu o făcu.

— De fapt, n-am mai fost niciodată aici, recunoscu el.

— Serios? Avery păru surprinsă să audă asta. Ei bine, nu îți voi strica plăcerea jocului. Dar îți dau un sfat: când alchimistul îți va oferi poțiunile, să iei cupa cea mai mică.

— Mă va ajuta să câștig?

— Oh, nu, toate te trec la nivelul următor. Are doar un gust mai bun decât celelalte, spuse Avery serioasă, iar Watt zâmbi.

---

[6] În engleză în original „Ye of little faith”, aluzie la *Evanghelia după Matei,* 8:26: „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?” (n. red.).

[7] „Nu mai vin la tine, relația noastră s-a terminat, poți să te prăbușești și să arzi...” (n. tr.).

[8] „Cu altcineva.” (n. tr.).

— Apropo, eu sunt Avery, adăugă ea tardiv.
— Avery, repetă el, ca și când nu i-ar fi citit postările în tot acest timp. Eu sunt Watt.
Ea se uită din nou spre ușă, iar el își dădu seama că ar fi putut să o piardă.
— Tu ce joci aici? întrebă el, dând din cap spre tocurile pistoalelor din jurul taliei ei.
— Extratereștrii. Avery ridică din umeri. Presupun că simțeam nevoia să iau niște aer, spuse ea.
Watt dădu din cap, urmând sfatul Nadiei, chiar dacă simțea că trebuie să vorbească. Dar Nadia îi urmărea pulsul și respirația lui Avery și părea să creadă că mai voia să spună ceva, dacă i s-ar fi dat șansa.
— Totul este atât de… *extenuant* câteodată, știi?
Avery se uită în altă parte, jucându-se cu mănușa tactilă.
Watt ezită. *Nadia*? întrebă el. Nu era obișnuit ca fetele să-l facă să se simtă confuz, mai ales cele superbe. Din experiența lui, frumusețea și complexitatea erau adesea invers corelate.
— Ce vrei să spui?
— Simți vreodată că oamenii cred că te cunosc, dar nu e cu putință, pentru că nu știu cel mai important lucru despre tine?
— De fapt, da.
Nimeni nu știa de Nadia, și totuși, era extrem de profund și inextricabil implicată în tot ce gândea, știa și făcea Watt. Se întrebă care era marele secret pe care Avery părea să-l ascundă. Oricare ar fi fost, nu putea fi la fel de rău ca prezența unui computer cuantic în creier.
— Îmi pare rău. Nu știu de ce am spus asta.
Avery revenise la tonul formal, mai distant, pe care îl folosise când îi ceruse prima dată un M&M’s lui Watt. El își ridică brusc privirea și văzu că ea își întindea mâinile ca să își strângă părul la spate, permițându-i pentru un moment să simtă parfumul șamponului ei de lavandă.
Ea se îndepărta, ascunzându-și partea vulnerabilă pe care i-o dezvăluise o clipă.
— Avery, spuse Watt, chiar în clipa în care brățara ei piui, avertizând-o că fusese afară prea mult timp.
Dacă mai rămânea în camera scenei, arena nu avea să-i mai permită să intre din nou.
— Se pare că trebuie să mă întorc acolo.

Ea îi zâmbi, dar fără căldura pe care tocmai o simțise în urmă cu un minut.

— Înainte să pleci, putem să facem schimb de adrese de conexiune?

El se ridică în timp ce o spuse, simțindu-se jenat. Nu mai fusese atât de agitat în preajma unei fete încă de dinainte să o aibă pe Nadia.

— O, sigur. Avery așteptă ca lentilele lor de contact să se conecteze și să le permită să-și trimită mesaje. Ne mai vedem, adăugă ea și își puse casca.

Ușile se deschiseră, iar Watt văzu cum era arena în realitate: un șir de pereți gri, acoperiți cu senzori de mișcare.

— Succes acolo! îi strigă el, dar Avery era deja în altă lume.

ERIS

— Ai sosit! exclamă Avery, mergând pe hol spre Eris.

Mulțimile se dădură la o parte din instinct, ca să o lase să treacă.

— Credeam că vrei să chiulești. Nu te-am văzut de-o veșnicie.

Avery ridică vocea la final, transformând ultima propoziție într-o întrebare.

— Nici măcar eu n-aș chiuli în prima zi, spuse ușor Eris, deși fusese cea mai urâtă zi de școală.

De fapt, ea venise devreme la etajele superioare ale Turnului, purtând peste uniformă un pardesiu negru simplu, ca să se ascundă de privirile celor de la etajele inferioare, și făcuse un duș în vestiarul școlii. Ar fi făcut orice ca să evite să se pregătească în baia înghesuită pe care o împărțea cu mama ei.

În mod normal, în prima zi de școală, părinții lui Eris o obligau să facă o poză jenantă lângă ușa de la intrare, ca să o adauge colecției pe care o începuseră când era la grădiniță. Amândoi îi urau „Succes” și o îmbrățișau până când, în cele din urmă, scăpa spre lift, râzând de tradiția lor prostească de a face poze, dar bucurându-se de asta în secret.

Desigur, în această dimineață nu se mai făcuseră fotografii. Eris se întrebă dacă tatăl ei știa măcar că e prima zi de școală. Gândul o făcu să simtă, brusc, o durere în spatele ochilor. Îi închise pentru o clipă, încercând să calmeze durerea incredibilă și tulburarea care o sfâșiau. Nu putea să o lase pe Avery să vadă asta.

— Bine, dar Eris… se întâmplă ceva? întrebă Avery când se îndreptară spre ieșire.

Clopoțelul de după-amiază tocmai sunase. Elevele se adunau pe holuri ca niște stoluri de păsări monocromatice, toate purtând fuste plisate sau uniforme kaki și cămăși cu nasturi. Pentru prima dată în viața ei, Eris era recunoscătoare pentru uniformele lor stupide. Nu știa sigur câte combinații putea face cu hainele pe care le adusese la 103, dar știa că nu vor fi suficiente.

— Ce vrei să spui? întrebă ea, mulțumită de cât de normală păru vocea ei.

— Nu te-am mai văzut deloc de la petrecerea lui Cord, ai ratat jocul AR de ieri, iar când am trecut pe lângă apartamentul tău ca să văd ce faci, nu era nimeni acolo.

Avery îi aruncă o privire.

— Este totul în regulă?

Eris nu voia să vorbească despre asta. Era un subiect prea recent și sensibil și, în plus, de îndată ce toată lumea ar fi aflat adevărul, ar fi fost irevocabil de real. Dar ea se gândise deja la scuza perfectă.

— Părinții mei au hotărât să renoveze apartamentul. *Din nou.* Știi cum sunt ei. Își dădu ochii peste cap în mod exagerat. Stăm cu toții la Nuage, pentru un timp. Îmi pare rău pentru ziua de ieri, adăugă ea.

— Mă bucur că totul este în regulă. Adică nu am fost *prea* îngrijorată, mi-am dat seama că erai plecată să faci ceva fabulos. Ca atunci când te-ai întors o săptămână mai târziu din vacanța de vară, pentru că tu și mama ta ați mers pe drumul lung din Myanmar, o tachină Avery.

Amintirea o făcu pe Eris să simtă un junghi. Ea și mama ei se distraseră pe cinste în acea vacanță în care hoinăriseră prin Asia și purtaseră rochii cu imprimeuri strălucitoare, fără să aibă vreo grijă.

— În orice caz, te invidiez că stai la Nuage, spuse Avery. Ar trebui să începem să dormim la tine, ca să purtăm halatele alea pufoase și să comandăm clătite cu ricotta și mure dimineața!

— Absolut! fu de acord Eris, cu o veselie falsă.

Ele ieșiră pe uși și pe peluza din fața școlii, unde iarba verde și îngrijită se înclina spre Madison Avenue. Un cor de voci le înconjură instantaneu, Ming, Risha și Leda încercând să decidă cum să-și petreacă după-amiaza, povestind și bârfind evenimentele din acea zi. Eris rămase pe loc acolo și le ignoră. Când grupul hotărî să meargă la yoga și la un suc la Clubul Altitude, ea se lăsă dusă de val, dând din cap și zâmbind cu ele. Avea nevoie să-și petreacă timpul cu Avery și prietenele ei, să facă ceea ce făceau mereu. Trebuia să pretindă că totul era normal, că viața ei nu se ruina. Că încă era Eris Dodd-Radson.

Când trecură pe lângă rețeaua tehnologică – granița ce înconjura campusul, care făcea ca toate lentilele de contact,

tabletele și alte aparate nonacademice să nu mai funcționeze –, Eris accesă imediat mesageria. Era delirant, știa, dar tot spera să primească vreo veste de la tatăl ei. Înțelegea că el avea nevoie de spațiu, dar, totuși… așa avea să fie de-acum înainte? Și dacă nu își vor mai vorbi niciodată?

Mesajul din capul listei o făcu să se crispeze. Era de la biroul de servicii pentru membrii Clubului Altitude: o notificare că abonamentul ei fusese anulat.

Eris fu copleșită de un acces brusc de furie. Mama ei făcuse asta – ea fusese cea care insistase să își facă abonament la Altitude, cea care se ocupa de toate abonamentele, întâlnirile sociale și de toate celelalte lucruri care erau amuzante și luxoase în viața lor. Bineînțeles, Eris știa că mama ei nu voia să mai cheltuiască niciun ban de-al lui Everett; că acesta era singurul motiv pentru care se mutaseră. Dar cât de rău ar fi fost dacă Eris ar fi rămas în clubul Altitude?

Apoi, se gândi la ce îi spusese mama ei, și anume să-l lase pe tatăl ei să dea tonul relației lor, iar ea își dădu seama că acesta ar fi putut fi motivul pentru care Caroline nu o voia pe Eris la Altitude. Ca să nu riște să dea de Everett acolo.

Asta chiar se întâmplă, gândi ea ușor uimită, cu toate că, bineînțeles, se aștepta la așa ceva. Viața i se destrăma în fața ochilor, bucată cu bucată.

Voi să spună ceva, dar nu reuși. Și, în orice caz, ce ar fi putut să le spună prietenelor ei? „Îmi pare rău, nu pot veni la Altitude pentru că sunt săracă?” Toată lumea urcă în liftul spre etajul 930, înghesuind-o pe neajutorată Eris între ei. Ea tot dădea din cap, fără să fie atentă la ce spuneau ceilalți. Mintea îi vâjâia cu scuze ca să scape, fiecare mai frenetică și mai nebunească decât cea de dinainte. Că trebuia să fie din nou stagiară la biroul tatălui ei. Că o chemase Cord pe la el. Că părinții ei o pedepsiseră după petrecerea de sâmbătă și îi puseseră un dispozitiv de monitorizare a locației la lentilele de contact, astfel încât să-i știe orice mișcare.

Începură să meargă pe aleea pietruită și umbrită de stejari care ducea spre intrarea clubului Altitude. Eris se simțea amețită și respira sacadat. Nu putea să intre – nu putea să înfrunte mila de pe chipul lui Jeffrey în timp ce îi spunea politicos, dar ferm, că nu avea voie înăuntru, privirile cunoscătoare și șoaptele prietenilor ei, de îndată ce și-ar fi dat

seama de adevăr. Perspectiva aceasta o făcu să-i fie rău. Dar era ca și când picioarele i s-ar fi mișcat automat, împingând-o tot mai aproape de propria distrugere, cu un zâmbet mecanic pe față. Urmări cum Risha și Leda se îndreptară spre lift și urcară spre nivelul unde se practica yoga. Ming rămase în urmă, așteptând-o pe Avery, care se uita la Eris întrebătoare...

— Nu mă simt bine, spuse Eris fără să gândească. Cred că voi pleca acasă.

— Ești sigură? se încruntă Avery.

Ming râse amar o singură dată.

— Nu-ți face griji, Aves. Are chef de-o sesiune de după-amiază, de una singură. La Cord.

Eris tresări când auzi așa ceva. În mod normal, nu se lăsa afectată de micile tachinări ale lui Ming, dar, cu toate celelalte lucruri care se întâmplau, era greu să-și păstreze calmul. Și, în orice caz, de ce îi spunea Ming lui Avery „Aves”? Toată lumea știa că Atlas îi dăduse porecla aceea.

— E cam nepoliticos din partea ta, spuse Eris, încercând să nu pară defensivă. Chiar nu mă simt prea bine.

— Calmează-te, Eris, era doar o glumă. Ming miji ochii. Arăți destul de groaznic, totuși, dacă mă gândesc la asta.

— O, Dumnezeule, *lasă-mă în pace*! izbucni Eris, renunțând la amabilități.

Ming se uită la Avery ca și când aștepta să spună ceva, dar Avery nu făcu altceva decât să ofteze.

— Ne vedem sus, spuse ea, fără să se uite la Ming și scotocind prin poșeta ei roșie.

Ming își întoarse nervoasă capul și se îndreptă spre lift.

— Iat-o! spuse Avery triumfătoare și scoase o baghetă medicală argintie.

Eris se retrase.

— Este în regulă, serios, insistă ea.

Dar Avery flutura deja bagheta peste capul și trunchiul lui Eris, mișcându-și mâna de parcă ar fi fost de jucărie. După o clipă, bagheta piui, detectând repede și enumerând toate semnele vitale ale lui Eris, iar bulbul din capăt se aprinse verde, dând-o de gol. Semnul sănătății perfecte.

— Uite, ești doar obosită, spuse Avery, părând enervant de calmă. De ce nu vii să stai lângă piscină? Poate să te duci la un

masaj facial cât suntem la yoga? După aceea, poți să te întâlnești cu noi, la un suc.

— Nu, mulțumesc, repetă Eris încordată.

— Nu trebuia să te răstești la Ming, o mustră blând Avery. Știu c-a făcut o glumă jalnică, dar nu cred că voia să te supere.

Eris scutură din cap, copleșită brusc de o mânie amară. Avery nu înțelegea. Ea nu se schimbase deloc; încă trecea fără efort peste micile probleme ale celorlalți, din palatul ei de la etajul o mie, în timp ce Eris pierduse totul. În toată prietenia lor de o viață, Eris nu se supărase cu adevărat pe Avery până în acest moment.

— Știi, chiar nu mă simt bine, repetă ea, accentuând fiecare cuvânt. Mă duc acasă.

Văzu cum Jeffrey o privi cu subînțeles și îi veni să țipe.

— Bine. Mă suni mai târziu? întrebă Avery îngrijorată, dar fără să insiste.

Eris se întoarse spre intrare, contemplând călătoria lungă și sumbră spre etajul 103.

Totul se încețoșă înainte să ajungă la jumătatea drumului. Își șterse nervoasă lacrimile, dar ele curgeau mai repede acum, însoțite de un suspinat sacadat, iar singurul lucru pe care îl putea face era să vireze orbește pe o alee lăturalnică și să încerce să se adune.

Totuși, cine mai era ea? Nu putea fi Eris Dodd. Numele nu i se potrivea mai bine decât apartamentul sufocant și înghesuit de la etajul 103. Eris își încrucișă brațele pe piept, îmbrățișându-se strâns, și mai inspiră adânc de câteva ori, ca să-și recapete controlul. Măcar aleea aceea era suficient de ascunsă de strada principală, astfel încât niciunul dintre membrii clubului Altitude să nu îi vadă căderea nervoasă.

— N-aș fi crezut că ești genul care stă și plânge.

Eris se uită în sus ca să o vadă pe Mariel în fața ei, în blugi și cu un maiou mulat.

— Ce, mă urmărești sau ceva de genul ăsta?

— E șocant, știu, dar nu ești buricul pământului. Mariel gesticulă spre ușa din spatele lui Eris. Blochezi intrarea de serviciu, zise ea.

Eris se dădu la o parte și încercă să-i dea o replică isteață, dar nu reuși.

— Mulțumesc.

Mariel trecu pe lângă ea.

— Dacă îți cauți un loc mai bun în care să plângi după abonamentul tău de la club, avem aici o debara drăguță.

— Nu știi prin ce trec, bine? replică Eris. Nu știi cum este ca familia ta – toată *lumea* ta – să se destrame, pur și simplu.

Mariel rămase în pragul ușii, cu ochii ațintiți asupra lui Eris, care se agita incomod sub greutatea privirii ei. După o clipă, Mariel scutură din cap.

— Ai fi surprinsă, spuse ea.

Ușa se închise automat în urma ei.

•

Patru ore mai târziu, Eris încă era la etajele superioare ale Turnului. Hoinărise prin magazinele ei preferate, prefăcându-se că examinează rochii și genți pentru care nu mai putea plăti. La început, totul i se păruse fantastic: graba vânzătoarelor care căutau modelele scoase pentru ea, țăcănitul liniștitor al tocurilor lor pe podea, paharele cu apă rece și portocalie pe care i le dădeau în timp ce examina scanările fiecărui model pe proiecția 3D a corpului său. Mda, totul era fantastic – până când ele luară în serios plasarea comenzilor, iar Eris trebui să mormăie o scuză și să plece din magazin.

Trecuse pe la Hyacinthe, băcănia ei organică preferată, ca să încerce mostrele gratuite de la ora cinei. Se dusese și în fața vitrinei magazinului și comandase o cafea cu lapte ca să poată sta pe scaunul confortabil pentru o vreme și să se uite prin revistele de pe tabletele lor. Chiar părea ciudat să-și petreacă singură după-amiaza, doar cu gândurile ei. Dar acum era târziu, iar Eris nu mai avea unde să meargă.

Îi trimisese câteva mesaje lui Cord, dar el nu îi răspunsese. Probabil că dormea sau juca un joc holografic sau fuma cu prietenii. Nu mai dormise la el de dinainte de petrecerea lui, își dădu ea seama; de mai puțin de o săptămână, dar, după toate lucrurile care se întâmplaseră, acum i se părea o veșnicie.

Eris se ridică și oftă, gata să se îndrepte spre casă. Însă gândul la miros și la gândaci, dar mai ales la faptul că trebuia să discute cu mama ei, o făcu să rămână pe loc. Înainte să se răzgândească, se întoarse și se îndreptă spre casa lui Cord.

Ușa de la intrare se deschise când Eris păși pe pragul ușii; era de câteva luni pe lista de intrare aprobată.

— Cord? strigă ea și se aventură înăuntru.

El nu era în sufragerie, deși văzu o grămadă de lucruri împrăștiate pe canapele, care nu erau ale lui. Însemna că Brice era în oraș.

Îl găsi pe Cord în dormitorul lui, rezemat pe pernele lui scumpe, citind ceva pe o tabletă. În mod ciudat, nu îl văzuse să citească prea des. Poate că nu-l văzuse niciodată citind.

— Eris, spuse el, văzând-o acolo. Ce…

— Voiam să-ți fac o vizită.

Ea închise ușa în urma ei.

— Ca să fiu sincer, nu este un moment potrivit.

Privirea lui Cord era distantă, nu ca și când ar fi fost distras de lentilele de contact, ci ca și cum chiar ar fi fost căzut pe gânduri. Eris se simți un pic neliniștită. Se întreba dacă mai avea ochii roșii de la plâns. *La naiba*, gândi ea, și își desfăcu nasturele de sus al cămășii. Apoi se îndreptă încet spre pat și, senzual, lent, își desfăcu nasturii cămășii, unul câte unul. Dar privirea din ochii Cord nu se aprinse apreciativ, ca de obicei.

Odată ce termină de desfăcut nasturii, iar cămașa dezvălui sutienul roz din dantelă de dedesubt, Eris se urcă în pat lângă el. El nu *făcea* nimic, gândi ea, un pic panicată; nu aprindea lumina, nu se întindea să o atingă sau să facă *altceva.*

— Eris…, spuse el, dar ea se aplecă înainte ca să-i acopere buzele cu ale ei, se întinse după tivul cămășii lui și începu să îl ridice.

El îi permise să îl sărute pentru o clipă înainte de a-și pune mâinile pe umerii ei și de a o împinge ușor într-o parte.

— Vorbesc serios, spuse el pe un ton diferit. Nu acum.

Eris știa că asta însemna că trebuia să plece, să râdă și să-și pună din nou cămașa ca și când nimic nu ar fi fost în neregulă – dar nu putea face asta. Respingerea lui Cord o făcuse să-și piardă controlul. Lacrimile îi ardeau coada ochilor. Furioasă, încercă să le reprime. Ultimul lucru pe care îl voia era să îl lase pe Cord să o vadă plângând.

— Nu pot să rămân aici un pic? întrebă ea cu o voce joasă.

Nici măcar nu mai voia să se culce cu el, ci doar să se strecoare sub cearșafurile fine de pe salteaua lui din spumă și să se trezească dimineața în razele soarelui care intrau pe ferestrele lui.

— Este totul în regulă? Vrei să o sun pe Avery? răspunse el.

Eris se simți de parcă ar fi fost pălmuită. Înțelese mesajul: *Nu mă interesează prin ce treci acum.* Cord o voia doar pe Eris cea amuzantă, fericită și seducătoare, nu pe cea care venise acum. Știa că, oficial, nu erau un cuplu, că el nu era iubitul ei sau altceva, dar credea că, până acum, Cord ajunsese să țină un pic la ea – măcar așa cum ar fi făcut-o un prieten.

— Măcar ții la mine? întrebă ea fără să gândească și se crispă imediat ce rosti cuvintele; păruse insistentă și prea dornică. Nu contează. Uită ce am spus, se bâlbâi ea, dar era prea târziu.

Cord se ridică și o privi în ochi.

— Eris, îmi pare tare rău, spuse el cu o sinceritate pe care ea n-o mai văzuse niciodată. Credeam că ne-am înțeles.

— Ne-am înțeles! strigă ea, dar el scutură din cap.

— Credeam că doar ne distrăm. Nu pot să mă implic în nicio relație serioasă acum. Îmi pare rău, spuse el din nou, părând că regretă. Cred că este mai bine să punem capăt lucrurilor, înainte de a suferi prea mult.

Eris ar fi vrut să răspundă, să-i spună că era de acord să aibă o relație fără implicații emoționale, dar ceva o opri. Nu suporta să-și piardă fărâma de demnitate pe care o mai avea. Cu mișcări rapide și concise, încheie nasturii de la cămașă și își întoarse capul cu o smucitură.

— Sigur. Ne mai vedem, adăugă ea pe un ton cât mai normal cu putință.

— Ne mai vedem.

În tonul plin de regret al lui Cord se simțea o umbră de respect, ca și când nu s-ar fi așteptat ca ea să accepte totul atât de ușor.

În drum spre ușa de la intrare, Eris își dădu seama că, aproape sigur, începând cu ziua următoare, numele ei nu avea să se mai regăsească pe lista de acceptare a scanerului de retină. *Asta e,* gândi ea, surprinzător de lipsită de emoții. Despărțirea o supăra mai puțin – dacă era o despărțire, de vreme ce ei nu aveau o relație – decât crezuse.

Poate că din cauză că părea atât de lipsită de importanță, ținând cont de toate lucrurile pe care le pierduse deja.

LEDA

În după-amiaza următoare, Leda stătea în grădina orientală de piatră care se regăsea la marginea campusului. Aici era liniște și frig. Aproape nimeni nu mai trecea pe acolo. Singurele sunete erau cele ale micului robot-grădinar, care muta pietrele într-un tipar cu valuri, și ale unei fântâni ce susura vesel în colț.

O aștepta pe Avery. Amândouă trebuiau să fie la un laborator de chimie acum; se asiguraseră de asta când aleseseră cursurile, primăvara trecută. Mereu își programau cursurile de științe împreună și mereu se întâlneau aici, în grădina Zen, înainte de prima oră de laborator, ca să meargă împreună și să se asigure că erau partenere. Era tradiția lor încă din clasa a opta.

Leda pășea în cercuri mici în jurul grădinii, uitându-se la ceas pe tableta oferită de școală, așteptând cât de mult putea. Lentilele ei de contact nu funcționau pe teritoriul școlii, așadar, nu o putea contacta pe Avery. Robotul-grădinar începu să refacă spiralele pe care le mutase, înlocuindu-le cu mici pătrate. Lumina naturală a soarelui, care se strecura din afara Turnului folosind un sistem de oglinzi, cădea prin ferestrele de pe acoperiș. Leda își mușcă frustrată buza. Ce grădină inutilă. Cum putea cineva să se simtă Zen cu chestia asta stupidă, care tot *muta* pietrele?

Avery nu venea. Leda trebuia să plece – dar mai întâi păși înainte și, brusc și violent, lovi robotul cu piciorul. Acesta zbură prin aer, aterizând pe spate cu un zgomot satisfăcător. Roțile i se învârteau neajutorate. Dacă Avery ar fi fost aici, ar fi râs. Gândul o făcu pe Leda să se supere și mai mult. Lăsă robotul acolo și se grăbi spre aripa de științe.

Ajunse la ora de chimie chiar în clipa în care clopoțelul sună de intrare, doar ca să constate că Avery era deja în rândul al doilea, cu picioarele încrucișate neglijent în fața ei.

— Hei, șopti Leda când ocupă locul gol de lângă prietena ei. Te-am căutat în grădină. Ai uitat?

— O, da. Îmi pare rău.

Avery se întoarse spre partea din față a clasei, cu stylusul pe tabletă, ca să ia notițe.

Leda se abținu să-i răspundă și încercă să se concentreze la cuvintele de deschidere ale profesorului Pitkin. El avea un doctorat în știința materialelor și era autorul manualului național de chimie. Acesta era motivul pentru care părinții plăteau cursurile la Berkley, pentru că profesorii erau lideri în domeniile lor: ei erau oamenii care filmau lecțiile video la care se uitau toți ceilalți, și nu preceptorii de la școlile publice. Dar când Leda se uita la profesor, nu se putea gândi decât la faptul că semăna cu un fruct răscopt cu acea chelie și cu fața lui roșie. I se spunea profesorul Prună. Ea începu să-i scrie o glumă lui Avery, apoi lăsă stylusul din mână cu un oftat.

Lucrurile erau ciudate între ea și Avery. Leda nu era sigură dacă asta se întâmpla din cauza petrecerii lui Cord – dacă Avery era încă supărată că Leda nu îi spusese adevărul despre vara aceasta – sau dacă avea legătură cu Atlas. La urma urmelor, în tot timpul petrecut la AR, se purtase un pic ciudat. Nu părăsise jocul la un moment dat?

Leda se întrebă dacă Avery era supărată că Leda nu îi ceruse mai întâi ei părerea, înainte să iasă în oraș cu Atlas. *Ar fi fost* cam ciudat pentru Avery dacă cea mai bună prietenă a sa ar fi început să se întâlnească cu fratele ei. Dar tot părea o reacție exagerată.

O reacție exagerată dacă prietena ta s-ar fi întâlnit cu fratele tău, sigur, dar nu și dacă s-ar fi culcat cu el, gândi brusc Leda. Când își dădu seama de asta, i se făcu greață. Oare Avery știa ce se întâmplase în Anzi? Cu siguranță asta ar fi fost o explicație pentru comportamentul ei: era supărată că Leda își pierduse virginitatea cu Atlas și nici măcar nu-i spusese surorii lui, celei *mai bune* prietene ale ei.

Dar cum anume trebuia să-i spună Leda așa ceva, când Avery era mereu atât de ciudat de protectoare când venea vorba de Atlas?

Se uită la profilul lui Avery, încercând cu disperare să-și dea seama la ce se gândea prietena ei. Oare trebuia să-și ceară scuze? Nu voia s-o facă decât dacă Avery chiar știa. Iar Leda nu voia să se ducă la Atlas și să-l întrebe dacă îi spusese surorii lui despre ce se întâmplase între ei.

Vechiul și familiarul impuls de a lua xenperheidren o presa, șoptindu-i că avea răspunsurile, că o va ajuta să treacă mai ușor peste toate nesiguranțele ei*. Am încredere în mine,* repetă Leda în sinea ei, dar acea mantră nu o calmă așa cum o făcea la Silver Cove.

Poate că Nadia putea să-și dea seama ce e cu Avery. Hackerița îi urmărise mișcările lui Atlas în ultimele câteva zile, trimițându-i copiile mesajelor lui și chitanțele de la bitbanc, deși niciuna nu fusese deosebit de utilă. Nu era vina Nadiei. Problema era Atlas; era prea introvertit ca oricare dintre lucrurile astea să fie utile.

Avery își ridică privirea și o întâlni pe a ei, iar Leda se uită în altă parte, deranjată că fusese prinsă holbându-se. Își aminti în mod inconfortabil de începutul clasei a șaptea, când își făcuse foarte multe griji în legătură cu ce gândeau ceilalți despre ea.

Prin comparație cu etajele din mijlocul Turnului, etajele superioare i se păruseră atrăgătoare, avansate din punct de vedere tehnologic și insuportabil de scumpe. Iar colegii ei de clasă făcuseră totul *atât de repede,* dându-și replici unii altora folosind un soi de cod. Leda își dorea să știe ce spuneau, la cine se refereau glumele lor. Ea urmărise în mod special un grup de fete, care debordau de încredere, conduse de o blondă înaltă, aproape prea perfectă ca să fie adevărată. Își dorise cu disperare să fie una dintre ele.

Nu durase mult să afle că unii dintre copii luau xenperheidren – pilule contra anxietății, aceleași pe care le lua mama ei – ca să-i ajute să învețe.

Fusese mult prea ușor să ia pilulele de la mama ei. Părinții Ledei erau atât de încrezători, încât nu activaseră niciodată biosecuritatea pentru suprafețele tactile ale noului lor apartament. În acea seară, Leda se strecurase în baia lor, în timp ce ei se uitau la holograme, și luase xenperheidrenul mamei din dulapul cu medicamente. Scosese două pilule în palmă și ieșise pe hol în câteva secunde. În ziua următoare, înainte de școală, luase una dintre ele.

Instantaneu, lumea devenise mai strălucitoare, mai concentrată. Creierul ei funcționa cu o viteză amețitoare, scotocind prin memoria de lungă durată după lucruri pe care le uitase, atent la fiecare detaliu din lume. Se simțea mai încrezătoare decât fusese vreodată. Când se apropiase de Avery

la prânz și o întrebase dacă poate să stea lângă ea la masă, Avery zâmbise și îi răspunsese afirmativ. Alimentată de xenperheidren, Leda râdea la toate glumele potrivite, spunea exact ce trebuia. În acel moment, își dăduse seama că intrase în cerc.

În anii următori, luase tot mai multe pastile, în cele din urmă ajungând să le cumpere de la un traficant pe nume Ross, ca să nu o prindă mama ei. Încercase să le ia periodic, doar înaintea examenelor sau petrecerilor importante – nu mai avea nevoie de ele din punct de vedere social, acum că era prietenă cu Avery. Dar ei îi plăcea de Leda sub influența pilulelor. Acea Leda era mai ageră, mai inteligentă și mai intuitivă, capabilă să citească nuanțele unei situații și să o manipuleze în favoarea ei. *Acea* Leda își dădea seama cum să obțină tot ce voia.

Desigur, cu excepția lui Atlas.

Leda își reveni brusc, conștientă de faptul că toată lumea din jurul ei se ridicase în picioare, scaunele scârțâind de podea în timp ce toți își căutau parteneri de laborator. Se întoarse spre Avery, dar ea era cu spatele la Leda și vorbea cu Sid Pinkelstein.

— Avery? zise Leda și se întinse să o atingă ușor pe umăr pe prietena ei. Suntem partenere, nu-i așa?

— Tocmai i-am promis lui Sid, se scuză Avery. Sid stătea acolo, un pic uimit de norocul lui. Clasa a unșpea, trebuie să mă înscriu la facultate și tot tacâmul. Trebuie să iau examenul cu brio la materia asta, adăugă ea repede. Îmi pare rău.

Uau. Era Avery atât de disperată să o evite, încât prefera să își petreacă timpul cu un puști pe care îl poreclise mereu Sid Față-cu-Coșuri?

— Sigur, spuse Leda. Risha?

O apucă de braț pe cealaltă fată și o trase cu putere spre masa de laborator.

— Iată.

Risha scoase instrucțiunile de laborator pe tableta ei. Ea se uita când la Leda, când la Avery, care lucra cu Sid la două mese distanță. Dar Leda începuse deja să amestece lucrurile, aruncând pulberile și substanțele chimice în bol în mod aleatoriu, măcinându-le cu pistilul.

— Așadar, conform instrucțiunilor, de fapt nu avem nevoie de magneziu…, spuse precaută Risha, dându-și mai jos ochelarii.

— Prea târziu, răspunse Leda.

La naiba, gândi ea un pic agitată. Cu puțin noroc, poate că avea să producă o explozie.

RYLIN

Sâmbătă după-amiază, Rylin intră în dormitorul lui Cord și închise ușa repede în urma ei. Așteptase această șansă toată ziua. Cord era plecat de dimineață, de când sosise ea – gândindu-se la asta, el nu prea fusese acasă toată săptămâna, deși nu știa unde mergea în fiecare după-amiază. Poate că o evita după momentul ciudat din pragul ușii lui, crezu ea, apoi i se păru o prostie să se gândise la așa ceva. Cord Anderton probabil că nu luase niciodată în viața lui o decizie din cauza unei fete, ca să nu mai vorbim din cauza uneia care lucra pentru el.

Dar, chiar și cu el plecat, lui Rylin nu îi era comod să își ducă la îndeplinire planul înainte ca Brice să părăsească apartamentul. Se ascunsese cu orele, o urmărise cum face curat, până în urmă cu zece minute, când, în sfârșit, plecase „la cardio”, orice ar fi însemnat asta. O trecu un fior când își aminti cum se uitase la ea când plecase, felul în care o măsurase din cap până-n picioare și își umezise buzele ca o șopârlă. Nu o mira că era atât de tulburat Cord, când singura familie adevărată pe care o mai avea era un destrăbălat de douăzeci și șase de ani, care nu făcea nimic altceva decât să treacă repede de la un teren de joacă scump la altul.

Totuși, Rylin avusese de-a face cu indivizi mai dificili decât Brice; putea să îl mai suporte o vreme. Chiar îi era datoare, deoarece era singurul motiv pentru care își păstrase slujba toată săptămâna. Întoarcerea ei inevitabilă la chioșcul cu gustări din gară, cu vagoanele care scârțâiau și fluxul nesfârșit de clienți mânioși, începea să o îngrozească. Dar opțiunile ei ca elevă de șaptesprezece ani, care renunțase la școală, erau cam limitate.

Să lucreze pentru Cord era o schimbare drăguță. Apartamentul lui era frumos și liniștit, iar ea putea lucra în ritmul ei, singură cu gândurile sale pentru prima dată în viață. În plus, Cord o plătea mai bine.

Iar dacă planul ei urma să funcționeze, el avea să fie motivul pentru care ea și Chrissa nu vor fi evacuate.

Cu pulsul mărit, Rylin îngenunche ca să deschidă sertarul de jos al mesei de toaletă a lui Cord și luă trei Spițe înfășurate individual, simțind hârtia groasă și cerată. *Lui Cord nu-i trebuie astea așa cum îmi trebuie mie,* își aminti ea. El avea deja enorm de multe; nu va observa niciodată lipsa câtorva. În plus, dacă rămânea în pană, putea să le facă o vizită doctorilor de pe lista lui lungă, ca să-și reînnoiască rețeta.

Brusc, nu se putu gândi decât la expresia de pe chipul lui Cord când se uita la acele vechi înregistrări de familie. Văzuse ceva foarte sincer, aproape tânăr, în expresia lui, pe fața lipsită de scepticismul și de sarcasmul obișnuit. Și iat-o pe ea, furându-i drogurile care îi fuseseră prescrise chiar după înmormântarea părinților lui. Cum ar fi reacționat mama ei, dacă ar fi știut ce punea la cale Rylin acum?

Ușa se deschise.

Rylin sări, ținând vinovată Spițele la spate. Cord stătea în pragul ușii.

— Bună, spuse el, părând nedumerit.

Rylin deschise gura, dar nu ieși niciun cuvânt. Știa doar că va părea și *mai* suspectă așa, stând în mijlocul camerei fără materialele de curățat, dar nu știa ce să spună. Se holbă prostește la Cord, încercând să-i citească emoțiile care-i dansau ca niște fulgere pe chip. Dacă o prindea furând de la el, nu avea să fie doar concediată – ci chiar arestată.

Rylin făcu singurul lucru la care se putea gândi. Se înclină înainte, ținând încă medicamentele, și îl sărută.

Era disperată și panicată și complet îngrozită, așa cum se simțise când îl urmase pe Hiral spre casa unui lift și se uitase în jos, la distanța absurdă de dedesubt. După un moment nesfârșit, și Cord o sărută. Doar că acum era precaut, atent, nu așa cum o sărutase weekendul trecut.

Până să se retragă, Rylin reușise să bage Spițele în buzunar. Cord o privea curios. Prezența lui cu umeri lați părea să absoarbă aerul din cameră. Observase? Ea se pregăti, gata să nege totul, să fugă…

— Te porți cam ciudat, să știi; într-un weekend mă pălmuiești, iar în următorul mă săruți.

— Ce pot să spun? Tonul lui Rylin era frivol, dar inima încă îi bătea cu putere din cauza panicii. Sunt complicată, adăugă ea.

— Așa pare. Cord o fixă cu privirea încă un moment, apoi băgă mâna în buzunar după ceva. Apropo, voiam să-ți dau asta, spuse el.

Rylin inspiră brusc. Era o fotografie cu mama ei, făcută în ceea ce păreau a fi serele familiei Anderton. Ea urmări fascinată cum imaginea în mișcare a mamei ei se aplecă să miroasă florile roz de amarilis, cu un zâmbet strălucitor.

— De unde ai…? șopti ea, luptând să-și înăbușe lacrimile ivite brusc.

— Mama mea a făcut fotografia. Făcea în mod constant instantanee, răspunse Cord. Mi-am adus aminte că mi-ai zis că nu ai multe fotografii din trecut cu mama ta. Am dat peste asta și… în orice caz, ar trebui s-o ai.

— Îmi place.

— Avea o tonă de fișiere vechi. Ești binevenită să te uiți prin ele. Cine știe… ar putea să fie mai multe cu mama ta.

Vocea lui era răgușită de o emoție pe care ea nu reușea să o deslușească.

— Mulțumesc.

Rylin tăcu, mișcată.

Amândoi rămaseră acolo, niciunul din ei neștiind exact ce să spună în continuare. Rylin își dădu seama că privea mișcările rapide ale pieptului lui Cord, rândul ordonat de cusături de pe gulerul lui și bronzul și netezimea pielii de dedesubt. Se trezi vorbind.

— Ar trebui să plec, presupun, mormăi ea și păși într-o parte, ocolindu-l.

Cord dădu din cap, fără să spună nimic. O urmări când coborî zgomotos treptele și ieși pe ușă, ținând fotografia cu ambele mâini.

•

— N-o să-ți vină să crezi ce-am primit azi! anunță Rylin când intră în apartament.

— O arestare. O promovare. Un iubit nou!

Chrissa stătea la aragazul universal din bucătăria lor din colț, jucându-se cu butonul pentru a schimba setarea de la grătar la vapori. Băgă mâna în sertarul cu legume și scoase câteva bucăți supradimensionate de broccoli, apoi le aruncă pe suprafața aragazului și le stropi cu sos de miere și sriracha dintr-o conservă. Aburul îi încreți părul în mici inele în jurul feței.

— Ce? Nu, spuse Rylin, prea entuziasmată ca să răspundă la remarcile făcute la adresa lui Hiral.

Chrissa îl plăcuse la început, dar de când se apucase să facă trafic anul trecut, își exprimase destul de clar dezaprobarea.

— Uită-te la asta! exclamă Rylin, întinzând fotografia-instant.

În drum spre casă, nu reușise să-și dezlipească privirea de la ea.

Chrissa se întoarse nerăbdătoare și aproape scăpă cutia cu bile de brânză feta pe care o ținea.

— Oh, Ry!

Se grăbi să se uite mai de aproape.

— Știu.

Pentru o clipă, amândouă priviră fascinate fotografia.

— Este atât de*… fericită.* Aproape c-am uitat cât de frumoasă era, înainte…, pufni Chrissa. De unde o ai?

— Cord mi-a dat-o.

Rylin se întrebă, brusc, cum dăduse Cord de ea. Ea și Chrissa căutaseră un an întreg fotografiile mamei ei, dar cele mai multe pe care le aveau erau cele pe care Rose le făcuse lor. În puținele poze pe care le aveau, ea părea mereu obosită sau extenuată. *Așa* și-o amintea Rylin: râzând și sănătoasă, cu ochii verzi care îi străluceau, cu chipul luminat din interior.

Chrissa începuse să plângă. Nu lacrimile tăcute pe care le vărsaseră în ultimele zile de boală ale mamei lor, când suferea în camera alăturată, iar ele nu voiau ca ea să le audă, ci suspine grozave, care îi scuturau umerii subțiri.

— Șșș, șopti Rylin, și își îmbrățișă sora.

Simțea durerea Chrissei ca și când ar fi fost a ei, ceea ce bineînțeles că era, și fusese dintotdeauna, de când le părăsise tatăl lor, când Chrissa era un copil, iar mama lui Rylin începuse să lucreze tot timpul. Chiar și atunci, fuseseră ele două împotriva întregii lumi.

— Îmi este atât de dor de ea, șopti Chrissa.

— Știu. Și mie.

Ușa de la intrase se deschise. Speriate, ambele fete se întoarseră ca să se uite, dar era doar Hiral.

— Hei, hei, ce se gătește? întrebă el și se opri când le văzu că plângeau. Îmi cer scuze. Ce s-a întâmplat? A murit cineva?

Rylin încercă să îi ierte sinceritatea.

— Este în regulă, spuse ea, simțind-o pe Chrissa burzuluindu-se lângă ea. Tocmai am primit asta azi. Cord mi-a dat-o.

Gesticulă spre fotografia de pe masă, imaginea în mișcare a mamei ei care râdea și mirosea florile într-o fericire eternă.

— O, ce drăguț!

— Trebuie s-o agățăm pe undeva. Chrissa arătă un loc de pe perete. Chiar acolo, în mijlocul camerei, sugeră ea.

— Da. Rylin dădu entuziasmată din cap. Se îndreptă spre dulap și scotoci prin sertare, până ce găsi un pachet cu buline adezive. Hiral, poți să ajungi tu acolo?

El ridică din umeri și lipi bulinele pe spatele fotografiei, apoi o montă unde îi arătase Chrissa, lipind-o de perete cu o lovitură de palmă.

— Trebuie să iau o gură de aer, spuse brusc Chrissa și ieși afară.

Rylin se întrebă dacă începuse din nou să plângă.

— Apropo, am ceva pentru tine, îi spuse Rylin lui Hiral, scoțând Spițele din buzunar.

El se uită la ea cu ochii mari.

— Le-ai furat de la Anderton? Frumos!

— Avea atât de multe, încât nu le va simți lipsa, spuse Rylin, brusc neliniștită. Spera că are dreptate. Cât de curând poți scăpa de ele pentru mine? continuă ea.

— Le voi da cât de repede cu putință.

Hiral ținu una dintre Spițe spre lumină și o studie din diverse unghiuri, fluierând încet.

— Ar trebui să consumăm totuși una, înainte să le vindem pe celelalte.

— Nu! Rylin aproape țipă. Respiră ca să se calmeze. Am nevoie de bani. Am rămas în urmă cu plata chiriei.

— Mereu ai restanțe la chirie, spuse ușor Hiral. Haide, sunt Spițele lui Cord Anderson, trebuie să fie marfă puternică! Vreau să spun, nu este complet tulburat?

— De ce, pentru că părinții lui sunt *morți*?

Hiral roși brusc.

— Știi că nu la asta m-am referit. Spun doar că va fi o călătorie dată naibii. Iar apoi…

Îi cuprinse talia cu o mână.

— Vorbesc serios! izbucni Rylin, împingându-l.

— Bine, bine. Hiral își aruncă mâinile în sus, încercând să râdă. Tu le-ai furat, tu hotărăști ce facem cu ele. I le voi duce lui V, cu următoarea livrare.

— Mulțumesc, spuse încet Rylin.

— Poate consumăm una data viitoare.

Hiral băgă rapid Spițele în buzunar. Rylin se încruntă.

— Nu va mai fi o dată viitoare. Nu voi mai fura de la el.

— De ce nu? Tu ai spus că nenorocitul nici măcar nu va observa.

— Nu este un nenorocit. El mi-a dat fotografia aceea, răspunse Rylin, deși nu era sigură de ce îl apăra pe Cord Anderton.

Dintr-un motiv oarecare, se gândi la sărutul lor, iar ea roși un pic, sperând că gândurile nu o trădau.

— Nu contează.

Hiral făcu un gest indiferent.

— Ce se întâmplă cu tine? întrebă brusc Rylin, tocmai în clipa în care Chrissa intră din nou pe ușă, cu ochii roșii.

Rylin își privi sora în ochi, apoi își îndreptă din nou privirea spre Hiral, întrebându-se ce îl descurajase. Doar dacă... Privirea îi alunecă spre fotografie. Oare era *gelos*?

— Nimic. Îmi pare rău.

Hiral își trecu o mână pe față, iar indiferența lui obișnuită își făcu din nou apariția.

— Îi voi da astea lui V în seara asta. Apropo de asta, vrei să te schimbi? Ar trebui să plecăm.

O, *da.* Toți trebuiau să meargă la petrecerea dată pentru unul dintre prietenii lui Indigo. Dar, pentru prima sâmbătă din an, Rylin nu era disperată să iasă în oraș și să se drogheze. Era extenuată și îi era dor de sora ei.

— Este în regulă, spuse ea. Sunt cam obosită. De ce nu mergeți fără mine de data asta?

— Cum vrei, iubito. Hiral o sărută rapid. Totuși, îți vom simți lipsa. Ne vedem mâine?

În clipa în care ușa se închise în urma lui, Rylin se întoarse spre Chrissa.

— Deci, spuse ea, ca și când ar fi fost ceva normal ca ea să rămână acasă, am să-mi pun pantalonii de trening și voi aranja masa. Ai vreun film bun pe care voiai să-l vezi?

Sora ei o privi neîncrezătoare, apoi se uită la fotografie, iar lui Rylin i se păru că făceau amândouă același lucru – încercau să revină la clipa de dinainte de sosirea lui Hiral. După un moment, Chrissa zâmbi.

— *Mais oui,* spuse ea cu un accent franțuzesc îngrozitor, care îi lipsise lui Rylin mai mult decât își dăduse seama. Café Paris este deschisă clienților.

ERIS

Eris se apropie de numărul 2704 al străzii Baneberry și deschise ușa de la intrare cât de încet reuși. Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era ca mama ei să o audă venind și să încerce să înceapă o conversație. Eris nu prea îi vorbise toată săptămâna. Sentimentele îi erau încă prea rănite și sensibile, ca o rană pe care tot apăsa.

Când ușa se deschise, Eris își duse mâna la gură, încercând să nu se înece. În apartamentul lor se simțea din nou acel miros grețos de canalizare, care se infiltra ocazional de la vecinii de la etaj. Deschise complet ușa, ceea ce, de obicei, mai ajuta cu aerisirea, și își propti unul din pantofii cu toc negri și strălucitori pentru a o ține pe loc. Apoi se plimbă prin tot apartamentul și pulveriză parfum de iasomie, udând gurile de ventilație până când îi lăcrimară ochii. Dar măcar acum putea respira din nou.

Eris auzi un zgomot venind din camera mamei ei și se apropie ușor doar ca să-și dea seama că erau suspine înăbușite. Brusc, se simți vinovată și rușinată. Mama ei dăduse dovadă de atât de mult optimism toată săptămâna, povestindu-i lui Eris despre slujbele pentru care candidase și încercând să aranjeze apartamentul îngrozitor așa cum putea. Caroline nu plânsese niciodată în preajma lui Eris. Acum o făcea, în mod clar exprimându-și mâhnirea doar pentru că nu-și dădea seama că Eris e acasă.

Eris trecu repede mai departe. Ura să o vadă astfel pe mama ei. Dar nici nu era pregătită să intre și să o îmbrățișeze. Încă nu o iertase pentru tot ce se întâmplase. Era așa cum îi spusese tatăl ei… Everett, își aminti ea*. Am nevoie doar de puțin timp*, *bine*?

Eris oftă și deschise frigiderul. Nici măcar nu îi era foame; era un gest gol și fără țintă, deoarece nu știa ce să facă. Pentru prima dată în ultimii ani, Eris nu avea planuri pentru sâmbătă seara. În schimb, avea să fie aici, singură, într-un apartament împuțit, în timp ce toate prietenele ei făceau ceva fabulos, ceva ce ea nu își mai putea permite.

Cel puțin reușise să urce la etajele superioare ale Turnului mai devreme. Își petrecuse după-amiaza la cumpărături cu Avery și cu celelalte fete – nu că și-ar fi cumpărat ceva, dar își dorise cu disperare să scape de claustrofobia etajelor inferioare. După aceea, fuseseră toate la o înghețată, iar Eris ajunsese să-și cheltuiască o parte din contul tot mai mic de bitbanc pe un sorbet cu lămâie, doar ca să nu fie singura care nu avea. Practic, fusese nevoită să se abțină să nu lingă paharul roz de unică folosință, după ce terminase de mâncat. Nu îi venea să creadă că obișnuia să cumpere astfel de lucruri, să ia două guri și să arunce restul fără să se gândească.

Acum, celelalte fete ieșeau să ia cina la Amuse-Bouche, iar apoi urmau să se ducă la Painkiller, noul bar tiki. Eris auzise că barul avea o priveliște spre un ocean artificial, unde soarele apunea în mod repetat toată noaptea, la fiecare patruzeci de minute. În viața ei de dinainte, Eris s-ar fi îmbrăcat acum. Pentru scurt timp, își permise să viseze la asta, plănuind cu ce să se îmbrace – cu bluza ei albă croșetată și cu fusta lungă, cu șliț într-o parte. Iar în păr și-ar fi pus o floare mare și scumpă de hibiscus, pe care ar fi comandat-o special la florărie, dar care ar fi meritat când toate celelalte fete ar fi văzut-o și și-ar fi dorit să fi avut aceeași idee.

Toate fuseseră șocate când le anunțase că nu poate ieși în seara asta.

— Ești sigură? insistase Avery, iar Eris aproape că spusese adevărul fără să vrea, chiar atunci.

Dar știa că, în momentul în care o va face, totul se va schimba, iar ea nu putea să se descurce cu așa ceva. Niciuna dintre fete nu ar fi făcut remarci *răutăcioase* în legătură cu asta, desigur; dar s-ar fi simțit jenate în preajma ei și, încet, ar fi încetat să mai primească invitații. Nimeni nu ar fi vrut să o facă pe Eris să se simtă prost invitând-o la cine scumpe și cursuri de yoga pe care nu și le putea permite. Iar ea avea nevoie să pretindă că totul era normal. Acum, era singurul lucru care o ajuta să nu o ia razna.

În schimb, le spusese tuturor că părinții ei o forțau să vină acasă, pentru a lua cina în familie. *Cină în familie, ha.* Încercând să fie drăguțe, fetele insistaseră să o conducă „acasă”, spre Nuage. Eris ajunse să-și ia rămas-bun și să urce în lift, apoi să hoinărească pe holurile de la etaj timp de cincisprezece minute,

înainte de a îndrăzni să se întoarcă. Începea să fie din ce în ce mai extenuant să țină pasul cu minciunile.

Se îndreptă spre dormitor, dar se opri la sunetul agitației de pe hol, vocile intrând clar prin ușa care era încă larg deschisă.

— Știu, știu, îi voi spune!

Părea să fie Mariel.

Eris privi afară și o văzu pe Mariel dând ochii peste cap în timp ce închise ușa apartamentului în urma ei.

— Ieși în oraș? o întrebă Eris fără să gândească.

Mariel purta o rochie mulată cu un tiv inegal, pantofi roșii cu toc și o geantă compactă, de culoarea cromului.

— Rămâi acasă? îi răspunse Mariel.

— Cred că da. Nu prea e nimic de făcut pe-aici, nu-i așa?

Mariel ridică o sprânceană.

— Mda, petrecerile noastre nu sunt cu șampanie și muzică jalnică.

— Te duci la o petrecere?

Eris nu știa de ce făcea asta, în afară de faptul că nu voia să intre în casă și să fie din nou singură.

Mariel o fixă cu privirea pentru o clipă, în mod evident neîncrezătoare.

— Vrei să vii?

— Da, spuse Eris, părând jalnic de nerăbdătoare.

Mariel se apropie de Eris, cu buzele țuguiate. Apoi, cu un singur gest dramatic, smulse toți nasturii cămășii de mătase pe care o purta Eris, dezvăluind camizolul alb de dedesubt.

— Ce naiba?

Eris se retrase, dar Mariel râdea. Pentru cineva atât de nepoliticos, râsul ei era surprinzător de blând, plutind leneș în sus ca inelele de fum ale unei țigări cu halucinogene. Eris constată că voia să-l audă din nou.

— Îmi pare rău, spuse Mariel veselă, dar nu este un bal mascat, deci nu poți merge ca o snoabă crispată. Poftim. Ea scoase unul dintre colierele lungi de la gât și i-l dădu lui Eris. Îți va fi de folos, adăugă ea.

— Mulțumesc.

Eris își coborî privirea spre îmbrăcămintea ei: o pereche de blugi, pantofi cu platformă de culoarea nisipului și o bluză de corp albă, care era mult prea decoltată ca să fie purtată în loc de maiou. Colierul atrăgea atenția spre decolteul ei, într-un fel

ușuratic. Oricum, nu conta cum arăta aici. Iar starea ei de spirit se îmbunătățise oarecum când auzise de petrecere, în pofida tuturor lucrurilor.

— Unde mergem?

Eris grăbi pasul ca s-o ajungă din urmă pe Mariel, care deja mergea pe hol.

— Ai mers vreodată cu trenul?

Doar o singură dată, într-o excursie din școala primară, dar Mariel nu trebuia să știe asta. Ușor agitată, Eris se întrebă unde se duceau. Trenurile erau pentru cei care făceau naveta, și se îndreptau doar spre locuri sumbre, ca New Jersey sau Queens. În schimb, toată lumea de la etajele superioare ale Turnului lua doar elicoptere.

— Bineînțeles că am mers, spuse ea, mai încrezătoare decât se simțea.

•

— Bun venit în Brooklyn! o anunță Mariel când coborâră în cele din urmă.

Porniră pe o stradă flancată de magazine, câteva deschise cu încăpățânare în ciuda lipsei de trafic pietonal, luminile cu halogen din față pâlpâind fără tragere de inimă. Mariel scoase tableta și începu să scrie încruntată un mesaj. Eris nu spuse nimic.

Ea nu mai ajunsese niciodată în Brooklyn. Cândva, fusese un cartier destul de celebru, înainte de construirea Turnului – și arunca o parte din el într-o umbră perpetuă. Districtul Brooklyn era încă prins într-un proces cu firma de construcții care concepuse Turnul, dar nimeni nu credea că va câștiga cu adevărat. Între timp, oamenii plecaseră din zonă în ultimele două decenii. Eris nu știa cine mai locuia acolo.

— Am ajuns, spuse Mariel, urcând pe o scară care ducea spre o casă veche din cărămidă, cândva impunătoare.

ORDIN DE EVACUARE: PROPRIETATEA FIRMEI DE ADMINISTRARE A AVERII „FULLER” scria pe o hârtie roșie lipită pe ușa de la intrare, care fusese sigilată, iar apoi deschisă în mod brutal prin efracție. Eris auzi muzica bubuind în spatele ei. Faptul că mergea la o petrecere într-o casă deținută de tatăl lui Avery o făcu să chicotească. Lui Avery i s-ar fi părut ceva amuzant. Păcat că Eris nu îi va spune niciodată.

Mariel bătu de câteva ori în ușă, care se deschise spre interior, dezvăluind un tip masiv cu tatuaje și barbă. Încruntarea lui se transformă într-un zâmbet când o văzu pe Mariel.

— Unde ai fost? o întrebă el, îmbrățișând-o. Mama tot întreabă de tine!

— Spune-i mamei tale că voi veni curând în vizită, îi promise Mariel și trecu pe lângă el.

Eris încercă să o urmeze, dar tipul ridică un braț, blocându-i calea.

— Treizeci de nanodolari, spuse el ferm.

— Oh… ăăă…

Poate că mai avea treizeci de nanodolari în bitbanc, însă asta era tot.

— Ea e cu mine, Jose! strigă Mariel peste umăr.

— Îmi cer scuze. Jose își coborî brațul. Nu mi-am dat seama. Distracție plăcută!

Mariel o luă de braț pe Eris și o trase înainte, spre ceea ce părea o cameră de zi, fără mobilier, dar aglomerată cu adolescenți care purtau haine cu aspect ieftin și care zâmbeau larg. Barurile fuseseră amplasate în ambele capete ale camerei și erau difuzoare în toate cele patru colțuri, inclusiv difuzoarele plutitoare care urmau cel mai numeros grup de oameni. Nu era o petrecere rea, având în vedere că era în Brooklyn.

— Vărul meu, Jose, îi explică Mariel.

— E petrecerea lui?

Eris încă nu înțelegea de ce se aflau într-o casă evacuată.

— Ai putea spune și-așa. Asta e afacerea lui paralelă – dă petreceri în case abandonate și evacuate, ca apoi să perceapă taxă de intrare. Chiar câștigă destui bani din asta.

— Oh. Ei bine, mulțumesc pentru că m-ai ajutat să intru fără să plătesc, spuse Eris jenată.

Ura să fie datoare cuiva, mai ales acestei fete.

— Nu-mi mulțumi prea mult, spuse Mariel. Acum, nu poți flirta cu nimeni de-aici, de vreme ce i-am spus lui Jose că suntem împreună.

— Poftim?

Eris o fixă cu privirea, și mai confuză.

— Îmi pare rău, spuse Mariel, dar nu mă mai lasă să-mi aduc gratis prietenii, deoarece am profitat prea mult de asta. Acum,

mă lasă să-mi aduc gratis doar partenera. Mi-am dat seama că stai prost cu banii acum, așadar…

Tăcu stânjenită.

— Mulțumesc.

Eris nu știa ce să mai înțeleagă. Se uită în jur.

— Cine sunt toți acești oameni?

— Prieteni de la școală, din cartier. De fapt, s-ar putea să-i cunoști pe câțiva dintre ei – unii dintre colegii mei de muncă de la Altitude sunt aici.

Mariel rânji răutăcioasă.

Eris se uită prin cameră și își dădu seama că ea chiar recunoștea câțiva oameni. Nu era bruneta aceea înaltă instructoarea de balet, cu care flirtase vara trecută?

— Trebuie să beau ceva, spuse Eris, îndreptându-se spre bar în timp ce Mariel râse în spatele ei.

Seara continuă. Eris se prezentă aproape tuturor; toți erau foarte prietenoși și păreau s-o cunoască pe Mariel, ca și când Mariel ar fi fost liantul social care ținea împreună grupul. Dar ceva greu de descris o ținea pe Eris departe de ei, de râsul lor ușor și de energia debordantă. Poate că era sentimentul de indignare care încă mai ardea în pieptul ei sau poate că era doar faptul că venise de la etajele superioare ale Turnului. Dar, orice ar fi fost, Eris se simțea cumva *separată* de toți. Continuă să bea, sperând că alcoolul va micșora distanța dintre ei: continuă să bea până când și ea reuși să râdă cu ușurință, să danseze fără griji. Era bine să plutească prin casa abandonată, fără să-i pese de ce credeau ceilalți despre ea. Avusese nevoie de o seară ca asta.

La un moment dat, descoperi scările spre acoperiș. Casa era foarte aproape de sol și avea doar patru etaje; nimeni din Turn nu ar fi considerat asta o priveliște. Eris se rezemă de zidul de protecție scund, privind siluetele întunecate ale clădirilor înconjurătoare. Lumina cădea în inele aurii pe strada de dedesubt. Vedea direct în sufrageria altei case, unde un cuplu stătea la o masă minusculă, ținându-se de mâini deasupra mâncării. Eris se uită repede în altă parte, simțind că îi spiona.

În partea cealaltă a apei se ivea silueta masivă a Turnului. Ea își lăsă privirea să urce tot mai sus, întrebându-se la care dintre luminile minuscule care pâlpâiau – pe care bucățică de cer – era vechiul ei apartament de la etajul 985. *Dă-i uitării*, își spuse ea,

indignarea încă încălzind-o din interior. Toți o trataseră îngrozitor: mama și tatăl ei, până și tatăl ei natural, oricine ar fi fost el. Nu avea nevoie de niciunul. Nu mai avea nevoie de nimeni. Se descurca foarte bine și fără ei.

Eris își înclină capul pe spate și privi dincolo de Turn, spre întinderea întunecată a cerului nocturn. Își aminti de toate nopțile în care se furișase în parcul Greenwich, ținându-se de mână cu oricine ieșise la întâlnire, ca să se uite la imensul ecran holografic cu stele. Indiferent de cât de performanță ajunsese tehnologia holografică, nu avea să se apropie niciodată de asta.

— Aici erai. Mariel apăru în capul scărilor. Fragmente de muzică intrară pe ușă odată cu ea. Eu plec, dacă vrei să vii, zise ea.

— Nu vreau să plec acum.

Eris încă se uita la stele.

— Serios? Ai de gând să iei trenul singură mai târziu, în seara asta? o tachină Mariel.

— *Bine.*

Oftă teatral și se întoarse, clătinându-se ușor.

— Hei, tu. Mariel întinse o mână ca s-o ajute pe Eris, care se legăna pe tocuri, să-și recapete echilibrul. Faptul c-ai băut fără măsură nu te va ajuta. Crede-mă, am încercat, spuse ea, surprinzător de sincer.

— Nu contează.

Eris nu o asculta cu adevărat, ci studia genele negre și dese ale lui Mariel, roșul strălucitor al buzelor sale, arcuirea ușoară a gâtului ei. Voia să îl contureze, deci întinse mâna ca s-o facă. Mariel rămase acolo, complet nemișcată.

Eris se aplecă s-o sărute.

Avea același gust la care se gândise Eris, de fum și rom și ruj cerat. Eris îi atinse ușor gâtul lui Mariel cu o mână, bucurându-se de senzația pulsului ei neregulat, iar cu cealaltă i-l cuprinse.

Mariel se desprinse și făcu un pas înapoi.

— Eris! Ce faci… Nu contează. Ești beată, spuse ea retoric. Trebuie să ajungi acasă.

— Corect. Să mergem acasă.

Eris începu să o tragă pe Mariel pe scări, dar Mariel se opri în loc.

— Eris…

— Haide. Vreau să-ți văd toate tatuajele, o tachină ea fără milă, deși nu i-ar fi păsat cu adevărat dacă Mariel ar fi respins-o; deja nu-i mai păsa de nimic.

Totuși, tachinarea și roșeața din obrajii lui Mariel și sărutul furat erau amuzante. Lui Eris îi plăceau jocurile. Se pricepea să le joace. *Folosește-ți calitățile*, obișnuia să-i spună tatăl ei. Presupusese mereu că se referea la frumusețea ei. Toată lumea știa că asta era cea mai mare calitate a ei.

Nu. Nu trebuia să se mai gândească la tatăl ei.

— Ei bine… în regulă, spuse Mariel și râse. Să mergem. La urma urmelor, suntem împreună.

Eris dădu din cap, simțindu-se nesăbuită, fără să-i pese de nimic altceva în afară de acel moment.

•

Lui Eris îi bubuia capul. Dădu să se întindă după cearșafurile pe care le împinsese cu picioarele – și îngheță, clipind în întunericul nefamiliar. Ceasul roz și strălucitor al lentilelor de contact din colțul ochiului arăta că era ora 4:09 dimineața. Lângă ea, se auzea sunetul liniștit al unei respirații regulate.

Încet și cu grijă, Eris se întoarse. Mariel era întinsă lângă ea, cu părul brunet împrăștiat peste perna plată, de culoare albă.

Rahat, *rahat, rahat*!

Eris rămase complet nemișcată, practic ținându-și respirația în timp ce făcu legătura dintre evenimentele din seara precedentă. Își aminti că băuse băutură ieftină la petrecere… că o sărutase pe Mariel pe acoperiș… și că apoi plecaseră amândouă în noaptea caldă de vară, ca să se întoarcă aici, în camera lui Mariel…

Mariel se mișcă în somn, iar Eris tresări panicată. Trebuia să plece. Mișcându-se cât de repede îndrăzni, se dădu jos din pat și își căută hainele, care erau împrăștiate pe toată podeaua. Își încheie nasturii de la blugi cu o mână și, ținându-și pantofii în cealaltă, ieși în picioarele goale din camera lui Mariel.

Eris ezită pentru o clipă în holul apartamentului lor, dezorientată – nu fusese atentă când se împleticiseră înăuntru în urmă cu câteva ore. Dar apoi auzi pași și o voce groasă și intră în panică. Nu putea să-i înfrunte pe părinții lui Mariel chiar acum. Îngrozită, puse mâna pe ce părea ușa de la intrare și ieși în lumina fluorescentă a străzii Baneberry.

Câteva secunde mai târziu, Eris se furișase pe lângă trei uși spre apartamentul ei și ajunsese, în siguranță, în camera ei. Nici măcar nu se deranjă să se schimbe în pijamale, ci doar se ghemui în pat și închise ochii. Dumnezeule, îi lipsea vechiul ei apartament. Îi lipsea vechiul ei pat, cu marginile rotunde și moi, pernele cu aromaterapie și generatorul de vise extrem de scump.

Seara asta fusese o greșeală. Eris dădea vina pe paharele pe care le băuse și pe starea ei de spirit ciudată. Bine că măcar se trezise atunci și se scutise de a mai purta conversația jenantă de dimineață.

Așadar, se cuplase cu Mariel – o, Dumnezeule, care era numele ei de familie? Eris se crispă. Ei bine, nu conta și nu era important, gândi ea când adormi neliniștită. Avea să se poarte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

AVERY

Mai târziu în acea săptămână, Avery era în mijlocul dressingului, înconjurată de fuste și rochii și bluze din ultimul sezon, împrăștiate pe podea ca niște grămezi de frunze strălucitor de colorate.

— Către Leda, mormăi ea, compunând un mesaj pe lentilele ei de contact. Fac curat printre hainele de firmă! Vii pe la mine?

Dădu să-și întoarcă privirea spre dreapta, mișcarea programată pentru trimiterea mesajelor, dar se răzgândi și se uită în partea opusă, ca să salveze mesajul. Nu era foarte sigură că voia să-și petreacă timpul cu Leda.

Leda încă nu spusese nimic despre distanța tot mai mare dintre ele. Avery știa că trebuia să se străduiască mai mult, dar totul părea rigid și forțat în ultima vreme. Nu putea să nu se gândească la ce se întâmpla între Leda și Atlas. Ieșiseră din nou de la întâlnirea pe care reușise să o saboteze? Se *sărutaseră*? Avery nu putea să-i întrebe, așadar, continuă să se tortureze singură, imaginându-și că ei erau împreună. Era o sursă constantă de suferință.

În plus, gândi ea pe nedrept, Leda era cea care începuse totul, prin purtarea ei ciudată de după vacanța de vară – o mințise pe Avery în legătură locul în care fusese, îi ascunsese faptul că-l plăcea pe Atlas. Iar acum, Leda nici nu făcea un efort prea mare să se apropie de ea.

Avery oftă și se întoarse la hainele împrăștiate pe covorul de un albastru deschis. Făcea curat în dressing înainte de săptămâna modei, când toți creatorii de modă internaționali își instalau magazinele prin Turn și își dezvăluiau colecțiile următorului sezon. Până acum, toți creatorii de modă o cunoșteau pe Avery. Mulți dintre ei o invitau în vestiarele lor conice portabile, astfel încât ea să poată proba mostrele aduse, ceea ce era mult mai amuzant decât să proiecteze hainele pe o imagine scanată 3D a corpului. Dar putea fi și jenant; în fiecare an, cel puțin unul dintre designeri declara că Avery era muza lui, că îi inspirase toată colecția, iar apoi ea se simțea jenant de obligată să cumpere câte ceva din toate, până când Leda o

îndepărta cu fermitate. Asta era partea frumoasă când mergea la cumpărături cu Leda. Ea era singura persoană, în afară de Atlas, în care Avery avea încredere să-i spună *nu.*

La un moment dat, Avery și Leda începuseră această tradiție de a-și face curat în dulapuri cu o săptămână dinainte de ziua modei, ca să aibă loc pentru noile achiziții. Era mereu amuzant să-și probeze hainele vechi și să râdă una de cealaltă, amintindu-și de aventurile din trecut. Avery simțea că pierde ceva. Îi lipsea felul în care ea și Leda fuseseră înainte, când totul era ușor. Totuși, aveau să fie din nou așa, își promise ea; de îndată ce relația dintre Leda și Atlas se termina, așa cum era sigură că se va întâmpla.

Ea îmbrăcă o rochie lungă, albă cu galben, pe care o purtase la nunta verișoarei ei, în urmă cu doi ani, și apăsă pe oglinda inteligentă, schimbându-și reflexia, astfel încât să îi arate părul împletit, nu liber și ondulat, cum îl aveam acum. Dar nici măcar aranjarea coafurii nu putea să o salveze pe aceasta.

— Este prea demodată, spuse ea cu voce tare și atârnă rochia pe tija de intrare a dressingului, de unde fu transportată în coșul pentru donații.

Apoi scoase o rochie de un portocaliu deschis, creată de Oscar de la Renta, cu o trenă lungă și cu o fundă pe un șold – de la gala tinerilor membri Whitney de vara trecută, dacă Avery își amintea corect. Se străduia să închidă fermoarul, când auzi o bătaie în ușă.

— Intră, mamă! strigă ea, crezând că auzise vocea mamei. Am nevoie să-mi închizi fermoarul…

Atlas intră pe ușă.

— Credeam că ești în oraș, se bâlbâi Avery, ținând jenată rochia.

— Am fost, spuse simplu Atlas. Avery se întrebă dacă fusese cu Leda, dar nu îndrăzni să întrebe. Pot să-ți închid *eu* fermoarul, dacă vrei, se oferi el.

Avery se întoarse, intimitatea gestului făcând-o să tremure. Mâinile îi erau calde acolo unde îi atingeau ușor spatele.

— Arăți minunat, o complimentă Atlas când ea se întoarse spre el, fusta grea atârnând pe covor. Dar mai are nevoie de ceva.

— Ce vrei să spui?

— Am așteptat să-ți dau asta.

Atlas scoase un săculeț din buzunar. Avery întinse mâna spre el, respirând sacadat.

Înăuntru era un colier care strălucea datorită unor pietre necunoscute. Semănau cumva cu diamantele negre, dar fiecare era traversată de o dungă spiralată și portocalie, care îi amintea lui Avery de tăciunii aprinși ai unui foc de lemne adevărat.

— E din sticlă vulcanică din Kilimanjaro. Când l-am văzut, m-am gândit la tine.

Atlas îi puse colierul la gât, întinzându-se să-i ridice cortina de păr blond de dedesubt. Mâinile îi erau sigure, fără să bâjbâie încheietoarea, iar Avery nu se putu abține să nu se întrebe cât de des mai făcuse asta, cu alte fete. Se întristă un pic.

Se întoarse și se uită în oglindă. Atlas încă stătea în spatele ei, silueta lui înaltă și lată conturând-o pe a sa. Privirile li se întâlniră în oglindă chiar în clipa în care el eliberă încheietoarea și își lăsă mâinile pe lângă corp. Avery își dori ca el s-o apuce de umerii goi, să-i șoptească la ureche, s-o sărute la baza gâtului, în locul în care tocmai o atinseseră mâinile lui.

Ea se îndepărtă repede, ca și când ar fi vrut să se uite mai atentă la colier.

Chiar era frumos. De obicei, Avery era luminoasă și strălucitoare, dar pietrele negre surprindeau un alt aspect al ei, umbrele licărindu-i pe chip și de-a lungul claviculei.

— Mulțumesc! spuse ea și se întoarse din nou. Când ai fost în Kilimanjaro?

— În aprilie, pentru câteva zile. Am călătorit din Africa de Sud spre Tanzania. Ți-ar fi plăcut, Aves. Priveliștea este mai frumoasă decât asta.

El gesticulă spre ferestrele care flancau pereții, unde un apus strălucitor și portocaliu își făcea loc pe cer.

— Totuși, de ce ai făcut-o? De ce ai plecat așa? șopti Avery.

Își promisese să nu insiste asupra acestui subiect, dar nu se mai putea abține; se săturase să nu mai vorbească despre asta, să pretindă că nimic nu mersese niciodată prost în familia lor perfectă.

El își întoarse privirea.

— Din multe motive, spuse el. Chiar nu vreau să vorbesc despre asta.

— Atlas… Întinse mâna și îl apucă de braț, simțindu-se brusc disperată, ca și când el ar fi plutit în derivă, dacă nu l-ar fi prins.

Promite-mi că n-o vei mai face. Nu poți, pur și simplu, să fugi așa, bine? Am fost îngrijorată, zise ea.

Atlas o privi. Pentru o clipă, Avery crezu că zări ceva prudent și vigilent în privirea lui, dar dispăru înainte să fie sigură de asta.

— Promit, îi spuse el. Îmi pare rău că te-am îngrijorat. De aceea te-am tot sunat – ca măcar *tu* să știi că totul era bine, adăugă el.

— Știu.

Dar nu tot e în regulă, gândi ea.

Acum, Ledei îi plăcea de Atlas și, între timp, ea, Avery, era prinsă într-un loc imposibil, iubindu-l mai mult ca niciodată. Nu își imaginase niciodată că va spune asta, dar aproape îi lipseau zilele în care el era în cealaltă parte a lumii. Măcar atunci fusese doar al ei.

— Ei bine, te las să te întorci în dressing. Se pare că ai multe de aruncat, spuse el, simțind schimbarea subtilă a stării ei de spirit, așa cum o făcea întotdeauna.

— Așteaptă! strigă Avery.

Atlas se opri în pragul ușii.

— Ăăă, mulțumesc. Pentru colier, spuse ea, fără să fie complet sigură de ce îl oprise, voind doar să-i întârzie plecarea. Înseamnă mult că te-ai gândit la mine.

— Mereu mă gândesc la tine, Aves, spuse Atlas, închizând ușa în urma lui.

Avery ridică mâna și simți sticla rece a colierului. Liniștea din camera ei păru, brusc, asurzitoare. Trebuia să iasă afară.

— Contactează-o pe Eris, spuse ea cu voce tare, dar Eris nu răspunse.

.Avery îi trimise și un mesaj, dezbrăcându-se de rochia portocalie – pe care, bineînțeles, trebuia să o păstreze acum – și se îmbrăcă cu o pereche de blugi albi și cu o bluză albastră. Dădu să-și scoată colierul, dar ezită și îl lăsă să-i alunece din nou în jurul gâtului.

De ce nu răspundea Eris? Avery știa că familia ei renova, dar asta nu-i explica absența din ultima vreme.

Poate că trebuia să meargă la Nuage și să-i facă o surpriză lui Eris. De fapt, își dădu seama Avery, gândindu-se mai bine, era o idee fantastică. Puteau să ia cina la barul cu sashimi[9] de acolo

[9] Specialitate japoneză constând în carne crudă (sau pește), foarte proaspătă, tăiată în felii subțiri. (n. red.).

sau să meargă la saună; orice putea s-o facă să nu mai stea singură în dressing, cu gândul la Atlas.

Cincisprezece minute mai târziu, cobora la etajul 940 și mergea pe holul imens al hotelului Nuage, cel mai scump – și mai înalt – hotel de lux din Turn. Turiștii și oamenii de afaceri stăteau pe canapele din pluș, care erau incredibil de moi, în ciuda polimerilor de carbon țesuți în fiecare fir, care le schimbau culoarea ca să se asorteze cu cea a cerului. Prin ferestrele mari ale hotelului, Avery văzu că soarele tocmai cobora sub linia orizontului. Canapelele se asortară: căpătară același albastru cobalt închis, înțesat cu fire roșii și strălucitoare.

Ea și Leda veneau aici ca să filmeze apusul, în clasa a opta, când treceau prin faza în care se visau manechine. Purtau rochii albe și pozau pe canapele în jumătatea de oră în care își schimbau culoarea, apoi editau înregistrarea la o viteză de treizeci de imagini pe secundă și o încărcau pe internet. Era ceva prostesc, jenant și foarte amuzant.

Avery oftă și își făcu loc spre recepție, o lespede din granit alb de Toscana suspendată în aer de puterea microlevitatoarelor.

— Pot să vă ajut? întrebă tipul din spatele biroului.

El purta o cămașă albă apretată și pantaloni, iar pe ecusonul cu numele scria *Pierre,* ceea ce probabil însemna că era un puști de la etajele inferioare, pe nume Peter.

— O caut pe Eris Dodd-Radson, spuse Avery. Ea și familia ei stau aici cam de o săptămână.

— Îmi pare rău, dar nu vă putem spune numărul camerei musafirilor, din motive de intimitate.

— Desigur.

Avery afișă cel mai strălucitor zâmbet posibil, cel pe care îl păstra pentru ocazii ca aceasta, și îl văzu ezitând.

— Înțeleg. Mă întrebam dacă ai putea să suni în camera lor pentru mine, ca să transmiți un mesaj? Este prietena mea cea mai bună și nu am mai primit vești de la ea de ceva vreme. Încep să-mi fac griji.

Pierre își mușcă buza, apoi începu să fluture mâna în aerul din fața lui, studiind ecranul holografic vizibil doar pentru el.

— Nu văd o Eris Dodd-Radson în sistemul nostru, spuse el. Ești sigură că stă aici?

— Stă cu părinții ei, Caroline Dodd și Everett Radson.

— Văd un Everett Radson…

— El este! îl întrerupse Avery. Poți suna?

Pierre se încruntă, coborându-și privirea spre ea.

— Domnul Radson este înregistrat singur. Probabil că te înșeli în privința prietenei tale. Poate că stă în alt hotel?

Avery făcu o pauză.

— Bine, mulțumesc, spuse ea, ascunzându-și confuzia, și plecă.

Se scufundă într-una dintre canapele, ale cărei ultime fire roșii-portocalii se transformau repede în albastru închis, și comandă o limonadă de pe ecranul tactil din fața ei. Încă nu voia să plece acasă. Avea nevoie de un minut ca să se gândească. Băutura sosi aproape imediat, iar Avery luă o sorbitură lungă, întrebându-se de ce Eris ar fi mințit-o în legătură cu renovarea apartamentului lor și de ce tatăl ei stătea singur la Nuage.

Domnul Radson mai fusese divorțat de două ori. O făcea din nou, o părăsea pe mama lui Eris? Și, dacă era așa, unde se afla Eris?

— Bei singură?

Cord se așeză pe canapeaua din fața ei și se rezemă de perne.

— Este limonada, spuse obosită Avery.

— Ce dezamăgitor. Zâmbi, arătându-și dinții albi și perfecți. Știi, Fuller, cândva erai mai amuzantă, adăugă el.

— Și tu chiar erai mai tolerabil, răspunse Avery, deși amândoi știau că nu vorbea serios. Îl cunoștea de prea mult timp pe Cord încât să nu-i ierte aproape orice. Și tu o cauți pe Eris? continuă, întrebându-se dacă avea vreun răspuns pentru ea.

— Nu știai? Noi nu mai suntem... împreună.

— O, eu... Nu mi-a spus.

Avery se îngrijoră și mai mult; de ce nu o sunase Eris? Mereu venea la Avery după ce se despărțea de cineva, iar apoi ele se compătimeau și mâncau înghețată și plănuiau următoarea cucerire a lui Eris. Ceva chiar era în neregulă.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe Cord.

Nu era tocmai surprinsă că se despărțiseră – niciunul din ei nu păruse să se dedice în mod deosebit relației –, dar era curioasă să afle ce avea de spus. Cord ridică din umeri, fără să-i răspundă. Este vorba despre altcineva? îl îndemnă Avery, privindu-l. Îi știa toate expresiile.

— Nu, pur și simplu ne-am plictisit, spuse el.

Se pricepea să mintă; Avery trebuia să recunoască asta. Ea se întrebă cine era noua fată.

— Îl caut pe Brice, continuă Cord. L-ai văzut?

— Brice este în oraș?

Lui Avery nu prea îi plăcea de fratele mai mare al lui Cord. Îl considera vinovat pentru atitudinea de ticălos pe care Cord încerca să o afișeze zilele astea.

— Cine știe? Cord ridică din umeri, dar Avery își dădu seama că era deranjat. A ajuns aici weekendul trecut, iar lucrurile lui încă sunt acasă, dar nu a mai trecut pe la apartament de ieri, continuă el. M-am gândit să-l caut prin câteva locuri, înainte să încep să îi verific chitanțele.

— Sper să-l găsești, spuse sincer Avery, deși își făcea mult mai multe griji pentru Eris. Hei, adăugă ea, dându-și seama că îi era foame, vrei să luăm niște cartofi prăjiți cu trufe? Mi-a fost poftă în ultima vreme.

Ea și Cord mai veneau uneori aici pentru cartofii prăjiți cu trufe, împreună cu Atlas, seara târziu, după o petrecere. Era cea mai bună mâncare din tot Turnul.

Cord scutură din cap. Câteva fire de pe canapeaua din spatele lui erau încă roșii, producând un efect ciudat de aură.

— Nu, mulțumesc. Totuși, ar trebui să-ți comanzi. Privirea din ochii lui se mai îmblânzi. Pari obosită, Avery, spuse el.

— Vai, mulțumesc, zise ea sarcastic, deși, într-un fel, era recunoscătoare să aibă cel puțin o persoană în viața ei care nu îi spunea mereu cât de minunat arăta.

— Oricând.

El râse și plecă.

Avery mai rămase acolo câteva minute, apelând-o din nou pe Eris – deși, până acum, nu mai spera să primească vreun răspuns –, și își termină limonada. În timp ce privea, barul hotelului se tot aglomera cu oameni de afaceri care vorbeau pe tonuri joase, cu un grup de femei care ciocneau pahare de șampanie. Atenția lui Avery fu atrasă de un cuplu care părea să fie la prima lor întâlnire, limbajul trupurilor lor fiind încă ușor rigid, dar interesul unuia față de celălalt, evident. Fata se aplecă înainte, ca și când ar fi vrut să-i atingă brațul tipului, dar nu îndrăzni. Dintr-un oarecare motiv, asta o întristă pe Avery și se îndreptă spre casă.

Pe banda de livrare din bucătăria lor o aștepta o pungă maro din hârtie. Avery se uită la etichetă și se întrebă dacă Atlas comandase ceva, dar pachetul era pentru ea. Derutată, îl deschise – și fu întâmpinată de mirosul trufelor calde și unsuroase. *Cord.* Cu siguranță, nota din interior fusese plătită de el.

Mușcă dintr-un cartof fierbinte și crocant cu ulei de trufe și zâmbi șovăitor. Ce dezastruos începuse primul an de liceu, gândi ea, acum că singurul prieten pe care putea conta era Cord Anderson.

ERIS

Eris mergea pe holul școlii și dădea automat din cap sau ignora oamenii, dacă nu îi plăcea felul în care arătau, afișând o expresie mai calmă și mai rece ca niciodată. Dar în sinea ei își pierdea controlul.

Încă nu îi venea să creadă că plecase sâmbătă acasă, cu Mariel. Încercase să se comporte ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, dar Mariel nu părea să înțeleagă. Ea îi trimisese lui Eris *două* mesaje, ca să o întrebe dacă ajunsese cu bine acasă, apoi ca să îi spună ceva despre o melodie pe care o ascultaseră în acea seară. Eris ștersese ambele mesaje, fără să-i răspundă. Ignora toată situația și mergea mai departe, iar cu cât își dădea Mariel seama de asta mai repede, cu atât mai bine.

Intră în cantină și, automat, trecu peste cei care erau la rând. La barul cu blender, îi ceru robotului să-i facă un smoothie de zmeură cu unt de migdale, apoi luă o gustare cu proteine, pentru mai târziu. În ultima vreme, încercase să profite de toate felurile de mâncare din planul ei de alimentație, de vreme ce acasă mânca, în mare parte, sandvișuri ieftine și boluri cu ramen. Eris nu știa ce vor face când vor rămâne fără bani.

— Eris. Avery o ajunse din urmă și se îndreptară spre masa lor obișnuită. Trebuie să vorbim, continuă ea.

— Ă-ău, o tachină Eris, te desparți de mine?

Dar inima îi bătea cu putere; auzi solemnitatea din vocea lui Avery și avu sentimentul că aflase cumva.

— Hai să mergem acolo, doar noi două, sugeră Avery și o conduse pe Eris spre curtea interioară acoperită a școlii.

Semăna cu exteriorul și, practic, era adevărată, cu stejari vii care creșteau în pământ, chiar și cu un hamac agățat între doi dintre ei, deși nimeni nu îl folosea vreodată. Se așezară ca sirenele în lumina proiectată a soarelui, cu fustele plisate ale uniformelor întinse în jurul taliei.

Avery scoase un mic difuzor roz din geantă și îl setă pe modul silențios, care folosea o tehnologie asemănătoare cu cea a conului de intimitate, blocând toate undele sonore pe o rază de

doi metri. Lumea tăcu brusc, ca și când și-ar fi scufundat capetele sub apă.

— Minunat, spuse Avery, deschizând salata cu napi și mango și așezând-o în poală, acum putem vorbi între patru ochi. Eris, ce se întâmplă?

— La ce te referi? întrebă șovăitor Eris.

— Te-am căutat ieri, la Nuage.

Inima lui Eris se cufundă. Ar fi trebuit să găsească o minciună mai bună.

— Când am ajuns, mi-au spus că tu nu locuiești acolo – ci doar tatăl tău. Singur.

— Corect. Ei bine, treaba este… ăăă…

Avery se uită la ea, așteptând. Iar Eris constată că nu mai rezista, izbucni în lacrimi.

Avery îi cuprinse umerii cu brațele și o lăsă să plângă.

— Hei, este în regulă, șopti ea. Orice s-a întâmplat, va fi bine.

Eris se retrase și scutură din cap, lacrimile curgându-i pe obraji.

— Ba nu va fi bine, șopti ea.

— Părinții tăi divorțează? o întrebă Avery.

— Mai rău.

Eris respiră sacadat, apoi îi zise lucrul pe care nu suporta să-l spună cu voce tare.

— Se pare că tatăl meu nu este cel natural. Poftim.

Acum, adevărul ieșise la iveală.

Încet, cât luară prânzul și își reveniră la normal, Eris îi spuse lui Avery totul – cum aflase adevărul în urma unui test ADN, pe care îl făcuse din cauză că era necesar hârtiilor pentru fondul fiduciar. Cum tatăl ei avea inima frântă și abia mai putea să se uite la ea, simțindu-se atât de trădat. Cum ea și mama ei se mutaseră la etajul 103 și, practic, nu aveau bani. Cum fosta viață a lui Eris dispăruse pentru totdeauna.

Avery ascultă tăcută, groaza licărindu-i pe chip când auzi de etajul 103, deși o mască repede.

— Îmi pare atât de rău! spuse ea după ce Eris termină.

Eris nu îi răspunse. Rămăsese fără cuvinte.

Avery răsuci un fir de iarbă între degetul mare și cel arătător, părând să se gândească la ceva.

— Și tatăl tău natural?

— *Ce-i cu el*? Nu mă interesează deloc, spuse concis Eris.

— Îmi pare rău, se scuză Avery, renunțând imediat. Nu voiam să… Nu contează.

Pentru o vreme, tăcură. În cele din urmă, curiozitatea lui Eris îi copleși atitudinea defensivă.

— Crezi c-ar trebui să încerc să-l cunosc sau ceva de genul ăsta?

— Oh, Eris. Avery oftă. Asta depinde de tine. Eu știu doar că, dacă aș fi fost în locul tău, aș fi vrut să știu. În plus, ar putea fi mai interesat să te cunoască, spre deosebire de tatăl tău… adică de Everett.

— Nu e tocmai ceva deosebit, răspunse Eris și, fără să știe de ce, râse.

Era un râs ciudat, pe jumătate ironic și amar, dar Avery i se alătură. După aceea, Eris se simți un pic mai bine, nodul dur din piept slăbind ușor.

— Deci, întrebă în cele din urmă Avery, cum pot să te ajut?

— Să nu spui nimănui. Nu vreau ca ei să… știi tu.

Să le fie milă de mine.

— Desigur. Dar, Eris, poți să dormi la mine oricând, să împrumuți haine, orice vrei. Mie încă nu-mi vine să cred toate astea, spuse ea gânditoare. Eris dădu aprobator din cap. Stai, adăugă Avery, și cum rămâne cu ziua ta de naștere?

— Adică motivul pentru care am intrat în încurcătură? Mama și cu mine nu prea am vorbit despre asta. Cred că o vom ignora anul acesta.

— Categoric nu.

Clopoțelul sună, anunțând sfârșitul prânzului, iar Avery se ridică, întinzând o mână ca să o ridice în picioare pe Eris. Pe lângă brățara rigidă Hermès, mai purta o brățară elegantă subțire, cu diamante, și era dată cu ojă. Făcând o comparație, unghiile lui Eris erau rupte și crăpate. Își strânse pumnii pe lângă corp.

— Te rog, lasă-mă să dau o petrecere pentru tine, spuse Avery. La Bubble Lounge, sâmbătă seara?

— Nu te pot lăsa să faci asta, protestă Eris fără putere.

Dar inima îi tresări la menționarea petrecerii, iar Avery văzu asta în ochii ei.

— Haide! Lasă-mă să mă ocup de toate, insistă Avery. În plus, mi-ar prinde bine ceva care să mă distragă în momentul ăsta.

Eris nu era sigură la ce se referă.

— Bine, spuse ea. Dacă ești sigură. Mulțumesc.
— Și tu ai face același lucru pentru mine.
Plecară din curte și intrară pe hol.
— Mergem să cumpărăm rochii mai târziu? continuă Avery, oprindu-se în fața ușii sălii în care avea următoarea oră. Plătesc eu, evident.
— Avery, deja faci prea multe pentru mine, nu pot..., argumentă Eris, dar Avery vorbi peste ea.
— Eris. Pentru asta sunt prietenii, spuse ea cu fermitate și intră în clasă când sună clopoțelul.
Eris merse încet pe holurile acum goale, întârziind la cursul de matematică și fără să-i pese deloc. Inima ei părea mai ușoară decât fusese în ultimele săptămâni.

•

Când Eris ajunse acasă în acea după-amiază, o găsi pe mama ei în sufragerie. Stătea cu picioarele încrucișate într-o mare de documente scanate, în pantaloni scurți și un pulover larg, iar părul ei ciufulit blond-roșcat era prins cu o imensă agrafă albă. Pe nas avea niște ochelari demodați. Părea slabă și obosită, un pic mai în vârstă decât fiica ei. Eris se luptă cu impulsul de a o îmbrățișa.
— De ce îi porți?
Eris nu se putu abține să nu întrebe când păși peste vraful de hârtii, în drum spre bucătărie. Ochelarii păreau stupizi și demodați. Nu își făcuse mama ei o operație cu laser la ochi, în urmă cu mult timp?
— Îi purtam la facultate. M-am gândit că m-ar putea ajuta să mă concentrez la toate cererile pentru slujbe, spuse Caroline, ridicând tristă din umeri.
A, da; Eris uita mereu că mama ei fusese la facultate un an, înainte să renunțe ca să se mute la New York.
— Deci, ce vrei la cină? continuă Caroline pe un ton cât se poate de vesel, așa cum o făcea când trebuiau să aleagă între sushi scump și pizza cu trufe negre. Mă gândeam că poate...
— Cine este tatăl meu natural? o întrerupse Eris.
Fu pe jumătate surprinsă să se audă punând întrebarea, totuși, când o făcu, se bucură; fusese acolo în mintea ei, câștigând încet importanță, de când pomenise Avery de asta la prânz.
— Oh, șopti Caroline, uimită. Credeam că nu vrei să-l cunoști.

— Poate. Nu știu.

Mama ei o privi lung, ca și când nu ar fi fost sigură ce voia să spună cu adevărat.

— Atunci, îl voi căuta și îi voi spune totul. Mă voi strădui, îi promise ea.

Dură o secundă ca semnificația acestor cuvinte să fie asimilată.

— Vrei să spui că el încă *nu a aflat* de existența mea?

— Totul este foarte… complicat, știi.

— Nu, nu știu!

— Eris…

— Ai mințit pe toată lumea! De asta trebuie să-l cunosc pe tatăl meu! Pentru că am nevoie de cel puțin *o* relație parentală funcțională în viața mea și, în mod clar, tu nu poți să mi-o oferi!

Mama ei tresări.

— Îmi pare rău.

Părea mică și distrusă, dar Eris deja se îndreptase spre ușa dormitorului ei.

Nu era sigură de ce o întristase atât de mult faptul că tatăl ei natural nici măcar nu știa că există. Dar, pe deasupra – să-și piardă tatăl, să-l piardă pe Cord, să-și piardă întreaga viață – părea mai mult decât putea suporta.

Eris se simțea ca gunoaiele pe care le văzuse lovite cu piciorul în dorul lelii de copiii de la acest etaj. Nedorită și inutilă, și fără să aparțină cuiva.

WATT

Watt tropăia pe pista din polirășină groasă și neagră în timp ce alerga prin pădure. Muzica electronică îi răsuna din audioreceptori. Nu mai fusese de mult în parcul Redwood. Nu mai ieșise la *alergat* de o veșnicie, își aminti el, excepție făcând momentele ocazionale când ieșea să joace fotbal. Acum îl interesa mai mult boxul. Dar alergase aproape în fiecare zi de când o întâlnise săptămâna trecută pe Avery la ARena. Ca să intre în formă, își spunea el, deși nu era o coincidență că urmărea același traseu despre care scria mereu Avery pe pagina ei.

Nu era în firea lui Watt să facă atâtea pentru o fată. Totuși, nu știa ce altceva să facă. Se gândea mereu la Avery; îi trimisese câteva mesaje și, chiar dacă ea îi răspundea mereu, conversația nu depășea niciodată pragul prieteniei. Nici măcar Nadia nu prea știa ce să-i spună, ceea ce îl intriga și mai mult pe Watt. Citise postările lui Avery toată săptămâna – o sarcină pe care de obicei i-o lăsa Nadiei, dar, în acest caz, voia s-o facă personal. Avery era genială. Lui îi plăcea să îi afle gândurile, să încerce să își dea seama cum îi funcționa mintea.

Și, pe deasupra, desigur, frumusețea ei era aproape înspăimântătoare. Până acum, Watt aflase povestea lui Avery, că părinții ei o concepuseră cu ajutorul ingineriei genetice, combinându-și ADN-urile. Era nebun să creadă că putea avea o șansă. Ce putea spera să obțină un tip de la etajele inferioare ale Turnului de la cea mai frumoasă fată din lume – o fată care locuia, la propriu, deasupra lumii? Probabil că zeci de tipi o invitau constant în oraș, toți mai înalți sau mai bogați decât Watt.

Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu o avea pe Nadia.

Alergă mai repede când copacii se răriră înainte și panglica neagră a potecii înconjura un lac artificial mare. Apa nu era adevărată, dar copacii din jurul lui erau, rădăcinile lor afundându-se adânc în pământul de dedesubt, iar vârfurile ridicându-se mult deasupra. Watt inspiră adânc, savurând durerea din gambe. Aerul era curat și mirosea a conifere uscate.

Nu era de mirare că lui Avery îi plăcea aici. Parcul Redwood era practic deschis publicului, dar locația lui – ascunsă la etajul 811, pe o linie locală de lifturi – însemna că majoritatea oamenilor care veneau aici erau de la etajele superioare.

Știi unde este Atlas? apăru un mesaj pe lentilele lui de contact.

Ce ciudată obsedată, îi spuse Watt Nadiei când ea scoase locația lui Atlas și i-o transmise Ledei. Nu că i-ar fi păsat în mod deosebit. Datorită nebuniei Ledei se trezise cu câteva sute de nanodolari în contul de economii pentru facultate și își permisese să le cumpere haine noi lui Zarah și Amir.

Nu văd cum comportamentul Ledei diferă de al tău.

Măcar eu nu o urmăresc constant pe Avery, așa cum face ea cu Atlas, gândi nervos Watt.

Pot face asta pentru tine, dacă vrei, răspunse Nadia.

Watt se simți brusc rușinat. Nadia avea dreptate; ar fi trebuit să renunțe și să se întoarcă acasă.

Iar apoi, o văzu.

Ea alerga în direcția opusă pe alee, purtând o cămașă verde-lime și pantaloni de alergat, cu imprimeu de camuflaj. Chiar și când alerga părea cumva elegantă, cu părul care i se revărsa neglijent pe umeri.

Avery îl recunoscu abia când ajunse la o distanță de câțiva metri de el.

— Bună! spuse ea și încetini. Watt, nu-i așa?

Pentru o clipă, se întristă că ea nu se gândise la întâlnirea lor de la ARena așa cum o făcuse el. În mod clar, nici mesajele lui nu o impresionaseră prea mult. Poate că avea dreptate, iar ea vorbea cu o mulțime de tipi în același timp. Ei bine, gândi el, alungând îndoiala care amenința să îl cuprindă, pur și simplu trebuia să fie mai greu de uitat.

— Avery. El se întoarse și o ajunse din urmă. Nu știam că alergi pe-aici, adăugă imediat. Te antrenezi sau ceva de genul ăsta?

Era o întrebare rezonabilă; traseul era unul destul de lung. Din postările ei, Watt își aminti că ea alergase o jumătate de maraton în ultimii câțiva ani.

— Nu chiar acum. Doar îmi face plăcere să alerg pe-aici.

Gesticulă spre copacii verzi, aerul curat care mirosea a lemn, lumina care dansa pe apa artificială. În această zonă a parcului, zidurile nu se vedeau.

— Este frumos să alergi kilometri fără să vezi pe nimeni, nu-i așa? întrebă ea, apoi păru să-și dea seama de ce tocmai spusese. Persoanele prezente se exclud, desigur.

— Nu, știu la ce te referi, fu de acord Watt. Este greu de crezut că suntem înăuntru, nu?

Avery zâmbi.

— Și tu, te antrenezi pentru ceva sau ce faci?

— Oh, doar pentru următorul meu joc, Vrăjitorii, spuse ușor Watt. Și…

— Vrei să ne întrecem?

— Ce?

Dar Avery deja alerga pe alee. După o fracțiune de secundă de ezitare, Watt o urmă, brusc recunoscător pentru toate jocurile de fotbal. Avery era *rapidă.* Se întrebă dacă nu cumva găsiseră o genă în plus pentru reacția rapidă a mușchilor în ADN-ul părinților ei.

În cele din urmă, ea se opri pe aleea care ducea la lift, unde o mică fântână cu apă era deghizată într-un trunchi de copac.

— Mulțumesc pentru asta.

Ea zâmbi larg și își stropi fața cu apă. Câteva picături i se prelinseră pe gât și pe partea din față a bluzei.

— Nu am mai făcut asta de ceva timp.

— Nici eu, spuse sincer Watt.

Pupilele ei se dilatară; se uita la ceva pe lentilele de contact, probabil la vreun mesaj primit*. Acum sau niciodată,* îl îndemnă Nadia.

— Hei, Avery? începu el și imediat se înjură că făcuse propoziția să sune ca o întrebare. Vrei să facem ceva în weekend?

— O, Dumnezeule. Weekendul ăsta dau o petrecere mare pentru ziua de naștere a prietenei mele Eris, răspunse Avery, trăgând un picior înapoi, ca să-l întindă.

Pentru o clipă, Watt crezu că era refuzat. Dar, apoi…

— Vrei să vii?

Watt încercă să își ascundă entuziasmul.

— Da, sigur. Vreau să spun, mi-ar face plăcere.

— Minunat! La Bubble Lounge, sâmbătă seara.

Avery se aplecă din nou ca să mai ia o ultimă sorbitură din fântâna cu apă, apoi se întoarse ca să se îndrepte în direcția opusă.

— Ne vedem acolo.

— Ne vedem, spuse Watt, privind-o cum dispărea printre copaci.

RYLIN

Rylin stătea la tejgheaua chioșcului de gustări din gară, fără să fie conștientă că, la câțiva kilometri deasupra ei, toți copiii bogați se agitau pentru petrecerea aniversară a lui Eris Dodd-Radson, pe care Avery Fuller o găzduia în seara asta. Dar, chiar dacă Rylin ar fi știut, numele acelea nu ar fi însemnat nimic pentru ea. Nu știa decât că era prea devreme ca să se trezească într-o dimineață de sâmbătă.

Cu toate acestea, era aici, la o slujbă care părea cumva mai rea decât înainte. Dacă așa ceva era măcar posibil.

Rylin lucrase pentru Cord toată săptămâna. Nu-i mai luase din Spițe după acea întâlnire de gradul zero și după sărutul la care chiar nu trebuia să se mai gândească. Totuși, în fiecare dimineață, anunța la chioșcul din gară că era bolnavă și se îndrepta spre etajele superioare ale Turnului, către locuința Anderton. Chrissei și lui Hiral le spunea că o făcea pentru bani – cu care reușise să plătească chiria pe ultimele luni și să evite să fie evacuate. Hiral îi spusese că încă nu reușise să vândă Spițele. Ei nu prea îi păsa. Cumva, își dorea să nu le fi furat.

Totuși, dacă voia să fie sinceră cu ea însăși, banii nu erau singurul motiv pentru care rămânea. Și Cord era o parte din motiv. Ceva se schimbase între ei, ceva nerostit și derutant, iar Rylin era curioasă în privința asta. El venea devreme acasă după-amiaza și mereu stătea de vorbă cu ea preț de câteva minute în timp ce se pregătea să plece, punându-i întrebări despre familia ei, despre serviciul de la gară, voind să știe de ce renunțase la școală. Cumpăra mai multe pungi de Gummy Buddies și le lăsa pe tejghea. Odată îl surprinsese dormind pe canapeaua din sufragerie, cu un zâmbet melancolic pe chip, același zâmbet pe care îl văzuse când îl surprinsese uitându-se la înregistrările holografice ale familiei. Cord părea diferit doar când Brice era prin preajmă, prefăcându-se a fi mai dur, de dragul fratelui său. *Abia aștept să plece din nou*, se trezi Rylin gândind; dar desigur că nu conta, pentru că, odată ce Brice pleca, îl urma și ea.

Apoi, ieri, Buza – șeful ei de la chioșcul din gară – o sunase pe Rylin, refuzând să o lase să-și mai ia concediu medical, indiferent de ce spunea bagheta medicală. „Ori te duci la spital, ori te întorci la muncă”, mormăise el și închisese. Rylin îi dăduse mesaj lui Cord că nu mai putea să vină, simțindu-se surprinzător de dezamăgită.

Acum, iat-o înapoi în realitatea urât mirositoare și deprimantă. Era totuși mai bine, se asigură ea. Mai bine să plece acum, cât mai avea o slujbă adevărată, decât să fie concediată ori de câte ori Brice pleca din oraș și să nu mai aibă unde să se ducă.

— Myers! Fii mai veselă! îi spuse Buza când trecu pe lângă ea.

Rylin își încleștă maxilarul, fără să spună nimic. Un tren tocmai oprea în stație. Ea își permise să arunce o privire pe fereastră, tocmai spre zidul îndepărtat, apoi își îndreptă umerii și se pregăti pentru agitația obișnuită de sâmbătă dimineața.

Ea ura weekendurile, când mulțimea era formată în mare parte din turiști. Măcar cei care făceau naveta în timpul săptămânii știau mereu ce voiau, comandau repede, stăteau la coadă și, ocazional, îi lăsau bacșiș, deoarece știau că o vor mai vedea. Turiștii nu știau ce să comande, puneau un milion de întrebări și nu îi lăsau niciodată bacșiș. Evident, primul grup care ajunse la ea din trenul aglomerat era o familie care purta tricouri identice cu I ♥ NYC, conturat cu silueta Turnului. Cei doi copii se luptară pentru singura brioșă cu banane pe care mama lor fu de acord să o cumpere, în timp ce ea o sâcâi pe Rylin, spunându-i exact câtă spumă voia la cafeaua cu lapte.

Următorii clienți fură la fel de nesuferiți. Uneori Rylin se întreba dacă oamenii uitau că ea e om și nu un robot. Cord o întrebase cândva de ce exista slujba ei, când puteau doar să pună roboți în fiecare stație de tren, așa cum o făceau în stațiile de lift de la etajele superioare.

— Pentru că sunt mai ieftină decât un robot, îi spuse ea, ceea ce era adevărat.

Dând un pachet cu felii de măr copt unei femei în vârstă, ea se întoarse spre următorul client, pe cale să întrebe ce voia. Dar, când văzu cine stă acolo, rămase fără cuvinte.

— Recunosc, nu am mai fost pe-aici, spuse Cord, care stătea la tejghea ca și când ar fi fost cel mai normal lucru din lume. Ce-mi recomanzi?

— Știi că toate sunt niște porcării, spuse Rylin fără să gândească, abia conștientizând ce spunea.

Nu-i venea să creadă că el avea habar cum *să ajungă* la stația de tren, ca să nu mai vorbim de faptul că-și amintea la care din ele lucra ea.

— Da, așa am auzit. Amuzat, lui Cord îi sclipiră ochii. Dar încerc să vorbesc cu o fată care lucrează aici, iar dacă asta înseamnă să cumpăr niște porcării ieftine, atunci așa să fie.

— Myers! strigă Buza din camera din spate, unde mânca o pungă de chipsuri cu aromă de șuncă. Nu mai flirta!

Rylin își mușcă buza, ca să nu-i răspundă. Ea se întoarse din nou spre Cord, cu vocea gâtuită.

— Se pare că trebuie să trecem mai departe. Așadar, cu ce te pot servi? întrebă ea, încă nesigură de ce era el aici.

— Orice durează mai mult, răspunse Cord, uitându-se la Buza, care se încruntă.

Rylin se apucă să facă un frappé de alune, aruncând ingredientele în blender și alegând cel mai zgomotos nivel.

— Deci, aici se petrece magia, spuse Cord în zgomotul blenderului, lăsându-se pe călcâie.

— Cord, de ce ești aici? îl întrebă ea deschis.

— M-ai crede dacă ți-aș spune că îmi lipsesc serviciile tale de curățenie?

— Ce s-a întâmplat cu fostele tale menajere?

— Nu erau la fel de amuzante ca tine.

— Cord…

— Ce-ai zice să tragi chiulul? o întrebă el.

— Credeam că Brice pleacă din oraș.

Ea scoase blenderul din priză și turnă băutura cremoasă într-un pahar alb din spumă elastică, marcat cu o față zâmbitoare insuportabilă.

— Nu mă refeream la curățenie, o lămuri el. Plec într-o aventură și vreau să vii cu mine.

— Nu știu. Cei care așteptau la rând în spatele lui Cord începură să devină zgomotoși și insistenți. Cincisprezece nanodolari, spuse Rylin și îi dădu frappé-ul cu alune.

— Dacă vii, promit să beau fiertura asta scârboasă pe care mă forțezi s-o cumpăr, spuse Cord, ridicându-și privirea spre scanerul de retină și dând din cap ca să confirme plata.

— Myers! strigă Buza. Grăbește-te acolo!

Aceasta fu picătura care umplu paharul. Cu sângele clocotind, Rylin se întoarse și se opri în pragul ușii, cu o mână în șold.

— Știi ce? spuse ea. Nu mă simt bine. Cred că m-am întors la muncă prea devreme. Probabil pentru că șeful meu m-a sâcâit și mi-a spus că, dacă nu mă întorc, mă concediază, răspunse ea nervoasă.

El se uită în sus, cu pudra de șuncă întinsă pe buza superioară.

— Dacă pleci acum, *ești concediată*! o amenință el.

Rylin își scoase ecusonul cu un gest teatral.

— Adio, atunci! spuse ea și îl aruncă pe podea.

— Să plecăm de-aici, îi spuse Cord în timp ce se grăbi să iasă pe ușa angajaților, râzând la gândul că Buza încerca să facă singur față mulțimii mânioase de clienți.

Dumnezeule, ce bine m-am simțit! Își imaginase că va renunța la slujbă din prima zi de lucru. Știa că se va panica din cauza asta a doua zi, de îndată ce trebuia să-și caute altă slujbă, dar acum era foarte satisfăcută.

— Să-l dau pe gât, spuse Cord și bău amestecul siropos înghețat.

Se înecă, dar reuși să înghită o sorbitură. Rylin nu se putu abține să nu râdă, un pic isteric.

— Unde mergem? întrebă ea, urcând împreună cu Cord în trenul care se întorcea spre Turn.

— Mă gândeam să luăm cina, spuse el. Ți-e foame?

Rylin se uită la el încruntată, dar, pentru prima dată, nu părea să o tachineze.

— Este abia zece dimineața, spuse ea.

El rânji.

— Nu acolo unde ne ducem noi.

Rylin nu-și dădu seama despre ce vorbea, până când nu coborâră în Grand Central, nodul feroviar care se întindea pe șase etaje, alcătuind o mare parte din estul Turnului. Ea îl lăsă pe Cord să o conducă pe treptele reprezentative din marmură, care fuseseră scoase din originalul Grand Central, dincolo de liniile de tren și de bancurile de lifturi, spre cea mai îndepărtată parte a stației.

— Așteaptă, spuse ea încet, când începu să înțeleagă, nu ai… Eu nu…

— Este prea târziu, deja trebuie să urcăm în tren, o contrazise Cord, trăgând-o de-a lungul platformei Hipercircuitului într-un vagon în formă de glonț, pe indicatorul de deasupra căruia pâlpâia PARIS GARE D'OUEST.

Rylin îl urmă, prea șocată ca să protesteze. Interiorul vagonului era format din patru perechi de scaune supradimensionate de un mov închis, pe care puteai sta întins, fiecare cu proprii pereți despărțitori, pentru intimitate.

— Locurile 1A și 1B, aici stăm noi, spuse Cord, găsind rândul lor.

Rylin se opri pe interval.

— Cord, nu pot să accept așa ceva. Este prea mult.

Nu știa cât costă un bilet la clasa întâi pentru Hipercircuit, dar avea sentimentul că nu voia să știe.

— Cum vrei. Cord se așeză pe locul de la geam. Dacă nu vrei să vii, nu veni. Eu oricum mă duc la Paris. Dar hotărăște-te curând, adăugă el când se auzi numărătoarea inversă în difuzoare, pentru că, în nouăzeci de secunde, acest tren se va afla în adâncurile Atlanticului și se va îndrepta spre Europa cu o mie două sute de kilometri pe oră.

Rylin se întoarse spre vestibul, gata să sară pe platformă și să uite toată această zi nebună, poate chiar să se ducă la Buza și să-l implore să-i dea slujba înapoi. Dar ceva o opri. Cu ochii lipiți de ecran, urmări cum timpul rămas scăzu sub un minut. Apoi se întoarse în primul rând, hotărâtă.

— Să schimbăm locurile.

— Știi că nu ai ce să vezi pe geam, în afară de pereții tunelului, îi spuse Cord, dar el deja își desfăcea centura de siguranță magnetică și se mută pe locul de lângă culoar.

— Nu-mi pasă de tunel. Vreau doar să văd Parisul chiar în primul moment, spuse Rylin și luă loc în clipa în care trenul începu să accelereze.

Cele trei ore cu trenul trecură mai repede decât ar fi presupus Rylin. Cord comandă croasanți și cafea cu lapte, iar ea se uită la un film vechi în 2D, în limba franceză, pe care, de fapt, nu o înțelegea, unul despre un francez cu nas mare îndrăgostit de o brunetă.

— Știi că poți să pui subtitrarea în engleză, îi șopti Cord, dar ea doar îl ignoră.

Îi plăcea felul în care suna franceza, dulce și muzicală. Parcă avea gust de miere.

Când ieșiră din nou la suprafața solului și începură să accelereze prin zona rurală a Franței, Rylin își lipi fața de geam, extrem de atentă la fiecare detaliu. Nimic nu părea încă real. *Mi-ar fi plăcut ca mama să fi văzut asta,* se tot gândea ea. *Nici ei nu i-ar fi venit să creadă.*

— Unde mergem? întrebă Cord după ce, în cele din urmă, coborâră din tren și trecură de bioscanerul pentru vizitatori, care le compara retinele cu profilurile de pe pașapoartele digitale, înainte de a-i lăsa să intre.

Lumina soarelui de după-amiază se revărsa în bălți aurii minunate pe străzile care păreau vechi.

— La Turnul Eiffel, spuse automat Rylin și își atinse colierul.

— De la un Turn la altul. Înțeleg, o tachină Cord, dar nu îi ignorase gestul.

Străzile Parisului nu fuseseră niciodată excavate și dotate cu piesele magnetice necesare pentru a păstra în aer cabinele, așadar, urcară într-un auto-taxi și porniră pe străzile ciudate și pietruite, către Turnul Eiffel.

Sosiră chiar la timp ca să urce scările. La sfârșit, Rylin alerga ca un copil, gâfâind când ajunse pe platforma superioară. Apusul se așternuse peste străzile Parisului de dedesubt, făcând totul să pară fermecat.

— Este așa cum te-ai așteptat? o întrebă Cord, venind în spatele ei.

Rylin se gândi la căștile de realitate virtuală din biblioteca școlii, la toate după-amiezile pe care le petrecuse așteptând la rând pentru una, doar ca să poată vedea din nou imaginea Turnului Eiffel. O văzuse de atât de multe ori, încât știa totul pe dinafară. Rylin se prinse de balustradă, uzată de atingerea mâinilor în atâtea secole, și inspiră adânc pe gură, ca să poată gusta aerul parizian și rece.

— Este cu mult mai bine. Este pur și simplu… frumos, șopti ea, privind ultimele raze de soare alunecând peste domul alb al bisericii Sacré-Coeur.

Pe străzile de mai jos, aglomerația de bărbați și femei era constantă, însoțită de piuitul automobilelor electrice; totul bâzâia vesel și dezorganizat, deloc asemănător cu eficiența nemiloasă a străzilor din Turn.

— Chiar este, spuse Cord, dar el se uita la ea.

Hoinăriră prin structura din fier forjat până la șase seara, ora închiderii, apoi se plimbară de-a lungul râului, spre cartierul Saint-Germain-des-Prés. Trecură pe lângă zeci de mici brutării care miroseau a glazură și zahăr, iar Rylin tot încerca să se oprească, insistând să cumpere eclere pentru Chrissa.

— Știu o brutărie mai bună, tot spunea Cord, conducând-o pe întortocheatele străzi pietruite.

În cele din urmă, la un colț, se opriră în fața unei uși albastre pe care nu scria nimic. Rylin suspină când intrară înăuntru. Era un spațiu minuscul, bogat decorat cu oglinzi vechi splendide și cu tapet cu foiță de aur.

— *Bonsoir, monsieur, mademoiselle*! Amfitrionul cu mănuși albe dădu din cap. Bine ați venit la Café Paris!

Rylin se uită curioasă la Cord.

— De unde ai știut?

— Tu mi-ai spus, îți amintești?

Îl urmară pe amfitrion în sala de mese, luminată de sute de lumânări, care pluteau în candelabre din alamă ridicate de microlevitatoare invizibile. Lumina difuză strălucea pe farfuriile aurii, pe paharele de șampanie din cristal, pe bijuteriile strălucitoare de la mâinile și gâturile celorlalți invitați. În colț, o vioară acoperită cu ornamente spiralate cânta singură. Rylin știa că mișcarea era doar de efect, muzica auzindu-se din micile difuzoare de înaltă frecvență împrăștiate prin cameră, dar tot încânta privirile.

Poate e un pic prea mult, gândi ea odată ce rațiunea interveni. Simțindu-se brusc nesăbuită, își dădu seama că era târziu, iar ea se afla în cealaltă parte a lumii, cu un băiat pe care nu îl cunoștea atât de bine. Începu să calculeze mental tot ce cheltuise el astăzi și ameți ușor. Ce aștepta de la ea, în schimb?

— Cord. De ce faci toate astea?

— Pentru că vreau. Pentru că pot.

Flutură mâna spre o sticlă de șampanie și începu să-i toarne în pahar, dar Rylin refuză să fie distrasă. Se gândea la momentul în care îl cunoscuse pe Brice, la cum îi spusese că gusturile lui Cord se îmbunătățeau, că ea era „mai bună decât ultima”.

— Dacă tu crezi că mă voi culca cu tine doar pentru toate astea, te înșeli.

Se întinse după șervețel, ale cărui țesături inteligente se schimbaseră ca să se asorteze cu blugii ei mov, și dădu să se ridice.

— Dumnezeule, Rylin, sper că nu crezi asta, spuse Cord, iar ea se așeză din nou, un pic mai calmă. El zâmbi. Promit, dacă te vei culca cu mine, nu va fi pentru „toate astea” – îi repetă cuvintele, ridicându-și mâinile ca să-i arate restaurantul, Parisul, totul –, ci pentru că nu te vei putea abține. Datorită frumuseții mele devastatoare și a inteligenței mele strălucite.

— Corect, spuse Rylin, fără să zâmbească. Tocmai asta, inteligența, mă convinge de fiecare dată.

— Dacă ajung prea departe, te rog să mă pălmuiești.

Rylin izbucni în râs.

— Dacă te întreb ceva, îmi răspunzi sincer? întrebă Cord.

Vocea îi părea la fel de lipsită de respect ca întotdeauna, dar ea simți că ascunde un scop real.

— Doar dacă îmi răspunzi și tu la întrebările mele, spuse ea.

— Mi se pare corect.

Cord se aplecă în față, pe coate. Își suflecă mânecile de la cămașă, ca și când ar fi vrut să provoace solemnitatea ambianței, dezvăluindu-și părul negru de pe antebrațe.

— Ce îți dorești cel mai mult? dori el să afle.

— Să fiu fericită, spuse Rylin, fără să stea pe gânduri.

— E un răspuns prea general. Desigur că vrei să fii fericită. Toată lumea vrea asta. Cord făcu un gest indiferent. Poate că o întrebare mai bună ar fi: ce te face fericită?

Rylin roti paharul cu șampanie, trăgând de timp. Brusc, nu era sigură ce o mai făcea fericită.

— La ce visezi? încercă Cord din nou, văzând că ezită.

— Asta e ușor. La mama.

— Visezi că este din nou în viață?

— Mda.

Cord dădu din cap.

— Și eu visez la asta, spuse el încet, mai serios decât îl văzuse vreodată.

— Este rândul meu.

Rylin voia să evite genul acesta de discuții. Ei erau în Paris, la urma urmelor.

— Unde te duci când chiulești de la școală? întrebă ea, sincer interesată.

— Ce... De unde știi că eu chiulesc de la școală? întrebă Cord, brusc.

— Sunt atentă. Haide, este rândul meu să pun întrebări, ai uitat?

Cord scutură din cap și râse ușor.

— Îmi pare rău, nu pot să-ți răspund la întrebarea asta. Întreabă-mă altceva.

Rylin încă era curioasă, dar cedă.

— Ce-ai fi făcut dacă nu aș fi venit azi?

— Bineînțeles că veneai. De ce vrei să discutăm despre lucruri ipotetice?

— Dar dacă nu aș fi venit? insistă ea.

— Probabil c-aș fi încercat să returnez biletele. Sau poate c-aș fi venit singur, nu poți ști niciodată. Cineva trebuia să cumpere eclere pentru Chrissa.

— Nu ești la fel de ticălos pe cât pretinzi, remarcă Rylin.

— Iar tu nu ești atât de dură pe cât vrei să pari. În plus, spuse Cord cu un rânjet, falsa mea ticăloșie te-a făcut să vii aici, nu-i așa?

— *Parisul* m-a adus aici, îl corectă Rylin, iar Cord râse.

— Ei bine, atunci, pentru Paris, spuse el, ridicând paharul.

— Pentru Paris, repetă încet Rylin.

Ciocniră paharele în lumina pâlpâitoare a lumânărilor, întrebându-se ce credea că face mai exact. Dar ea nu regreta deloc.

•

Două ore mai târziu, sătui de piure de cartofi cu ardei și de o friptură incredibil de naturală – nu din carne de animal crescut în laborator, ci de la o vacă adevărată care trăise și mâncase iarbă și murise –, Rylin și Cord se întorceau la gară. La un moment dat, începuseră să se țină de mână, cu degetele împletite, Cord trecându-și ușor un deget peste încheietura mâinii ei. Asta o făcu să simtă fiori în tot corpul. Rylin știa că ar fi trebuit să se retragă, și totuși, n-o făcu.

— Oh! Este podul cu lacăte! exclamă ea, zărind Pont des Arts, care fusese restaurat cu mulți ani în urmă, cu același aliaj de carbon foarte rezistent, folosit și la Turn.

Lumina lunii poleia în argintiu lacătele legate pe tot podul, unde nenumărați îndrăgostiți își încuiaseră inimile și aruncaseră cheia în râu. Deasupra, cerul se întindea la nesfârșit,

neobstrucționat de nicio clădire înaltă. Râul plescăia sub picioarele lor.

Rylin se opri în mijlocul podului și se roti încet, cu mâinile întinse. Ea spera, tardiv, că nu era prea romantică pentru că-l adusese pe Cord aici. Dar desigur că era. Acesta era podul îndrăgostiților.

Destul de sigur, Cord se apropie și întinse mâna spre umerii ei. Când se întoarse cu fața la el, Rylin își lăsă brațele pe lângă corp. *Poți să-i pui punct*, își aminti ea, dar nu o făcu, nu putea sau poate că doar nu voia. Lui Rylin i se părea că era într-un fel de transă, că timpul se oprise și că întreaga lume își ținea respirația.

Buzele lui Cord lipite de ale ei păreau aprinse. Fără să se mai gândească, se ridică pe vârfuri ca să-l sărute, prinzându-se strâns de umerii lui ca de singurul lucru solid într-o lume amețitoare. Știa că face o greșeală, dar Hiral părea atât de departe, ca o persoană pe care și-o imaginase într-o altă viață.

Rylin nu știa de cât timp erau acolo, îmbrățișați pe podul îndrăgostiților din Paris. În cele din urmă, Cord se retrase. Părul îi era dezordonat, iar el zâmbea și tot nu îi dăduse drumul mâinii.

— Acum, spuse el, să luăm eclerele alea pentru Chrissa, înainte să pierdem ultimul tren.

În apa de sub ei se auzi un plescăit când o altă pereche de îndrăgostiți aruncă o cheie de pe pod în noapte.

WATT

Era întuneric în Bubble Lounge.

Watt intră încet, încercând să privească împrejur fără să se dea de gol că nu mai fusese aici. Spațiul era imens, cu ziduri negre și un bar lăcuit negru, gestionat de barmani palizi și slabi. Lumina cu raze ultraviolete de deasupra detecta pete de culoarea neonului: șervețele, sclipiciul de pe brațele și fețele mai tuturor fetelor, chiar și oja de pe unghiile lor. Dar cele mai uimitoare erau zecile de bule strălucitoare de neon, fiecare de mărimea unei farfurii, care pluteau prin cameră la nivelul ochilor. De aici și denumirea de Bubble Lounge, își dădu seama Watt. Bănuia că e un bar cu șampanie, dar asta arăta cât de puține știa despre etajele superioare.

— Un pai? șopti o chelneriță care ducea un platou cu paie albe, fiecare lung de aproape jumătate de metru.

Watt se uită în jur și văzu că toți invitații aveau câte unul. Oamenii foloseau paiele ca să bea din diverse bule care, aparent, erau niște boluri comune de punci.

— Ăăă, mulțumesc, șopti el, luând un pai și ținându-l pe lângă corp.

Nadia, nu ai căutat informații despre locul ăsta?

Nu mi-am dat seama că ai nevoie de ajutor ca să afli cum să bei alcool, având în vedere de câte ori ai mai făcut-o.

Watt o ignoră. Intră și mai mult în mulțime, căutând silueta înaltă și blondă a lui Avery. Dar, înainte să o vadă, dădu peste un alt chip familiar.

— Atlas, spuse el zâmbind, apropiindu-se timid de fratele lui Avery, care stătea sub o bulă de culoarea ambrei. A trecut ceva timp.

Habar nu ai câtă atenție ți-am acordat recent, mulțumită fostei tale prietene nebune sau orice o fi ea.

Atlas se încruntă, chinuindu-se evident să-și aducă aminte de Watt, care îi întinse mâna.

— Watt Bakradi. Ne-am cunoscut pe barca lui Carter Hafner anul trecut, minți el.

— Watt, desigur. Îmi pare rău. Atlas dădu prietenos mâna cu el. Nu-mi amintesc prea multe despre ziua aia, ca să fiu sincer, adăugă jalnic.

— Te cred, îl compătimi Watt. Ce era barul ăla cu rom în care am ajuns? Unde Carter a căzut în bazinul cu pești?

— Baraca de Supe a lui Ed! exclamă Atlas râzând. Am uitat de asta! Ce zi! Ridică paiul și luă o sorbitură din bula de culoarea ambrei. Apropo, asta are whisky și bere cu ghimbir, îi explică el. Probabil că e singurul lucru pe care vei dori să-l bei pe-aici. Am rugat-o pe Avery să-l comande; în bulele albastre e atomic și sifon, iar în cele roz, șampanie.

— Tata mi-a spus mereu să nu beau alcool cu paiul, pentru că nu e un gest masculin.

De fapt, era adevărat. Chicoti când se gândi la ce i-ar fi spus Rashid Bakradi dacă l-ar fi văzut pe Watt acum aici, stând lângă un miliardar și bând whisky dintr-o bulă plutitoare. Dar, ce naiba! Când ești la Roma, te porți ca romanii, nu-i așa? Luă o sorbitură lungă.

— Sunt de acord cu tatăl tău. Arătăm ridicol, fu de acord Atlas, râzând. Dar fetelor le place locul ăsta, așa că n-avem de-ales.

Watt dădu din cap.

— Deci, spuse el imediat ce Atlas luă încă o sorbitură. Am auzit c-ai fost plecat anul ăsta. Călătorești, nu-i așa?

Simți cum Atlas se încordă ușor, relaxarea dintre ei dispărând.

— Am avut nevoie de-o pauză, fu tot ce spuse. Deja mi-am adunat creditele pentru semestrul de toamnă, așa că sunt eligibil pentru absolvire.

— Unde ai fost? Îmi recomanzi vreun loc? încercă Watt.

— În o mulțime de locuri. În Europa, Asia – peste tot, de fapt.

Atlas nu mai spuse și altceva. *Îmi pare rău, Leda. Am încercat,* gândi Watt, șoptind un rămas-bun și amestecându-se și mai mult printre cei de la petrecere. Atlas era pe atât de plictisitor și introspectiv pe cât îl lăsaseră să creadă investigațiile ilegale ale lui Watt.

Mai întâi le văzu pe Avery și pe Eris, cealaltă prietenă a Ledei, stând în mijlocul unui grup, purtând o rochie mulată din piele neagră. O recunoscu din toate fotografiile pe care le văzuse cu ea și Avery. Părul lung îi cădea bogat pe umerii ei goi, iar ochii ei, machiați strident, străluceau auriu în lumină, ca cei ai unei

pisici. Era superbă, sigur, într-un mod țipător. În orice altă seară poate c-ar fi încercat să discute cu ea. Dar apoi Avery se întoarse și îl văzu, iar prin comparație restul camerei fu cuprins de un con de umbră.

— Watt, spuse ea, și afișă acel zâmbet orbitor de perfect. Mă bucur atât de mult c-ai reușit să vii!

— Ai organizat o petrecere grozavă.

— Ăsta este locul preferat al lui Eris, îi explică Avery.

— N-ai vrea să-ți sărbătorești ziua de naștere aici?

— Întotdeauna încerc să fac ceva mai puțin…

Avery se opri, uitându-se în altă parte.

— Cu mai puține băuturi plutitoare și fosforescente? Cu mai puține animale de companie torturate?

Watt dădu din cap spre pantofii Monicăi Salih, în tocurile căreia plutea câte o meduză. Avery pufni la remarca asta și scutură din cap.

— Doar… *mai puțin,* spuse ea. Îmi plac aniversările doar cu câțiva prieteni, mâncare delicioasă, poate o ieșire din oraș. Fără să ne verificăm lentilele de contact toată ziua.

— Serios? Deși Watt nu ar fi trebuit să fie surprins, având în vedere ce îi spusese ea ieri în Parcul Redwood. Unde te-ai duce? întrebă el.

— Undeva unde este verdeață.

— Nu ai o grădină în apartament? tresări când se auzi vorbind; nu trebuia să știe asta. Doar presupun că ai una, încercă el să recupereze, dar Avery nu îi observase scăparea.

— Mda, dar este greu să crești o plantă acolo sus. Multe au nevoie de rădăcini mai adânci. Ea oftă, un pic melancolică. Am fost în Florența de ziua mea, vara asta, continuă ea, deși bineînțeles că Watt deja știa că ziua ei de naștere era pe 7 iulie. Eu și niște prieteni am închiriat o barcă și am ieșit pe lac și nu am făcut absolut nimic toată ziua. Îmi place asta – să nu fac nimic. Aici mi se pare mereu că încercăm să facem prea multe.

— Pare o aniversare grozavă, spuse Watt, uitându-se curios la ea.

Cu cât vorbea mai mult cu Avery, cu atât mai complicată îi părea.

Aveau amândoi șaptesprezece ani și, totuși, uneori ea părea mult mai în vârstă, extenuată, ca și când ar fi fost deja peste tot și ar fi văzut tot ce era de văzut. Apoi, ea flutură mâna spre o

bulă roz, râzând încântată și, brusc, păru din nou o tânără veselă.

— Ai fost vreodată…, începu Avery, iar Watt știu chiar înainte ca Nadia să-i spună că urma să-l întrebe dacă fusese în Florența.

— Spune-mi mai multe despre programul tău, zise el, evitând elegant întrebarea.

Avery luă o gură de șampanie și începu să-i explice, să-i povestească despre cursurile ei, despre internatul ciudat în care fusese cazată, despre drumul lung pe care îl făcea ca să asiste la cursuri în fiecare zi, în care trecea pe lângă un chioșc cu covrigi ieftini, a cărui tematică era New York-ul și care o făcea mereu să râdă. Lui Watt îi plăcea să o audă vorbind pe Avery. Dumnezeule, probabil că ar fi ascultat-o și dacă ar fi citit din dicționar, cu voce tare.

Conversația decurgea ușor între ei. Watt avea grijă la ce zicea, practic nespunând minciuni despre el, ci referindu-se la suficiente nume și incidente reale, astfel încât Avery să nu se îndoiască de prezența lui în lumea ei. Se străduia ca discuția să rămână concentrată asupra ei. Și, mulțumită Nadiei, el punea toate întrebările corecte, destul de specifice cât să pară intuitive, fără să fie *prea* precise. De fiecare dată când Avery zâmbea, el se simțea victorios. Se descurca de minune.

Iar apoi, brusc, ceva din mulțime o făcu să se albească la față. Watt se întoarse ca să privească înapoi, întrebându-se ce se întâmplase ca să o supere, dar nu văzu decât o masă compactă de oameni.

— Apropo, ai cunoscut-o pe Ming? întrebă Avery, iar o fată cu păr brunet și lung până la umeri, cu un zâmbet larg și buze roșii, înaintă. Și lui Ming îi place emisiunea aceea, continuă ea, iar Watt își aminti că discutaseră despre ceva ce el nu mai văzuse pe holograme; se referise la emisiune doar pentru că Avery o urmărea.

— Ming, el este Watt. Avery îi ocoli pe amândoi cu un zâmbet grațios. Îmi pare rău, trebuie să merg să verific ceva. Mă întorc, promise ea, deși bineînțeles că nu avea s-o facă și toți trei știau asta.

— Bună, Watt! Deci unde…, începu Ming.

— Scuză-mă, o întrerupse Watt și se îndreptă spre intrare.

El avea nevoie de un moment ca să gândească, să își limpezească mintea și să-și dea seama ce anume o tulburase pe Avery.

Nu era *dezinteresată.* Măcar de asta era sigur. Dacă nu l-ar fi plăcut deloc, ar fi pus punct conversației mult mai devreme. Vorbise cu el cel puțin douăzeci de minute, practic o eternitate la o petrecere ca asta. Glumele lui o făcuseră să râdă, se implicase cu adevărat în discuție, până când ceva – sau cineva – o supărase. Poate că un prieten, presupuse el, sau ceva care avea legătură cu planurile petrecerii. *Sau alt tip*, gândi partea mai cinică a lui.

Watt se rezemă de perete și urmări cum bulele strălucitoare se mișcau încet prin cameră, ca niște dirijabile cu alcool. În mod normal, până acum ar fi renunțat, ar fi considerat-o o pierdere și ar fi trecut mai departe. Problema era că nu voia să treacă mai departe. Nu mai voia să vorbească cu alte fete.

Chiar îți place de ea, remarcă Nadia când el nu vorbi pentru o vreme.

Da, poate. Watt încă o urmărea pe Avery mișcându-se prin camera aglomerată, ca o rază aurie strălucitoare.

LEDA

Leda dădu târcoale marginilor clubului Bubble Lounge, ținându-și atât de strâns paiul alb și ridicol, încât se alese cu un semn în palmă. Era o petrecere grozavă – nu se aștepta la mai puțin de la Avery – și știa că ea arăta minunat în noua ei rochie cu un singur umăr. Dar Leda încă era neliniștită, ceea ce o făcea să vrea să bea, chiar dacă jurase că nu va consuma nimic în seara asta, un jurământ pe care reușise să-l respecte. Până acum.

Le văzu pe Avery și pe Eris împreună spre mijlocul camerei și, pentru o clipă, simți vechea invidie. Avery, desigur, era perfectă. Dar Leda era invidioasă și pe Eris, pe felul în care reușea să stea acolo în rochia ei prea scurtă din piele, arătând ca o regină. Disprețul îndreptățit care răsuna din spatele comenzilor ei se citea în felul în care se mișca, în încrederea cu care se deplasa. Leda ar fi preferat să moară decât să recunoască, dar, în clasa a șaptea, încercase să-i imite mișcările lui Eris în fața oglinzii. Niciodată nu reușise.

Se gândi să li se alăture, dar se răzgândi. Ostilitatea ciudată a lui Avery chiar o enerva.

Și de ce nu îl văzuse încă pe Atlas? Leda încă nu știa sigur ce se întâmpla între ei. Când planurile lor de a-și petrece timpul împreună se transformaseră într-un joc în grup la ARena, își făcuse griji că el nu era interesat. Dar de atunci își tot trimiseseră mesaje – despre lucruri stupide, despre școală și serialul lor holografic preferat, *Mike Drop,* întrebându-se dacă merita să meargă la meciul de hochei în deplasare în acest sezon. Leda era sigură că unele mesaje se voiau a fi un flirt. Totuși, trecuseră aproape două săptămâni de la întâlnirea lor de la Altitude Grill, iar Atlas încă nu făcuse nicio mișcare. Ce aștepta?

Zări o bulă de culoarea ambrei plutind leneș în apropiere. N-ar strica să guste puțin, nu-i așa? Își permise o sorbitură lungă, savurând senzația în timp ce whiskyul o făcu să simtă un val plăcut de căldură, tocmai până la degetele de la picioare, strânse în pantofii ei cu tocuri argintii.

Mulțimea din fața ei se mișcă, iar ea îl zări pe Atlas în cealaltă parte a camerei.

Fără să se gândească, Leda se îndreptă spre el.

— Hei, spuse ea, entuziasmată de zâmbetul care licări pe chipul lui când o văzu. Cum te distrezi în seara asta?

— Oh, știi tu. El gesticulă spre cameră, spre mulțimea de invitați și spre bulele efervescente. Totul este foarte…

— Foarte à la Eris? întrebă Leda, iar Atlas râse.

— Exact.

— Și am auzit despre noua ta slujbă, adăugă ea, dorindu-și ca discuția să nu pară doar una de complezență.

— Mda. Până acum a fost grozav.

Atlas începuse să lucreze la una dintre companiile tatălui său și amânase începerea cursurilor la Columbia până în toamna următoare. El ridică din umeri.

— De fapt, mă gândesc să aplic și la alte facultăți, de vreme ce am timp.

— Vrei să pleci din New York? Din nou?

Indiferent de cât timp îl cunoștea pe Atlas, gândi Leda, nu avea să-l înțeleagă niciodată cu adevărat.

— Mai sunt și alte locuri în lume în afară de New York, spuse Atlas.

— Corect, și pentru că ai călătorit cu rucsacul în spate și ți-ai petrecut câte o săptămână în fiecare dintre ele, acum ești un expert, răspunse Leda, un pic provocată.

Spre surprinderea ei, Atlas râse.

— Ai dreptate, nu sunt un expert. Este așa cum se spune, cu cât vezi mai multe, cu atât cunoști mai puține.

Leda nu mai auzise expresia aceea. Se săturase să încerce să ghicească la ce se referea Atlas, la ce voia el.

— Mă derutezi, spuse ea sincer.

— Și tu.

Leda îl urmări pe Atlas luând o gură din bula ei de culoarea ambrei. Muzica păru brusc mai rapidă, în ritm cu bătăile frenetice ale inimii ei.

Nu mai putea să suporte. Impulsiv, așa cum o făcuse în Anzi, se aplecă spre el și îl sărută.

Și el o sărută pe ea. Leda se apropie, își strecură o mână în părul lui, brusc înflăcărată. Ocitocina pură îi străbătea venele. *În sfârșit.*

Dar, după o clipă, se depărtară. Leda își ridică privirea ca să-i evalueze reacția – doar ca s-o vadă, în schimb, pe Avery. Prietena ei se afla la mai puțin de un metru distanță. Părea palidă, cu sprâncenele ridicate a dezgust și groază.

Leda clipi și făcu un pas înainte, dar, înainte să poată spune ceva, Avery se întoarse și se strecură în mulțime.

ERIS

Pentru prima dată în ultimele săptămâni, viața lui Eris era așa cum trebuia să fie.

Era o petrecere incredibilă. Avery se întrecuse pe sine în ceea ce privea toate detaliile, de la șirul de fotografii proiectate într-o parte a camerei, la paiele personalizate pe care scria LA MULȚI ANI, ERIS! cu litere mici și strălucitoare. Bubble Lounge era mai aglomerat ca niciodată. Toți cei importați erau aici: discutau, beau și o sărbătoreau pe *ea.*

Singura absență care o deranja era a lui Cord. Nu se aștepta să se cupleze cu el în seara asta sau ceva de genul acesta, dar se gândise că ar fi putut să vină ca prieten. Petrecerile erau întotdeauna mai amuzante când Cord era aici. O clipă se gândi să-i trimită un mesaj, dar după felul în care puseseră punct relației, nu era sigură că voia să o facă.

O altă parte din ea – una mică și stupidă – se întreba dacă ar fi trebuit s-o invite pe Mariel. Nu că ar fi vrut să fie cu *ea* din nou. Dar Mariel se purtase frumos când nimeni altcineva nu o făcuse, iar Eris nu putea să nu se gândească, ușor deranjată, că greșise față de ea.

Încetează, își spuse Eris, hotărâtă să alunge acele amintiri. Aceasta era petrecerea ei și nimic nu o putea strica.

— Eris?

Se întoarse, un pic surprinsă s-o vadă pe Leda apropiindu-se de ea singură, fără Avery. Nu era din cauză nu o prea plăcea pe Leda. Pur și simplu, nu prea aveau despre ce discuta. Lui Eris i se părea mereu că Leda spunea ceva și se referea la altceva, ca și când s-ar fi amuzat, în secret, pe seama celorlalți. Până și complimentele ei păreau să aibă două înțelesuri.

Dar acum și aici, Leda părea sinceră, aproape optimistă.

— La mulți ani! Ce petrecere uimitoare! exclamă ea.

— Mulțumesc! Totuși, Avery s-a ocupat de toate, spuse Eris, afișând un zâmbet confuz.

— Mă întrebam… Leda inspiră, șovăind. Adică voiam să te întreb dacă Avery a spus ceva despre…

— Eris!

Ming își făcea loc prin mulțime spre ea, afișând un zâmbet ciudat pe buzele date cu un ruj șocant de roșu.

— Avery te caută în camera alăturată, îi spuse ea.

Eris dădu să se întoarcă, dar Leda stătea acolo.

— Vrei să..., începu ea s-o întrebe, dar Leda scutură din cap, cu o expresie de necitit în privire.

— E în regulă, spuse Leda. Du-te să sărbătorești.

Eris dădu din cap, străbătută de entuziasm când o ajunse din urmă pe Ming. Simțea cum toți din încăpere le urmăreau mișcările și îi auzea cum comentau petrecerea și îi admirau rochia. Pe furiș, mai aruncă o privire spre Ming, care mergea rigid lângă ea. Mereu o considerase enervantă, cu felul ei prostesc de a zâmbi în preajma ei și a lui Avery, copiind tot ce făceau. Dar conversația ei cu Leda o făcuse să se simtă ciudat de generoasă.

— Îți stă bine cu rochia asta, spuse, dând din cap spre paietele aurii ale lui Ming.

— Îhî.

Ming accepta complimentele fără prea mult entuziasm.

— Te distrezi? încercă din nou Eris, ușor iritată.

— Bineînțeles. Tu?

Când Eris dădu din cap, Ming zâmbi din nou.

— Ei bine, va fi o noapte plină de surprize, spuse ea misterios.

— *Știam* eu că Avery a plănuit altceva! exclamă Eris când cotiră.

Ceea ce văzu o făcu să suspine. În mijlocul camerei plutea o scenă decorată cu sclipici roz, pe care era un tort cu multe straturi, cât Eris de înalt. Avery, Risha și Jess erau deja în mijlocul platformei. Când aceasta pluti încet pe lângă Eris și Ming, Avery se aplecă peste margine, iar cele două fete urcară pe scenă lângă ea.

— Nu-mi vine să cred!

Eris râse încântată de discreția celei mai bune prietene ale ei.

Avery zâmbi și o îmbrățișă.

— Meriți, spuse ea, și o împinse pe Eris spre centru când scena pluti mai sus, ridicându-se deasupra capetele tuturor, spre camera principală.

Muzica ce se auzea din difuzoare se opri brusc. Se lăsă tăcerea, iar toată lumea se uită la Eris, așteptând. Avea senzația că zâmbitul cu gura până la urechi o să-i sfâșie chipul.

— Vă mulțumesc tuturor c-ați venit! spuse la microfon, iar ei izbucniră în ovații. Așteptă ca agitația să se oprească, savurându-o. Și îi mulțumesc lui Avery, pentru că a plănuit totul, adăugă ea.

Avery păși în față, iar vocea îi răsună prin toată camera.

— La mulți ani, Eris! exclamă ea.

— Mai târziu, continuăm petrecerea! interveni Ming, împingându-se înainte. Îi aruncă lui Eris o privire cu subînțeles. Presupun că nu la tine, nu-i așa? continuă ea.

Avery își reveni prima.

— Eris nu dă o petrecere după asta, dar poate că eu pot să…

— Da, are sens. Am presupus că Eris nu poate, având în vedere că tatăl ei se gândește să vândă apartamentul. Mama mea este brokerul desemnat să-l evalueze, insistă Ming. Se întoarse spre Eris, cu o privire inocentă. Cred că nu renovați nimic, așa cum le-ai spus tuturor?

Simțind că se scufundă brusc, Eris își dădu seama ce se întâmpla. Avea legătură cu Cord și cu comentariul meschin pe care îl făcuse înainte de cursul de yoga de săptămâna trecută și cu toate celelalte mici agresiuni fără sfârșit la care o supusese Ming. Într-un fel, era vina ei.

— Ăăă, ei bine, ne-am gândit la asta, dar apoi…

— Voiam să-ți organizez o a doua petrecere la Nuage, continuă Ming fără milă, dar m-am dus la biroul lor pentru evenimente speciale, iar ei mi-au spus că nu locuiești acolo.

Câteva murmure se ridicară în mulțime. Eris simți că roșește.

— Unde locuiești, Eris? întrebă ea.

— Ei bine, ne mutăm și…

— *La mulți ani*! o întrerupse Avery, aruncând mâinile în aer ca să aprindă lumânările, care luminară cu flăcări personalizate, roz.

Melodia continuă, dar fără tragere de inimă. Eris vedea că toată lumea murmura, căutând știri pe lentilele de contact. Ming inițiase ceva, iar acum mașinăria nesătulă de bârfă voia răspunsuri.

Lacrimile îi înțepară colțurile ochilor lui Eris. Se uită la petrecerea care o entuziasmase toată seara, la mulțimea frumos îmbrăcată și la bulele cu băutură scumpă și, brusc, se simți ca o impostoare. Vechea ei viață nu îi mai aparținea. Era o nimeni, care trebuia să se ducă acasă într-un apartament

înghesuit și plin de gândaci, la trei kilometri sub ei. Nici dacă ar fi vrut nu ar mai fi putut să se întoarcă la vechiul ei apartament, pentru că, aparent, tatăl ei îl scosese la vânzare. Știa că el locuia la Nuage, dar nu își dăduse pe deplin seama de cât de mult îl supăra apartamentul, cu toate amintirile care zburau pe-acolo precum niște fantome. Dându-și seama că era posibil să-și fi pierdut casa din copilărie pentru totdeauna, se simți copleșită de o durere cutremurătoare.

Ultima parte a fostei sale vieți dispărea definitiv. Nu era Eris Dodd-Radson. Nu mai era.

Melodia se opri.

— Pune-ți o dorință, Eris! spuse veselă Avery, dar Eris scutură din cap, neavând încredere să vorbească.

— Eris…

Avery întinse mâna spre ea, dar era prea târziu. Eris se întorsese și alerga orbește spre ieșirea din Bubble Lounge, cu lacrimile curgându-i pe obraji, în văzul tuturor.

LEDA

— Aici erai.

Leda se îndreptă nervoasă spre locul în care Avery stătea singură, bând dintr-o bulă. Lumina albastră a acesteia pâlpâia pe fața ei, scoțând în evidență machiajul strălucitor de pe buze și pleoape, făcând-o să pară ca din altă lume. Majoritatea fetelor de aici se dădeau cu sclipici, în afară de Leda. Mereu arăta ridicol pe tenul ei mai închis la culoare.

— Bună, Leda, spuse obosită Avery, dând să se întoarcă.

— *Pe bune*?

Leda întinse mâna s-o apuce pe Avery de încheietură. Nu mai voia să se poarte ca și când nimic nu ar fi fost în neregulă. Încercase să discute cu Avery mai devreme, chiar după ce se sărutase cu Atlas, iar Avery îi privise îngrozită, dar își pierduse prietena în mulțime. Fusese obligată să aștepte până când Avery coborâse de pe platforma cu *tortul aniversar plutitor* – unde nu o invitase pe Leda să li se alăture. Dumnezeule, Leda devenise atât de disperată, încât încercase să îi ceară sfatul lui Eris. Nu știa ce să mai facă.

Avery miji ochii.

— Încerc s-o sun din nou pe Eris, asta dacă *mă lași în pace*!

Leda îi dădu drumul brațul prietenei sale ca și când ar fi ars-o.

— De ce mă eviți?

— Nu te evit, spuse Avery, straniu de calmă.

— Are legătură cu Atlas, nu-i așa? Nu crezi că sunt destul de bună pentru el, zise Leda, și nu era o întrebare. Păreai foarte supărată când ne-ai văzut împreună.

Avery tresări. Părea că nu-și găsește cuvintele.

— Presupun că este un pic ciudat pentru mine. Cea mai bună prietenă a mea și fratele meu.

— Înțeleg că este ciudat. Dar nu crezi că exagerezi, măcar puțin?

Ciudățenia nu explica de ce Avery o îndepărtase pe Leda din viața ei de la începutul anului școlar. Altceva se întâmpla.

— Puteai măcar să-mi *spui* că-ți place de el.

— În mod clar am avut dreptate să nu o fac, de vreme ce reacționezi așa! izbucni Leda, frustrată.

Avery își încrucișă brațele pe piept.

— Pur și simplu nu vreau să suferi.

— Nu vezi că deja sufăr?

Avery deschise gura, dar nu rosti niciun sunet.

— Îmi pare rău, reuși ea să spună, iar Leda simți încordarea din cuvintele ei.

— Vreau doar ca lucrurile să revină la normal.

Leda se uită la chipul celei mai bune prietene. Ura că părea să o implore. Dar nu-i mai păsa de mândria ei. Îi lipsea Avery și și-ar fi cerut scuze pentru orice, doar ca să se împace.

Avery oftă.

— Leda, spuse ea, tu ești cea care a început să se poarte ciudat și să păstreze secrete față de mine.

— O, Dumnezeule, spuse Leda, pentru că acum toate păreau să aibă sens. Avery știa *cu siguranță.* Ți-a povestit Atlas, nu-i așa? Despre ce s-a întâmplat în Anzi?

Avery își țuguie buzele și nu răspunse. Leda insistă, vorbind atât de rapid, încât aproape că se încurcă.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme. Dar erai deja în New York pentru operație și s-a întâmplat doar o dată. Iar apoi, Atlas *a dispărut,* iar eu n-am vrut să mai deschid subiectul.

Se simțea atât de bine să o spună în sfârșit, să lămurească situația o dată pentru totdeauna.

— Mda, spuse precaută Avery.

Leda își coborî privirea.

— Știu că e stupid și un clișeu să cedezi în fața fratelui celei mai bune prietene. Parțial, de asta nu am vrut să-ți spun. M-am simțit jenată, știi? Chiar am crezut că s-ar putea *să însemne* ceva. Dar apoi el a dat bir cu fugiții.

Avery se făcuse palidă și nu spunea nimic. Leda se exprima puțin mai greu.

— Doar că... mie chiar îmi place de el, insistă ea. Chiar dacă tu crezi că este o idee rea. Vreau măcar să încerc.

— Corect. Vreau să spun, bineînțeles, zise rigid Avery.

— Îmi pare rău, spuse din nou Leda. Știu c-ar fi trebuit să-ți spun. Promit, fără secrete între noi de acum înainte.

În afară de dezintoxicare, îi șopti mintea ei, dar ea o ignoră. Nu era important acum.

Avery dădu ușor din cap.

— Înțeleg de ce nu mi-ai spus, rosti ea. Și chiar dacă... mi se pare un pic ciudat – râse, dar fără să se amuze –, mă bucur pentru voi. Acum, ăăă, chiar trebuie să o sun pe Eris. Este în regulă?

Se întoarse spre intrare.

— Bine, spuse încet Leda.

Dar o apăsa faptul că justificarea, sau mărturisirea ei, sau orice ar fi fost, nu funcționase. Relația dintre ea și Avery era încă tensionată.

Nu este corect, gândi Leda, cuprinsă de un nou val de amărăciune. Ce mai voia Avery de la ea? Trebuia să accepte rolul de asistentă a lui Avery, să accepte că Avery nu o va lăsa niciodată pe Leda să iasă cu iubitul ei frate? Și, în orice caz, de ce trebuia Avery să hotărască totul?

Leda rămase singură acolo, emanând mânia în valuri din ce în ce mai mari. Scoase paiul gravat din poșetă și plecă în căutarea unei bule de culoarea ambrei.

AVERY

Avery se împletici pe hol și înjură când se împiedică de un robot-aspirator, respirând profund și sacadat. Știa că nu ar fi trebuit să plece devreme de la o petrecere pe care o organizase, dar nu putea rămâne.

Fusese destul de îngrozitor să o vadă pe Leda sărutându-l pe Atlas. Fugise în mijlocul conversației cu Watt în camera alăturată, unde trimisese barmanul să-i aducă o tavă cu pahare de atomic – îi trebuia ceva mai puternic decât ce era în bule –, și băuse singură câteva din ele. Apoi, tremurând, îi adunase pe ceilalți pentru surpriza lui Eris. Care se dovedise a fi un alt dezastru.

Totuși, controlase situația până la finalul serii, când Leda îi spusese că se culcase cu Atlas. La aflarea veștii, Avery își pierduse și ultima fărâmă de autocontrol.

Acum era acasă, fugind în cămară, deschizând ușa și coborând scara, stricându-și coafura complicată. Împinse trapa și se simți periculos de aproape de margine când păși pe acoperiș.

Avery simți cum se apropia ploaia torențială. Vântul căpăta deja putere, smulgându-i ultimele agrafe din păr și lipindu-i rochia de corp. Aerul mirosea intens a ploaie. Avery se rezemă de balustradă. Gândurile i se învălmășeau frenetic, creând o presiune atât de mare în mintea ei, încât credea că ar putea să explodeze.

Un șoim care se cocoțase mai departe pe balustradă se întoarse curios spre ea. Avery îl văzu deschizându-și aripile și înălțându-se. Brusc, felul în care păsărea zbura și țipa ca o sălbăticiune o făcu să se simtă înrudite. Își dorea să o poată urma direct în norii de furtună.

— Avery? se auzi vocea lui Atlas în spatele ei.

Panicată, își dădu seama că lăsase trapa deschisă. Dar teama lui Avery fu imediat urmată de un val pervers de ușurare când văzu că Atlas nu plecase acasă cu Leda.

— Ce e ăsta? întrebă el, mergând șovăitor spre ea.

— Acoperișul.

Atlas dădu din cap.

Faptul că îi ignoră sarcasmul îi dădu de înțeles cât de beat era.

— Ar trebui să coborâm.

— Coboară tu. Mie-mi place aici.

Atlas îi aruncă o privire.

— Așteaptă, spuse el încet, ai mai fost aici?

Avery nu-i răspunse, ci doar fixă cu privirea linia întunecată a orizontului.

— Cum ai găsit locul ăsta, Avery?

Ea ridică din umeri.

— L-am găsit pur și simplu, bine?

Încă era supărată pe el pentru că se culcase cu Leda, ceea ce știa că nu era corect.

— Ar trebui să sunăm la întreținere și să le spunem să-l închidă.

Avery se întoarse cu fața la el, panica ridicându-i-se în piept.

— Nu poți! După aceea nu voi mai avea unde să mă duc!

— Ce vrei să spui cu asta? Veni lângă ea, agitația licărind pe chipul său când văzu cât de sus erau. Sunt destule locuri în care poți să te duci, spuse el.

— Mda, ei bine, locul *ăsta* mă ajută să-mi limpezesc mintea. Se uită hotărâtă în jos, la umbrele de dedesubt, încercând să nu plângă. Acoperișul era tot ce îi mai rămăsese. O pierdea pe Leda, deja îl pierduse pe Atlas, iar acum era pe cale să piardă și singurul loc în care putea evada.

— Ești bine, Aves?

— Sunt *bine*! protestă ea.

— Avery. El se întinse ca să-i atingă brațul. Ce se întâmplă?

— Leda mi-a povestit, spuse ea categoric, fără să se uite la el.

Știa că nu trebuia să deschidă subiectul, dar o parte stupidă din ea își dorea s-o facă. Despre ce s-a întâmplat în ianuarie, în Anzi.

Atlas tăcu o clipă.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus, zise el, folosind aproape aceleași cuvinte pe care le folosise Leda mai devreme. Avery voia să râdă de absurdul situației. Știu că este prietena ta cea mai bună, continuă el, privind-o.

Vorbea foarte lent, ca și când își alegea cuvintele cu cea mai mare atenție. Era și mai beat decât crezuse ea.

— Totuși, în seara asta nu ai plecat cu ea acasă.
— Nu, n-am făcut-o, zise el.
— O iubești? îl întrebă Avery, fără să gândească.
Se temea de răspuns, dar simțea nevoia disperată să-l audă.
Tăcerea se lăsă din nou. Avery nu putea să-i vadă prea bine chipul lui Atlas în întuneric.
— Eu nu...
Se opri. Avery se întreba dacă urma să-i spună că n-o iubea pe Leda – sau că nu știa.
— Cum ai putut s-o faci? șopti ea.
Se întoarse spre ea. Chipul îi era o umbră ilizibilă pe întunericul cerului.
Apoi, se aplecă și o sărută.
Avery îngheță, abia îndrăznind să respire. Atingerea buzelor lui Atlas era ușoară ca o pană, ispititoare, nesigură. Închise ochii în clipa în care sărutul îi trimise un fior în tot corpul, până când simți că i se ridică părul ca și când trupul i-ar fi fost un fir electrificat, care bâzâia de energie. Voia să-și înfășoare brațele în jurul lui Atlas, să-l tragă aproape și să nu-i mai dea drumul. Dar nu îndrăzni să se miște, de teamă să nu rupă vraja.
În cele din urmă, Atlas se retrase.
— Noapte bună, Aves! spuse el înainte să coboare pe scară și să dispară.
Avery rămase acolo, uluită. Chiar se întâmplase asta? Îi sprijini palmele pe balustradă ca să se echilibreze, simțindu-se amețită.
Deasupra, cerul se deschise. Deodată, începu să plouă cu picături atât de reci și de rapide, încât îi înțepau fața lui Avery. Dar ea nu se putea mișca. În timp ce furtuna se aduna în jurul ei, ea stătea acolo pur și simplu, ca un paratrăsnet, cu picioarele înțepenite și cu o mână ridicată ca să-și atingă, mirată, buzele.

RYLIN

Rylin rămase în spatele vagonului Steu, ținându-se de bara din metal de deasupra când trenul încetini și se opri în Bedton. Turnul se îngusta cu cât se înălța, așadar, spre deosebire de etajul la care locuia Cord, care avea doar câteva străzi, etajul 32 era imens. Se întindea pe toată lățimea bazei Turnului, de la strada 42 tocmai până la 145, și de pe East Avenue spre autostrada Jersey, în vest. Hiral locuia la același etaj cu Rylin, dar la aproape treizeci de străzi distanță, la cel puțin cincisprezece minute de mers cu Steul.

Câteva fete de doisprezece ani care chicoteau urcară în vagon, iar Rylin dădu muzica mai tare, încercând să nu le mai audă zgomotele. Trebuia să gândească. Mintea nu-i era la locul ei, toate evenimentele din dimineața zilei precedente se amestecaseră și deveniseră confuze. Dar, din amalgamul de sentimente, înțelesese ceva important.

Nu-l mai iubea pe Hiral.

Nu-l mai iubise de ceva timp. Poate că nu îl iubise niciodată. Era sigură că-l iubise, atunci când erau atât de tineri, încât foloseau cuvintele *dragoste* și *tristețe* pentru burgeri și examene. Atunci când cele mai mari probleme ale lor erau ventilatorul stricat din apartamentul lui Rylin – Hiral se urcase în gura de aerisire ca să îl repare pentru ea – sau faptul că Hiral uitase de aniversarea fratelui său, iar Rylin îl ajutase să facă un tort în ultima clipă. Înainte ca mama lui Rylin să moară, iar ei să devină o versiune mai dură și mai împietrită a lor.

Sosise de la Paris cu o seară în urmă și se dusese direct la culcare. Pentru prima dată, sforăitul Chrissei nu o deranjase. În această dimineață se trezise ca să constate că sora ei plecase deja la antrenamentul de volei și că îi lăsase un covrig cu șuncă în prăjitorul de pâine și o capsulă de cafea în aparat. Rylin rămase un timp la masa din bucătărie, scoțând bucățile de șuncă din covrig așa cum o făcea mereu, gândindu-se la tot ce se întâmplase. În cele din urmă, se ridică oftând și se îmbrăcă.

După tot acest timp, urma să se despartă de Hiral. Totuși, nu se simțea vinovată, sau măcar foarte tristă – doar ușurată și

oarecum nostalgică după felul în care fuseseră ei. Știa că Hiral nu avea să suporte prea bine despărțirea. Lui nu-i plăceau schimbările; i-ar fi convenit să rămână la nesfârșit cu ea, fie și doar din obișnuință. Cu toate acestea, la urma urmelor, avea să fie de acord cu ea, nu-i așa?

Steul se opri din nou, iar Rylin înaintă, jucându-se cu colierul ei cu Turnul Eiffel. Nu prea înțelegea ce se întâmpla între ea și Cord, dar, orice ar fi fost, voia să vadă încotro se îndrepta. Fusese surprinsă de cât de mult se distraseră ieri – bineînțeles că îi plăcea Parisul, dar nu era doar asta, ci faptul că fusese la Paris cu *Cord.*

Își scoase tableta voluminoasă MacBash și încercă să-l contacteze din nou pe Hiral, dar el nu răspunse. *Ești treaz*? *Vin la tine,* scrise ea, mușcându-și buza de nerăbdare. Se gândise să aștepte până în după-amiaza asta, chiar până a doua zi. Dar ura să amâne lucrurile, de vreme ce luase o decizie. Așa cum obișnuia să spună mama ei, mai bine acum decât mai târziu.

Coborî din Steu la Niale, cea mai apropiată stație de apartamentul familiei lui Hiral. Majoritatea magazinelor împrăștiate pe strada principală erau încă adormite, firmele cu neon pâlpâind cu mărci de băuturi și magazine de îmbrăcăminte sau amanete despre care toată lumea știa că depozitau în subsoluri aparatură holografică furată. O pisică maidaneză urină în pragul unei uși. Cei care voiau să țină animale de companie în Turn trebuiau să aibă permis, iar acestea erau scumpe; dar, indiferent cât de mult încercau hingherii să le stârpească, pisicile reapăreau mereu. Rylin își aminti de momentul în care Chrissa adusese acasă o pisică portocalie, ale cărei coaste i se vedeau prin blana murdară. Mama lor o lăsase pe Chrissa să o hrănească, dar mai târziu în acea seară Rylin o surprinsese dând pisica afară. „Nu ne putem permite”, îi spusese defensivă Rose lui Rylin, care avea zece ani și care dăduse din cap. În dimineața următoare, amândouă îi spuseseră Chrissei că pisica fugise.

Rylin își ținu capul plecat când făcu la dreapta spre zona rezidențială și pe strada lui Hiral. Din când în când, muncitorii treceau pe lângă ea, în drum spre serviciul de întreținere de la etajele superioare, dați de gol de uniformele apretate și de privirile extenuate.

— Rylin!

Davi, mama lui Hiral, răspunse la ușă cât Rylin încă bătea. Pe fața ei rotundă apăru un zâmbet.

— Intră, intră, îi spuse ea.

Rylin se agită, rămânând în pragul ușii.

— Mă întrebam dacă…

— *Hiral*! strigă Davi, nu c-ar fi trebuit s-o facă; apartamentul nu era cu mult mai mare decât al lui Rylin și găzduia un număr dublu de oameni.

Fratele mai mare al lui Hiral, Sandeep, tocmai se mutase anul trecut, dar Hiral împărțea încă o cameră cu fratele său Dhruv, care fusese coleg cu Rylin la școală, înainte ca ea să renunțe.

— Cred că băieții mai dorm, spuse Davi, întorcându-se spre ea. Vrei să-ți pregătesc micul dejun cât aștepți?

— Nu, mulțumesc, spuse repede Rylin.

— Măcar niște ceai.

Tonul lui Davi nu permitea niciun refuz.

O apucă pe Rylin de umeri și o îndreptă forțat spre bucătărie. Fotografiile familiei erau lipite pe tot frigiderul. Atenția lui Rylin îi fu atrasă de o fotografie a ei cu Hiral, la balul din clasa a opta, când amândoi deveniseră prea grozavi pentru așa ceva. Rylin purta o rochie de un verde deschis care îi scotea în evidență ochii, și îl strângea în brațe pe Hiral, a cărui față părea mai rotundă și mai copilărească decât acum. Uitase de petrecerea aceea și de această fotografie. Cât timp trecuse de când nu mai venise în apartamentul familiei Karadjan? Ea și Hiral își petreceau timpul împreună în altă parte.

— Nu te-am mai văzut de ceva vreme, spuse cu blândețe Davi, în mod clar gândindu-se la ceva. Ce mai faci? Ce face sora ta?

— Suntem bine.

Rylin își dorea ca Hiral să se grăbească. Iat-o, pe cale să se despartă de el, iar mama lui se purta al naibii de frumos.

— Știi că poți să apelezi oricând la mine, indiferent de ce-ai avea nevoie.

Davi îi înfășură degetele lui Rylin în jurul ceștii cu ceai fierbinte.

— Eu…

— Ry? Hiral intră în bucătărie, purtând doar o pereche de pantaloni de trening, cumpărați de ea anul trecut. Ce se întâmplă?

— De câte ori ți-am spus să porți o cămașă când avem musafiri? se răsti Davi.

— Rylin nu este musafir, protestă Hiral.

— Mă întrebam dacă vrei să mergem la o plimbare, interveni Rylin, înainte ca mama lui Hiral să poată răspunde.

Nu voia să facă asta aici.

— Sigur. Hiral ridică din umeri. Stai să-mi iau o cămașă.

Dar când se întoarseră spre holul îngust, se auzi un bubuit la ușa de la intrare.

— *Poliția*! strigă o voce, bătând neînduplecat în ușă.

— Veniți înapoi, spuse printre dinți mama lui Hiral, împingându-i pe amândoi într-o parte și îndreptându-și hotărâtă umerii.

Rylin îi aruncă o privire lui Hiral. Era cenușiu la față.

Davi deschise ușa de la intrare.

— Pot să vă ajut, domnilor ofițeri? întrebă ea, stând chiar în pragul ușii, astfel încât Rylin și Hiral să nu fie văzuți.

— Îl căutăm pe Hiral Karadjan. Este acasă?

Cei doi ofițeri încercau să intre, întinzându-și gâturile ca să vadă înăuntru.

— Îmi pare rău, ce…

— Avem un mandat de arestare pe numele lui.

Rylin scoase un sunet gâtuit. Hiral îi aruncă o privire, panicat, dar era prea târziu; poliția dădea deja buzna, trecând pe lângă Davi, ca să-l înconjoare.

— Hiral Karadjan, ești arestat pentru distribuire și vânzare de substanțe ilegale. Ai dreptul să nu spui nimic. Orice spui poate fi folosit împotriva ta…

Ofițerul era răgușit. Partenerul lui flutură un mandat de percheziție și dădu buzna în camera lui Hiral și a lui Dhruv, unde Dhruv protestă somnoros. Ofițerii îl ignorară și începură să răstoarne mobilierul, să ridice saltelele și să se uite prin sertare. Rylin știa că nu vor găsi nimic. Nu știa sigur unde își ținea Hiral drogurile ascunse, dar era prea inteligent să le țină acasă.

Davi se dădu la o parte, frângându-și mâinile. Rylin îl simți pe Dhruv venind să stea lângă ea. Rylin se întinse ca să-l ia de mână, în semn de încurajare. Se tot uita la Hiral. Buza lui superioară îi era ridicată într-un rânjet, iar umerii goi încordați când mâinile îi fură întoarse la spate și prinse în cătușe magnetice. În ochi i se citea ceva aproape înspăimântător.

Rylin rămase acolo când poliția îl luă pe Hiral, tremurând din toate încheieturile din cauza șocului.

— Ce-o să facem? întrebă Dhruv, întorcându-se spre ea.

— Nu știu, șopti Rylin.

Nu mai era sigură de nimic.

LEDA

Leda stătea în fața ușii familiei Fuller, gândindu-se dacă să sune sau să intre pur și simplu. Dacă ar fi venit să o vadă pe Avery, ar fi intrat deja; Avery o adăugase pe lista de acces instant a scanerului de retină cu ani în urmă. Dar Leda voia să-l vadă pe Atlas.

Hotărî să apese pe buton, mișcând haina lui Atlas pe un cot. El i-o pusese pe umeri seara trecută, când tremura în aerocabină, în drum spre casă de la Bubble Lounge. Păruse un semn bun. Până când aerocabina oprise acasă la ea, iar el îi urase noapte bună înainte ca ea să aibă șansa de a-l invita înăuntru. Nici măcar nu încercase să o sărute.

Poate că n-o plăcea, șoptea vocea îndoielnică din mintea ei. Poate că îi plăcea de altcineva. La urma urmelor, *ea* fusese cea care inițiase sărutul la petrecerea lui Eris. Totuși, și el o sărutase destul de ușor.

Cu toate acestea, se bucura că uitase să-i ceară haina înapoi la sfârșitul serii. Era scuza perfectă să treacă pe la el, ca să-l vadă.

Nimeni nu răspunse la interfon. Oftând, Leda își ridică privirea spre scanerul de retină, iar ușa se deschise ascultătoare.

— Atlas? strigă ea și intră în holul imens.

Fără să vrea, se uită la pereții cu oglinzi, unde reflexia ei – părea aproape suplă în rochia ei obișnuită, cu sandalele de gladiator, cu părul coafat atent și cu machiajul fără cusur – dansa lângă ea.

— Leda?

Avery ieși din bucătărie într-un halat cu monogramă și papuci din lână, cu părul blond răsfirat în jurul feței perfecte. Leda se simți iritată că se străduise atât de mult să se aranjeze în dimineața asta, în timp ce Avery arăta mai bine fără măcar să încerce.

— Bună, spuse ea precaută.

Nu mai era sigură care era protocolul dintre ea și Avery.

— Te-ai trezit devreme. Avery ridică sfioasă din umeri, coborându-și privirea spre halatul și papucii ei. Sau poate sunt eu mai leneșă, adăugă ea.

— A fost o petrecere grozavă, spuse jalnic Leda.

Avery târșâi un papuc pufos pe podea.

— Mulțumesc. Apropo, voiam să-ți spun că mi-a plăcut rochia ta. Era nouă?

— Da.

O, Dumnezeule, gândi Leda, *parcă suntem niște străine.* Așa va fi de acum înainte, vor schimba politețuri forțate? Era mai rău decât să nu-și vorbească deloc.

Rămaseră uitându-se una la cealaltă într-un fel de așteptare ciudată. Leda își dădu seama că nici măcar nu mai trecuse pe la ea de când începuse școala. În mod normal, venea aici tot timpul, tratând spațiul ca pe propria casă, mâncând din frigider fără să întrebe. Acum, nici măcar nu ar fi luat loc pe canapea fără să fie mai întâi invitată.

— Vrei să iei loc? întrebă Avery, ca și când i-ar fi citit gândurile.

Privirea i se îndreptă spre sacoul lui Atlas.

— Este în regulă, se grăbi Leda să spună. Îl căutam pe Atlas.

— Pot să i-l dau eu.

Avery întinse mâna spre sacou, dar Leda se retrase, ținându-l strâns.

— De fapt, eu…

— Leda?

Atlas apăru pe hol, parcă mai mahmur decât Avery. Avea ochii roșii, fața palidă acoperită de o barbă scurtă și încă purta cămașa șifonată din seara precedentă, deși reușise să-și pună o pereche de pantaloni scurți roșii. Leda se simțea ciudat de ușurată. Cu siguranță acesta era motivul pentru care nu încercase nimic cu ea la sfârșitul serii; se îmbătase atât de mult, încât trebuise să plece acasă.

— Salut! spuse ea, ignorând-o pe Avery. A fost o seară de pomină, nu-i așa?

— Mie-mi spui!

Când Atlas înaintă, Leda văzu ceva pe gulerul lui – strălucirea inconfundabilă a machiajului fosforescent, abia vizibil în lumina dimineții.

Întreaga lume începu să se învârtă. *Atlas a sărutat pe cineva aseară.* Pe cineva care fusese la petrecere. Cum altfel ar fi putut ajunge acel machiaj îngrozitor acolo?

— În orice caz. Voiam să-ți dau ăsta.

Îi aruncă sacoul lui Atlas, mulțumită de cât de calmă era vocea ei.

— Mulțumesc. El îl prinse din aer, părând surprins. Deci, ăăă…

— Trebuie să plec, spuse repede Leda. Ne vedem mai târziu.

Amândoi își luară rămas-bun, dar Leda era deja pe hol. Continuă să privească înainte, evitând privirile acuzatoare ale reflexiei ei, care se mișca odată cu ea în toate oglinzile, amintindu-i de încercarea jalnică de a arăta bine pentru un băiat căruia nici măcar nu-i păsa, a cărui cămașă era murdară de machiajul altei fete.

— Către Nadia, mormăi ea când urcă în lift, compunând un mesaj nou. Cred că Atlas a fost cu cineva aseară. Trebuie aflu cu cine.

Cum vrei, răspunse hackerul. O clipă mai târziu, mai primi un mesaj. *Dar dacă trebuie să obțin informații neautorizate de la altcineva în afară de Atlas, va costa mai mult.*

— Știi ceva? Dacă afli asta pentru mine, îți voi plăti *de patru ori* tariful obișnuit, îi răspunse ea.

Ușile liftului se deschiseră, iar Leda ieși repede, simțindu-se deja un pic mai bine. Nu existase nicio problemă căreia să nu-i dea de capăt, dacă își propunea asta.

Cu excepția lui Atlas.

Ei bine, ea încă nu renunța. Nu fără o luptă.

AVERY

Avery își privi cea mai bună prietenă plecând. Știa că trebuia să spună ceva, să nu lase lucrurile să se termine așa, dar era prea concentrată asupra lui Atlas ca să mai gândească limpede. Așteptase toată dimineața ca el să se trezească, trupul furnicându-i cu o anticipare delirantă. Abia se abținuse să nu fugă în camera lui și să sară în pat, așa cum făcea de fiecare dată la Crăciun.

În mintea ei, se tot gândea la sărutul din seara trecută, de pe acoperiș. Iar Avery avea multe întrebări. Cum vor gestiona ei treburile, după ce se întâmplase aseară? Ce îi vor spune Ledei? Ce le vor zice părinților lor?

— Atlas? rosti, neștiind cum să-i spună toate astea – doar ca să-și dea seama că nu se uita la ea.

Privirea îi era ațintită asupra ușii de la intrare, pe care Leda tocmai o închisese.

— Da? răspunse el încet, întorcându-se spre ea.

Avery șovăi. De ce nu îi zâmbea, acum, că erau singuri?

— Mă întrebam… ăăă…

Din bucătărie se auzi un bip care le dădu de știre că mâncarea comandată sosise. În clipa următoare, Atlas se duse să o ia, fără ca măcar să o privească. Ea îl urmă, un pic descurajată, în timp ce el se întinse după cutia cu mâncare adusă de la brutăria lor preferată.

— Stai puțin. Ai comandat de la Bakehouse?

— Da. Vrei și tu una? întrebă el, iar ea scutură din cap.

Nu-i venea să creadă. Se plimbase agitată prin cameră toată dimineața, cu inima pe cale să-i explodeze – în timp ce Atlas rămăsese întins în pat și comandase *gofre*?

— Scuză-mă. Ce voiai să mă întrebi?

— O, eu…

O cuprinse o îngrijorare bolnavă. Nu putea s-o facă.

— Nu contează, spuse ea, încercând să închidă subiectul.

Totul era greșit. Avery voia să țipe. Învârti o tabletă de rehidratare într-un pahar cu suc de portocale, doar ca să aibă ceva de făcut.

— Îmi dai și mie una? întrebă Atlas stânjenit, după un moment. Avery îi aruncă flaconul fără să spună nimic. Mulțumesc, continuă el, și scoase câteva tablete. Dumnezeule, chiar sunt mahmur.

— A fost o noapte de pomină, nu-i așa?

Spera că îl va provoca. Nu-i venea să creadă că pretindea că nu se sărutaseră.

— Dai petreceri grozave, Aves.

Microcuptorul piui, iar Atlas scoase o gofră, scufundând-o în sirop. El încă îi evita privirea.

— Nu-mi aduc aminte când am băut atât de mult. Bulele alea cu whisky și sifon... Scutură din cap și mușcă o bucată mare. Frate, ce mahmur sunt! spuse el din nou.

— Și eu, fu de acord Avery, încurcată.

Ce se întâmpla? Atlas stătea la tejghea și își lua micul dejun pur și simplu, ca și când ar fi fost o dimineață oarecare – ca și când ei nu s-ar fi *sărutat* seara trecută. Ca și când întreaga lume nu și-ar fi schimbat axa, ca și când fibrele ființei lui Avery nu s-ar fi schimbat pentru totdeauna.

Oare Atlas chiar fusese atât de beat, încât să nu-și amintească ce se întâmplase? Sau, mai rău, se prefăcea că nu se întâmplase, deoarece nu însemna nimic pentru el – pentru că regreta?

— Avery? Asta tocmai a sosit pentru tine.

Menajera lor, Sarah, stătea în pragul ușii, ținând în brațe un buchet de flori pus într-o vază din metal. Avery îl privi imediat pe Atlas, întrebându-se dacă el i le trimisese. Poate că fusese doar precaut mai devreme, iar florile erau modul lui de a-i arăta ce simțea, în același timp păstrând totul secret.

Avery traversă camera, cu halatul încă strâns în jurul ei, și scoase biletul mare de culoare crem de lângă flori. Pe partea din față era scris de mână, cu înflorituri arhaice, *Avery.* Desigur, gândi ea, ușor înfiorată de plăcere, Atlas își amintea care era stilul ei caligrafic preferat. Deschise biletul, ascunzându-și zâmbetul.

Dar nu era de la Atlas. Scria: *Niște rădăcini lungi pentru sera ta. Watt.*

Watt? se întrebă ea nedumerită. Se gândi la conversația lor de aseară. Cine era mai exact tipul ăsta și de ce nu știa mai multe despre el? Își cufundă fața în buchet ca să-și mascheze

confuzia și inspiră profund. Era un parfum amețitor, ușor și vaporos. Avery își dădu seama că florile fuseseră alese cu grijă: floarea miresei, bujori și un singur trandafir alb, în mijloc. Toate florile aveau rădăcini lungi. Și era pământ în vasul lat și adânc din metal. Aceste plante nu erau tăiate: erau încă vii, așadar, dacă voia, putea să încerce să le replanteze mai adânc în pământ.

În mod clar, Watt se gândise mult la cadoul acesta. În pofida tuturor lucrurilor, ea era emoționată.

— Să le duc în camera ta? întrebă Sarah.

— Dar dacă ar rămâne aici, pe masa din bucătărie?

Avery se uită la Atlas când o spuse. Spera ca florile să-l facă să reacționeze cumva: să-și manifeste gelozia sau măcar curiozitatea. Dar el nu făcea altceva decât să-și mănânce gofra, fără ca măcar să se uite la ele.

— Atlas, ce spui de flori? insistă ea enervată.

— Sunt minunate.

Nici măcar nu întrebase cine le trimisese. Cu durere în suflet, Avery își rezemă coatele pe masă și își coborî privirea spre flori. Păreau atât de frumoase acum, dar toate erau sortite pieirii, gândi ea misterios, cu firavele lor rădăcini care se grăbeau spre limitele inflexibile ale ghiveciului.

Rupse o ramură din floarea miresei și o băgă în buzunarul halatului, apoi se retrase în camera ei și închise ușa încet în urma sa.

ERIS

Eris stătea la rând la băcănia din colțul străzii, cu un mic coș de cumpărături pe braț, ținând strâns în mână un mănunchi de cupoane care arătau ca niște pliante ieftine. Mama ei îi transferase câțiva nanodolari, astfel încât Eris să-și poată cumpăra cina în seara asta. Caroline era în oraș la o întâlnire cu „cineva foarte important”, spusese ea, punându-și o bluză albă mulată și perle pentru prima dată în ultimele săptămâni. Pentru o clipă, Eris se întrebase dacă acel cineva era Everett. Nu că i-ar fi păsat cu adevărat ce mai făcea. În plus, era mult mai probabil să fie vorba despre vreun interviu pentru angajare, dedusese ea, pierzându-și interesul.

Partea bună era că urma să aibă apartamentul doar pentru ea în seara asta, în loc să stea în fața mamei ei și să mănânce tăiței și supă de legume în liniște la masa înaltă, unde se loveau cu genunchii reciproc.

În ultima vreme, Eris fusese mult timp singură. De la petrecerea dezastruoasă dată în cinstea zilei ei de naștere, când toți aflaseră adevărul despre cât de săracă era, se simțise izolată și evitată. Desigur, toți prietenii ei continuau să-i spună că totul va fi bine; toți îi trimiseseră mesaje încurajatoare în ziua următoare, încă își mai petreceau timpul cu ea școală, întrebând-o, în mod repetat, dacă avea nevoie de ceva. Nu că Eris îi credea cu adevărat. Faptul că era prietenă cu Avery prevenea ce era mai rău, dar încă mergea pe holuri în centrul unei furtuni de șoapte, privirile urmărindu-i fiecare mișcare. Îi auzea pe oameni șoptind cu milă despre cât de îngrozitor trebuie să fie, chiar dacă probabil mulți dintre ei, știa Eris, se bucurau să o vadă căzută în dizgrație.

În ultima săptămână, venise direct acasă de la școală în fiecare zi, chiar făcându-și temele pentru prima dată – nu avea altceva de făcut – și mergând devreme la culcare, stând întinsă și clipind spre tavan, în întuneric. Chiar și după ce adormea într-un final, visele îi erau pline de camere încuiate și urmăriri frenetice pe nesfârșitele holuri întunecate, diferite de visele în

care zbura și fanteziile tehnicolore pe care obișnuia să le încarce în generatorul de vise.

Una peste alta, fusese o săptămână destul de îngrozitoare. Eris își dorea să fi putut deranja și pe altcineva, în afară de Avery. Dacă ea și Cord ar fi fost încă împreună, ar fi putut măcar să evadeze acasă la el. Ea se tot oprea la apartamentul lui Mariel de fiecare dată când mergea spre casă, doar ca să ofteze și să treacă mai departe. După felul în care o ignorase pe Mariel după acea noapte din urmă cu două săptămâni, nu prea putea să-i bată la ușă și să-i ceară să-și petreacă timpul cu ea.

Se foi nerăbdătoare. Totul era mult mai rapid la etajele superioare, unde roboții scanau alimentele și încasau prețul printr-un link în câteva secunde, apoi le expediau cu o dronă. Dar ea învăța că acolo, jos, nimic nu era automatizat sau eficient.

În cele din urmă, Eris ajunse la casă, iar casierul bătrân cu păr grizonant începu să-i scaneze produsele cu un aparat manual, care părea vechi. Eris se uită la vitrinele prăfuite cu produse ieftine; la dozatorul de unt de arahide care măcina zgomotos; la fata care lucra la casa alăturată, cu păr lung și blond și ochi mari și triști. Părea să aibă cam treisprezece ani.

— Șaizeci și doi de dolari și douăzeci și șase de cenți, spuse casierul.

Eris își scoase tableta din rucsac pentru a o flutura deasupra scanerului, iar aparatul piui zgomotos.

— Se pare că tranzacția a fost respinsă, zise casierul, ușor iritat. Poți să folosești alt cont?

— O, ăăă...

Eris se uită în jos, degetele-i plutind pe deasupra ecranului în timp ce își scoase soldul contului, și brusc i se făcu rău. Avea mai puțin de cincizeci de nanodolari în cont. Când naiba se întâmplase *asta*?

— Îmi pare rău, mormăi ea și roși, lăsați-mă să scot câteva lucruri, apoi puteți calcula din nou.

Auzi comentariile înăbușite ale clienților din rândul din spatele ei și își dori să se scufunde în podea și să dispară.

Păstră tăieţeii mari și sosul de paste și ezită când trebui să se gândească dacă să renunțe la pui sau la înghețata cu ciocolată și lime. În cele din urmă, cu un mic oftat resemnat, renunță la înghețată.

— Ar trebui să am bani pentru astea, spuse ea în timp ce o mână se întinse din spatele ei ca să ia înghețata.

— Știi că poți calcula prețurile în timp ce faci cumpărături, nu-i așa? Mariel își dădu ochii peste cap. Iar dacă nu știi să calculezi, ai o aplicație pe tabletă, adăugă ea.

— Hei, spuse Eris încet, fără să fie surprinsă. Ce mai faci?

Își luă sacoșa cu alimente, tranzacția fiind aprobată acum, și se dădu la o parte, în timp ce puținele articole ale lui Mariel erau scanate.

— De parcă îți pasă.

Mariel își legănă tableta și îi aruncă lui Eris paharul cu înghețată.

— Poftim.

— Este în regulă, nu trebuie să faci asta.

Eris o urmă pe Mariel pe hol, derutată. Nu prea își dăduse seama că Mariel cumpărase înghețata pentru *ea.*

— A trebuit s-o fac. Păreai să te simți prea jalnic din cauza asta. Mariel ridică din umeri. Consideră-l un cadou întârziat de ziua ta. Am văzut c-ai sărbătorit la sfârșitul săptămânii trecute, adăugă ea.

Eris se simți vinovată.

— Uite, eu nu am...

— Nu-ți face probleme. Nu-mi datorezi nimic.

— *Îmi pare rău*!

Câteva capete se întoarseră ca să le privească, iar Eris vorbi mai încet.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou, stânjenită; nu era obișnuită să-și ceară scuze. Ce am făcut a fost de rahat. A fost o lună grea pentru mine. Nu am vrut să... Tărăgănă cuvintele, neajutorată. În orice caz, chiar îmi pare rău. Mulțumesc pentru înghețată.

— Nu contează. Este în regulă.

Ajunseră la ușa lui Mariel. Ea o apăsă cu șoldul; era descuiată, iar fata dădu să intre.

— Așteaptă! Lui Eris nu-i plăcea să se roage, dar era deja aici și nu mai conta. Vrei să facem ceva în seara asta?

Mariel râse o dată, misterios.

— Îmi pare rău, Eris, nu pot pur și simplu să-mi eliberez programul ori de câte ori ai nevoie de o întâlnire.

— Vreau să spun, ca prietene. Eris încercă să nu pară defensivă. Eu doar... nu cunosc pe nimeni aici. Mă simt singură.

— Am planuri în seara asta. Și nu e o petrecere, spuse Mariel, dar vocea ei se domolise puțin.

Eris se întrebă dacă îi atinsese o coardă sensibilă.

— Pot intra?

Mariel ridică o sprânceană, studiind-o.

— Nu-ți mănânci înghețata.

— Poftim?

Mariel înșfacă paharul de înghețată din mâna lui Eris și smulse capacul, apoi băgă o unghie vopsită și luă o înghițitură cu degetul.

— Mmm, ciocolată cu lime. O alegere excelentă! Și da, spuse ea, în timp ce Eris deschise din nou gura, poți intra. Dar, dacă o faci, nu pleci devreme. Și nici nu bei vin.

— Deci *este* o petrecere, spuse triumfătoare Eris.

Mariel râse din nou, fără să spună nimic.

•

— M-ai adus la *biserică*? întrebă Eris printre dinți, în fața ușilor mari din lemn sculptat ale Catedralei Sf. Paul. Știi că este vineri, nu-i așa?

— Mama lucrează în weekenduri, deci mereu venim vineri seara în loc de duminică dimineața. Mariel se întoarse spre Eris. Poți să te duci acasă, dacă vrei, îi spuse ea.

Eris ezită. Nu stăteau departe una de cealaltă. Ea nu mai observase această biserică, cu toate că nu era prea departe de strada lor.

— Nu, hotărî ea.

— Nici nu pleci mai devreme, îi aminti Mariel și împinse ușa grea, care se balansă în interior.

Ea își înmuie mâna în apa sfințită de la intrare. Când Eris trecu pe lângă baptisteriu fără să procedeze la fel, Mariel oftă și se întoarse ca să frece fruntea lui Eris cu câteva picături de pe degetul ei mare. Eris rămase absolut nemișcată.

O urmă pe Mariel pe un interval lateral și în strană, unde un cuplu de vârstă mijlocie cu păr brunet și un băiat care părea cam de doisprezece ani luaseră deja loc. Părinții și fratele lui Mariel, presupuse Eris. Mariel șopti ceva ce Eris nu auzi, gesticulând spre ea. Toți dădură din cap și-i zâmbiră, apoi priviră în față când corul începu să cânte.

Eris privi împrejur, curioasă. Interiorul era răcoros și cam întunecat, o mare parte din lumină intrând prin vitraliile ce

flancau pereții. Eris știa că nu se aflau în apropierea laturii Turnului, așadar, acestea trebuiau să fie ferestre false, luminate din spate cu lămpi solare. Deasupra, tavanul forma o boltă, ocupând tot etajul următor și poate și o parte din etajul 105. De-a lungul pereților erau înșiruite statui din piatră care înfățișau oameni în robe cu halouri.

Târziu, Eris își dădu seama că toată lumea era în genunchi. Se grăbi să îngenuncheze, coborând pe scaunul capitonat. Se uită la Mariel.

— Roagă-te, îi șopti Mariel.

Așadar, Eris închise ochii și lăsă cuvintele nefamiliare să se reverse asupra ei.

Cât mai dură slujba, ea execută aceleași mișcări ca membrii congregației: se așeză, îngenunche, se ridică în picioare, luă din nou loc; fredonă cântecele și rămase tăcută în timpul rugăciunilor. Corul era fermecător, vocile lor amestecându-se cu înregistrările pianului pentru a țese un fel de magie temporară în jurul ei. Eris se simțea alinată, aproape liniștită. Mintea îi hoinărea. Se gândea la părinții ei – la cum erau când se cunoscuseră, când mama ei era doar un manechin tânăr, care își abandonase cariera pentru un bărbat mai în vârstă, iar tatăl ei, proaspăt divorțat a doua oară. Și-l imagină pe tatăl ei natural; unde era el acum, ce trăsături comune aveau.

Se uită la familia lui Mariel, la cum toți patru se țineau de mâini, și se trezi sperând că totul va fi bine pentru ei. Și pentru familia ei distrusă. Poate că pentru asta era rugăciunea, gândi ea, dorindu-și numai lucruri bune pentru ceilalți oameni.

Preotul spuse ceva și toți se ridicară brusc în picioare, își strânseră mâinile și șoptiră urări de bine unii altora. Ideea de a atinge oameni pe care nici măcar nu-i cunoșteai era străină pentru Eris. Dar era și bine – să se afle într-un loc în care nimeni n-o judeca, în care nimănui nu-i păsa de trecutul ei sau de cum o chema. În cele din urmă, după ce dădu mâna cu familia lui Mariel și cu toți cei din strana din fața lor, Eris se întoarse către ea.

— Pacea fie cu tine, șopti ea, ușor răgușită.

— Și cu sufletul tău, răspunse Mariel, cuprinzându-i mâna lui Eris.

Când se așezară din nou, Mariel nu îi dădu complet drumul. În schimb, își trecu mâna de-a lungul brațului lui Eris, ca să-și

împreuneze degetele cu ale ei. Eris nu spuse nimic, ci doar se uită drept înainte. Ea o apucă ușor pe Mariel și, după o clipă, Mariel o strânse și ea.

Tăcute, se ținură de mână tot restul slujbei.

•

După terminarea slujbei, Eris îi urmă pe cei din familia lui Mariel, când aceștia se alăturară celorlalți enoriași, spre ieșire. După calmul din biserică, lumea de afară părea brusc zgomotoasă și aglomerată. Eris tresări ușor când o aerocabină medicală cu sirena urlând trecu furioasă pe lângă ea.

— Mulțumesc că m-ai lăsat să vin la biserică cu tine! spuse Eris.

Mariel dădu din cap.

— Eris, spuse mama lui Mariel, rupând tăcerea. Povestește-mi despre tine. Ce te-a adus pe tine și familia ta pe Baneberry Lane?

Eris îi aruncă o privire lui Mariel, surprinsă că cealaltă fată nu le împărtășise alor ei nimic.

— Familia mea trece printr-o perioadă cam dificilă, recunoscu ea. De fapt, doar eu și mama suntem aici. Părinții mei divorțează.

De fiecare dată când o spunea, îi era mai ușor, își dădu ea seama. Poate că, în cele din urmă, va putea să o spună fără să vrea să plângă.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse mama lui Mariel, și o surprinse pe Eris cu o îmbrățișare.

Eris nu mai fusese niciodată îmbrățișată de părinții altcuiva, nici măcar de cei ai lui Avery.

— Vrei ca tu și mama ta să veniți la cină? întrebă ea când se apropiară de apartamentul ei.

Eris ezită, surprinsă de cât de multe voia să spună.

— Mama este plecată, dar mie mi-ar face plăcere, recunoscu ea.

Mama lui Mariel zâmbi și intră. Mariel rămase pe loc și, amuzată, se uită la Eris.

— Ce este? Nu vrei să rămân? întrebă Eris.

Mariel scutură din cap.

— Nu, doar că... De fiecare dată când cred că te înțeleg, faci ceva neașteptat.

Eris râse.

— Succes cu asta, spuse ea. Nici măcar eu nu mă înțeleg și tot încerc de optsprezece ani.

Mariel își dădu ochii peste cap și o conduse înăuntru pe Eris.

Eris se așeză mulțumită la masa din bucătăria familiei Valconsuelo – acesta era numele de familie al lui Mariel – în timp ce părinții ei zăngăniră oale și tigăi prin bucătăria lor primitoare, confortabilă și aglomerată. Câteva clipe mai târziu, Eris auzi sfârâitul roșiilor și al cârnaților care se găteau. Îi lăsa gura apă; în ultima vreme, nu mâncase nimic în afară de preparatele la conservă și cele luate la pachet, excepție făcând mâncarea de la cantina școlii.

Cina fu delicioasă și haotic de veselă. Lui Eris îi plăcea felul în care cei din familia Valconsuelo se tot tachinau și se provocau unul pe celălalt, contrazicându-se în legătură cu meciul de baschet, numind jucători de care Eris nu mai auzise vreodată. În cele din urmă, tatăl lui Mariel se duse în dormitor ca să răspundă la un apel, iar mama ei îl conduse pe Marcos, care căsca, afară din cameră.

— Eris și cu mine vom spăla vasele, se oferi voluntară Mariel, urmăridu-i chipul lui Eris.

— O, Eris este oaspetele nostru! strigă mama lui Mariel de pe hol.

— Mă bucur să ajut, insistă Eris și se ridică pentru a elibera masa, satisfăcută de expresia uimită a lui Mariel.

Haide, gândi ea amuzată, *mă descurc să spăl câteva farfurii.*

În liniște, făcură curat în bucătărie.

— De ce m-ai lăsat să vin cu tine în seara asta? întrebă Eris după un timp.

Mariel ridică din umeri.

— Ai spus că te simți singură. Slujba mă ajută întotdeauna când mă simt așa.

În cele din urmă, după ce terminară de curățat, Mariel se întinse să stingă luminile și aprinse o lumânare artificială.

— Îmi pare rău, spuse ea, punând lumânarea în mijlocul mesei, încercăm să consumăm mai puțin curent electric.

— Să înțeleg că ar trebui să plec? întrebă Eris, simțindu-se mai îndrăzneață.

Lumânarea arunca umbre ciudate pe chipul lui Mariel, a cărui osatură era bine definită și pe care se citea încăpățânarea, și ai cărei ochi erau ca două lacuri întunecate pe care Eris nu le

putea desluși. Nu mai simțise așa ceva față de nimeni – că se înțelegeau atât de bine și, totuși, în același timp, erau niște străine. Voi să se întindă peste masă spre mâna lui Mariel, dar ea și-o retrase, scuturând din cap.

— De fapt, chiar trebuie să pleci, spuse Mariel și oftă. Nu mai pot face asta cu tine, Eris, mai ales că știu cum se va termina.

Eris știa că trebuie să plece, dar Mariel se aplecă înainte imperceptibil, privind-o în ochi. Nu era chiar hotărâtă.

— Nu se va termina la fel de data asta, se auzi Eris spunând.

— De ce ar trebui să te cred?

— Dar dacă am lua încet lucrurile? propuse Eris și se ridică.

Nu era sigură de ce voia asta, dar știa că voia.

Mariel înclină capul gânditoare. Lumina lumânării licări pe pietrele roșii ieftine ale cerceilor ei, o scânteie roșie pe părul ei brunet.

— Poate, spuse ea în cele din urmă.

Eris dădu din cap.

— Știi unde să mă găsești! strigă ea și închise ușa în urma ei.

Eris Dodd-Radson, gândi ea, *regina autoproclamată a relațiilor fără angajamente, propune să nu grăbească lucrurile. Cine s-ar fi gândit la asta*?

RYLIN

Rylin stătea în picioare în bucătăria ei, cu tableta lipită de ureche, încercând să sune din nou la poliție. Trecuse o săptămână de la arestarea lui Hiral, iar ei încă nu îl trecuseră pe lista celor care puteau primi vizite. De ce dura atât de mult?

— Bună ziua, spuse ea, în clipa în care ofițerul de serviciu răspunse. Sun ca să întreb despre Hiral…

— Domnișoară Myers, așa cum ți-am spus ieri, situația prietenului dumitale încă nu este clară! izbucni gardianul, recunoscându-i vocea. Te vom anunța, bine? adăugă el, închizând telefonul.

Rylin își rezemă coatele pe tejghea, ținându-și capul în mâini. Chiar dacă nu-l mai iubea pe Hiral, ura gândul că era închis, că suferea. În fiecare seară din ultima săptămână, îi vizitase pe părinții lui, doar ca să vadă ce făceau, ca să-i asigure că Hiral era nevinovat și că totul va fi bine. Dhruv se uita la ea cu o sprânceană ridicată, iar Rylin roșea, fiind prinsă cu minciuna. Dar ce *trebuia* să spună familiei Karadjan – că nu exista nicio speranță?

Oftă și continuă să umple lada frigorifică argintie a lui Cord cu sticle de băutură cu electroliți și batoane energizante. În pofida tuturor lucrurilor care se întâmplau, Rylin era hotărâtă să ajungă la turneul de volei al Chrissei în această dimineață. Nu o mai văzuse pe Chrissa jucând de câteva luni. Le aducea fetelor din echipă până și gustări, așa cum făceau mereu și mamele celorlalte colege. De fapt, fusese ideea lui Cord; el insistase să îi împrumute lada frigorifică, deoarece, firește, Rylin nu avea una.

Un zâmbet i se ivi pe buze când se gândi Cord. Era ciudat cât de ușor trecuse el de la a fi angajatorul ei la… ei bine, la orice ar fi fost acum. Era ciudat – și totuși părea natural, aproape inevitabil.

Cord insistase să continue să o plătească toată săptămâna, pretinzând că era vina lui că fusese concediată. Rylin luase banii – nu prea-și putea permite să n-o facă –, dar hotărâse să continue să facă curat, în ciuda faptului că el o asigura că nu era nevoie. În singurele ocazii în care ieșise, fusese pentru a merge

la interviuri, însă nu reușise să obțină niciun loc de muncă. Fusese respinsă de cinci ori săptămâna trecută. „Nu înțeleg de ce nu vrei pur și simplu să stai aici”, îi tot spunea Cord. „Mai bine ți-ai relua studiile, decât să-ți iei altă slujbă de nimic. Ești prea inteligentă pentru așa ceva, Rylin”. Ideea de a accepta ajutorul lui Cord era tentantă, dar dezechilibrul din relația lor deja o jena pe Rylin. Poate că avea dreptate când îi spunea că era necesar să termine liceul, dar mai întâi trebuia să facă rost de bani.

Totuși, ea și Cord petrecuseră mai mult timp împreună de când fuseseră la Paris; după-amiezile, când el ajungea acasă de la școală sau de oriunde ar fi fost locul în care dispărea misterios. În mare parte, stăteau la el acasă și își petreceau timpul împreună uitându-se la filme holografice, râzând și sărutându-se. Se sărutau mai mult. Totuși, încă nu făcuseră nimic altceva, mai ales că Rylin se simțea vinovată. Trebuia să se despartă de Hiral înainte să se întâmple altceva. Ceea ce își dorea cu disperare: faptul că trăia o minciună o tulbura.

Se auzi o bătaie în ușă. Rylin își ridică surprinsă privirea și se duse să deschidă.

— Lux! exclamă ea, îmbrățișându-și prietena.

Lux purta pantaloni mătăsoși gri și un maiou la fel de verde ca părul prins în coadă.

— Părul tău s-ar asorta fantastic cu ochii mei săptămâna asta, adăugă Rylin, dând din cap spre noua culoare.

Observația o făcu pe Lux să zâmbească fără tragere de inimă. Ea era încă la școală, dar lucra după-amiezile la salonul de coafură de la etajul 90, curățând conurile de vopsea și măturând șuvițele de păr de pe podea. Stiliștilor nu le păsa când Lux folosea vopseaua pentru ea însăși și, prin urmare, părul ei era acum un caleidoscop de culoare, care se schimba în mod constant.

— Nu prea mi-ai răspuns la mesaje săptămâna asta. Mi-am făcut griji, spuse Lux.

— Îmi pare rău. A fost o nebunie.

Rylin se simțea vinovată. Nu voia să-și ignore prietena; doar că nu știuse ce să-i spună. Lux îi trimisese constant mesaje de când Hiral fusese arestat, presupunând probabil că Rylin avea nevoie de cineva care să o înveselească. Dacă ar fi știut adevărul, gândi Rylin, și anume că încercase să se despartă de

Hiral, dar nu reușise... Și oh, apropo, începea să aibă sentimente pentru tipul de la etaj la care lucra.

— De asta am încercat să te contactez, Ry, spuse încet Lux.

Ea ridică mâna într-un gest disperat, iar Rylin văzu că ținea o sacoșă de cumpărături reciclabilă, de culoare maro.

— Am adus niște chestii ca să facem clătite cu ciocolată. M-am gândit că ți-ar prinde bine ceva mâncare de consolare la micul dejun. Dar se pare că ești ocupată.

Se uită mai întâi la lada frigorifică, apoi la părul periat al lui Rylin și la drăguța rochie albastră.

Rylin zâmbi, amintindu-și toate ocaziile în care mama ei făcuse clătite, când erau copii. Nu erau speciale; erau doar niște clătite cu un amestec de banane și fulgi de ciocolată. Chrissei îi plăceau și mereu încerca să le ceară, dar nu putea încă să pronunțe *banană,* așadar, alerga prin bucătărie, strigând „Nambo! Nambo!”, până ce Rylin și Lux îi aduceau bolul cu clătite, iar chipul ei de copil se transforma într-un zâmbet de recunoștință.

— Clătite cu ciocolată și nambo sună grozav, spuse sincer Rylin. Dar tocmai plecam la turneul Chrissei. Vrei să mă însoțești? Iar apoi putem lua toți micul dejun mai târziu, la cină?

Lux ezită, apoi dădu din cap.

— Sigur, spuse ea, și continuă să se uite la Rylin, în mod clar derutată de ceva din privirea ei.

— Ce fac ceilalți? întrebă Rylin când plecară din apartament, dându-și seama de cât de puțin își văzuse prietenii de când începuse să lucreze pentru Cord. I-ai văzut pe Andrés sau pe V în ultima vreme?

Era în mod deosebit curioasă să știe ce făcea V – încă nu înțelegea cum ajunsese Hiral să fie prins, în timp ce V, care lucra cu un volum mai mare, continua să facă tranzacții.

— Am fost în pădurea de oțel aseară. DJ-ul a fost cam jalnic, așa că am plecat și am fumat niște halucinogene în colțul dosnic, de lângă ieșirea de pe strada șaptezeci.

Rylin știa la care colț se referea. Era locul în care fumaseră cu toții pentru prima dată, în urmă cu câțiva ani, iar ei i se făcuse brusc atât de foame, încât crezuse că ar putea vomita. *O să-ți treacă,* o asigurase Lux chicotind, *iar când va trece, te vei simți brusc minunat.* Avusese dreptate.

— Totuși, nu este la fel fără tine și Hiral, adăugă Lux.

— Mda. Sunt îngrijorată în privința lui. Vreau doar să *vorbesc* cu el, dar ei nu mă lasă.

Rylin oftă când ieșiră din stația Steului din apropierea școlii, lada frigorifică alunecând ușor în urma ei. Lux se uită la ea, dar nu spuse nimic.

Ajunseră în fața ușilor duble și late ale școlii gimnaziale Irving. Faptul că se afla din nou aici o făcu pe Rylin să simtă un ciudat spasm de neliniște. Trecuse o vreme de când nu mai intrase într-o școală.

Intrară în sala de sport tocmai când începea turneul. Era exact cum își amintea Rylin, prăfuită și mirosind un pic a transpirație, cu o podea zgâriată din polirășină. Rylin nu înțelegea cum sala, ca toate lucrurile din Turn, era veche de doar douăzeci de ani și deja arăta ca din secolul trecut. Probabil pentru că nimeni nu o întreținea sau curăța vreodată.

Sala era aglomerată; Rylin știa că acesta era un turneu zonal, dar nu își dăduse seama cât era de important. Chrissa și restul fetelor din echipa Irving erau îngrămădite în partea lor de fileu, cu mâinile împreunate. Mascota holografică a școlii lor, un lup gri imens, colinda printre tribune, făcându-i pe câțiva dintre spectatorii mai tineri să țipe. Rylin văzu chiar și câteva minicamere plutitoare, care zburau prin aer în spatele jucătorilor vedetă, proiectându-le imaginea pe ecranele imense de deasupra.

Ea și Lux se strecurară pe unul dintre rândurile de bănci. Chrissa era pe cale să servească, balansând mingea într-o mână și aplecându-se înapoi pe călcâie. Părul ei brunet prins în coadă se legăna înainte și înapoi. Rylin urmări un pic uimită cum ea aruncă mingea în aer și o lovi peste fileu.

— Joacă bine, șopti Lux.

Rylin dădu din cap.

— Da.

Îi plăcea s-o urmărească pe Chrissa, felul în care corpul ei se ghemuia complet nemișcat, pentru ca mai apoi să se miște brusc și necruțător, ca un robot. Ea se mișca grațios, ca o dansatoare, ca și când ar fi fost într-una dintre acele săli extravagante cu gravitație scăzută, iar picioarele abia îi atingeau pământul. Rylin era foarte mândră. În astfel de momente, toate lucrurile la care renunțase păreau să merite.

Tableta ei bâzâi cu un mesaj de la Cord. *Luăm cina împreună în seara asta*?

Nu pot, răspunse Rylin, aruncând o privire spre Lux, ai cărei ochi erau ațintiți asupra jocului. Avea nevoie să-și petreacă timpul cu prietena ei. *Luăm micul dejun la cină. Știi cum e.*

Micul dejun la cină merită doar dacă se ia în pat, răspunse Cord. Rylin își reținu un zâmbet exasperat și strecură tableta înapoi în buzunar – dar nu înainte ca Lux să-i vadă expresia de pe chip.

— Vești bune? întrebă Lux.

Rylin își dorea cu disperare să-i poată spune totul lui Lux. Dar nu era sigură că Lux va înțelege. Cum ar putea, când nici măcar Rylin nu înțelegea cu adevărat?

— Nu chiar, spuse ea, sperând că Lux va renunța.

După ce jocul se termină și se auzi fluierul, Rylin târâi lada frigorifică spre locul în care era adunată echipa Chrissei, urmată de Lux. Bucuria victoriei le înroșea chipurile, iar ele băteau palma.

— Rylin! Nu știam că vii! Și Lux! exclamă Chrissa, îmbrățișând-o transpirată pe Rylin.

Pe antebraț avea lipit un mic plasture roșu – un Monitor de Vitalitate, își dădu seama Rylin, ca să urmărească pulsul și metabolismul Chrissei, și conținutul transpirației ei.

— Când ai primit aia? întrebă ea.

Chrissa ridică din umeri.

— Îi obligă pe toți cei care au fost recent recrutați să le poarte, spuse ea, iar Rylin își aminti brusc de noaptea din pădurea de oțel, ultima dată când purtase și ea un plasture. Părea că trecuse mult timp. Ai adus gustări? continuă Chrissa, văzând lada frigorifică și zâmbind încântată.

— Știu, sunt cea mai grozavă soră mai mare de-aici.

Rylin o trase în față și deschise capacul, iar fetele începură nerăbdătoare să se întindă spre băuturi.

Chrissa luă o băutură cu electroliți și bău lung și încet. Apoi lăsă sticla și o fixă cu privirea pe Rylin.

— Arăți diferit, spuse ea. Ți-ai făcut ceva la păr?

— Mă confunzi cu Lux, răspunse Rylin, iar Chrissa râse.

— Ai dreptate. Probabil este doar faptul că porți o rochie, zise Chrissa.

Dar Rylin știa ce vedea Chrissa, chiar dacă ea nu-și dăduse încă seama.

Cumva, în pofida tuturor lucrurilor care se întâmplau, Rylin era fericită.

LEDA

— Mamă, ești aici? strigă Leda când intră.

Tremura ușor, era leoarcă de transpirație și încă purta manșetele de blocare a grețurilor de la ora de yoga antigravitațională. Fuseseră doar Leda și Ming la curs astăzi. Avery nu mai venise cu ele la yoga de mai bine de-o săptămână. Pretindea că încerca să alerge mai des, dar Leda știa că Avery o evita pe ea – și pe Ming, pe care Avery încă nu o iertase pentru ce făcuse la petrecerea lui Eris.

Leda și Avery nu prea își mai vorbiseră de la acea întâlnire ciudată din dimineața următoare, când Leda apăruse cu sacoul lui Atlas. Nici măcar nu mai stăteau una lângă cealaltă la prânz. Într-o zi, Avery venise și se așezase în capăt, lângă Eris, lăsând-o pe Leda să se strecoare între Risha și Jess. Nimeni nu spusese nimic despre schimbare, și totuși, Leda simțise că toate o priveau, așteptând o reacție pe care refuza s-o aibă.

Iar apoi era Atlas. Nadia insistase că el nu se mai întâlnise cu nimeni în acea seară: accesase neautorizat până și înregistrările centralizate ale camerelor plutitoare, o găsise pe cea care îl înregistrase și dovedise că plecase direct acasă după ce o lăsase pe Leda. Văzuse personal asta, chiar acolo, în itinerariul filmat al aerocabinei. Nu se întorsese la petrecere și nici nu se dusese acasă la altă fată. Și totuși… Leda tot nu putea scăpa de sentimentul că se întâmpla ceva, măcar de-ar fi putut să-și dea seama ce anume.

Leda își dorea să nu mai fie obsedată de familia Fuller. Dar ei erau peste tot – la naiba, chiar acum, când se îndrepta spre barul de sucuri Altitude după yoga, aproape că dăduse peste Avery și familia ei, care plecau de la masă. Se ferise instinctiv într-un colț atunci când ei trecuseră mai departe, doar ca să evite să stea de vorbă. Știa că se purta nebunește, dar nu putea să-i înfrunte pe Avery sau pe Atlas. Cel puțin nu înainte de a se simți un pic mai stăpână pe situație.

— Leda? se auzi vocea mamei ei din birou. Ce îți trebuie, dragă?

Leda se duse în bucătărie și începu să apese pe butoanele mixerului, făcându-și un nectar de acaju, pe care și-l dorise de dinainte să trebuiască să plece din barul de sucuri. Ce trebuia să facă? Să îndrepte lucrurile dintre ea și Avery. Să facă din nou sex cu Atlas. Tot, în afară de ce făcea acum, deoarece strategia ei actuală era în mod clar ineficientă.

— Nimic, presupun, răspunse ea, nefiind cu adevărat sigură de ce strigase după mama ei.

Nectarul curse într-un pahar răcit. Leda presără scorțișoară înainte de a lua o sorbitură. Nu putea să nu se gândească la Avery, Atlas și părinții lor, care traversaseră barul Altitude împreună, părând mândri, plini de viață și bronzați.

— Cum a fost la sală?

Ilara Cole apăru în pragul ușii.

— A fost bine, răspunse nerăbdătoare Leda.

— Tatăl tău și cu mine trebuie să mergem la petrecerea familiei Hollenbrand în seara asta, îi aminti mama ei. Nu știu exact ce face Jamie. Tu și Avery aveți planuri?

— Cred că rămân acasă în seara asta. De fapt, sunt cam obosită, se grăbi Leda să spună.

Ușurarea care licări în ochii mamei sale o deranjă. Ilara nu fusese prea încântată că Leda se dusese la aniversarea lui Eris weekendul trecut, dar Leda îi promisese că va fi bine, că nu va bea. *Chiar* nu își încălcase promisiunea atât de mult, își spunea ea. Deși era greu să țină evidența, când bea din bulele acelea absurde.

— De ce nu o chemi pe Avery pe la tine? Pot să-i spun lui Haley să rămână și să facă pizza de casă pentru voi, îi propuse mama ei.

Întinse mâna ca să-i aranjeze după ureche o șuviță de păr, dar Leda se feri.

— Ți-am spus, sunt bine!

— Leda. Îngrijorată, mama ei coborî tonul. E totul în regulă? Vrei să-ți fac o programare la doctorul Vanderstein?

Leda fu scutită să răspundă datorită bipului de la ușă. Probabil că tatăl ei se întorsese acasă. Slavă Domnului, pentru că ultimul lucru pe care și-l dorea era o programare la psihiatrul mamei sale.

— Salutare! spuse el, intrând în bucătărie. Părea extenuat. Cum merge treaba?

— Unde ai fost? întrebă Leda.

De obicei, tatăl ei era acasă sâmbăta, dormind pe canapeaua din sufragerie. Sau, dacă trebuia să lucreze, răspundea la telefon în biroul lui.

— Am jucat golf cu Pierson și cu un client nou, la Links, spuse el spre frigider, în timp ce luă un suc de lămâie.

— Cu domnul Fuller? repetă Leda, simțind că i se declanșează o alarmă interioară.

— Da, cu domnul Fuller, răspunse scurt tatăl ei, ca și când l-ar fi întrebat ceva stupid.

Ea își ținu respirația ca să se abțină să spună ceva. Tocmai îi văzuse pe cei din familia Fuller la masă în urmă cu douăzeci de minute; nu era cu putință ca domnul Fuller să fi jucat golf toată dimineața. De ce mințise tatăl ei?

— Cum a fost jocul?

Ilara ocoli tejgheaua ca să-l sărute rapid pe tatăl Ledei.

— Ei bine, am lăsat clientul să câștige, ceea ce este lucrul cel mai important.

Tatăl ei râse la propria-i glumă, dar păru un pic fals, ca și când mintea lui ar fi fost în altă parte. Ascundea ceva? Dar mama ei zâmbi și dădu din cap neatentă.

— Mă duc să fac un duș, spuse scurt Leda și luă cu ea ce mai rămăsese din nectar.

Se grăbi pe hol și trânti ușa de la baie în urma ei. Repede, se dezbrăcă de hainele ude de antrenament și le aruncă în coșul de rufe din colț, care le trimise direct la spălătorie. Strângându-se în brațe, intră în duș și răsuci robinetul de apă caldă la maximum. Dar, dintr-un oarecare motiv, nu se putea opri din tremurat.

Leda se ghemui ca să se așeze pe podeaua dușului, făcută din gresie roșie luată de la o vilă din Capri. Leda o alesese personal, într-o vacanță de acum două veri. Părul i se ondulă în inele rigide în aburul parfumat. Își trase genunchii la piept și încercă să gândească. Mintea ei părea împrăștiată, trecând frenetic de la un subiect la altul. Sărutul cu Atlas de la petrecere. Cealaltă persoană cu care se văzuse. Minciuna tatălui ei. Expresia din ultimul timp de pe chipul lui Avery, când o vedea pe Leda pe holurile școlii. Felul în care Leda se prefăcea că nu o deranja deloc.

Totul o obosea. O apăsa. Apa ustura ca un milion de ace minuscule care îi înțepau pielea roșie.

Avea nevoie de un stimulent.

Încă mai avea adresa fostului ei furnizor, Ross. Cord le făcuse legătura; aproape că fusese prinsă de câteva ori furând xenperheidrenul mamei ei, iar într-o seară, la o petrecere, hotărâse să-i ceară ajutorul. Nu știa la cine să apeleze. Leda știa că era riscant să-și pună secretul în mâinile lui Cord, și totuși, simțise că, dincolo de toată lăudăroșenia lui, era loial. „Sigur”, îi spusese când îl rugase, trimițându-i un contact simplu, intitulat *Ross.*

Ross îi dăduse xenperheidren fără nicio problemă, indiferent de cantitate. Dar îi mai dăduse și alte lucruri, pentru care nici măcar nu plătise. „Am toate aceste relaxante în plus”, îi spusese el odată, când ea cumpărase câteva pilule de xenperheidren, înainte de testul PSAT. „De ce nu iei câteva? Probabil că vei avea nevoie de ele după test”. Iar ea așa făcuse.

La scurt timp după aceea, Leda începuse să fumeze ocazional cu Cord și prietenii lui, uneori și cu Brice. De câteva ori încercase produse mai tari, fără niciun motiv real, în afară de faptul că era curioasă; dar refuzase să o facă prea des. Din când în când, îi plăcea să piardă controlul asupra ei înseși.

Și fusese în regulă până iarna trecută – până la incidentul din Catyan și dispariția lui Atlas. Atunci începuse Leda să-și piardă controlul *cu adevărat.*

Salut! *Cum merge treaba*?

Leda se uită rapid la mesajul lui Atlas. *Salut,* răspunse ea precaută, încercând să ignore entuziasmul care îi curgea prin vene. *Sunt bine. Ce faci*?

Mă întrebam dacă vrei să mergi cu mine la chestia de la Clubul Universității?

Leda închise ochii, inundată de o ușurare frivolă. *Da,* răspunse ea. *Mi-ar face plăcere.*

Pentru prima dată în ultimele săptămâni se relaxă, inspirând adânc aerul cu parfum de trandafiri și lăsându-și pielea mâinilor să se încrețească. Nu conta câtă apă irosea; oricum toată era colectată și filtrată pentru alte utilizări. Așadar, mai rămase, lăsând încordarea să i se strecoare din corpul obosit.

În cele din urmă, Leda se ridică și începu să-și facă mărgele de săpun în păr, simțindu-se din nou aproape liniștită. Așa cum o făcea în siguranța cortului de meditație din Silver Cove.

AVERY

Duminică dimineață, Avery stătea la masa masivă și sculptată manual a familiei, încercând să se concentreze asupra sparanghelului și nu la băiatul enervant din fața ei.

— Atlas, am vorbit cu James astăzi, iar el mi-a spus că vă descurcați foarte bine. Că ați stat până târziu săptămâna asta?

Pierson Fuller dădu din cap spre Atlas din cealaltă parte a mesei, scârțâind furculița când luă o gură de somon copt cu alune.

— Da. Încerc să învăț totul cât de repede pot, ca să dovedesc că pot munci chiar dacă nu am… știi tu. Dacă nu am terminat liceul.

— *Ai terminat* liceul, doar că nu odată cu clasa ta! exclamă tatăl lui Avery, în același timp în care mama ei strigă:

— Toată lumea știe c-ai amânat un an! Este foarte normal să călătorești la vârsta ta! Eu am călătorit!

Atlas îi ignoră și se uită la Avery.

— Hei, Aves, poți să-mi dai piperul? o întrebă el.

Să nu crezi că poți să-mi spui „Aves” și totul va reveni la normal, gândi Avery, țuguindu-și buzele și împingând spre el automatul de condimente. Era tipic pentru Atlas să încerce să stârnească dramatismul părinților lor în încercarea de a o înveseli. Dar nu avea să funcționeze de data asta.

Ea se uită pe fereastră, ca să-i evite privirea. Era o noapte cețoasă, iar umezeala atârna în picături pe ferestrele imense care flancau trei dintre pereții camerei de zi, blocând priveliștile care, în mod normal, dădeau spre East River.

De când cu întoarcerea lui Atlas acasă, familia Fuller luase masa împreună mai des. Cinau acum aproape în fiecare seară; luaseră până și gustarea de la prânz ieri, într-o zi de sâmbătă, când de obicei tatăl ei juca golf, iar mama ei era ocupată cu tratamentele de înfrumusețare. Lui Avery îi plăcuse la început… până la sărutul de weekendul trecut. Acum era derutată. Atlas fusese singura persoană în care avea încredere, iar ea nici măcar nu mai știa cum să-i vorbească. Părea imposibil ca relația

dintre ei să revină la normal, și totuși, aparent, Atlas o făcea destul de ușor.

Avery aproape își dorea ca ei să nu se fi sărutat. Aproape, dar nu chiar. Pentru că măcar acum își amintea de el, putea să-l rememoreze în mintea ei oricât de des voia. Uneori era o tortură să-și aducă aminte de atingerea buzelor lui, de căldura respirației pe obrazul ei, de felul în care mâinile i se opriseră pe talia ei. Dar Avery nu se putea convinge să regrete sărutul. Dacă nu avea să mai sărute vreodată pe cineva, știa că putea trăi cu amintirea acelui sărut tot restul vieții.

— Apropo, Atlas, ți-am comandat un frac nou astăzi.

Elizabeth Fuller își ridică sprâncenele perfect făcute cu laser. Evident, voia să știe ce se întâmplase cu ultimul, dar refuza să deschidă subiectul. În mod normal, și Avery ar fi fost curioasă, dar acum chiar nu-i păsa. Probabil că Atlas îl uitase la vreo petrecere stupidă pe iaht în Croația. Avery și mama ei făcură schimb de priviri.

Adesea, pe Avery o deruta faptul că moștenise jumătate din genele mamei sale. Desigur, doctorul Shore extrăsese numai genele recesive pentru a i le transmite lui Avery, adică cele pe care mama ei le poseda, dar care nu se manifestau. Pentru că cele două nu semănau deloc.

Mama lui Avery nu era nici pe departe frumoasă. Era prea solidă, avea brațele prea scurte, iar părul ei mereu avea tendința să se încrețească, indiferent de cât timp și bani cheltuia pe tratamente speciale. Dar ea își ataca înfățișarea cu hotărâre tot timpul, supunându-se anual operațiilor estetice și antrenamentelor istovitoare de Pilates. Cu toate acestea, Avery știa că, în sinea sa, mama ei era conștientă de felul în care arăta. Era singurul motiv pentru care insistase să plătească atât de mult ca să se asigure că Avery nu va trebui vreodată să-și facă griji în legătura cu asta.

— Ei bine, fracul va fi pregătit pentru gala de toamnă a Clubului Universității, continuă Elizabeth. Apropo, voi doi aveți însoțitori?

— Eu merg cu Leda, dar ai ei sunt oricum membri, deci nu trebuie să-i cumperi un bilet, răspunse Atlas.

Avery nu știa asta. Ea se întinse după paharul de merlot – recunoscătoare că părinții ei erau destul de deschiși cât să-și lase copilul adolescent să bea vin – și luă o gură lungă, lumina

dansând pe suprafața lichidului rubiniu din paharul încasabil din sticlă flexibilă. O uimea că Atlas încă mai vorbea despre Leda, după ce o sărutase pe *ea.*

— O, e minunat! spuse Elizabeth, în mod clar ușor surprinsă. Pierson, oare ar trebui să-i invităm pe cei din familia Cole la masa noastră, în cazul ăsta? I-am invitat deja pe cei din familiile Reed și Delmond, dar cred că putem să obținem o masă de zece persoane…

— Cum vrei, șopti tatăl lui Avery, probabil încercând să citească mesajele de pe lentile.

Grozav, gândi Avery, *acum se implică și părinții.* Părea mai real așa, ca și când Leda ar fi devenit acum iubita oficială a lui Atlas.

— Tu mergi cu cineva, Avery? o întrebă tatăl ei.

Îngrijorarea se strecură în tonul lui. Mereu o întreba pe Avery de ce nu se întâlnea cu nimeni, ca și când faptul că ea nu avea nicio relație era cea mai mare dilemă cu care se confruntase el vreodată.

Avery ezită. Nu se gândise mult la gala de toamnă, dar acum, că Atlas mergea cu Leda, voia să fie acolo, și, în plus, cu un partener, ca să demonstreze că era la fel de neafectată de sărut ca și el. Dar Zay se săturase s-o aștepte, iar acum era oficial cu Daniela, așadar, nu putea să îl întrebe pe el. Pentru o clipă, se gândi la Cord – era mereu amuzant să-l ai în preajmă în astfel de ocazii –, dar Atlas știa că ea și Cord erau doar prieteni, așadar, asta nu l-ar fi făcut gelos.

Avery ochi florile dăruite de Watt, care încă se aflau în vasul lor din metal de pe tejgheaua din bucătărie. Câțiva dintre bobocii de floarea miresei muriseră, dar trandafirul alb din mijloc era înflorit, cu petale moi ca de catifea, desfăcute frumos. *De ce nu*? gândi ea. La aniversarea lui Eris – la care ea chiar nu se așteptase ca el să vină, deși acum se bucură că o făcuse – păruse că Watt cunoștea câțiva oameni. De fapt, nu-l văzuse la un moment dat vorbind cu Atlas?

— Vin cu Watt Bakradi. Tipul care mi-a trimis alea.

Avery gesticulă spre flori. Se uită la chipul lui Atlas când o spuse, urmărind un fel de reacție, dar el părea la fel de relaxat ca întotdeauna.

— Mă întrebam de unde sunt! exclamă mama lui Avery. Voi mai adăuga un bilet la comanda noastră. Cum l-ai cunoscut, Avery?

— De fapt, nu îl cunosc. Totuși, Atlas îl cunoaște, spuse ea explicit. Atlas își ridică privirea, confuz. Nu te-am văzut vorbind cu el la petrecerea lui Eris? continuă Avery, încă în ofensivă.

Era mai bine ca Atlas să creadă că ea se uitase la Watt toată seara.

— Corect. Watt! Este un tip de treabă, spuse Atlas, și se întoarse la pilaful lui.

— Ei bine, abia aștept să-l cunosc! Va fi o seară minunată, zise Elizabeth zâmbind.

Va fi ceva, gândi Avery, întrebându-se în ce se băgase mai exact.

WATT

Watt se rezemă leneș pe un cot, bolborosind răspunsurile la examenul parțial de istorie americană. Toată lumea din jurul lui petrecuse zile în șir învățând pentru acest examen – practic, putea să le audă rotițele din cap învârtindu-se în timp ce ei scotoceau prin creiere după lucruri pe care nu le cunoșteau, stilourile care ezitau cât hotărau ce presupunere să facă. Săracii fraieri. Trebuiau să se bazeze pe propria memorie umană imperfectă ca să treacă examenul. Spre deosebire de Watt.

Nici măcar rețeaua tehnologică din jurul școlii – care făcea inutile lentilele de contact și tabletele – nu o putea afecta pe Nadia; ea era mult prea sofisticată. Acum, îi arăta răspunsurile la toate întrebările, sugerându-i-le chiar și pe cele pe care trebuia să le greșească intenționat. La urma urmelor, știa că nu trebuia obțină 100 de puncte la fiecare examen pe care îl dădea.

Watt lăsă stiloul și se uită pe fereastră la grădina verticală care înconjura școala, la ferigile și plantele suculente care escaladau zidurile într-o explozie verde.

— Mai sunt două minute, spuse preceptorul, doamna Keeley, și scutură din părul care, din cauză că era dat cu prea mult fixativ, semăna cu o cască.

Ceilalți douăzeci de copii din clasă se mișcară ușor agitați, nu că Watt i-ar fi putut vedea, mulțumită ecranelor de invizibilitate care îi separau în zilele de examen. El continuă să se uite pe fereastră.

Măcar de ar fi putut găsi un mod prin care să demonstreze că Atlas nu avea nicio relație cu nimeni. De săptămâna trecută, de când primise mesajul Ledei – în care îi spusese că-l va plăti de patru ori mai mult dacă va afla cu cine se întâlnea Atlas pe ascuns –, lucrase fără oprire, urmărindu-i mișcările lui Atlas și comparându-le cu cele ale fetelor care ar fi putut fi acolo. Până acum, nimic. Watt simțea că nu va afla nimic, deoarece Leda era paranoică și nebună.

Mai ales că acum știa că Leda fusese dependentă de xenperheidren. Nu se mai interesase de trecutul ei, ci doar

făcuse rost de postările ei din prima zi în care îl angajase. Până acum două zile, când, într-un moment de frustrare, îi ceruse Nadiei să urmărească toate locurile în care fusese vreodată Leda. Nadia era cea care descoperise că Leda fusese la centrul de dezintoxicare. Acum, Watt era și mai convins că Leda se înșela în privința lui Atlas – ea vedea lucruri care nici măcar nu erau acolo.

Se întreba ce se întâmpla în ultima vreme și cu Avery. Spera că buchetul de flori pe care i-l trimisese acasă avea s-o cucerească sau că măcar avea să fie pretextul unei noi conversații, dar ea nu făcuse decât să-i mulțumească politicos. Trecuse mai mult de o săptămână de atunci, iar el nu prea mai avea vești de la ea.

Clopoțelul anunță sfârșitul orei, făcându-i pe ceilalți elevi să bată frenetic în bănci în timp ce completau ultimele bule înainte ca tabletele furnizate de școală să se închidă la terminarea examenului. Watt doar își întinse leneș brațele deasupra capului. În funcție de nota pentru eseu, compus de Nadia și modificat de el ca să pară mai autentic, ar fi trebuit să obțină între 95 și 98 de puncte la acel examen parțial.

El își aruncă rucsacul peste umăr și ieși pe hol. Fetele stăteau lângă dulapurile lor, activându-și temporar oglinzile cu baghetele de înfrumusețare și verificându-și coafurile. Echipa de fotbal trecea îmbrăcată în echipament sportiv, îndreptându-se spre aerocabina-autobuz care urma să-i ducă pe terenul de antrenament, trei etaje mai jos, în zona Parcului. Steagurile întinse pe holuri se schimbau din galben în mov, afișând când FELICITĂRI, JEFFERSON: CEL MAI BUN SCOR DIN ULTIMII 3 ANI! când BAL DE ABSOLVIRE: CUMPĂRAȚI BILETE! Un avion de hârtie vâjâia în aer ca prin magie.

— Greu examen, nu?

Cynthia, o asiatică cu ochii depărtați și breton brunet, prietenă cu Watt și Derrick din gimnaziu, i se alătură.

— Categoric.

Pe ușile duble principale, ieșiră în zona lată cu pavaj din fața școlii. De cealaltă parte a străzii era o stație Steu și un magazin cu înghețată, la care mergeau de nenumărate ori când chiuleau de la ore. De-a lungul marginii rețelei tehnologice, Derrick era în mijlocul unor puști nerăbdători să-și citească mesajele și notificările. Când îi văzu, se îndreptă spre ei.

— Hei, Cynthia, spuse Watt brusc, pot să-ți cer un sfat?

— Clar nu. Ți-am mai spus, nu veni să-mi vorbești despre problemele tale cu fetele. Doar pentru că suntem prieteni, asta nu înseamnă că aprob ce faci când nu sunt prin preajmă.

Ea ridică provocator o sprânceană.

— De unde ai știut…

Watt tăcu în timp ce o informație îi apăru pe lentilele de contact.

— Aflu și eu unele lucruri, spuse Cynthia.

Lui Watt nu-i venea să creadă. Mesajul era de la nimeni alta decât Avery. *Salut, sper că ai avut un weekend frumos,* scria în mesaj. *Mă întrebam, nu vrei să vii sâmbătă cu mine la gala de toamnă a Clubului Universității, dacă nu ești ocupat*?

Watt nu reuși să-și ascundă un zâmbet de entuziasm. Florile avuseseră efect până la urmă. *Mi-ar face plăcere,* îi răspunse el, trimițând mesajul prin Nadia.

Grozav! *Îți voi trimite detaliile. Doar ca să te previn, părinții și fratele meu vor fi și ei acolo. E un fel de chestie de familie,* adăugă Avery, iar Watt aproape auzi prudența din tonul vocii ei. Ei bine, nu-i păsa dacă trebuia să-i farmece pe bunicii și verii lui Avery și pe tipul care o tundea. Urma să aibă o întâlnire cu Avery Fuller.

— Ce lucruri auzi? întrebă Derrick, făcându-și loc cu greu prin mulțime ca să li se alăture.

— Watt mi-a cerut sfatul în legătură cu o fată, dar refuz să mă implic. Sincer, îmi pare rău pentru următoarea lui victimă, oricare ar fi ea, îi explică Cynthia, cu o solemnitate prefăcută.

— A venit la *tine* pentru un sfat? spuse Derrick, luând-o peste picior. Este vorba despre Avery? Uau, zise el, întorcându-se spre Watt, înseamnă că ești mai disperat decât credeam.

— De fapt, îl întrerupse Watt, tocmai m-a invitat la un eveniment. La gala de toamnă a Clubului Universității.

Încercă să nu pară încrezut, dar nu se putu abține. Reușise imposibilul și o făcuse pe Avery Fuller să-l invite în oraș. Îi venea să danseze de bucurie.

— Clubul Universității? Cine este fata asta?

Cynthia părea sceptică.

— Este o fată de la etajele superioare, o lămuri Derrick, de parcă asta ar fi explicat totul.

Watt dădu din cap, dar nu asculta cu adevărat. Selectă mesajul lui Avery și îi dădu indicații Nadiei ca să-l ajute cu un răspuns glumeț, dar încrezător. *Sună grozav,* începu el. *Și*…

— Știi că este un club de mare clasă, continuă Cynthia. Probabil că îți trebuie un smoching.

Auzind asta, Watt își ridică brusc privirea.

— Îmi trebuie un smoching? Ești sigură?

Acum chiar îi trebuia bonusul de la Leda. Nu cumpărase niciodată un smoching, dar era destul de sigur că nu era ieftin.

Se concentră din nou asupra lentilelor de contact, pregătit să termine mesajul – și, panicat, își dădu seama că Avery tocmai primise cuvintele pe care le rostise: *sună grozav, și îmi trebuie un smoching, ești sigură*?

Ce naiba, Nadia? *Știai că nu voiam să-i trimit asta lui Avery,* gândi el furios.

Erai în modul de compunere a mesajului, îi răspunse Nadia. *Poate că dacă m-ai actualiza, aș fi mai bună în a-mi da seama de intențiile tale nerostite.* Credea că e sarcastică. Algoritm recursiv stupid. Ar fi trebuit să o programeze cu o logică lineară, așa cum fuseseră majoritatea computerelor cuantice, înainte de a fi interzise.

Watt se agită, întrebându-se cum ar fi putut remedia situația, dar Avery îi răspunsese deja: *Da, îți trebuie papion. Pot să te ajut să-ți cumperi un smoching. Știu exact unde să mergem*!

— În mod sigur îți trebuie un smoching la Clubul Universității, spuse Cynthia.

Derrick râse.

— De unde naiba ai să faci rost de bani ca să cumperi un smoching?

— Poate închiria unul, idiotule. E un magazin la etajul ăsta. În partea de est, cred, adăugă Cynthia, încercând să fie de folos.

Dar Watt se concentra la răspunsul lui pentru Avery. *Este în regulă. Al meu are doar o pată de vin roșu de la ultimul eveniment.*

Ei bine, dacă vei avea nevoie de unul nou, mi-ar face plăcere să merg cu tine săptămâna asta.

Watt era pe cale să protesteze din nou, încercând să-și ascundă jena, lipsa completă de experiență în ceea ce privea evenimentele ceremonioase și, în general, lumea în care trăia

ea. Dar Nadia interveni cu un sunet înainte ca el să se poată gândi la un răspuns.

Am intrat în înregistrările magazinului în care Avery își face de obicei cumpărăturile, îndrăzni Nadia, părând să-și ceară scuze. *Reiese că singurul cu care a mai ieșit e fratele ei. Să consider că e un semn bun că se oferă să te ducă acolo*?

Încă sunt supărat pe tine, răspunse Watt. Dar Nadia avea dreptate. La ce se gândea el, de refuza șansa de a-și petrece timpul cu Avery, indiferent de locație? *Bine*… *s-ar putea să îți accept oferta până la urmă,* îi trimise el un mesaj lui Avery.

— Nu închiriez, spuse el, ca răspuns la întrebarea lui Derrick. Căpătase în sfârșit șansa de a fi cu Avery, iar el voia să o facă așa cum trebuie. Am niște bani economisiți. Mă voi descurca.

— Sper că merită fata asta.

Cynthia îl privi curioasă pe Watt.

— Și ai spus că nu vrei să te implici, o tachină Watt, evitând intenționat întrebarea.

Desigur că Avery merita.

Derrick râse.

— Mai învățăm la analiză matematică în seara asta la tine? o întrebă el pe Cynthia, care dădu din cap.

În mod normal, aveau un program de învățat prin rotație în timpul examenelor parțiale, deși rar mai veneau acasă la Watt, deoarece frații lui erau prea zgomotoși și deranjanți.

— Nu pot, spuse Watt.

Îi plăcea să-și petreacă timpul cu prietenii, dar nu prea avea timp să studieze. În schimb, voia să se concentreze asupra lui Atlas, pentru ca Leda să-l poată plăti înainte de a-și cumpăra smochingul.

— Dar mama ți-a făcut deja prăjiturile preferate! protestă Cynthia în timp ce Watt flutură din mână, luându-și rămas-bun.

Întors acasă, Watt luă punga de popcorn cu brânză din cămară, apoi se instală la birou și își ridică ecranul.

— Nadia, spuse el cu voce tare, trebuie să intrăm în sistemul casei familiei Fuller. Acum.

— Vrei să o facem împreună? întrebă Nadia, părând aproape entuziasmată, dacă așa ceva ar fi fost posibil.

Cu cât petrecea mai mult timp cu Nadia în mintea lui, cu atât mai mult îi atribuia emoții umane, gândea Watt.

— Da. Să o facem.

Trecuse o vreme de când el și Nadia trebuiseră să pătrundă undeva împreună fără autorizație. În majoritatea timpului, Nadia era mai rapidă pe cont propriu, fără intervenția lui. Dar, uneori, când un sistem era deosebit de complicat – de obicei cele hipersensibile, cele care fuseseră codate de proiectanți umani incredibil de creativi –, se descurcau mai bine împreună.

Watt se instală, găsindu-și ritmul, degetele zburându-i pe ecranul tactil în timp ce manevra bucăți de informații invizibile, ca și când ar fi tras de firele unei rețele imense. El și Nadia lucrau bine împreună. Chiar dacă intrase încet și metodic prin sistem, Watt o simțea acolo, o prezență fantomatică, precum lumina unei lumânări care pâlpâia chiar la marginea câmpului său vizual. El pierdu complet noțiunea timpului și a spațiului, întreaga lui ființă fiind redusă la șirul de numere de pe ecranul din fața lui, așteptând impulsul intuitiv care să-i permită să vadă un tipar, un punct mort, orice.

Reușiră după unsprezece ore.

— Da! exclamă Watt euforic, dându-și târziu seama că ratase cina și că, de fapt, acum era dimineață.

Dar nu conta. Nadia încercase să intre în sistemul de securitate al familiei Fuller de câteva săptămâni, iar acum, ei reușiseră în sfârșit să o facă.

— Ai acces la calculatorul din camera lui Atlas? o întrebă el pe Nadia.

— Da. Vrei imagini în timp real?

— Nu chiar, recunoscu Watt. Nu voia să vadă ce făcea Atlas singur în camera lui. Dar îl poți monitoriza pentru mine, nu-i așa? mai întrebă el.

— O voi face, spuse simplu Nadia.

Watt se rezemă de spătarul scaunului, își împreună mâinile la ceafă și închise ochii cu un oftat mulțumit.

— Cât crezi că ar plăti Leda ca să vadă ce vezi tu? cugetă el cu voce tare.

— Ei bine, acum Atlas își reglează generatorul de vise pentru seara asta, deci nu este atât de incitant, îi spuse Nadia.

— Ce este pe generatorul lui de vise? întrebă Watt, un pic curios, fără să vrea.

— Imagini și sunete de ploaie amazoniană.

— Este cam ciudat, spuse Watt, gândind cu voce tare. Doar dacă… Mai poți să pătrunzi în Departamentul de Stat? întrebă el.

Nadia se strecurase în sistemul lor de zeci de ori, pentru persoane dispărute și rapoartele poliției și, o dată, chiar pentru comisia de aviație.

— Desigur.

— Să începem să căutăm registrele faciale de pe toate camerele sateliților sud-americani.

Poate că lui Atlas îi plăcea să viseze pădurea amazoniană, gândi Watt, și toate astea erau o pierdere de vreme.

Sau poate că îi va afla misterul lui Atlas o dată pentru totdeauna.

Flămând și cu dureri din cauza activității solicitante, se îndreptă spre bucătărie ca să-și facă un sandviș. Dar era o senzație de oboseală bună. Aproape uitase cât de satisfăcător era să finalizeze o intruziune neautorizată complicată, de parcă ar fi escaladat vreun munte intangibil sau ar fi rezolvat un puzzle imposibil. Trebuia s-o facă mai des.

— Știi, Nadia, suntem o echipă grozavă, spuse Watt, întinzând unt de arahide pe o felie de pâine.

Era prea obosit și entuziasmat ca să-i mai pese că vorbea singur în bucătărie.

— Știu, confirmă Nadia, părând să-i zâmbească.

RYLIN

— Am venit să-l văd pe Hiral Karadjan, spuse clar Rylin.

Ea se apropie de ghișeul vizitatorilor de la Centrul de Corecție Greycroft din Queens, unde Hiral era reținut până la proces, doar dacă prin vreun miracol familia lui găsea bani pentru cauțiune.

— Băiatul chiar e popular, spuse sec gardianul de vârstă mijlocie, și-i făcu semn să întindă geanta pentru inspecție.

— Hiral? Serios?

Rylin ridică rucsacul, plin cu cât de multe cadouri avea voie să-i aducă.

— Tu să-mi spui. Ești a treia persoană care vine astăzi, iar el de-abia a primit dreptul la vizite.

Gardianul își țuguie buzele când trie cadourile lui Rylin: șampon, un pachet de biscuiți făcute de doamna Karadjan, chiar și o tabletă veche cu accesul la internet dezactivat, preîncărcată cu zeci de cărți și filme.

— Bine. Du-te acolo pentru verificarea de securitate, adăugă el și arătă spre bioscaner, unde imaginile de pe retina ei erau înregistrate instantaneu, iar corpul scanat, ca să afle dacă purta arme.

În cele din urmă, când mașinăria clipi verde, o ușă din fața ei se deschise.

— Va veni și el curând, îi spuse gardianul și se întoarse obosit la tableta lui.

Rylin intră într-o cameră văruită și goală, cu excepția celor patru mese și a scaunelor fixate de sol. Era ceva ciudat la acești pereți; aproape că străluceau, iar Rylin se întrebă cât de solizi erau cu adevărat. Probabil erau făcuți din sticlă polarizată care părea opacă pe o parte, dar era transparentă pe cealaltă, astfel încât poliția să poată observa conversațiile deținuților. Ea se așeză pe scaunul de la masa din mijloc, cel mai departe de pereți, și își puse geanta pe suprafața metalică și deformată.

Rylin se agită incomod, încercând să plănuiască ce ar trebui să-i spună lui Hiral când va intra. Părea insuportabil de crud să se despartă de el, când era deja într-o stare jalnică. Dar nu mai

suporta să-și petreacă timpul cu Cord fără să pună capăt relației cu Hiral. Își imagină că așa se simțea Hiral când repara lifturile: atârnat și cu respirația întretăiată, unde o mișcare greșită putea strica totul.

Zidul din fața ei se deschise într-o parte. Rylin își înălță capul ca să-l vadă pe Hiral înaintând clătinat, cu mâinile încătușate în față și însoțit de doi roboți de securitate care alunecau pe lângă el pe roți fantomatice. El purta o salopetă portocalie și urâtă și tenișі albi simpli, iar părul îi fusese tuns scurt. Fără buclele lui băiețești, conturul feței era complet vizibil. Părea dur, serios – părea *vinovat*, își dădu seama Rylin. Ceea ce și era.

— Hiral, spuse ea încet când el se așeză pe scaunul din fața ei. Cătușele magnetice se retraseră de la picioarele scaunului ca să-i cuprindă gambele. Cum reziști? îl întrebă ea.

— Cum crezi că rezist? izbucni el. Rylin se uită la el cu ochi mari. Îmi pare rău, zise, redevenind acel Hiral pe care îl cunoștea ea, băiatul de care se îndrăgostise cândva. E foarte dificil.

— Bineînțeles că este, îl compătimi ea și își aminti ce-i spusese gardianul. Măcar familia ta a trecut să te viziteze?

Își dorea să poată trece direct la subiect, dar nu putea să intre și să se despartă de el pur și simplu, nu aici.

— Familia mea?

Hiral întinse mâna spre rucsac și se uită nepăsător la cadouri.

— Gardianul mi-a spus că deja ai avut doi vizitatori astăzi?

— Nu erau părinții mei.

Hiral mușcă dintr-un biscuit, fără să se uite la ea.

— Oh.

Rylin simți o agitație în stomac. Se întrebă dacă fusese V sau altcineva implicat în toată această încurcătură. Nu voia să știe. Poate că era mai bine să-i vorbească deschis.

— Ascultă, Hiral…

— Ry, o întrerupse el. Vreau să faci ceva pentru mine.

Cândva, ar fi fost de acord imediat, dar acum știa mai bine.

— Ce este? întrebă ea precaută.

— Trebuie să mă ajuți să plătesc cauțiunea.

Absurditatea propunerii o făcu să râdă, dar Hiral se încruntă, iar ea tăcu. Dumnezeule! Vorbea serios.

El își rezemă coatele pe masă, cu capul în mâini.

— Ascunzătoarea mea este la intrarea ascensorului spre linia C, pe strada șaptesprezece.

Avea ochii închiși și stătea cocoșat, într-o aparentă resemnare.

— Hiral! spuse ea panicată printre dinți – dacă masa avea microfoane? –, dar el continuă, pe un ton jos și rapid.

— Este în regulă. Pune-ți mâna pe umărul meu. Nu ne ascultă. Vreau doar să nu-mi vadă gura, să-mi citească pe buze sau ceva de genul ăsta.

Rylin se conformă, cu pulsul mărit. Oricine i-ar fi urmărit ar fi crezut că el era copleșit, cu capul în mâini, iar ea îl consola. Pumnii îi erau aproape de bărbie, blocând vederea spre gura lui.

— Linia C, pe șaptesprezece, continuă el. În spatele panoului mecanic din stânga. Trebuie să o golesc. Totul. Să nu lași nimic acolo, mai ales Spițele de la Anderton. V te va contacta curând, ca să stabilească o întâlnire. Dă-i lui totul. Ar trebui să fie suficient cât să-mi acopere cauțiunea. În principal mulțumită ție, pentru c-ai furat Spițele, adăugă el.

Rylin era fără cuvinte. Chiar adunase Hiral cincisprezece mii de nanodolari din droguri? Când se întâmplase *asta*?

— Hiral, știi că nu pot, spuse ea încet. Nu cu Chrissa. Dacă sunt prinsă, va ajunge la orfelinat.

Privirea i se înăspri, iar el își înălță capul, brusc.

— Deci noi ceilalți putem să riscăm să ajungem la închisoare, dar tu ești prea bună pentru asta?

— Îmi pare rău. Rylin încercă să folosească un ton calm. Dar V? Ar putea el să se ocupe de asta, adăugă ea.

— Știi că nu poate intra în vestiar. În plus, am încredere doar în tine.

— Hiral, te rog…

— Vrei să rămân aici? Asta e? mormăi el, înroșindu-se la față.

— Bineînțeles că nu, dar…

— La naiba, Ry!

Hiral lovi cu pumnul în masă. Ea se retrase, dar el o apucă de încheietura mâinii, cu o strânsoare de fier.

— Vei face asta pentru mine, bine? Asta fac oamenii într-o relație. Se ajută, *se protejează.* Mă vei ajuta să ies de aici, pentru că ești iubita mea. O spuse ca și când ar fi fost un blestem. Și, pentru că ești *iubita* mea, eu îți voi proteja secretele, adăugă el.

— Secretele? șopti Rylin.

— Mă refer la ce ai luat de la Cord. Te iubesc, Rylin. Nu te-aș pârî niciodată, indiferent de câte ori m-ar interoga.

Rylin se simți de parcă ar fi primit o lovitură cu piciorul în piept. O *amenința* cu Spițele furate. Zăpăcită, aruncă rapid o privire spre ziduri. Oare polițiștii îi ascultau?

— Ți-am spus, nu sunt destul de important ca să mă asculte, zise Hiral, ghicindu-i gândurile.

El se rezemă și îi eliberă mâna. Rylin și-o retrase în poală. O ținuse atât de strâns, încât îi amorțiseră degetele.

— Bine. Te voi ajuta, rosti ea forțat.

Nu avea de-ales.

— Bineînțeles c-o vei face.

Rylin își sprijini mâinile pe masă. Brusc, avu senzația că parcă nu mai era aer în cameră. Zidurile se apropiară ca și când ea ar fi fost cea întemnițată.

Nu putea să se despartă de Hiral. Cel puțin, nu încă. Trebuia să rămână cu el până când trecea prin asta și îl scotea din închisoare.

— Acum, sărută-mă, spuse Hiral și dădu din cap spre gleznele încătușate.

Ascultătoare, Rylin se ridică și ocoli masa. Începu să-i atingă ușor buzele, dar Hiral se întinse și o apucă forțat, cu buze dure și ferme, aproape rănind-o.

După o clipă, ea se retrase. Îi era din nou rece.

— Ar trebui să plec acasă, spuse și se întoarse ca să treacă iar prin camera gardianului și să iasă afară.

— Ne vedem curând! strigă Hiral în urma ei.

Timp de câteva minute, Rylin merse fără ca măcar să-și dea seama încotro se îndreaptă. Se tot gândea la amenințarea urâtă a lui Hiral. În cele din urmă, se opri și se cuprinse cu brațele, încă tremurând incontrolabil.

Se afla la intrarea spre linia A, cea care ducea direct spre casa lui Cord. *De ce nu*? hotărî ea; oricum va ajunge acasă prea devreme. Ar fi drăguț să evadeze un timp în lumea sigură a lui Cord de la etajele superioare, fără șantaje.

•

Câteva ore mai târziu, Rylin era ghemuită într-un fotoliu din biblioteca lui Cord, cu șemineul holografic pornit și cu un album

cu fotografiile mamei ei în poală, când auzi un zgomot în pragul ușii.

— Cord, îmi pare rău, spuse ea, ca să-și ridice privirea și să-l vadă pe Brice.

Nici măcar nu-și dăduse seama că el se întorsese în oraș.

— Se pare că lucrezi din greu, spuse el tărăgănat.

— Cord mă lasă să iau pauze, zise ea defensivă.

Dar știa cum părea faptul că se făcuse comodă, ca la ea acasă, și o știa și el.

Brice își aruncă resemnat mâinile în aer.

— Departe de mine gândul de a te critica. Știi, și mie îmi plac slujbele cu avantaje.

— Nu știu la ce te referi, spuse Rylin.

El făcu un pas înainte, iar ea se retrase și ținu albumul în fața ei ca pe un scut.

— Ascultă, de ce nu…

— Ce se întâmplă?

Cord stătea în pragul ușii. Rylin oftă ușurată.

— Tocmai purtam o conversație aprinsă cu domnița noastră, prezentă aici, despre etica la locul de muncă.

Brice făcu semn din ochi și se furișă afară.

— Îmi pare rău, spuse nesigură Rylin, deși nu știa de ce se scuza.

— Oh, așa e Brice. Se poartă înspăimântător, dar are intenții bune.

Așa o fi? gândi Rylin. Știa că purtarea urâtă a lui Cord era doar de fațadă – și știa de unde o învățase –, dar nu era sigură în privința lui Brice.

— Ce cauți? dădu din cap Cord spre album când se așeză lângă ea.

— Nimic, de fapt. Rylin se uitase fără scop la fotografii, căutând mai multe imagini cu mama ei, deși nu găsise niciuna. Nu am vrut să pierd noțiunea timpului, adăugă ea, dar Cord flutură din mână.

— Și mie îmi place camera asta.

Se uită în jur la cărțile vechi, la covorul cu motive florale de sub picioarele lor, la focul simulat, care pârâia și emana căldură atât de convingător, încât părea real.

De la ceasul antic de pe perete, Rylin își îndreptă privirea spre Cord. El purta un tricou simplu gri și avea noroi pe tivul blugilor.

— Ai chiulit din nou azi? întrebă ea, deși cunoștea deja răspunsul.

— A fost o ocazie specială, fu tot ce spuse el. Hei, nu am mai văzut fotografiile acelea de mult! Sunt de la petrecerea de ziua mea, când am împlinit patru ani? Cea care a avut ca tematică Aladin și duhul holografic?

Rylin îi întinse albumul fără să spună nimic, iar Cord începu să dea paginile, oprindu-se din când în când ca să-i arate cum arătau în copilărie prietenii lui actuali, un tort imens cu mai mult de patru lumânări și un spectacol holografic de magie ce părea să-l fi speriat pe Brice atât de mult, încât își udase pantalonii. Ocazional, Rylin dădea din cap, fără să fie cu adevărat atentă. În mintea ei, încă era în camera de vizită de la închisoare, văzându-l pe Hiral într-o nouă lumină.

Cord se oprise din vorbit și o privea, așteptând în mod clar un răspuns la ceva.

— Oh! exclamă Rylin surprinsă. Este atât de… ăăă.

Cord își puse mâna peste a ei.

— Rylin. Ce se întâmplă?

Rylin își întoarse mâna și își împleti degetele cu ale lui. Ura că nu putea îi complet sinceră cu Cord. Era prinsă în capcană de toate minciunile pe care i le spusese, care se tot adunau unele peste altele ca în jocul acela vechi de petrecere, în care adunai plăci până ce se răsturnau.

— Un prieten de-al meu a fost arestat. L-am vizitat astăzi la închisoare, recunoscu ea, spunându-i cât de mult putea din adevăr. Ca să fiu sinceră, m-a tulburat un pic.

— Îmi pare rău, spuse Cord. Rylin ridică neajutorată din umeri. Pentru ce-a fost arestat? adăugă el după un moment.

— Trafic.

— Este vinovat?

Întrebarea asta o făcu pe Rylin să fie defensivă.

— Da, este, spuse ea scurt.

— Ei bine…

— Nu înțelegi, bine? Nu știi cum este în partea inferioară a Turnului, că uneori trebuie să faci lucruri pe care nu le vrei! Pentru că nu ai *de ales*!

— Mereu ai de ales, spuse încet Cord.

Rylin se ridică brusc, închise albumul de fotografii și îl puse înapoi pe raft. Partea rațională din ea știa că el avea dreptate. Dar, dintr-un motiv oarecare, încă era supărată.

— Hei, îmi pare rău. Cord se apropie și o cuprinse în brațe pe la spate. Ai avut o zi grea. Nu am vrut… Îmi pare rău, zise din nou.

— Sunt bine, protestă Rylin, deși nu se mișcă.

Ei rămaseră așa o vreme, fără să spună nimic. Tăcerea aceasta era ciudat de liniștitoare. În cele din urmă, Cord se retrase.

— Mie îmi este foame, spuse el în efortul clar de a sparge gheața. Ce să comandăm?

— Mereu îți comanzi mâncarea?

— Ei bine, aș putea să-ți gătesc, dar nu mă pricep decât să pregătesc tăieței congelați, și, după câte se pare, să mă fac de râs.

— Ai meritat-o, spuse Rylin și zâmbi fără să vrea când se gândi la asta.

Părea că se întâmplase cu mult timp în urmă.

Mai târziu în acea seară, după ce terminară de mâncat – Rylin insistase să gătească, chiar să înfășoare puiul prăjit în șuncă, ceva ce nu-și putea permite niciodată să facă acasă –, ea se ghemui pe canapeaua din sufragerie. Trebuia să se întoarcă. Chrissa avea să ajungă curând acasă; rămăsese până târziu la antrenamente toată săptămâna, de vreme ce turneul național se apropia. Dar pe Rylin o epuizaseră diversele emoții prin care trecuse astăzi. Avea nevoie de odihnă, doar pentru un minut.

— Vrei să rămâi? întrebă Cord, nu la fel de încrezător ca de obicei.

Rylin știa ce îi cerea. Nu putea face asta, nu încă.

— Trebuie să ajung acasă, spuse ea, și căscă. N-aș putea doar… pentru cinci minute…

Își rezemă din nou capul pe pernă. Cord vru să se îndepărteze, dar Rylin își dădu seama că nu voia ca el să o facă.

— Așteaptă, protestă ea somnoroasă.

El se așeză lângă ea, iar Rylin se mișcă în așa fel încât ajunse cu spatele lipit de pieptul lui. Ușor-ușor, începu să respire normal.

În cele din urmă, Cord se ridică de pe canapea. Rylin adormise deja, așa că nu îl văzu când căută o pătură în șifonier

și o înveli cu grijă. Nu îl văzu când se uită la ea pentru o clipă, atent la cum genele îi fluturau în somn. Nu văzu cum se apleacă și-i dădu ușor părul pe spate și o sărută încet pe frunte, înainte să se îndrepte spre camera lui și să închidă ușa în urma sa.

Dar când se trezi în toiul nopții și simți pătura în jurul ei, Rylin se ghemui mai mult în ea și zâmbi în întuneric.

ERIS

Eris stătea întinsă pe podeaua clasei în care se ținea ora de istoria artei și se uita la tavan împreună cu colegii ei, urmărindu-l pe Michelangelo, care picta Capela Sixtină. Lângă ea, o auzea pe Avery, care ofta de fiecare dată când pictorul folosea pensula. Nu înțelesese niciodată de ce îi plăceau lucrurile astea lui Avery – în primul rând, era vina ei că Eris se înscrisese la acest curs. Profesorul începu să spună ceva, probabil despre papi, dar Eris nu asculta. Își mută poșeta sub cap, ca să se simtă mai confortabil. Privirea i se îndreptă spre o siluetă din colțul tavanului, care ținea un sul și care se uita agitată peste umăr la un înger pictat. Părul fetei avea aceeași culoare cu al ei.

Se întrebă ce ar fi spus Mariel despre această lecție captivantă. Probabil că și-ar fi dat ochii peste cap și ar fi făcut vreun comentariu despre felul în care oamenii bogați nu își cheltuiau banii prea bine. Eris se uită prin cameră. Mesele, ecranul și ferestrele dispăruseră. Mulțumită unui sistem elaborat și incredibil de scump de holograme și oglinzi, fiecare suprafață se transformase în biserica din secolul al șaisprezecelea. Deodată, Eris se întrebă câte familii de la etajele inferioare ar fi putut fi hrănite cu banii cheltuiți doar pe echipamentul tehnic din această încăpere.

Abia aștepta sfârșitul orei, când se putea strecura spre marginea rețelei tehnologice, ca să vadă dacă Mariel îi trimisese vreun mesaj. Ele petrecuseră împreună o mare parte din săptămâna trecută, de când Mariel venise la apartamentul lui Eris, în dimineața de după slujbă. „Bine”, spusese simplu Mariel, Eris dăduse din cap și asta fusese tot.

Începuseră să se întâlnească în fiecare seară, când Mariel ieșea de la muncă. Uneori își făceau temele împreună sau stăteau pe canapea și urmăreau comedii stupide sau făceau comisioane pentru mama lui Mariel, care era agent de vânzări la un magazin universal. De cele mai multe ori, mama lui Mariel insista ca Eris să rămână la cină. Eris mâncase la ei în ultimele trei nopți. Era drăguț să facă din nou parte dintr-o familie. Cu

cât Eris petrecea mai mult timp cu Mariel, cu atât mai mult voia să se afle în compania ei.

Un zgomot ascuțit acoperi sunetele scoase de harnicul Michelangelo. Un mesaj de la biroul administrativ, gândi Eris atentă. Iar apoi își auzi numele.

— Eris Dodd-Radson?

În trecut, lui Eris i-ar fi plăcut acest moment, s-ar fi ridicat în picioare și și-ar fi aruncat părul pe spate, făcând pe toată lumea să creadă că mergea într-un loc fabulos. Dar acum se ridică în picioare și își luă lucrurile. Ignoră șoaptele lui Avery și ieși repede pe ușă, spre biroul directorului.

Ultima persoană pe care se aștepta să o vadă acolo era mama ei.

— Eris! exclamă Caroline, înaintând și îmbrățișând-o.

Eris rămase acolo amorțită, șocată că mama ei venise s-o ia de la școală.

— Să mergem!

Mama o atinse ferm pe spate și o îndreptă spre ușa lăturalnică a școlii. Secretara directorului le zâmbi fals, întorcându-se deja la ecranul tabletei.

O aerocabină le aștepta lângă școală.

— Nu ne permitem să luăm o aerocabină, îi aminti Eris mamei ei, dar Caroline deja o împingea înăuntru și introducea destinația.

— Poftim, spuse ea, dându-i lui Eris o husă de haine cu călcare automată. Schimbă-te acum. Și-așa întârziem.

— Vorbești serios? întrebă Eris.

— Haide. De parcă e prima dată când te schimbi într-o aerocabină, răspunse mama ei.

Avea dreptate.

Eris își scoase uniforma și îmbrăcă rochia din husă – cea mai frumoasă pe care o avea, o rochie Lanvin mov, cu stropi albi și albaștri. Eris nu reușise s-o pună în bagaj înainte de a se muta. Îi aruncă o privire mamei ei, dar Caroline doar ridică din umeri.

— Am scos-o din depozit pentru tine, îi zise ea, iar Eris se simți recunoscătoare.

În cele din urmă, se opriră în curtea pavată a hotelului Lemark de la etajul 910. Eris tot nu știa unde mergeau.

— Mamă, izbucni ea, pierzându-și răbdarea, nu poți pur și simplu să mă iei de la ore și să te aștepți ca eu să...

— Am venit aici ca să-l cunoști pe tatăl tău natural.

Lumea amuți, iar totul se învârti amețitor în jurul ei. Eris nu putea gândi.

— Oh, spuse în cele din urmă, respirând ușor.

O urmă pe mama ei, ieșind din aerocabină în curte. O fântână din apropiere arunca apă în forma unei imense și cursive litere *L.*

— După ce m-ai întrebat de el acum câteva săptămâni, l-am căutat și i-am spus totul. Vrea să te cunoască.

Eris se uită la hotel cu ochii împăienjeniți.

— Este aici? șopti ea.

Mama ei dădu din cap.

— Este înăuntru chiar acum.

Pentru o clipă, Eris rămase pe loc, nesigură.

— Bine, se auzi spunând și își dădu seama că era lucrul corect.

Dacă nu-și cunoștea tatăl acum – când era aici, așteptând-o pe ea –, întrebările o vor bântui pentru totdeauna.

Caroline înaintă. Eris dădu să se retragă, dar se răzgândi. *Am pedepsit-o destul*, hotărî ea și acceptă îmbrățișarea mamei ei.

— Te iubesc, Eris, șopti Caroline.

Eris simți umezeala de pe gâtul ei și își dădu seama că mama ei plângea.

— Și eu te iubesc, mamă, spuse Eris în timp ce zidul pe care îl construise între ele începu să se crape, doar un pic.

•

Eris nu spuse nimic atunci când intrară în holul răcoros și liniștit al hotelului Lemark, unde un portar cu mănuși albe vorbea cu o femeie supraponderală, îmbrăcată cu haine de golf. Puțin mai departe, la intersecția străzii 17 cu Riverside, hotelul era locul preferat al oamenilor de afaceri care se întâlneau în secret – iar Eris aflase că era și preferatul cuplurilor infidele. Se spunea că însuși președintele se furișa aici ca să se întâlnească cu actuala soție, înainte de a divorța de Prima Doamnă. Eris se întrebă ce însemna faptul că tatăl ei natural sugerase acest loc. Dintr-un motiv oarecare, o făcea să se simtă incomod, ca și când ea și mama ei ar fi fost un mic secret sordid. *Este în regulă,* își spuse ea*, probabil că doar își dorește intimitate.*

Ele intrară în sala de mese, plină cu banchete din pielea neagră atât de separate, încât unui invitat de la o masă îi era

imposibil să-i vadă pe alții de la oricare alta. Eris își dădu seama că nu auzea nicio frântură de conversație, ci doar muzica venind din difuzoare. Poate că toate mesele erau echipate cu amortizoare.

Amfitrioana, o brunetă cu ochi negri și cu o uniformă mulată cu fustă, se uită la ele.

— Suntem familia Dodd-Radson, spuse Caroline, folosindu-și cu încăpățânare vechiul nume, sau poate că doar uitase, la fel și Eris, dar părea că amfitrioana știa deja cine erau.

— Pe aici, spuse ea, și își făcu loc printre mesele izolate spre colțul din spate. Vă așteaptă.

Eris simți un fior de teamă și, instinctiv, întinse mâna după cea a mamei sale. Ajunseră în dreptul mesei tocmai când un domn apăru din umbre, iar Eris izbucni în râs fără să vrea.

Ea se întoarse spre amfitrioană.

— Suntem la masa greșită. Mă întâlnesc cu altcineva, spuse ea, minunându-se de coincidență, deoarece chiar cunoștea persoana în cauză.

Era Matt Cole, tatăl Ledei.

Dar amfitrioana plecase, iar domnul Cole își drese vocea.

— Caroline, spuse el, cu o voce gravă și răgușită. Mă bucur să te văd, ca întotdeauna. Întinse stângaci mâna. Eris, mulțumesc c-ai venit.

Iar ea își dădu uimită seama că nu fusese deloc o greșeală.

Tatăl Ledei era și tatăl ei.

Ea și mama ei se așezară, alunecând stângaci de-a lungul banchetei, pentru ca Eris să stea între părinții ei. Se așternu o liniște tensionată și grea. Domnul Cole se uita la ea de parcă nu ar mai fi văzut-o niciodată și îi analiză trăsăturile – probabil ca să vadă dacă îi semăna. Eris își dădu seama că aveau guri la fel și că pielea îi era la fel de albă ca a ei. Dar ea semăna atât de mult cu mama ei, încât era greu de spus.

Un robot se apropie cu o tavă de băuturi și începu să le împartă.

— Îmi pare rău, am comandat înainte să ajungeți, spuse domnul Cole stânjenit. Caroline, șprițul este pentru tine, iar Eris, ție ți-am luat o limonadă. Din câte îmi amintesc, este preferata ta, corect?

Ea dădu prostește din cap. *Mda, era preferata mea, în clasa a opta, singura dată în care Leda m-a chemat pe la ea.*

Rămaseră acolo fără să spună nimic, învârtindu-și băuturile, fiecare așteptând pe celălalt să vorbească. Eris refuză să fie prima. Încă încerca să înțeleagă totul. În mintea ei, rememora o mie de clipe – felul în care mama ei o întreba mereu care dintre ceilalți părinți vor fi prezenți, înainte de a veni ședințele cu părinții; întrebările ei aparent întâmplătoare despre Leda, care, în mod evident, nu erau atât de întâmplătoare până la urmă. Acum totul avea sens. Dar…

— Când? întrebă ea fără să gândească, scuturând uluită din cap. Vreau să spun, când v-ați… *cuplat*?

Nu știa cum să formuleze întrebarea, dar mama ei înțelese.

— Matt și cu mine ne-am cunoscut când aveam douăzeci de ani, spuse Caroline, privind-o pe Eris. Înainte de a-l cunoaște pe tatăl tău. Făceam parte din același grup de prieteni, toți nou-veniți în oraș. Turnul abia se construia. Toată lumea era împrăștiată prin orășele, așteptând să fie gata. Eram cu toții atât de săraci, adăugă ea, întorcându-se spre domnul Cole. Trăiam de la un salariu la altul. Îți amintești că în primul meu apartament din Jersey aveam prosoape de plajă în loc de draperii?

— Nu îți permiteai să cumperi nici măcar mobilă, spuse domnul Cole, amuzamentul strecurându-se în tonul lui. Ai stivuit cutii din lemn pe post de măsuță de cafea.

— Vara, când era foarte cald, ne strecuram în piața acoperită a fermierilor și hoinăream pe culoare până ce ne dădeau afară, pentru că nu ne permiteam o instalație de aer condiționat.

Eris se uită când la unul, când la celălalt, complet descurajată. Amintirea o făcu pe mama ei să zâmbească ușor; apoi, după o clipă, se întoarse din nou spre Eris.

— În orice caz, spuse Caroline, atunci mi-am început cariera de model. L-am întâlnit pe Everett, iar Matt s-a întors acasă în Illinois pentru o vreme. Au trecut câțiva ani până când ne-am revăzut, iar eu eram măritată…

La fel era și domnul Cole, gândi Eris. Ea își aminti că el își reluase relația cu mama Ledei – iubita lui din liceu – când se mutase acasă ca să aibă grijă de tatăl lui bolnav, apoi o convinsese să se mute cu el înapoi în New York, în Turnul nou-nouț. Dumnezeule, probabil că doamna Cole fusese însărcinată cu *Jamie* la următoarea lor revedere. Dar niciunul din ei nu menționă acest detaliu.

— Ei bine, ne-am reîntâlnit, iar apoi... Caroline se uită la Eris. Iar apoi ai apărut tu.

Se uită în altă parte și răsuci șervețelul din poală până când i se albiră monturile.

— Eris, o întrerupse tatăl Ledei – tatăl *ei* –, n-am știut nimic până când nu m-a sunat mama ta. Nici măcar nu am presupus vreodată c-ai fi fost a mea. După cum știi, Caroline și cu mine nu am mai avut o... relație de mulți ani.

El își drese vocea, ca un om de afaceri. Desigur, gândi Eris, și el era încă șocat.

— Vreau să-ți spun cât de rău îmi pare pentru toate lucrurile prin care treci, continuă el, îmi imaginez că este foarte dificil pentru tine.

— Mda. Este nasol, spuse sec Eris.

Caroline o strânse de mână.

— Te rog, dacă pot să te ajut cumva, să-mi zici, spuse domnul Cole.

Eris se uită la mama ei. El știa că stăteau la etajul 103? Ce va spune el familiei? Dar când deschise gura ca să întrebe, domnul Cole apăsă în mijlocul mesei, ridicând meniul holografic.

— Să mâncăm ceva de prânz? propuse el, ezitând. Rulourile shishito sunt uimitoare. Doar dacă aveți timp.

— Ne-ar face plăcere, spuse ferm Caroline.

Eris, a cărei minte încă încerca să se adapteze la noua realitate ciudată, luă o sorbitură lungă din limonada pe care nu o voia. Domnul Cole îi întâlni privirea din cealaltă parte a mesei și schiță un zâmbet. Eris se simți un pic mai calmă. Deodată, se gândi la ziua în care fusese la biserică cu Mariel, la felul în care între ea și străini se crease o legătură doar printr-o atingere și o privire. Iar acesta era tatăl ei natural, deloc un străin, care, în felul lui, încerca să se apropie de ea.

Pe când bărbatul care fusese tatăl ei în ultimii optsprezece ani încetase complet să-i mai vorbească.

Tatăl Ledei era și al ei. Era cam ultimul lucru la care se așteptase. Dar el era aici și își dădea silința.

Eris se uită la el și zâmbi.

— Sigur, spuse ea, pe cât de vesel reuși. Sună minunat!

LEDA

Leda se ridică brusc în capul oaselor, gâfâind, cu pijamaua din mătase udă de la transpirație. Mâinile îi erau înfășurate strâns în cearșafuri, ținându-se de ele cu degetele ca niște gheare.

Avea din nou coșmaruri.

Luminile se aprinseră când computerul camerei detectă starea ei de agitație. Leda stătea ghemuită în mijlocul patului imens, cu brațele înfășurate în jurul ei. Tremura. Își simțea membrele prea grele ca să și le miște, de parcă s-ar fi transformat într-o creatură miniaturală care controla un corp imens și stângaci.

Voia un stimulent. Cu disperare. Dumnezeule, nu-și mai dorise unul atât de mult din primele zile de dezintoxicare. Atunci avea coșmaruri în fiecare noapte: visa că se îneca într-o apă neagră; că niște degete țepene și reci ca moartea se întindeau spre ea. *Sunt cel mai puternic aliat al meu*, repetă Leda, încercând să se concentreze, dar nu reuși; era frig aici, iar creierul ei părea mut și tot ce își dorea era o pilulă de xenperheidren care să o aducă înapoi la viață.

Când în cele din urmă simți că se poate mișca, dădu la o parte cuvertura și își răsuci părul în sus, îndreptându-se spre bucătărie. Voia un pahar cu apă. Ar fi putut cere computerului camerei unul, desigur, dar credea că mersul ar fi putut să o calmeze un pic. Parcă cineva i-ar fi zgâriat capul pe dinăuntru.

Apartamentul era ciudat de liniștit. Leda se mișcă puțin mai repede, picioarele ei goale ocolind pătratele de lumină selenară de pe podea, așa cum făcea când ea și Jamie erau mici și pretindeau că atingerea luminii aducea ghinion. În bucătărie, deschise ușa frigiderului și rămase acolo o vreme, lăsând aerul rece să-i atingă fața.

Pleoapele îi erau închise, dar, în spatele lor, aproape fără să-și dea seama, Leda compusese un mesaj fostului ei furnizor, Ross. O costa fiecare gram de autocontrol ca să nu-l trimită. Totul era bine, își tot spunea ea – nu doar bine, era grozav. Se ducea la balul de binefacere cu Atlas, chiar dacă o costa prietenia cu Avery. Ei bine, era vina lui Avery pentru că se purtase atât de

ciudat. Ea îl merita pe Atlas, își aminti Leda. Merita să fie *fericită.*

Își încordă maxilarul, se întoarse și se îndreptă spre camera ei – doar ca să se împiedice de ceva în holul de la intrare. Înjură printre dinți. Era servieta tatălui ei, pusă chiar acolo unde o lăsa când venea acasă. Leda se opri când văzu o cutie portocalie care ieșea din buzunarul lateral al genții. Se pare că tatăl ei făcuse cumpărături la Calvadour. Aniversarea părinților ei era în câteva zile; acesta trebuie să fie cadoul lui pentru mama Ledei.

Leda nu simți nicio remușcare când ridică un colț al cutiei ca să vadă ce cumpărase tatăl ei. Era o eșarfă deosebită din mătase crem, cu un fel de broderie cusută manual pe margini. Dădu repede o comandă verbală lentilelor ei de contact, iar ele o căutară cu programul de comparat prețuri. Când văzu cât de mult costă, Leda suspină. Probabil că tatăl ei se simțea foarte îndrăgostit zilele astea.

Sau foarte vinovat în legătură cu ceva.

Leda băgă cutia la loc și se întoarse pe hol. Dar chiar și după ce se urcă în pat, nu putu adormi. Era nerăbdătoare. Își dori să-i poată trimite un mesaj lui Atlas, dar era miezul nopții și nu voia să pară nebună.

Ce noutăți mai ai despre Atlas? îi scrise ea îi schimb Nadiei, fără să se aștepte cu adevărat să i se răspundă imediat.

Totuși, câteva clipe mai târziu, primi un răspuns. *De fapt, am aflat ceva.*

Leda începu să citească și rămase imediat uimită. Părea că Atlas fusese în pădurea amazoniană în ultimele câteva luni, lucrând la un fel de cabană în sălbăticie. Nadia atașase chiar și câteva fotografii aeriene ca dovadă, probabil surprinse de un satelit aflat în întrecere.

Ai intrat în Departamentul de Stat? nu se putu abține Leda să nu întrebe. Nu ar fi putut să facă rost de imagini decât dintr-o rețea de comunicație guvernamentală.

Ți-am spus că sunt cea mai bună.

Leda rămase în pat cu ochii închiși, mormăind lentilelor ei de contact, iar acestea proiectară imaginile pe rând. Tipul din fotografii era mai bronzat și avea un început de barbă, dar era cu siguranță Atlas.

Ea se agită, dorindu-și să poată adormi. Imaginile întunecate și ciudate din coșmar îi trecură rapid prin minte. Mesajul pentru

Ross încă era proiectat sub pleoape. Dumnezeule, tare mult mai voia să-l trimită!

Se mai simțea cineva așa, singură și frenetică, bântuită de temeri pe care nu prea le putea identifica? Oare Avery simțea așa ceva? Leda se îndoia de asta. Dar o parte din ea se întreba dacă Atlas ar fi putut să înțeleagă. Poate că anul trecut dispăruse pentru că și el fugea de ceva. De ceva important, dacă fusese nevoit să ajungă tocmai în pădurea amazoniană ca să scape.

Orice ar fi fost, se întrebă dacă Atlas își dăduse vreodată seama – sau dacă demonii lui încă îl urmăreau noaptea, așa cum o făceau ai ei.

WATT

Watt stătea în fața magazinului de îmbrăcăminte pentru bărbați Norton Harcrow de la etajul 951, așteptând-o nerăbdător pe Avery.

Mulți sociologi constată că starea de agitație poate fi redusă de ritualuri cum ar fi număratul, mai ales atunci când îți imaginezi un animal inofensiv. De exemplu, o oaie, proiectă Nadia pe ochii lui.

Nu sunt agitat, îi spuse Watt în gând, iritat.

Se întâmplă să afișezi multe din semnele psihologice ale stării de agitație: *puls mărit, palme transpirate.* O oaie din desene animate îi acoperi vederea. Watt scutură din cap, ca să o anuleze.

Poți să taci dacă nu îți pun o întrebare? Stângaci, își șterse palmele de interiorul buzunarelor când o aerocabină parcă, iar Avery ieși din ea.

— Watt!

Își aruncă șuvițele de păr blond peste umăr. Era îmbrăcată cu o rochie simplă albă, care îi scotea în evidență corpul suplu și bronzat. Un colier cu pietre negre îi strălucea tulburător la gât.

— Mă bucur atât de mult că facem asta! spuse ea, conducându-l în magazin.

— Mulțumesc pentru c-ai venit cu mine, răspunse el. Și pentru că m-ai invitat la gală, desigur.

— Vorbim despre același eveniment, nu-i așa? îl tachină ea. Vreau să spun, mă simt cumva vinovată că te târâi și pe tine. Știi cum pot fi lucrurile astea.

Nu, nu știu. Dar nu-mi pasă. Vei fi acolo. Watt nu fu nevoit să-i răspundă când intrară pe ușile masive din lemn ale magazinului care, de fapt, nu erau deloc din lemn masiv, ci o hologramă locală, care străluci și își recăpătă forma după ce ei trecură. El privi înapoi peste umăr și văzu că intrarea se schimbase ca să semene cu niște coloane grecești din marmură.

— Cât de ciudat de ionice sunt, remarcă el sec.

— Îmi plac ușile astea, spuse Avery în același timp.

Watt se simți vinovat – nu spusese niciodată nimic rău despre lucrurile care-i plăceau, Nadia îl salva mereu de asemenea situații –, dar, spre încântarea lui, Avery începuse să râdă de jocul de cuvinte.

— Cred că sunt dorice, dar bine lucrat, spuse ea cu o seriozitate prefăcută. Știi, Eris și cu mine studiem istoria artei anul ăsta.

— Trebuie să fie o tortură pentru tine și Eris să vă uitați la atât de multe lucruri frumoase pe care nu le puteți cumpăra, se hazardă el și imediat se îngrijoră că mersese prea departe.

Nu era obișnuit să ia lumea peste picior de unul singur.

Dar Avery râse din nou.

— Știi, nimeni nu mi-a spus așa ceva, dar s-ar putea să ai dreptate.

— Apropo, ce mai face Eris? întrebă Watt, cu gândul la petrecere.

— Sincer, nu știu exact, spuse Avery. Azi a plecat de la școală în mijlocul zilei, ceea ce nu poate fi un lucru bun, nu-i așa?

Watt își dorea să-i fi putut oferi o mână de ajutor și să afle unde plecase Eris, dacă asta i-ar fi domolit temerile lui Avery, dar, desigur, acest lucru era imposibil.

Când traversară magazinul spre secțiunea cu haine elegante, vânzători de la diverse case de marcat dădură din cap și o salutară în șoaptă pe Avery, spunându-i pe nume.

— Toată lumea de-aici pare să te cunoască, spuse Watt, un pic intimidat.

— Fac des cumpărături.

Avery ridică din umeri.

— Este un magazin pentru bărbați, nu se putu să nu-i atragă atenția Watt.

Avery zâmbi.

— Știu.

El o urmă dincolo de rafturile cu cravate colorate, curele, boxeri și serviete lucioase, spre o zonă spațioasă marcată HAINE DE OCAZIE. Zidurile și podeaua acestei secțiuni, care găzduia scaune din piele și canapele mici, erau de un alb industrial desăvârșit. Watt privi împrejur, dar nu văzu nicio haină.

— Este cam orbitor aici, nu-i așa? remarcă el.

Albul era atât de strălucitor, încât aproape că își setă lentilele de contact să blocheze lumina.

Avery îl privi amuzată.

— Este așa pentru ca ei să poată construi aranjamente. Nu au făcut asta când ai probat ultima dată smochingul?

— Avery, draga mea!

O vânzătoare palidă și slabă, cu cearcăne la ochi, veni din camera din spate, mânecile puloverului negru trecându-i de încheieturile slabe. Părea extrem de familiară, dar Watt nu știa de unde s-o ia.

Nadia?

— Pe cine mi-ai adus astăzi? Nu pe Atlas?

— Rebecca, el este Watt, un prieten de-al meu. Are nevoie de un smoching nou.

Rebecca își țuguie buzele când îl văzu pe Watt și miji ochii când îl recunoscu. Părea cu câțiva ani mai în vârstă decât Watt și Avery, dar nu cu mulți. Nu cumva el…

11 decembrie, anul trecut, la barul Anchor. Ți-a spus că numele ei era Bex și că era în anul întâi la Amherst. V-ați revăzut în seara următoare, dar ai ignorat-o ca să vorbești cu prietena ei, îl informă Nadia.

Ei bine, asta explica de ce îi părea cunoscută.

— Să începem, spuse repede Rebecca. Watt, poți să… *o*!

Ea tăcu brusc, încruntându-se dezgustată la Watt, care începuse să-și descheie nasturii de la cămașă.

— Nu este nevoie să te dezbraci aici. Nu suntem la Bloomingdale’s.

Se înfioră.

— Nu vrei să-mi iei măsurile? întrebă Watt, iar Rebecca izbucni în râs.

— Norton Harcrow ți-a scanat corpul în 4D când ai intrat, spuse ușor Avery. Imaginea e extrem de precisă, iar smochingul va fi făcut să ți se potrivească. Știi motto-ul lor, „Nu este nevoie de nicio modificare”.

— Cum adică 4D? întrebă Watt fără să gândească, încercând să-și ascundă jena.

— Ei te urmăresc de câte ori intri, îți actualizează măsurile, te anunță cum ți se schimbă corpul de-a lungul timpului, îi explică Avery. Știu tipi care vin aici doar ca să-și urmărească progresul de la antrenamente.

Rebecca începu să scrie pe o tabletă, iar o imagine holografică a corpului lui Watt, o siluetă mare și albastră, fu proiectată în mijlocul camerei.

— Ce fel de detalii dorești? Mărimea nasturilor, tivul, reverele…? întrebă Rebecca pe un ton ușor tăios și îl privi pe Watt, așteptând.

Nadia? *Unde ești*?

— De ce nu pregătești scena? îi sugeră Avery Rebeccăi, înțelegând tăcerea lui Watt. Este pentru gala Clubului Universității, deci aș spune podele roșii, lumină slabă și pereți întunecați, flancați de draperiile acelea îngrozitoare – știi tu la care mă refer.

Mi-ai spus să nu îți ofer informații dacă nu îmi sunt cerute direct, răspunse Nadia.

Ei bine, îmi retrag cuvintele! se răsti Watt.

Rebecca mai apăsă pe tabletă și, instantaneu, camera se transformă în ringul gol de dans al unei distinse săli de bal din lemn, cu ferestre înalte și înguste, deschise spre cerul nopții. Alte câteva apăsări și cupluri holografice în smochinguri și rochii lungi până la pământ apărură în grupuri mici.

Silueta corpului lui Watt încă plutea acolo, ca un manechin fantomatic, fără cap. Rebecca dădu din cap și un smoching negru, care avea să fie croit conform specificațiilor lui Watt, îl îmbrăcă.

— Albastru închis, deschis sau negru? întrebă ea.

— Negru? sugeră Watt.

El urmări cum ea se apropie și începu să își miște mâinile prin aer, ciupind cu degetele ca să mărească sau să extindă anumite detalii, pentru a se putea concentra asupra lor. Alese mai întâi reverele, dintr-o listă cu diverse lățimi și texturi de mătase, tot uitându-se la proiecție și la Watt.

— Ținuta formală trebuie să fie minimalistă, să distragă atenția de la corpul purtătorului, spunea ea, aproape printre dinți, dar tu ai un piept atât de mare, încât mă gândesc la faptul că ai putea vrea un rever lat, în trepte, ca să echilibreze imaginea.

— Sigur, spuse el neajutorat.

Trebuia să fie o insultă?

— Papionul tău are formă de fluture sau de aripi de liliac?

Nadia proiectase un ghid cu forme de papioane în ochii lui, dar Watt încă ezita. Avery și Rebecca îl priveau, așteptând.

— Nu am papion, spuse el. Adică, vreau să spun, s-a stricat și el, cu ultimul meu smoching. Am nevoie de toate.

Avery înțelese cum stau lucrurile și făcu un pas în față.

— Mie îmi place fluture, spuse ea repede. Prefer stilurile mai clasice. Ce zici de un buzunar fără clapă, brâu și bretele?

— Este perfect, spuse recunoscător Watt când Rebecca îi aruncă o privire urâtă și făcu modificările necesare pe imaginea proiectată.

Watt înghiți când văzu nota, dar își permitea să achite mulțumită tuturor plăților pe care le colectase de la Leda în ultimul timp, mai ales bonusului pe care i-l dăduse pentru fotografiile lui Atlas din Amazon. Chiar îi era dator pentru întâlnirea asta, gândi el, cu un amuzament ciudat. Dacă nu ar fi fost ea, nu și-ar fi dat seama că Avery exista.

Când el și Avery ieșiră pe ușile de la intrare – care acum luaseră forma unor porți din fier forjat, acoperite de plante agățătoare holografice –, Avery se întoarse spre el.

— Este primul tău smoching, nu-i așa? întrebă ea încet.

Nadia îi oferi un șir de scuze, dar Watt obosise să mai ascundă adevărul.

— Da, îi spuse el.

Avery nu păru surprinsă.

— Nu trebuia să mă minți, știi?

— Nu am mințit. Cel puțin nu în legătură cu ceva important. Doar că nu ți-am spus tot, se grăbi Watt să zică.

El îi spunea adevărul de câte ori îl întreba – câți frați avea, de exemplu, sau ce îi plăcea să facă. Ori de câte ori îi punea o întrebare la care nu voia să răspundă, o evita frumos și o lăsa pe ea să completeze cu presupunerile pe care știa că le va face. Fusese atât de mândru de el, dar, brusc, părea că minte.

— De fapt, locuiesc la etajul două sute, mărturisi el, apoi se uită în altă parte, deoarece nu voia să-i vadă reacția.

— Watt. Ceva din vocea ei îl făcu să-și ridice privirea. Chestia asta nu contează pentru mine. Te rog să nu mă mai minți. Și-așa mă mint prea mulți oameni. Credeam… Își țuguie buzele, frustrată. Unul dintre motivele pentru care îmi placi era că eu credeam că ești cu adevărat sincer cu mine, adăugă ea.

— Sunt, o asigură Watt, gândindu-se vinovat la Nadia și la toate informațiile pe care i le dăduse despre Avery, ca să-l ajute.

Dar stați puțin – Avery tocmai îi spusese că îl place?

— O, nu! Watt! exclamă Avery, roșind. Trebuie să anulăm comanda pentru smochingul tău!

— De ce?

Ea roși adorabil.

— De aia! Nu vrei să mergem într-un magazin mai puțin scump? Sau poți închiria unul! Îmi pare rău, când ți-am sugerat să venim la Norton Harcrow, nu mi-am dat seama că tu…

— Îmi cumpăr smochingul, spuse ferm Watt, iar Avery tăcu. Pot să-l cumpăr și vreau s-o fac, și, cel mai important, sunt entuziasmat că am șansa să-l port alături de tine. În plus, continuă el, din nou încrezător, sper că nu va fi ultima gală la care te voi însoți.

Cuvintele lui o făcură pe Avery să zâmbească.

— Cine știe? Poate că ai dreptate, murmură ea.

— Pentru moment, mă mulțumesc cu posibilitatea. Watt se opri pe trotuar, deoarece nu voia ca întâlnirea lor să se termine. Între timp, pot să-ți ofer o cafea pentru că m-ai ajutat cu primul meu smoching? întrebă el.

— În josul străzii e un loc în care putem să bem un ceai cu lapte de cânepă minunat. Și cafea fierbinte, adăugă ea, văzându-i expresia, dacă nu-ți place laptele de cânepă.

— Cui nu-i place laptele de cânepă? spuse Watt, prefăcându-se serios.

Cât o urmă pe Avery spre cafenea, Watt se agită, gândindu-se la tot ce-i spusese ea – și la tot ce nu spusese el.

Avery avea dreptate. Merita mai mult decât felul în care o tratase el, pretinzând că era ceva ce nu era, încercând să-i spună exact ce trebuia. Nu încerca să se culce cu ea – ei bine, se corectă el, nu încerca *doar* să se culce cu ea –, așadar, de ce se comporta în felul acesta? Tot ce voia era s-o cucerească pe Avery. Cu adevărat.

Și, astfel, Watt luă decizia pe care nu o mai luase niciodată, și anume aceea de a nu mai apela la ajutorul Nadiei când era cu Avery.

Ne vedem mai târziu, Nadia, gândi el, apoi trimise comanda care avea s-o dezactiveze complet. *Întrerupere.*

Golul brusc îl simți ca pe un sunet sau, mai degrabă, ca pe lipsa lui, ca pe liniștea care răsuna după o furtună de vară. Nu o oprise din ziua în care îi fusese instalată în cap.

— Am ajuns, spuse Avery, deschizând ușa și uitându-se peste umăr la Watt.

Ochii ei erau atât de uimitor de albaștri, încât aproape îl lăsară fără suflare.

— Sper că ești pregătit pentru cea mai bună cafea pe care ai gustat-o vreodată.

— O, sunt pregătit, spuse Watt și o urmă înăuntru.

RYLIN

Sâmbătă după-amiaza, Rylin era în fața intrării de la întreținerea Lifturilor, la etajul 50. Putea să facă asta, își spunea ea. Nu avea de ales.

Afișând un zâmbet, intră pe ușile duble metalice și făcu din ochi bătrânului paznic din spatele geamului tejghelei de autentificare. Acesta mormăi și abia își ridică privirea când ea trecu pe lângă el, recunoscând-o din numeroasele ocazii când fusese aici cu Hiral. Teoretic, doar muncitorii de la lifturi aveau voie să treacă de acest punct, dar Rylin văzuse destul de mulți alți parteneri ai angajaților în vestiar, livrând obiecte uitate sau adunând haine murdare.

Vestiarul era prăfuit și mirosea a transpirație stătută și vaselină. Rylin se îndreptă încrezătoare spre capătul îndepărtat, trecând pe lângă cei doi tipi din colț care jucau un joc pe tabletă la bustul gol, ca să piardă vremea. Ei formau echipa minimă de muncitori de weekend, aflați la serviciu în caz de urgențe. Mișcându-se rapid, introduse parola dulapului lui Hiral, iar ușa se deschise.

Hiral era un cățărător, unul dintre tipii care chiar atârna de un fir în aer, în timp ce restul făceau operațiunile din tunelul de deasupra – era o slujbă care necesita curaj sau poate doar orgoliu prostesc. Mulțumită acestui lucru, avea un dulap întreg, într-un loc bun din apropierea ușii de ieșire. Ea împinse deoparte echipamentul de un gri închis, făcut dintr-o fibră de carbon subțire, dar impenetrabilă, și casca lui rezistentă din ecramold, despre care se presupunea că putea preveni leziunile creierului de la o cădere de până la două sute de etaje. Rareori utilă, având în vedere faptul că majoritatea reparațiilor erau solicitate la etajele superioare, unde altitudinea și tensiunea cablului conduceau la închiderea liftului.

Sub bocancii de cățărat și mănușile cu prindere magnetică ale lui Hiral, Rylin găsi ce căuta: minusculul cip de identificare care se prindea de casca lui.

— Nu ar trebui să fii aici.

Ea se întoarse și băgă cipul în singurul loc la care se gândi – în decolteul sutienului.

— Îmi cer scuze, îi spuse tânărului care stătea în fața ei, cu brațele masive încrucișate. Iau niște lucruri pentru Hiral Karadjan.

— Puștiul care a fost arestat pentru droguri? mormăi ei.

Puști? Tipul ăsta părea doar cu câțiva ani mai mare decât Hiral. Dar ea dădu din cap și spuse:

— Mda. Eu sunt prietena lui.

— Am mai văzut-o aici! strigă celălalt tip din colț. Las-o în pace, Nuru!

Dar Nuru rămase pe loc și o urmări pe Rylin, care apucă primul lucru la care se putea gândi – fluierul silențios de înaltă frecvență al lui Hiral, de parcă ar fi avut nevoie de el în închisoare – și închise ușa dulapului.

— Îmi pare rău. Voi pleca, mormăi ea.

Când plecă în grabă, îi auzi vorbind șoptit în urma ei. Majoritatea cuvintelor erau spuse prea încet ca să le distingă, dar auzi „ce păcat" și „nu ar trebui să-i facă asta", și i se păru că auzi menționat numele lui V. Brusc, se întrebă dacă nu cumva scuza ei nu reușise să-i păcălească.

Se îndreptă grăbită spre trenul local C și coborî la etajul 17, strâmbând din nas la mirosul unsuros al mașinăriei. Trecuse o vreme de când Rylin coborâse mai jos de 32. Aproape că uitase cât de deprimant era acolo jos. Primele douăzeci de etaje găzduiau cea mai mare parte din instalațiile de răcire ale Turnului, cu camere mici și slab luminate aglomerate între ele. Zidurile erau mai groase aici, iar tavanul mai jos, flancat cu oțel triplu armat, care susținea greutatea incredibilă a Turnului de deasupra.

Liftul era aproape gol. Totuși, Rylin îi așteptă pe toți să plece spre sala mașinilor sau în apartamentele lor întunecate. Când zona se eliberă, scoase cipul de identificare al lui Hiral din locul în care era cuibărit în decolteul ei și îl folosi ca să deschidă ușa minusculă pe care scria DOAR PENTRU PERSONALUL DE ÎNTREȚINERE.

Înăuntru era beznă, iar întunericul o apăsa ca o greutate. Rylin bâjbâi după un întrerupător de lumină. Îl găsi, apoi ezită. Nu putea să riște să atragă atenția asupra ei. Poate cineva, undeva, vedea ce lumini erau aprinse prin zonele de întreținere

și observa că tunelul lifturilor de pe 17 era ocupat, când nu ar fi trebuit să fie.

Înjurând printre dinți, scoase tableta și o setă pe modul lanternă. O rază subțire de lumină se aprinse. Rylin o flutură în fața ei, pășind cu atenție peste cutiile de pe podea, până ce găsi un panou mecanic în stânga. Ținând tableta între dinți ca să vadă, deschise panoul.

Aici erau: zeci de pungi pline cu pulberi multicolore, flacoane de pilule al căror conținut nici măcar nu-l recunoștea și, în spate, plicurile închise la culoare cu Spițele lui Cord. Rylin rămase o clipă șocată. Tremura, făcând lumina tabletei să danseze frenetic deasupra panoului, ca și când ar fi fost un explorator tulburat care stătea pe o comoară îngropată. Luase de multe ori droguri cu Hiral, și totuși, când văzu toate aceste lucruri, parcă se trezi din beție. El devenise un străin pentru ea. De cât timp ascundea lucrurile aici?

Luă rucsacul gol de pe umăr și începu să-l umple, aruncând tot înăuntru cât de repede putu. Dar îngheță când văzu numele lui Cord pe pachetele cu Spițe, scris cu majuscule în partea de sus a fiecărei etichete a rețetei. DR. VERONICA FISS, FARMACOGENOMICĂ COLUMBIA HILL; PACIENT: CORD HAYES ANDERTON JR.; DOZAJ: DUPĂ NECESITĂȚI (MAXIMUM O TABLETĂ PE ZI).

Repede, jupui numele lui Cord de pe fiecare etichetă și băgă hârtia lipicioasă în buzunar, unde o mototoli într-o mingiuță. Apoi trase din nou fermoarul rucsacului și închise panoul mecanic – cu atenție, folosindu-se de tivul de la cămașă, astfel încât să nu lase amprente –, înainte de a se retrage pe hol. În liftul care urca în Turn, își scoase tableta și răspunse unui mesaj pe care îl primise mai devreme în această săptămână. *S-a făcut.*

Excelent. Ne întâlnim aici. Mesajul era însoțit de harta unui loc de întâlnire.

Rylin întinse mâna ca să-și prindă părul în coadă, străduindu-se să arate ca o elevă normală de liceu, care se plimba sâmbăta cu rucsacul plin de teme. Urmând instrucțiunile mesajului, coborî la etajul 233. O femeie în vârstă dădu peste ea când ieși din lift, iar Rylin trase din reflex bretelele rucsacului mai strâns pe umeri. Luminile de deasupra se diminuau în vreme ce ziua creștea; trebuia să fie cel puțin ora șase. Rylin trecu pe lângă

câteva spălătorii și restaurante cu tăieței la pachet, cotind pe strada High din față.

Locul de întâlnire o conduse la școala primară Fisher. Serios?

Ea încetini când trecu mai departe, ușor speriată de ferestrele întunecate și goale ale școlii, care parcă o priveau chiorâș.

— Mă bucur c-ai reușit să vii, îl auzi ea pe V spunând de pe terenul de joacă.

Rylin se uită în ambele direcții înainte de a urca pe gardul metalic primitiv. Până să sară de partea cealaltă, mâinile i se albiseră.

— Sunt aici, spuse ea, și se uită după stâlpii maimuțelor pe care se cățărau copiii și maimuțele holografice în timpul pauzelor.

Coroana unui copac se ridica deasupra, punctată cu trei căsuțe care semănau în mod ciudat cu niște carapace de țestoasă sau cu un nor imens. Școala aceasta era mult mai drăguță decât cea la care fusese ea, la doar șaptezeci de etaje mai jos.

Pantofii lui Rylin se afundară în cauciucul ecologic ce acoperea solul. V ieși din umbre, afișând un zâmbet diabolic.

— De ce nu ne-am întâlnit, pur și simplu, în pădurea de oțel? întrebă ea, dar V scutură din cap.

— Acolo sunt prea mulți oameni. Acum, să vedem. Ce ai pentru mine?

Rylin își dădu rucsacul de pe umeri, dar îl ținu strâns. Nu îi plăcea deloc ce se întâmpla. Instinctele ei de supraviețuire adânc înrădăcinate se agitau, avertizând-o că ceva nu e în regulă.

— Mai întâi trebuie să plătești.

— Hai să vedem ce mi-ai adus.

V râse și îi înșfacă rucsacul din mâini.

Rylin își încordă nervoasă maxilarul când el împrăștie conținutul rucsacului pe terenul de joacă și îl studie atent.

— Ai scos numele de pe Spițele astea, spuse el cu o sprânceană ridicată.

Ea ridică indiferentă din umeri.

— Știi că nu contează. Nimănui nu-i pasă cui i-au fost prescrise inițial Spițele.

— Încerci să-l protejezi?

Rylin rămase fără suflare. Deschise gura ca să spună ceva, să nege ce simțea pentru Cord…

— Nu contează. Ai dreptate, chiar nu-mi pasă. Totuși, nu știi de unde a luat Hiral astea, nu-i așa? întrebă V și se uită pieziș la ea. Mie nu mi-a spus niciodată.

Rylin scutură uimită din cap. Hiral îi spusese lui V că *el* era cel care fura Spițele? Probabil o făcuse ca s-o protejeze.

V băgă toate drogurile în geanta lui și oftă teatral.

— Îmi pare rău, dar astea nu ajung.

— Ce vrei să spui?

V scutură din cap.

— Nu-ți pot da cincisprezece mii pentru astea. Abia dacă valorează zece.

— Mincinos nenorocit…

Rylin se repezi înainte, dar V își întinse mâinile, o apucă de umeri și o strânse atât de puternic, încât Rylin crezu că se izbi un zid. El o împinse ușor, iar ea se retrase clătinându-se, respirând repede.

— Haide, Rylin, mormăi V, scuturând din cap. Tatuajele din jurul gâtului lui păreau mai întunecate când era nervos. Fii cuminte, o sfătui el.

Ea rămase tăcută.

— Acum, despre cei cinci mii în plus. O măsură din priviri într-un fel în care ei nu-i plăcea. Noi doi am putea ajunge la o înțelegere.

— Du-te naibii, V!

— Mă gândeam că vei spune asta. N-aș putea zice de ce, dar îmi place de tine, așa că-ți dau o ultimă șansă. Spune-i lui Hiral că are nevoie de mai multe Spițe, îi ceru V cu fermitate. De cel puțin încă cinci. Va trebui să le iei tu, de vreme ce el este închis.

— Nu! strigă Rylin, încleștându-și dezgustată pumnii. Nu o voi face, bine?

V ridică din umeri.

— Mi-e indiferent. Dar este ultima mea ofertă, chiar dacă-ți place sau nu, Myers. Acum, pleacă naibii de-aici!

El mormăi ceva printre dinți, iar alarma școlii se declanșă.

Rylin rămase acolo, uluită. Dar V deja plecase, aplecându-se pe o poartă din capătul îndepărtat al terenului de joacă, pe care ea nu o văzuse. O clipă mai târziu, reflexele lui Rylin se activară, iar ea ieși pe poartă în fugă, alergând cu capul înainte pe strada

Maple, care era pustie. V nu se vedea nicăieri. Rylin continuă să alerge atât de repede, încât se împiedică de propriile picioare și căzu înainte, alunecând pe pavajul necruțător. Dar se ridică și continuă să alerge, adrenalina atenuându-i durerea din mâini și genunchi, neîndrăznind să se oprească înainte de a coti pe strada principală.

În cele din urmă, Rylin se aplecă și își examină genunchii. Pielea era foarte julită și, acolo unde se lovise, palmele-i erau mânjite de sânge. Inspirând adânc și neregulat, o apucă pe lungul drum spre casă.

AVERY

— Răspund eu! strigă Avery, când soneria de la intrare bâzâi târziu în acea seară.

Nu că părinții ei ar fi fost genul de oameni care răspundeau la ușă. Dar ea voia să-i dea lui Watt ocazia să se adune înainte de a-i cunoaște, de vreme ce urmau să meargă împreună cu aceeași aerocabină la Clubul Universității. Atlas deja o luase pe Leda, dar Avery încerca să nu se gândească la asta.

— Watt! spuse ea când deschise ușa de la intrare și se opri când îl văzu îmbrăcat cu noul smoching.

Satinul elegant i se mula pe corp, făcându-l să pară mai înalt decât era; îi accentua liniile definite și puternice ale nasului și maxilarului și pielea bronzată.

— Îți stă minunat! îl complimentă ea, inima bătându-i neașteptat de repede. Mă refer la smoching.

— A fost amuzant să-l cumpăr.

A fost amuzant, nu-i așa? gândi Avery.

— Apropo, ți-am cumpărat ceva.

Watt își drese vocea și întinse o cutie mică din catifea.

— O, nu trebuia…

Avery se opri când deschise cutia. Înăuntru era o floare incandescentă în miniatură, una dintre cele modificate genetic, care atrăgeau așa cum magneții atrag metalul. Deja atrăgea un pic din lumină din cameră, căpătând un fel de strălucire fantomatică, cu toate că ea nu genera lumină. Incandescentele erau amuzante; se ieftiniseră mult de când fuseseră cultivate prima dată în urmă cu câteva decenii, deoarece rezistau doar câteva ore înainte de a se ofili. Dar chiar erau frumoase dacă le vedeai în singura noapte în care înfloreau.

— Știu că nu-ți plac florile tăiate, spuse Watt, dar nu m-am putut abține, voiam să-ți cumpăr una din seara în care te-am văzut la Bubble Lounge.

— Este frumoasă. Mulțumesc, șopti Avery.

Bobocul era minuscul, mai mic decât unghia ei, iar acum strălucea cu o lumină slabă, aurie. Și-l puse în păr, în spatele urechii. Se asorta perfect cu rochia lungă și grațioasă, acoperită

cu fragmente minuscule de oglindă. Îi plăcea ironia situației: atunci când oamenii încercau să se uite la ea, de fapt erau forțați să se privească pe ei înșiși.

— El e faimosul Watt? strigă mama lui Avery de la intrare. Intră! Am auzit atât de multe despre tine!

L-am menționat o dată. Avery roși de jenă când îl conduse pe Watt înăuntru.

— Watt, este minunat să te cunoaștem în sfârșit!

Elizabeth întinse mâna, inelele cu diamante mari strălucindu-i pe toate degetele.

Watt dădu mâna cu ea, impasibil.

— Vă mulțumesc. Arătați minunat în seara asta, doamnă Fuller!

Spre surprinderea lui Avery, *făcu din ochi* – rapid, dar suficient cât s-o facă pe mama lui Avery să se topească. De unde știa de trucul acela?

— Acum, spune-mi, îi ceru mama lui Avery cu o nouă căldură în glas, deoarece Avery refuză s-o facă. Cum v-ați cunoscut?

— Ne-am întâlnit la un joc de Realitate Augmentată. Desigur, după ce am văzut-o pe Avery, nu prea m-am mai putut concentra la joc, spuse Watt. Așadar, am bătut-o la cap și i-am trimis flori, până când a fost de acord să iasă cu mine în oraș.

— Da, ei bine, Avery întotdeauna a fost încăpățânată. Pierson Fuller intră repede în încăpere. Tu trebuie să fii Watt, spuse el, și îi strânse ferm mâna. Ia un loc. Pot să te servesc cu ceva? Vin? Whisky?

— Tată, deja suntem în întârziere.

Avery se uită la Watt, dar el părea să se simtă în largul lui.

— Oh, cred că avem timp pentru un pahar, nu? întrebă el pe un ton năstrușnic.

— Exact. Tatăl ei se duse în spatele barului și începu să caute printre carafele din cristal cu monogramă. În plus, probabil că au scanere de vârstă la club, știi? S-ar putea să fie singura băutură pe care o veți primi în seara asta, adăugă el.

— Nu la Clubul Universității. Elizabeth păși înainte, poala rochiei foșnind ușor în mers. Vin pentru mine, Pierson.

— Încep să ia măsuri preventive peste tot în ziua de azi. Pierson turnă băuturile în pahare răcite și le împărți, apoi se așeză pe canapea. Deci, Watt, povestește-mi despre tine, continuă el. Unde studiezi?

— De fapt, sunt elev la liceul Jefferson, cel de la etajul 240.

Watt o spuse cu încredere și fără jenă. Avery constată că, în mod ciudat, era mândră de el. Spre ușurarea ei, părinții ei dădură din cap, ca și când ar fi fost normal ca băieții să urce trei kilometri ca să iasă în oraș cu Avery.

— E o școală particulară, nu? întrebă Pierson.

— Da, spuse Watt, iar Avery îi aruncă tatălui ei o privire curioasă.

De unde știa asta?

Tatăl ei dădu din cap.

— Am câteva proprietăți în cartier. Una la intersecția dintre șaptesprezece și Freedmore, clădirea cu bancă înăuntru…

Avery se abținu să nu ofteze și îi întâlni privirea lui Watt, dar el îi zâmbi și luă o gură de scotch. În părul ei, incandescenta strălucea ca un bec aprins.

•

Avery îl luă de braț pe Watt când ajunseră la intrarea în sala de bal a Clubului Universității. Camera mare din lemn închis la culoare era decorată în tonuri albastre și argintii; până și coloanele păreau să fie complet acoperite de o abundență de flori alb-albastre. Baruri arcuite marcau colțurile camerei, iar de-a lungul peretelui îndepărtat fusese montat un ring de dans. Încăperea era slab luminată, dar Avery vedea culorile vibrante ale rochiilor, care păreau și mai aprinse pe lângă smochingurile complet negre.

— Ești îngrozitor, îi spuse printre dinți lui Watt, și îl conduse înainte, prin mulțime.

— Nu este vina mea că părinții tăi mă plac, răspunse el nevinovat, iar Avery nu se putu abține să nu zâmbească. Îi întinse o mână. Vrei să dansezi?

— Da, spuse ea nerăbdătoare, întrebându-se cum de și-a dat Watt seama la ce se gândea.

Era încă puțin cam devreme pentru a fi pe ringul de dans. Dar, la astfel de evenimente, Avery preferase dintotdeauna să danseze, nu să socializeze. Oamenii aveau tendința să se adune în jurul ei, să o bombardeze cu discuții mărunte, să-i arunce priviri din cealaltă parte a camerei. Chiar și acum îi vedea cum îi studiau rochia, vorbind în șoaptă despre băiatul nou cu care venise. Ringul de dans era singurul loc în care o lăsau în pace.

Înaintând prin mulțime, Avery văzu că aproape toată lumea era prezentă. Risha, care stătea cu Ming la bar; Jess și iubitul ei, Patrick; și prietenii părinților ei, cei din familia McClendon, care îi făcură din mână. Știa de ce lipsea Eris, dar unde era Cord? El și Brice erau membri de drept, chiar dacă erau prea tineri – Clubul modificase regulile pentru ei, de vreme ce părinții lor erau atât de îndrăgiți –, dar Avery nu-i zări pe niciunul dintre băieții Anderton prin preajmă. Cumva, sperase că va veni și Cord, doar ca să afle care era fata care-l făcuse să-i dea papucii lui Eris.

Pășiră pe ringul de dans, iar Watt se întinse spre brațele ei ca s-o învârtă. Se mișca ușor și grațios.

— Ești un dansator bun, spuse Avery peste muzică și se simți imediat vinovată pentru că părea atât de surprinsă.

— Când eram mic am avut o pereche de pantofi speciali. Îi știi? Aceia care dansau singuri și te trăgeau după ei?

Imaginea o făcu să pufnească deloc elegant.

— Pare periculos. Cu siguranță aș cădea.

— Am căzut de sute de ori. Dar în cele din urmă am început să dansez așa.

Watt o învârti încă o dată, apoi o lăsă pe un braț.

El o ridică din nou pe Avery, iar trupa încetini ritmul, solista fredonând una dintre melodiile vechi de dragoste preferate de Avery. Voi să-l conducă pe Watt mai spre mijlocul ringului chiar în clipa în care, din reflex, el făcu un pas înapoi.

— Te rog? Îmi place melodia asta. Mai ales când este cântată live, spuse ea, încercând să nu râdă de faptul că era îngrozit.

Trupele nu prea mai cântau live, iar șansele de a auzi astfel de cântece erau mici.

Watt se apropie ascultător și păru să ezite înainte de a-i cuprinde talia. El o apucă de cealaltă mână, legănându-se încet.

— Chiar îți plac lucrurile vechi, nu-i așa? o întrebă el, privind-o în ochi.

— La ce te referi? întrebă Avery, uitându-se la el.

— La felul în care ai vorbit mai înainte despre melodie. Sau la ce ai spus în parcul Redwood sau cum ai vorbit despre Florența. Ești atât de... nostalgică. De ce îți plac atât de mult lucrurile vechi?

Spiritul lui de observație o surprinse pe Avery.

— Crezi că este inutil, nu-i așa?

— Deloc. Eu mă gândesc doar la viitor.

— Și cum arată pentru tine viitorul?

Era curioasă.

— Mai rapid! Confortabil și conectat. Și mai sigur, sper.

Avery clipi.

— Îmi pare rău, spuse trist Watt, părând aproape jenat. Mă ocup de multe chestii tehnice în timpul liber. Încerc să intru în programul de inginerie a microsistemelor de la MIT.

Avery nici măcar nu știa ce *era* ingineria microsistemelor.

— Asta înseamnă că poți să-mi repari tableta ori de câte ori se blochează?

Watt părea că mai avea un pic și izbucnea în râs, iar Avery constată că nu o deranja, că voia să i se alăture.

— Da. Cu siguranță aș putea face asta, îi spuse el.

O lumină îi dansa în priviri.

Avery îl conduse mai aproape de trupă. Oamenii le făceau loc, tratând-o pe Avery de parcă ar fi fost din sticlă, ca întotdeauna.

— Ai dreptate, spuse ea, gândind cu voce tare. Îmi place romantismul lucrurilor de dinainte, când erau mai multe obstacole în lume. Cum ar fi melodia asta. Ea oftă. E un cântec despre cum e să fii îndrăgostit chiar și atunci când nu vezi niciodată persoana iubită, pentru că ești la o distanță de o mie de kilometri. Nimeni nu ar mai scrie așa ceva acum, deoarece viețile noastre sunt extrem de automate și de ușoare. Ceea ce presupun că se datorează oamenilor ca tine, adăugă ea, tachinându-l.

— Hei! spuse Watt, prefăcându-se că protestează. Nu-ți place să primești tot ce vrei?

Avery își coborî privirea, întristându-se brusc.

— Nu primesc tot, șopti ea.

Melodia se termină, iar mulțimea începu să se miște, lăsând-o să-i vadă pe Leda și pe Atlas.

Ei stăteau împreună pe două scaune din apropierea ringului de dans, cu capetele apropiate. Avery se uită la ei, incapabilă să-și întoarcă privirea, în timp ce Leda îi șopti ceva la ureche lui Atlas. Arăta incredibil în noul lui smoching, gândi Avery, amintindu-și de prima dată în care mersese pentru o probă, când insistase ca ea să vină să-l ajute. Și Leda părea frumoasă în seara asta, în rochia ei nouă, fără bretele, de culoare albastră. Păreau fericiți împreună, recunoscu Avery cu ciudă. Păreau să se *potrivească.*

Privirea lui Watt era ațintită asupra ei. Avery nu suporta asta; știa că emoțiile i se întipăreau pe chip, clare ca ziua. Îl cuprinse de după gât cu un braț și îl trase mai aproape, înclinându-și capul ca să și-l rezeme de umărul lui. Simți cum își recăpătă suflarea, cum inima îi bătea pe sub smochingul pe care îl obligase să-l cumpere.

Nu va putea fi niciodată cu Atlas, așa, ca Leda: împreună, ținându-se de mână în public. Era un vis inutil. Știa că trebuie să renunțe la asta – la el. Dar încă durea.

— Nu cred că ți-am spus suficient cât de frumoasă ești în seara asta, șopti Watt.

Îi simți respirația caldă la ureche. Ea tremură și își dădu ușor capul pe spate, ca să-i întâlnească privirea.

— Nici tu nu arăți atât de rău, știi?

— Cu ajutorul potrivit, arăt bine, spuse încet Watt. Chiar mă bucur c-am reușit să vin cu tine în seara asta, Avery.

Sinceritatea din tonul lui o făcu să ezite.

— Și eu, spuse ea sincer.

Se bucura că-l invitase pe Watt. El era mult mai potrivit decât șirul de parteneri falși pe care îi adusese înainte la astfel de evenimente.

De fapt, asta nu părea deloc o întâlnire falsă.

Ea îi dădu drumul mâinii lui Watt ca să-și unească degetele în spatele gâtului său. El era atât de aproape, încât putea să-i numere genele care îi umbreau ochii căprui. Ea se uită la buzele lui și, brusc, se întrebă cum ar fi să-l sărute.

Nu crezuse că e posibil, dar poate, în cele din urmă, se putea îndrăgosti de cineva care nu era Atlas.

Avery închise ochii și se legănă pe ritmul muzicii, lângă Watt, mulțumindu-se cu atât, pentru moment.

LEDA

Extrem de jovială, Leda înainta prin mulțime alături de Atlas, zâmbind tuturor celor pe care îi vedea. Seara se desfășura mai bine decât sperase.

Practic, era doar prima întâlnire a ei cu Atlas. Dar părea mai mult: era aproape o declarație. Toți cei de aici, de la prietenii lor până la fotograf, îi tratau ca pe un cuplu oficial. Părinții lor erau deja la aceeași masă, zâmbindu-le și aruncându-le priviri evidente. Leda nu se mai simțise niciodată atât de frumoasă ca atunci când intră în încăpere la brațul lui Atlas, zâmbind larg. Toți ochii păruseră să se întoarcă spre ea. *Probabil că Avery se simte așa în fiecare zi,* își spuse ea în gând.

Era perfect – avea tot ce își dorise vreodată de când se mutase aici, în urmă cu patru ani.

Și cel mai bun lucru era că misterioasa fată cu machiaj strălucitor nu se vedea pe nicăieri – asta dacă existase vreodată, lucru de care Leda începea să se îndoiască. Nadia încă nu găsise nicio dovadă că Atlas fusese cu altcineva în afară de Leda, în acea seară sau în alta. Poate că machiajul ajunsese pe cămașa lui în alt mod. Poate că într-adevăr nu mai sărutase pe nimeni.

În plus, după cum decurgea seara, Leda începea să spere că ea și Atlas vor merge, în sfârșit, acasă împreună.

Doar la asta se gândise pe drumul până la petrecere. Văzuse că Atlas făcea conversație, și reușise cumva să-i răspundă la întrebări, dar mintea tot îi zbura la corpul lui, de pe bancheta de lângă ea. De fiecare dată când se foia, Leda simțea mișcarea traversându-i trupul. Era o tortură să-l aibă atât de aproape.

Acum, pe ringul de dans, găsea orice scuză ca să-l poată atinge. Îl trase mai aproape și îi desenă cu degetele cerculețe pe spate, prin costum. Abia aștepta să i-l scoată mai târziu.

— Ce se întâmplă cu tine și cu Avery?

— Poftim?

Cu siguranță Leda nu auzise bine. Era distrasă de gândurile ei.

— Am întrebat ce se întâmplă cu tine și cu Avery, repetă Atlas.

Se îndreptase spre un scaun de la marginea ringului de dans ca să se așeze, iar Leda luase loc lângă el fără să spună ceva.

— Nimic, spuse ea automat, deranjată de faptul că, deși Avery nu era prin preajmă, inevitabil, totul avea legătură cu ea. De ce mă întrebi?

— Îmi pare rău, nu am vrut să deschid un subiect sensibil. Doar că am remarcat că nu ați petrecut mult timp împreună în ultima vreme și voiam să mă asigur… Oftă. În mod normal, aș întreba-o pe Avery ce se întâmplă, dar nu ne înțelegem prea bine acum.

Asta o făcu pe Leda să stea un pic mai dreaptă. Avery și Atlas se certaseră din cauza *ei*? Poate că Avery îi spusese ceva lui Atlas, cum că Leda nu era destul de bună pentru el, iar Atlas îi luase apărarea. Leda nu voia să creadă asta despre cea mai bună prietenă a ei… dar îi mai era Avery cea mai bună prietenă?

— Mulțumesc pentru că te-ai gândit să întrebi. Însă chiar nu vreau să discut despre asta.

— Îmi pare rău. Uită c-am spus ceva. Atlas părea să regrete sincer. Vrei să dansezi?

Leda dădu grațioasă din cap, iar el o conduse pe ringul de dans.

— E ciudat să fii din nou aici? întrebă ea după un timp.

— Într-un fel, recunoscu Atlas. Turnul este atât de diferit față de toate celelalte locuri, știi?

— Ei bine, cu siguranță este diferit față de Amazon, spuse Leda fără să gândească.

Brusc, Atlas se opri din dansat.

— De unde ai știut despre Amazon? întrebă el, foarte încet.

Rahat.

— Tu mi-ai spus, cred, îi zise ea și își dori să-și fi putut retrage cuvintele.

— Sunt sigur că n-am făcut-o, o contrazise el.

— Ei bine, atunci Avery sau părinții tău, nu știu. Am auzit undeva, spuse ea nonșalant.

Dar Atlas nu era atât de ușor de păcălit.

— Leda. Ce se întâmplă cu tine?

Miji ochii căprui la ea.

— Nimic, îți jur, îmi pare rău.

Atlas dădu din cap, părând să renunțe, iar ei continuară să danseze. Dar încă vedea că avea maxilarul încordat, îi simțea tensiunea din corp. O simțea zdrăngănind în spațiul dintre ei.

După încă o melodie, el se retrase.

— Vrei o băutură?

— Da, răspunse Leda, un pic prea categoric.

Dădu să-l urmeze, dar Atlas scutură din cap.

— E foarte aglomerat la bar – lasă-mă să ți-o aduc eu. Șampanie, nu-i așa?

— Mulțumesc, spuse neajutorată Leda, chiar dacă șampania nu era deloc băutura ei preferată; era a lui Avery.

Ea porni spre imensele camere laterale ale sălii de bal, întrebându-se pe unde erau prietenii ei. Dar, înainte să-i vadă, privirea îi fu atrasă de tatăl ei, care era singur într-un colț. Stătea aplecat, părând că nu voia să fie observat, și mormăia în mod clar la telefon.

Într-o secundă, Leda se gândi la weekendul trecut, când mințise că fusese să joace golf. Înainte să se gândească de două ori la asta, intră în programul de citire pe buze de pe lentilele ei de contact și se concentră intens asupra buzelor tatălui ei, la zeci de metri distanță. Cititorul de buze se voia a fi o unealtă pentru cei cu probleme de auz, dar Leda descoperise că funcționa minunat când voiai să spionezi pe cineva, dacă foloseai noile lentile de contact cu apropiere sporită.

— Încă nu pot să spun familiei, îi traduse vocea unui robot, pe un ton aspru, cuvintele tatălui ei în ureche.

Ce nu putea să le spună? se întrebă Leda, cuvintele dându-i de gândit. O clipă mai târziu:

— Bine, voi vorbi cu ea weekendul următor.

Leda, uluită de ceea ce auzise, îl urmări cum întrerupse convorbirea și plecă tocmai în momentul în care mama ei apăru lângă ea.

— Leda! Arăți splendid! exclamă Ilara, ca și când nu ar fi văzut-o pe fiica ei pregătindu-se. Unde e Atlas?

— Ne aduce băuturile, spuse scurt Leda.

— Leda…

— Voi fi cuminte, promit, adăugă ea, cu gândul încă la comportamentul tatălui ei. Se uită la rochia roșie a mamei și la bijuteriile scumpe și își dădu seama că nu recunoștea brățara de

pe încheietura mâinii. Este nouă? întrebă ea, distrasă momentan.

— Tatăl tău tocmai mi-a dăruit-o pentru aniversarea noastră.

Ilara ridică brățara ca Leda s-o poată studia: era o plasă din aur cu o lucrătură complexă, bătută cu mici diamante.

— Asta *și* o eșarfă Calvadour?

Uau. Leda nu-l mai văzuse pe tatăl ei atât de generos.

— N-am primit nicio eșarfa Calvadour, spuse nedumerită Ilara. La ce te referi, dragă?

— Iată-le pe fetele mele!

Tatăl Ledei își făcu loc prin mulțime ca s-o ia de braț pe mama ei. Formau un cuplu care te frapa; el îmbrăcat în culori atât de deschise, iar ea în nuanțe atât de închise, cu buzunarul pătrat roșu de pe frac reflectând culoarea rochiei ei. Leda se întreba ce fusese cu acea conversație ciudată și ce se întâmplase cu eșarfa. Se răzgândise și o returnase? Avea logică, dar, totuși, nu putea scăpa de senzația că se întâmpla ceva mai important.

— Trebuie să-l găsesc pe Atlas.

Leda se retrase, simțindu-se brusc neliniștită, aproape panicată. Avea nevoie de o băutură. Acum.

— Leda…

— Ne vedem acasă! strigă ea peste umăr.

Când ajunse la bar, se împinse fără jenă înainte, spre partea din față a rândului, în căutarea lui Atlas.

— Mă scuzați. Îmi pare rău, mormăi ea, fără să-i pese cu adevărat pe lângă cine își făcea loc.

Era cuprinsă de o nevoie disperată și groaznică precum o mâncărime. Parțial, în mintea ei, recunoscu avertismentul, dar de asta urma să se ocupe mai târziu, când pieptul nu avea să îi mai fie atât de încordat din cauza presiunii.

Primul la rând era partenerul lui Avery. Watt, dacă își amintea corect. Leda nu făcuse cunoștință cu el la petrecerea lui Eris, deși îl văzuse acolo, mergând după Avery ca un cățel rătăcit. Iar acum, el era *partenerul* lui Avery la gala Clubului Universității? Părea imposibil să fi apărut în viețile lor de nicăieri, fără vreo poveste sau explicație.

— Watt, corect? întrebă ea, strecurându-se lângă el. Ai venit cu Avery.

— Sper că-ți dai seama că te-ai băgat în fața tuturor ca să ajungi la bar.

— Este în regulă, toți sunt prietenii mei, spuse Leda, gesticulând.

Ei bine, într-un fel, era adevărat.

— Cine sunt eu să te contrazic? răspunse Watt, de-abia reușind să-și reprime un zâmbet.

Râdea de ea?

— De vreme ce, în mod clar, ești însetată, dă-mi voie să-ți cumpăr o băutură, adăugă el.

— Băuturile sunt gratis! izbucni enervată Leda, când barmanul cu mănuși albe se întoarse spre Watt.

Dădu să-i spună că voia un…

— Whisky cu suc pentru domnișoara. O bere pentru mine. Și o șampanie, spuse Watt.

Când barmanul îi înmână băuturile, Watt și Leda se dădură într-o parte, spre o masă înaltă, departe de aglomerație.

— De unde ai știut ce voiam? întrebă Leda ușor încurcată.

Whisky cu suc nu era o băutură prea potrivită pentru o domnișoară, dar era singurul lucru care o calma când era cu adevărat agitată.

— Am ghicit, spuse ușor Watt. Dar fii atentă. Unul e de ajuns.

Surprinsă, ea îi aruncă o privire. Ce naiba voia să spună cu asta? *Unul e de ajuns* era expresia folosită de cei de la Silver Cove. Dar Watt nu făcea nimic altceva decât să își soarbă nevinovat berea.

— Îmi cer scuze, spuse ea pe cel mai amabil ton cu putință. Nu m-am prezentat. Sunt Leda Cole.

Ea și Watt dădură mâna, dar el încă afișa acel rânjet exasperant.

— Știu, răspunse el.

— Ei bine, nu mi se pare corect, continuă ea, mai tulburată decât voia să fie. Nu știu nimic despre tine! Spune-mi ceva despre tine.

— Oh, nu sunt foarte interesant, spuse el.

— Unde mergi la școală?

— La Liceul Jefferson.

Ea se încruntă și își dori să fi putut să caute informații despre acel liceu cu ajutorul lentilelor ei de contact, fără să iasă prea mult în evidență.

— Nu îl știu. Ești…

— Este la etajul o sută patruzeci, o întrerupse el, rezemându-se de masă și uitându-se la ea.

Nu era înalt, dar postura lui era impunătoare. Ea se trezi că-și dorea să fi luat loc.

— Înțeleg.

Leda nu știa cum să răspundă. Nu vorbise cu nimeni de la etaje atât de inferioare, nici măcar când era în gimnaziu.

— Și cum ai spus că ai cunoscut-o pe Avery? întrebă ea.

— Nu am spus. El îi făcu din ochi. Pari îngrozitor de curioasă în privința mea. Cumva din cauză că Avery e cea mai bună prietenă a ta? întrebă el ironic, iar Leda roși mânioasă.

Avery îi spusese acestui tip că se certaseră?

— Este, răspunse defensivă Leda.

Avery apăru ca la un semn. Părul răsucit îi era pieptănat, câteva șuvițe libere îi încadrau chipul, iar în spatele unei urechi purta o incandescentă, așa cum făcea toată lumea în gimnaziu. Era de-a dreptul jalnică, dar, desigur, ei i se potrivea de minune. Dumnezeule, până săptămâna viitoare probabil că toată lumea va purta din nou incandescentele. Avery înaintă, iar lumina străluci orbitor de pe rochia ei fără decolteu și acoperită cu cioburi miniaturale de oglindă. *Bineînțeles c-ai ales-o pe asta,* gândi Leda, cu o amărăciune surprinzătoare. *Este o rochie care pur și simplu te reflectă la infinit.*

— Bună.

Avery se apropie de Watt, doar ca să înlemnească de îndată ce o observă pe Leda.

— O, bună, Leda. Cum îți merge în seara asta?

O, tocmai ce-am stricat lucrurile cu tipul de care îmi place, iar tata se poartă ciudat și chiar mi-e dor de cea mai bună prietenă a mea. În afară de asta, totul e...

— Fantastic, spuse Leda, iar un zâmbet îi apăru pe chip ca o mască.

Avery dădu din cap.

— Am văzut-o pe mama ta mai devreme. Mi-a spus că s-ar putea să plecați în Grecia de Crăciun? Nu știam, adăugă ea aspru.

Bineînțeles că nu știai. Nu mai vorbim.

— Mda, spuse Leda și se întristă brusc. Îți mai aduci aminte când a trebuit să reprezentăm Grecia pentru ONU? întrebă ea fără să gândească, nesigură de ce pomenise de asta.

— Iar baclavaua noastră de casă a îmbolnăvit pe toată lumea, i se alătură Avery.

— E și asta o cale de a câștiga. Să-i faci pe toți să fugă acasă, spuse serioasă Leda, iar apoi râseră amândouă.

Pentru o clipă efemeră, lumea păru din nou normală.

Până când se opriră, se priviră peste masă și amândouă părură să își dea seama că lucrurile nu erau deloc în regulă între ele.

Avery se eschivă prima.

— Putem să dansăm? întrebă ea, întorcându-se spre Watt și lăsându-și paharul încă plin cu șampanie pe masă.

— Cum dorești. Watt o luă de mână pe Avery. Încântat de cunoștință, Leda!

— Pa, Leda! strigă Avery peste umăr în timp ce îl trase pe Watt în mulțime.

— Mda, ne mai vedem, mormăi Leda, dar ei deja plecaseră.

Leda rămase la masă pentru o vreme, bău whisky cu suc, iar apoi șampania pe care o lăsase Avery. Era ceva ciudat la tipul acela, Watt. Nu avea încredere în el. Voia să-i pună lui Avery întrebări despre el... dar, pe de altă parte, avea foarte multe de vorbit cu Avery și nu mai știa cum s-o facă.

Ledei i se păru că-l vede pe Atlas pe ringul de dans, în locul în care o lăsase. Mai bine se ducea să-l caute.

Dar, în schimb, se întoarse spre bar, încordată. Mai întâi avea să-și mai comande ceva de băut.

ERIS

Eris stătea întinsă pe patul lui Mariel, ghemuită pe o parte. Cu ochii pe jumătate închiși, o urmări pe Mariel, care era la biroul ei și tasta frenetic ceva. Pereții erau vopsiți într-un verde deschis, plini cu fotografii de-ale lui Mariel și de-ale prietenilor ei și cu diverse afișe – cu soarele care apunea peste un lanț muntos crestat, cu luna în timpul unei eclipse. Din difuzoarele lui Mariel se auzea muzică country. În afară de Avery, Eris nu mai întâlnise pe nimeni atât de obsedat de muzica country, și cu mult timp în urmă considerase acest lucru ca fiind unul dintre capriciile de neînțeles ale lui Avery. Era cumva amuzant că cea mai bună prietenă a lui Eris și fata cu care se întâlnea aveau în comun ceva atât de neobișnuit.

— Mai ai mult? o întrebă Eris pe Mariel, deși nu o interesa cu adevărat.

De fapt, îi plăcea mai mult decât s-ar fi așteptat să-și petreacă timpul cu Mariel în liniște, în timp ce Mariel își făcea temele. Nu-și amintea să fi stat în patul altcuiva doar ca să piardă vremea, fără să se aștepte la nimic.

— Nu chiar, spuse Mariel, concentrându-se încruntată.

Unde ești? îi trimise Caroline un mesaj.

— Sunt la Mariel, spuse Eris cu voce tare, compunând un răspuns.

Caroline o cunoscuse pe Mariel și știa că ea și Eris își petreceau timpul împreună în ultima vreme.

— E mama, îi explică lui Mariel, pentru că auzise mesajul.

Mariel dădu din cap.

— Se pare că vă înțelegeți mai bine, remarcă ea.

Era adevărat. După prânzul lor cu tatăl Ledei – după ce Eris aflase că el era și tatăl ei –, ea și mama ei făcuseră un fel de armistițiu. Începuseră să-și petreacă din nou timpul împreună, ca înainte: se plimbau pe la etajele superioare des frecventate și chiar mâncau împreună la cină, în majoritatea serilor. Era drăguț să nu mai fie atât de revoltată în privința mamei sale.

— Ai mai aflat ceva despre tatăl tău natural? o întrebă Mariel. Îl vei mai vedea?

— Nu știu, îi spuse Eris.

Nu plănuiseră să se mai vadă și nici nu discutaseră dacă sau ce fel de sprijin avea să le ofere domnul Cole. Îi menționase asta mai devreme mamei ei, dar Caroline îi spusese să nu-și facă griji, că treburile erau ca și rezolvate. Ce însemna asta? Eris se întreba, nebunește, dacă ea și mama ei aveau să se mute la etaj și să facă parte din familia Cole.

— Ei bine, sunt sigură că te va căuta el, îi spuse Mariel, cu mai multă încredere decât avea Eris. Probabil că pentru el este la fel de nou și de ciudat ca și pentru voi.

— Mulțumesc, spuse Eris, bucuroasă că hotărâse să-i povestească lui Mariel întreaga poveste.

Ea venise și îi spusese totul lui Mariel în după-amiaza în care se întâmplase. Parțial, pentru că simțea nevoia să împărtășească veștile cu cineva și pentru că nu putea vorbi cu nimeni de la etajele superioare, de vreme ce toți o cunoșteau pe Leda. Dar, în principal, îi spusese lui Mariel doar pentru că voia ca altă fată să afle și deoarece o interesa părerea ei. Eris nu mai cunoștea pe nimeni care aborda viața ca Mariel, care *gândea* ca ea.

— Hai să nu mai vorbim despre mine, spuse Eris, dorindu-și brusc să nu se mai gândească la asta. Vreau să vorbim despre tine.

— Dar îmi face mereu plăcere să vorbesc despre tine, spuse în glumă Mariel. Eris se ridică și îi aruncă o privire urâtă, iar Mariel râse. Îmi pare rău, spuse ea, deși nu dădea deloc semne că i-ar fi părut rău. Despre ce vrei să vorbim?

— Știu că sunt infinit de fascinantă, spuse sec Eris. Dar, serios. Ne-am cunoscut cam în urmă cu o lună? Și sunt încă multe lucruri pe care nu le știu despre tine.

— Chiar a trecut o lună?

Eris aruncă o pernă spre Mariel, care se feri.

— Bine, bine, ce vrei să știi?

— Culoarea preferată, spuse automat Eris.

— Ce întrebare tipică pentru tine, răspunse Mariel, dar înainte ca Eris să poată arunca o altă pernă, ea răspunse: Verde! De fapt, verde-mentă.

— Materia preferată la școală.

— Asta e simplu. Dezbaterile.

— Serios? nu se putu abține să nu întrebe Eris.

Toți puștii de la dezbateri pe care îi cunoștea erau îngrozitori cu vestele urâte ale uniformelor lor și cu atitudinea de atotștiutori. Mariel părea mult prea calmă pentru a fi una dintre ei.

— Dacă ești atât de surprinsă, în mod clar nu m-am contrazis destul cu tine, o tachină Mariel.

— Ești liberă să încerci, zâmbi Eris. Ce vrei să faci, într-o bună zi?

— Să apar în holograme.

— Și eu!

Mariel râse din nou. Își întoarse scaunul ca să stea cu fața la Eris, și își ridică picioarele, încrucișându-le. Una din șosete era roz cu puncte albe, cealaltă, cu mici dovleci portocalii.

— Nu cred c-am avea aceeași carieră în holograme, spuse ea cu o privire jucăușă. Vreau să fiu comentator politic.

— Te referi la cei care citesc știrile?

— Nu, la cei care conduc dezbaterile prezidențiale, discută despre probleme și scriu articole pentru știri. Mariel își coborî privirea și trase de mânecile puloverului. Vreau să ajut oamenii să înțeleagă ce se întâmplă. Să-i ajut să decidă ce părere au.

— De ce nu candidezi pentru președinție, iar atunci nu doar că îi vei ajuta să gândească, ci *chiar* vei face anumite lucruri? îi sugeră Eris.

Ea se mută spre capătul patului, destul de aproape ca să-i atingă brațul lui Mariel.

— Poate, spuse Mariel, dar nu părea să creadă cu adevărat. Încă o întrebare, adăugă ea, privind-o pe Eris.

Eris își înclină capul, gânditoare. Nu știa nimic despre trecutul romantic al lui Mariel; nu știa nici măcar dacă ieșea și cu băieți, și cu fete.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? se hotărî ea asupra întrebării.

— Nu, spuse repede Mariel – prea repede, după părerea lui Eris. Se întrebă pe cine iubise Mariel și fu surprinsă să se simtă dezamăgită sau poate geloasă. Tu? insistă Mariel.

— Nu, vreau să spun, nici eu.

Melodia se schimbă într-una rapidă și veselă: vocea unei fete care cânta despre cum se va răzbuna pe cineva care o înșelase. Mariel se întoarse repede la tema ei, iar Eris își scoase tableta, uitându-se dezinteresată la știri, inima bătându-i cu putere, deși nu știa de ce.

Gala de toamnă a Clubului Universității avea loc chiar acum, la câțiva kilometri deasupra. Avery se oferise s-o invite, dar Eris refuzase – nu era sigură dacă voia să înfrunte privirile celorlalți sau să dea peste tatăl ei… adică peste bărbatul pe care-l crezuse tatăl ei. *Peste oricare din ei,* se corectă ea în gând, deoarece și domnul Cole era, desigur, acolo.

Totuși, în timp ce minutele treceau, iar Eris se uita la fotografiile prietenilor ei, toți îmbrăcați elegant și distrându-se, începu să regrete că o refuzase pe Avery. Se întrebă ce ar fi purtat, dacă ar fi fost acolo. Poate rochia ei roșie cu tiv crestat sau ceva argintiu – nu asta era tema petrecerii de anul acesta? Scoase invitația din lentilele ei de contact. *Clubul Universității te invită la o seară sub stele*, scria cursiv, cu stele animate care cădeau pe la colțurile câmpului ei vizual. În seara asta trecea o cometă, își aminti ea brusc.

— Am terminat, spuse Mariel, apăsând pe ecran ca să trimită tema. Ce vrei să faci în seara asta?

— Ia-ți haina, rânji Eris. Mergem într-o aventură.

•

— Sunt confuză, spuse Mariel în timp ce mergeau pe autostrada Jersey, îndreptându-se spre strada 35.

Lămpile solare aruncau inele de lumină aurie, care se uneau pe trotuar. În față, Eris vedea silueta impunătoare a muzeului naval *Intrepid,* o veche navă imensă, ancorată în Hudson. Fuseseră într-o excursie acolo, în clasa a treia. Încă își amintea cum Cord încercase s-o provoace pe ea și Avery să sară peste bord, ca să vadă dacă le vor apărea branhii de sirenă din cauza apei. Cord… nu prea se gândise la el de câteva săptămâni, nu-i așa?

— Toate întrebările tale sunt pe cale să aibă primească un răspuns, promit.

Eris se apropie de o poartă pe care scria CHEIUL 30: DOAR PENTRU ANGAJAȚI. Introduse codul pentru care plătise pe internet, iar ușa se deschise.

Pășiră pe un doc din lemn, cu rânduri de uși din fier forjat de fiecare parte. Apa plescăia ușor sub picioarele lor. Eris zâmbea încontinuu. Îi plăcea senzația: fiorul delicios de a pleca în căutarea unui lucru pe care ar fi putut să nu-l găsească, dar știind că, orice s-ar întâmpla, noaptea va fi cu siguranță minunată.

Introduse același cod la una dintre uși, care se retrase în sus, în acoperișul de deasupra, dezvăluind un spațiu mic, ocupat aproape în întregime de o aerobarcă de patru persoane. Forma îi amintea lui Eris de pălăria unei ciuperci, jeturile de propulsie ivindu-se de sub carena netedă și albă. Singura decorațiune era un steag american jupuit.

— Pune-ți asta, spuse ea, și îi aruncă lui Mariel o centură gonflabilă.

— A cui e barca asta?

Mariel păși pe mica punte acoperită și își prinse centura în jurul taliei. Eris apăsă un buton, iar aerobarca începu să coboare spre apă.

— O împrumutăm, spuse ea simplu.

Era destul de sigură că închirierea de după încheierea programului pentru care plătise era ilegală. Luminile din jurul bărcii transformară apa în verde închis.

Eris își scoase pantofii, o luă de mână pe Mariel și o trase înăuntru, pe scaunele albe din vinil, așezate în cerc în interiorul bărcii.

— Știi să pilotezi chestia asta? întrebă Mariel, uitându-se la ea.

Părea sfâșiată între scepticism și entuziasm.

— Are pilot automat. Cel puțin așa mi s-a spus.

Eris rânji și apăsă butonul de pornire, iar aerobarca plecă în noapte.

Ele plutiră pe suprafața apei, care părea la fel de întunecată și de impenetrabilă ca suprafața unei oglinzi negre. Părul încâlcit al lui Eris flutura în toate direcțiile. Picăturile de apă îi stropeau fața. Atingerea lor era șocant de minunată. De cealaltă parte a râului din New Jersey, luminile împrăștiate licăreau călduros.

Mariel privea peste apă, să vadă cât de mult se îndepărtaseră. Exista ceva aproape regal în linia umbrită a profilului ei, în nasul lung și fruntea înaltă. Apoi, ea se întoarse și îi făcu semn din ochi lui Eris, iar iluzia se spulberă.

— Unde ne duci tu, o, cutezător căpitan? își proiectă Mariel vocea peste sunetul vântului și al motorului.

— Undeva de unde putem să vedem ce înconjoară *chestia aia.*

Eris îi arătă Turnul, care se înălța imposibil de sus în întuneric.

Trecură de silueta tăinuită a Statuii Libertății și se îndreptară spre sud, pe lângă porturi, unde Eris auzea sunetul muzicii și

râsete răgușite. În cele din urmă, când ajunseră suficient de departe ca Turnul să nu mai umple tot cerul, Eris opri motorul. Se aplecă peste margine ca să atingă apa cu degetele și le retrase repede. Era foarte rece.

— Îmi place. Este o surpriză minunată, spuse Mariel în liniștea care se așternuse brusc.

— Nu asta e surpriza, spuse Eris, cel puțin nu toată.

Ovațiile de pe strada South deveneau mai puternice. Eris auzea muzica și vedea luminile roz ale țigărilor cu halucinogene dansând dincolo de apă.

— E vreun fel de petrecere în seara asta? întrebă Mariel.

Eris râse.

— Toți au venit aici din același motiv ca și noi, spuse ea, și o cuprinse pe Mariel cu un braț. Privește.

Îi făcu semn să se uite în sus, iar ele își înclinară capetele spre stele.

O cometă a cărei coadă se răsfira în urma ei ca un evantai săgetă cerul întunecat.

— Este frumoasă! șopti Mariel.

Eris își desfată ochii cu priveliștea și încercă să nu se gândească la Clubul Universității, la cum Avery și Leda erau probabil lipite de ferestre chiar în acest moment, purtând rochii scumpe și ținând pahare de șampanie, în timp ce cometa strălucea. *Încetează,* își spuse ea. Aici era mult mai bine.

— Știi, are aproape același nume ca al meu, spuse ea, amintindu-și ce citise mai devreme. Eros, în loc de Eris. Se spune că nu va mai trece pe lângă Pământ decât după o mie de ani.

— Zeul dragostei. Mariel râse. Eris, pe de altă parte, este zeița…

— Haosului, completă jalnic Eris.

Mereu o tachinase pe mama ei în legătura cu asta. Caroline pretindea că nu știuse, că alesese numele pentru că i se păruse că e drăguț.

— Uneori, dragostea și haosul sunt același lucru, spuse încet Mariel.

În loc să-i răspundă, Eris se întoarse și o sărută, împiedicând-o să mai vadă cometa.

Mariel îi răspunse nerăbdătoare, cuprinzând-o de umeri pe Eris. Sărutul nu era ca cele de până acum, ci emana o tandrețe cu care Eris nu era familiarizată.

În cele din urmă, Mariel se retrase.

— Eris, îmi este teamă.

— Ce? De ce?

Cometa dispăruse de pe cer. În centru se auzeau țipetele petrecăreților care închinau paharele în cinstea sosirii ei. A lui Eros, cometa dragostei.

— Eu doar… Mariel părea că voia să spună ceva. Eris simțea cum neliniștea îi pârâia pe suprafața pielii ca electricitatea. Nu vreau să fiu rănită, continuă ea.

Dintr-un motiv oarecare, Eris simți că nu asta era ceea ce voise să-i spună Mariel de la bun început. Dar ea se înclină și își odihni capul pe umărul lui Mariel.

— Nu te voi răni niciodată, promit, spuse ea încet.

Partea cinică și lumească a lui Eris râse pentru că spusese așa ceva, pentru că făcuse o promisiune pe care nu putea spera că o va respecta. Ei bine, va trebui să o respecte de data asta, gândi ea cu hotărâre.

Simți că Mariel se relaxă un pic lângă ea. Barca lor se legănă, lovită ușor de valuri.

— Promit, spuse din nou Eris, iar cuvintele plutiră în aer ca fumul în întuneric.

AVERY

— Mulțumesc pentru că m-ai condus acasă, spuse Avery când aerocabina ajunse în fața apartamentul ei.

Părinții ei plecaseră de la petrecere cu ore în urmă, iar ea nu era sigură unde se aflau prietenii ei acum, nici măcar Leda sau Atlas. Fusese prea distrasă de dans, de râsete, de agitația entuziasmului coordonat, cauzat de apariția cometei. Și de Watt.

Se simțise bine cu el în seara asta, mult mai bine decât se așteptase. Era cumva onest fără să fie serios, încrezător fără să fie măgar. Când o conduse spre ușa de la intrare, Avery își dădu seama că Watt trebuia să coboare aproape opt sute de etaje după ce o lăsa acasă. Ea încercă să-și imagineze viața lui de acasă și nu reuși. De ce nu îi pusese mai multe întrebări despre *el*? gândi ea, un pic jenată de cât de egoistă probabil că o credea.

— Cu plăcere!

Watt întinse ușor mâna în spatele urechii ei, spre incandescentă. Era ofilită și maro acum, iar parfumul ei, dezgustător de dulce. Acum câteva ore, fusese o stea vie.

— Presupun că seara chiar s-a încheiat, nu-i așa? remarcă ea melancolic. Watt dădu să arunce floarea, dar ea îl opri. Nu – încă nu, adăugă ea. Vreau să o păstrez. Pentru o vreme.

Ascultător, îi înmână incandescenta și o privi gânditor. Avery întinse mâna spre floarea moartă și o ținu strâns în palma ei. Parcă auzea bătăile inimii lui Watt în spațiul dintre ei.

Foarte ușor, Watt se aplecă pentru a-și lipi buzele de fruntea ei. El se opri, dându-i timp lui Avery să se retragă. Ea nu o făcu, dar nici nu se aplecă în față. Rămase nemișcată și așteptă.

Până să își atingă buzele de ale ei, sărutul părea inevitabil. Și Avery îl sărută fără să se gândească, nerăbdătoare să vadă se senzație îi dădea Watt, ce gust avea. Sărutul fu ușor și lent, iar ei îi plăcu cât de calde îi simțea mâinile pe șoldurile ei.

Când în cele din urmă se dezlipiră unul de celălalt, niciunul nu vorbi. Avery simți o fericire ciudată. În sfârșit, o făcuse: sărutase pe cineva care nu era Atlas. Din tot sufletul de data asta, nu pe un băiat pe care îl evita fără tragere de inimă; nu era sărut

neglijent, la o petrecere, ci unul de la un tip pe care ar fi putut să-l placă cu adevărat. Părea un sacrilegiu și, totuși, nu fusese deloc dificil.

Poate că de asta avea nevoie, gândi ea, să o ajute să îl uite pe Atlas o dată pentru totdeauna. Poate că *Watt* era persoana care îi trebuia ei.

— Noapte bună, Avery! spuse el, întorcându-se spre aerocabină.

Sentimentele care se roteau nesigure în mintea lui Avery se uniră într-un singur cuvânt.

— Așteaptă.

Watt se opri, portiera fiind pe jumătate închisă.

Inima lui Avery bătea prea repede, iar ea respira neregulat. Se întrebă dacă Atlas era acasă și dacă avea să-i vadă împreună. *Nu te mai gândi la Atlas.* Nu voia ca Watt să plece, și totuși, nu credea că e pregătită pentru asta. Dar poate că nu avea să fie niciodată.

— Mă gândeam…

Își mușcă buza. Watt rămase răbdător, urmărind cum ea îl privea. Iar Avery își dădu seama că luase o hotărâre.

— Vrei să intri?

WATT

La început, Watt nu era sigur că auzise bine.

— Mda. Vreau să spun, mi-ar face plăcere, îi zise el lui Avery, încercând să nu pară prea nerăbdător.

El lăsă aerocabina să plece în timp ce ea îl luă de mână și îl conduse înăuntru, prin intrarea impunătoare cu oglinzi care dădea în imensa camera de zi cu două etaje. O parte din el se aștepta să se îndrepte spre canapea, dar, în schimb, Avery se întoarse imediat spre dreapta, pe un hol acoperit cu covoare. Chiar se duceau unde credea el? se întrebă Watt. Nu era obișnuit să facă asta fără ajutorul Nadiei.

— Asta e camera mea, șopti Avery și deschise ușa.

Pe Watt nu prea îl interesa dormitorul cu un pat mare cu baldachin, în care totul era decorat în albastru deschis și crem, cu imprimeuri vechi și oglinzi cu rame grele. Dar nu se putea concentra decât asupra lui. Ezită, întrebându-se dacă ar trebui să facă prima mișcare sau dacă ar fi prea îndrăzneț din partea lui.

Iar apoi, Avery se aplecă și îl sărută, iar el nu mai gândi.

Căzură pe spate în pat, într-o îmbrățișare sălbatică. Watt nu mai era atent la cum o săruta. Avery începu nerăbdătoare să-i descheie cămașa și să-i tragă bretelele de pe umeri; apoi îi atinse pieptul cu mâinile și îl împinse pe perne, sărutându-l insistent, aproape frenetic. În oricare parte a minții lui care mai funcționa, Watt voia să scoată un strigăt de victorie.

Nu prea îi venea să creadă. Era în dormitorul lui Avery Fuller, pe patul ei, și o săruta. Pe cea mai frumoasă, incredibilă și uluitoare fată din lume. Și, dintre toți tipii pe care îi putea avea, ea îl alesese cumva pe el.

Își strecură mâinile spre fermoarul din spatele rochiei. Avery scoase un sunet gutural. Interpretându-i greșit intenția, Watt îl trase complet în jos, iar Avery se retrase ca arsă.

El clipi, uluit.

— Îmi pare rău. Nu e nevoie să ne grăbim, spuse el apăsat.

— Nu. Nu este… Eu doar… Avery respiră adânc și zgomotos. Nu pot face asta.

Părea că mai are un pic și plânge. Watt se ridică și își trecu mâna prin păr.

— Îți promit. Nu vom face nimic din ce nu vrei.

El își căută cămașa și o îmbrăcă din nou, simțindu-se vinovat.

— Nu e asta… Ea se opri și își mușcă buza. Cred c-ar trebui să pleci, spuse ea, iar hotărârea din vocea ei îl sperie pe Watt mai mult decât orice îi spusese vreodată.

— Bine. Dar… de ce? nu se putu abține să nu întrebe.

Avery nu spuse nimic, nici măcar nu se uită la el. Brusc, Watt își aminti de petrecerea dată de ziua de naștere a lui Eris, de cum vorbiseră ei, cum flirtaseră; apoi, într-o clipită, Avery se albise și îl lăsase cu Ming. Și ce era cu acel comentariu ciudat și melancolic, pe care îl făcuse în seara asta, cum că nu obținea mereu ce voia? Chiar și fără Nadia, Watt reuși să înțeleagă.

— Este vorba despre altcineva?

Știa că e un ticălos pentru că întrebase, dar voia să știe. Avery îl privi cu mâhnire.

— Nu contează. Uită de asta, spuse Watt și se urî pentru cât de aspru păruse.

Fără să mai spună ceva, se întoarse și ieși din camera lui Avery, din apartament și poate din viața ei, pentru totdeauna.

Leda se strecură în aerocabină, lângă Atlas. Era mai târziu decât crezuse și băuse mai mult decât intenționase. Toate lucrurile nesigure din viața ei o derutau. Dar nu conta; ea și Atlas erau aici, împreună, în sfârșit singuri. Se apropie de el, prea beată ca să se mai îngrijoreze, și îl privi printre gene.

Se săturase să aștepte. Îl voia atât de mult, încât nu mai gândea normal. Aerocabina ajunse la ea acasă, iar Leda începu să-l sărute.

— Leda.

Atlas se retrase, o prinse de mâini și i le coborî în poală.

— Ar trebui să intri, insistă ea.

Atlas scutură din cap.

— Trebuie să vorbim.

Aceste trei cuvinte reci și groaznice îi atinseră nervii, care deja bâzâiau și erau la limită din cauza alcoolului.

— Atunci, vorbește! spuse ea răspicat.

— M-am distrat de minune cu tine la gală, începu jenat Atlas. Ai fost frumoasă în seara asta. Dar, continuă el, iar în acest *dar* își văzu ea inima frântă, nu cred c-ar trebui să mai ieșim.

— De data asta nu vrei să te culci cu mine înainte să fugi?

Atlas tresări.

— Îmi pare rău. Ce s-a întâmplat în Catyan… Ar fi trebuit să mă opresc înainte să se ajungă atât de departe.

— Dacă a fost o greșeală atât de imensă, atunci de ce m-ai invitat în oraș în seara asta?

— Pentru că ești incredibilă. Și orice tip ar fi norocos să iasă cu tine. Atlas o privi direct în ochi. Tu meriți ceva mai bun decât mine – meriți adevărul. Iar adevărul este că țin la altcineva. N-ar fi corect față de tine să las lucrurile să evolueze, când asta e ceea ce simt.

— Bine, atunci.

Atlas dădu s-o ocolească pentru a-i deschide portiera, dar ea ieși și o trânti înainte ca el să aibă ocazia.

— Îmi pare rău, Leda! Sper că putem rămâne prieteni, spuse el.

Ea urcă cu grijă treptele, lăsându-l să vadă cât de neafectată era, încăpățânarea și orgoliul ținându-i capul sus. Se întrebă ce ar spune dacă ar ști că ultima dată când el procedase așa ceva avusese o criză în urma căreia ajunsese să-și petreacă două luni într-un centru de dezintoxicare.

Ar fi trebuit să-și dea seama. Ar fi trebuit să știe că Atlas urma să se joace din nou cu sentimentele ei: o invitase la un eveniment public, iar apoi îi spusese rigid că voia să fie „corect". *Îți arăt eu corect,* gândi ea și intră pe ușă fără să-și întoarcă privirea spre el nici măcar cu un milimetru.

Dar în clipa în care ajunse în siguranța camerei ei, Leda se prăbuși pe podea, cu capul în mâini. O parte îngrozitoare din ea îl ura pe Atlas pentru felul în care o tratase. Voia să-l rănească, pe el și pe orice fată stupidă la care *ținea.*

Tresărind, Leda își dădu seama că încă nu-și folosise cea mai bună armă din arsenal. Începu să mormăie, compunând un mesaj pentru Nadia. *Te-ai înșelat. Atlas tocmai mi-a spus că este îndrăgostit de altcineva. Află cine este sau te concediez.*

O clipă mai târziu, văzu un răspuns la care nu se aștepta. *Prea târziu. Renunț.*

Sângele îi fierbea. *Nimeni nu renunță la mine. Nu poți să renunți, nu acum.*

Și tu ai vrut să mă concediezi. Este greu să țin pasul cu toanele tale.

Ești o...

Îmi pare rău, dar am terminat-o cu voi toți, interveni Nadia, iar legătura se întrerupse când Nadia o blocă permanent.

Leda nu știa ce însemna „voi toți", dar nu îi păsa în mod special. Se simțea atacată pe nevăzute. Totul o apăsa. Faptul că își pierduse cea mai bună prietenă, apoi pe Atlas, iar acum, pe deasupra, și pe Nadia... Dumnezeule, voia doar *să vorbească* cu cineva... ca să nu mai pomenim de toate lucrurile ciudate care se întâmplau cu tatăl ei în ultima vreme... Leda se simțea încolțită, panicată. Voia să se răzbune. *Gândește,* își spuse ea, dar nu reuși să se gândească la nimic. Închise ochii și inspiră adânc, tremurând.

Nu mai suporta.

Se uită la mesajul netrimis pentru Ross, care încă aștepta printre celelalte ciorne, și îl trimise, rostind printre dinți: *Sunt eu. Ce ai*?

AVERY

Avery oftă când își ridică picioarele pe canapeaua de un gri deschis din sufragerie. Își flutură mâna fără tragere de inimă, căutând printre miile de canale de pe ecranul holografic. Dar nu se putea gândi decât la Watt și la expresia de pe chipul lui, când îl dăduse afară din cameră.

Modul în care încheiase seara o făcea să se simtă groaznic. Chiar nu intenționase să-l încurajeze pe Watt. Când apăruse la ușa ei, atât de minunat în smochingul lui, ea simțise un mic fior de entuziasm. Iar sentimentul se accentuase în decursul serii.

Poate că era felul în care el încerca să discute cu ea, *cu adevărat,* și atenția lui la lucrurile care contau pentru ea. Poate că era parfumul curat și cald pe care îl simțise când își rezemase obrazul de umărul lui pe ringul de dans. Sau poate că, pur și simplu, ceva din viața lui Avery trebuia să se schimbe, drastic, dacă spera să-l uite pe Atlas, iar asta era cea mai drastică schimbare la care se putea gândi. Oricare ar fi fost motivul, stând acolo la sfârșitul serii, hotărâse să-i urmeze sfatul lui Jess – să o facă și să treacă mai departe. Voia să facă sex cu Watt.

Totuși, când venise momentul, Avery se blocase total. Chiar dacă îl plăcea pe Watt, tot nu reușise s-o facă. Știa că era ciudat, dar mereu își imaginase acel moment cu Atlas. Indiferent de cât de mult încerca să se convingă singură, nu suporta gândul de a fi cu altcineva.

Medită la ce îi spusese Watt mai devreme, cum că ea se gândea mereu la trecut, în timp ce el privea spre viitor. Brusc, se întrebă dacă nu cumva trecutul o interesa atât de mult pentru că era mai ușor decât să se gândească la viitor – la viitorul *ei.* Deoarece un viitor cu Atlas era imposibil, și totuși, un viitor fără el ar fi fost insuportabil.

Avery aruncă din nou o privire la mesajele ei. Încă nu primise nimic de la Watt. Îi trimisese un mesaj scurt, în care-și cerea scuze pentru felul în care se terminase seara și în care-i scria că spera că ajunsese cu bine acasă, dar nu primise niciun răspuns.

Ce bine era dacă ar fi putut să vorbească despre toate astea cu Leda. Dar nu știa dacă Leda și Atlas mai erau la gală sau în

apartamentul Ledei... Avery schimbă din nou canalele holografice, încercând disperată să nu se gândească la Leda și la Atlas. Era mai bine să se concentreze la un rău mai mic, și anume, la cât de regește stricase lucrurile cu Watt.

Auzi indicatorul ușii de la intrare țiuind și se ridică surprinsă, dându-și după ureche șuvițele de păr rebele. Părinții ei veniseră acasă cu câteva ore în urmă și dormeau în camera lor din capătul îndepărtat al holului. Trebuia să fie Atlas.

— Avery?

El stătea în pragul ușii.

— Nu mi-am dat seama că ești acasă.

— Te-ai întors, remarcă ea în mod stupid.

— Mda.

El se așeză pe canapea, lângă ea.

— Credeam că ești cu Leda, spuse Avery, fără să se poată abține.

— Am fost, dar am lăsat-o acasă. El făcu o pauză. I-am spus Ledei că n-ar trebui să ne mai vedem, continuă Atlas.

— Oh.

Avery simți un val de triumf când auzi vestea și se urî pentru că se bucura de suferința prietenei ei. O parte din ea știa că, dacă nu ar fi fost vorba despre Atlas, Leda ar fi sunat-o chiar acum, ca să se descarce și să plănuiască vreo răzbunare, în stilul ei caracteristic.

Rămaseră acolo pentru o clipă, fixând amândoi cu privirea ecranul holografic, care afișa o reclamă pentru o nouă gustare cu fructul dragonului. Dragoni animați zburau pe ecran în cerc, fluturându-și genele lungi.

Atlas se întoarse spre ea.

— Deci, care e treaba cu tine și tipul acela, Watt?

— La ce te referi?

— Pe bune, ce vezi la el?

— Săptămâna trecută mi-ai spus că ți s-a părut drăguț! izbucni Avery.

Atlas nu răspunse.

— Nu că ar fi treaba ta, continuă ea pe un ton iritat, dar ne-am despărțit. Presupun că este seara despărțirilor. Ești fericit acum?

Atlas îi întâlni privirea, acei ochi adânci și căprui care nu clipeau.

— Aves. Vreau doar ca *tu* să fii fericită.

Ea simți cum mânia o părăsea.

— Chestia e că, spuse ea șovăielnic, ai avut dreptate. Watt este un tip drăguț. Nu este vina lui că nu este…

Nu-și putea permite să termine acel gând.

— Ce nu este? o îndemnă Atlas.

Avery pur și simplu se săturase să pretindă că nu o deranja să-l vadă pe Atlas cu alte fete, să-și ascundă suferința în spatele unui zâmbet. Prefăcătoria o apăsa atât de mult, încât credea că ar fi putut s-o rupă în două.

Totuși, ezită. Dacă o spunea, dacă îi spunea lui Atlas ce voia cu adevărat, risca să-l piardă pentru totdeauna.

— Nu este ca tine, șopti ea în cele din urmă.

Cuvintele plutiră în aer, ducând la pieire în liniște lumea în care trăise Avery dintotdeauna. În tăcere, o nouă lume se desfășura. Avery își ținu respirația.

Iar apoi, Atlas o luă în brațe și o sărută.

Avery îi răspunse nerăbdătoare, nesăbuită, inima aproape durând-o de bucurie. Săruturile lor erau frenetice și fierbinți, iar ea nu se sătura de ele.

La un moment dat, Atlas o luă în brațe și se îndreptă pe hol, spre camera lui. Avery stătea cu capul lipit de pieptul lui și îi auzea bătăile neregulate ale inimii lui, pulsul care se potrivea cu al ei. Și ea simțea asta – bucuria și, dincolo de ea, curentul slab și electrizant al temerii față de lucrul interzis pe care voiau să-l facă. Tremura.

Se auzi un trosnet. Își dădu seama că Atlas răsturnase lampa de lângă patul lui. Amândoi înghețară, abia îndrăznind să respire. Părinții lor erau încă acasă – adormiți în celălalt capăt al apartamentului, dar, totuși, erau aici.

Nu se întâmplă nimic, iar după o clipă, Avery se relaxă.

— Îmi pare rău, începu Atlas, dar Avery râse și îl trase pe pat, lângă ea.

— Nu contează. Nimic nu contează, în afară de tine.

Se întinse ca să-l sărute din nou, dar Atlas fu mai rapid, săruturile lui arzându-i pielea, ștergându-i toate gândurile.

•

Când Avery se trezi, silueta adormită a lui Atlas era ghemuită în jurul ei, cu brațul peste umărul ei și respirându-i domol la ureche. Rămase nemișcată pentru o vreme, bucurându-se de

faptul că Atlas era atât de aproape de ea. Apoi se întoarse într-o parte și îl sărută.

Atlas se agită.

— Hei, spuse el adormit și zâmbi.

— La ce te gândești? întrebă Avery, deoarece nu era sigură cum anume să spună ce voia.

— Acum mă gândesc la cât de frumos este să stau aici și să te țin în brațe, șopti el, întinzând un braț ca să o tragă mai aproape.

Se cuibări satisfăcută și se lipi de el, chiar dacă un milion de întrebări încă nu-i dădeau pace.

— Atlas, încercă ea din nou. După petrecerea lui Eris, când ne-am sărutat... nici măcar nu ți-ai amintit...

Se uită la el și așteptă, dar el era încruntat.

— *Eu* nu mi-am amintit? repetă Atlas. Aves, tu ai fost cea care te-ai purtat de parcă nu s-a întâmplat nimic!

— Nu, spuse ea automat.

Nu putea fi adevărat. Nu-i așa?

— Nici măcar nu mi-ai întors sărutul sus pe acoperiș! continuă Atlas. M-a îngrozit. De ce crezi c-am fugit atât de repede?

— Dar a doua zi ai stat la masă și ai mâncat gofre, de parcă nu s-a întâmplat niciodată!

— Doar pentru că am crezut că asta voiai să fac.

Avery scutură din cap. Dar, când rememoră evenimentele din acea seară, își aminti cât de fragil păruse acel sărut, cum nu îndrăznise să se miște de frică să nu rupă vraja și să-l facă pe Atlas să fugă. Poate că oricum făcuse asta.

— Credeam că nu-ți amintești. Sau că nu-ți pasă, șopti ea.

— Bineînțeles că-mi amintesc. Cum aș putea uita că am sărutat-o pe fata pe care o iubesc?

Avery rămase fără suflare.

— Și eu te iubesc, spuse ea, atât de bucuroasă să o spună în sfârșit cu voce tare.

Era aproape dimineață. Trebuia să se întoarcă în camera sa, înainte ca părinții ei să se trezească. Îi mai aruncă o privire lui Atlas, care se rezema pe un cot, sub cearșafurile albe și mototolite. El îi urmări emoțiile de pe chip, citind-o ca întotdeauna.

— Pleci, spuse el.

Avery dădu din cap și se ridică șovăitor. Dar altceva o deranja.

— Și Leda? întrebă ea.

Încăpățânarea era singurul ei defect, spunea mereu Atlas.

El se uită în altă parte.

— Mă simt îngrozitor pentru cum am tratat-o pe Leda.

Și eu ar trebui să mă simt la fel, gândi Avery, dar chiar dacă Leda era cea mai bună prietenă a ei, acum îi era greu să nu o perceapă ca pe un obstacol care o ținea departe de Atlas.

— Chiar nu am vrut s-o păcălesc, adăugă el cu remușcare, iar Avery își aminti de gândurile ei despre Watt din seara trecută.

— De ce te-ai culcat cu ea în Anzi?

— Pentru că nu te-am putut avea pe *tine,* Aves, răspunse el, scuturând din cap. Credeam că, dacă sunt cu Leda, nu mă voi mai gândi la tine tot timpul, continuă el. De aceea am plecat – ca să scap de ceea ce simt pentru tine. Am tot sperat că dacă fug destul de departe, în cele din urmă voi găsi o cale să nu te mai iubesc.

— Mă bucur că n-ai reușit.

— Bineînțeles că nu. Atlas zâmbi. Era imposibil să reușesc.

WATT

Duminică după-amiază, Watt se îndrepta spre casă de la sală, luând o sorbitură din băutura lui proteică, și se crispă când simți durerea din umeri. Fusese un antrenament destul de dur cu robotul pentru boxat, la cererea lui. El sperase că dacă-l va lovi destul de tare, va uita durerea cauzată de respingerea lui Avery. Până acum, nu funcționase.

Watt nu răspunsese la mesajul trimis de Avery târziu, seara trecută. Semăna prea mult cu o respingere. După ce o reactivă pe Nadia, aceasta îi sugerase să răspundă. Dar Watt era om și irațional, deci nu-i răspunsese în mod deliberat, în ciuda sfatului Nadiei, tăcerea lui fiind un fel de declarație stupidă de mândrie.

Păși pe puntea de observare a etajului 236, plină de fântâni cu apă reciclată, standuri automate cu înghețată pe băț și copii care țipau. Era mai aglomerat decât de obicei. Prin ferestrele înalte de la podea până în tavan zări cerul și văzu masa turbulentă de nori de furtună care se adunau.

Nu mi-am dat seama că azi e o zi ploioasă, îi spuse Watt Nadiei, apropiindu-se. Lui îi plăceau zilele ploioase din copilărie – dirijabilele strălucitor de colorate care se ridicau în aer și eliberau hidrosulfați, felul în care umezeala se aduna în jurul chimicalelor care explodau în spirale perfect simetrice, iar apoi șuieratul satisfăcător al ploii care începea să cadă. Oamenii nu puteau controla ploaia la scară globală, desigur, dar în urmă cu aproape cincizeci de ani găsiseră metode locale de inducere și prevenire a ploii. Watt se întreba cum fusese când oamenii erau la mila vremii: dacă și ei credeau că ploaia era frumoasă sau dacă o urau din cauză că nu o puteau controla. *Avery ar ști,* gândi el, apoi se simți deranjat pentru că se gândise la asta.

— Cu plăcere, răsună vocea Nadiei în audioreceptorii lui.

Așteaptă – vrei să spui că tu ai făcut-o?

— Trebuia să te înveselească cineva, spuse ea categoric.

Uneori mă îngrijorez că îți risipesc talentele. Watt scutură din cap, schițând un zâmbet. Lasă pe seama Nadiei să intre fără autorizație în Biroul Metropolitan pentru Vreme doar pentru că

un puști de șaptesprezece ani fusese refuzat de fata de care îi plăcea. Dar era recunoscător.

Crezi că Avery place pe altcineva? o întrebă el pe Nadia când primele picături începură să păcănească pe fereastra tavanului. Marginile Turnului erau în rând cu ele, oriunde clădirea se îngusta, iar etajele se înălțau.

— Știu că așa este.

Cum adică știi? gândi Watt derutat.

— Vrei să-ți spun?

Watt ezită. O parte din el era ușurată că respingerea lui Avery nu avusese de-a face cu *el,* că nu făcuse nimic pentru a o determina să se răzgândească. Dar o altă parte era supărată pentru că îl invitase în oraș, mai ales că, în mod clar, avea sentimente pentru cealaltă persoană. Bineînțeles că Watt voia să știe cine era.

Dacă ar fi întrebat, totuși, ar fi fost la fel de rău ca Leda. Și, chiar dacă știa, asta tot nu schimba trecutul.

Mulțumesc, îi spuse Watt Nadiei, *dar nu vreau să știu.*

El își respectă hotărârea pe tot drumul înapoi spre casă, iar când intră pe ușă, Zahra și Amir săriră entuziasmați, rugându-l să joace jocuri. Rămase neînduplecat și în timpul cinei, și cât își ajută părinții să strângă masa și să-i ducă la culcare pe gemeni.

Totuși, nu se putea abține să nu se gândească la asta. Acum că știa că și Nadia știa – că mesajul chiar era *în* creierul lui –, parcă avea o mâncărime pe care simțea disperat că trebuie să o scarpine. În cele din urmă, voința lui Watt cedă. Se retrase în camera lui și închise ferm ușa.

— M-am răzgândit, îi spuse cu voce tare Nadiei. Vreau să știu.

Nu-i păsa că informația nu avea să-l ajute cu nimic și că, probabil, doar îl va supăra și mai mult. Trebuia să știe pe cine alesese Avery în locul lui.

— Îți voi derula înregistrarea audio a calculatorului din camera lui Atlas, îi spuse Nadia. Aceasta este din seara trecută, după ce ai plecat din apartamentul lor.

— Bine.

Watt nu înțelegea ce urmărea Nadia. Poate că Avery îi spusese lui Atlas de cine îi plăcea?

Watt se încruntă când îl auzi pe Atlas murmurând, și o clipă mai târziu, o voce pițigăiată șoptind. Bine, deci în camera lui era o fată. Leda va dori să afle, își dădu el seama. Putea să îi ceară

o grămadă de bani pentru informația asta. Dădu să-i spună Nadiei să deruleze mai departe, la partea despre Avery…

Watt apucă strâns marginile scaunului său. *O, Dumnezeule*! recunoscu vocea acelei fete. Iar mânia lui se dizolvă într-o stare de greață când înțelese adevărul.

RYLIN

Mai târziu în acea săptămână, Rylin stătea în pragul ușii camerei lui Cord, pregătindu-se pentru ce avea de gând să facă. O mai făcuse o dată, își aminti ea. Dar se simțise diferit atunci, când Cord era doar un ticălos care îi făcuse avansuri după petrecerea lui, nu băiatul care o dusese la Paris și o făcuse să râdă – o făcuse fericită – în pofida tuturor lucrurilor care se petreceau în viața ei. Băiatul de care se îndrăgostea, în ciuda faptului că știa că nu trebuia s-o facă.

Se gândi la V și la amenințarea lui Hiral din închisoare, și o presimțire sinistră o făcu să se înfioare. Trebuia să o facă acum; Cord tocmai plecase la școală – auzise ușa de la intrare închizându-se în urma lui –, iar ea voia să le ia și să scape de ele înainte ca el să se întoarcă acasă. Mișcându-se rapid, cu hotărâre, se strecură în cameră, luă cinci Spițe din ascunzătoarea lui Cord și le băgă în buzunarul de la spate al blugilor. Ieși pe ușă, iar la jumătatea holului de la etaj…

Dădu peste Cord.

— Hei, spuse el, apucând-o de umeri să-i ofere stabilitate, unde te duci așa grăbită?

— Credeam c-ai plecat, răspunse ea, apoi se crispă; era ciudat să spună așa ceva.

Nu putea să nu se gândească la ultima dată când se întâmplase asta, când îl sărutase pe Cord ca să nu fie prinsă. Dar acum părea să aibă atât de multă încredere în ea, încât nici nu trebuia să-i distragă atenția.

— Plec acum, spuse el, iar ea își dădu seama că el purta blugi și o cămașă albă simplă în locul uniformei școlare.

— Iar chiulești, își dădu ea seama cu voce tare.

Cord o privi cu atenție și, pentru o clipă îngrozitoare, Rylin crezu că își dăduse cumva seama de Spițe, dar apoi el mișcă din cap ca și când ar fi luat o decizie.

— Vrei să vii? îi propuse el.

Rylin ezită. Spițele îi găureau buzunarul din spate.

— Nu știu, începu ea – și se opri când zări licărul imperceptibil de suferință care străbătu fața lui Cord. Bine, se corectă ea.

Era o idee îngrozitoare să iasă cu Cord, când ducea atât de multe pachete. Dar, în mod clar, acest loc însemna ceva pentru Cord.

— Crede-mă, nu vei regreta, spuse el misterios și zâmbi.

•

Coborâră din elicopterul particular și ieșiră pe peluza unei case din West Hampton, care părea abandonată.

— Ce e asta? șopti Rylin când Cord descuie ușa de la intrare.

Elicea elicopterului începu să se învârtă, agitând iarba în cercuri concentrice înainte de a decola din nou. Rylin inspiră adânc, savurând toate mirosurile lumii din afara Turnului, de pământ, fum și ocean. Era frumos să plece uneori.

— Locul i-a aparținut tatălui meu, îi explică Cord. Nici măcar n-am știut de el până după moartea lui. Mi l-a lăsat prin testament.

El o spusese calm, dar Rylin îl compătimea.

— Doar ție? Nu și lui Brice? nu se putu abține să nu întrebe.

— Da. Nu știu de ce. Poate că s-a gândit că eu l-aș aprecia. Sau că aș avea mai multă nevoie de el, nu știu de ce.

Se opri în fața ușii deschise și îi aruncă o privire atentă lui Rylin.

— Tu ești prima persoană pe care o aduc aici.

— Mulțumesc pentru că împărtășești asta cu mine, spuse ea încet.

El o conduse în holul de la intrare, unde luminile automate se aprinseră, dezvăluind o sufragerie mică și comodă și scările care duceau la etaj. Pentru o clipă, Rylin se întrebă dacă prezența lor aici era un fel de evadare romantică, dar Cord mergea deja prin bucătărie și deschidea altă ușă.

— Iată-l, spuse el pe cel mai respectuos ton pe care îl auzise vreodată.

Lumini puternice se aprinseră deasupra, luminând garajul mare, plin cu cel puțin douăsprezece mașini.

Rylin intră, derutată. În Turn nu puteau fi conduse mașini, ci doar aerocabine, care aparțineau clădirii și funcționau printr-un algoritm central. Aproape nimeni din Turn nu deținea o mașină adevărată, cu excepția familiilor de la etajele superioare, care le țineau suspendate în garaje hidraulice. Rylin știa că nici măcar în suburbii oamenii nu prea mai aveau mașini individuale; era

mult mai ușor să adune bani și să o cumpere împreună sau să plătească un abonament pentru serviciile de transport.

Rylin ar fi putut să înțeleagă existența unei singure mașini aici, în Hamptons. Dar de ce avea Cord atât de *multe* mașini?

Cord zâmbi când văzu că era confuză.

— Uită-te mai de aproape, o îndemnă el.

Ea își trecu mâinile pe suprafața celei mai apropiate mașini; era netedă și roșie. Praful se ridică în aer. Își dădu seama că mașina avea un volan și o pedală de frână – și aceea era o pedală de accelerație?

— Stai puțin, spuse Rylin când înțelese. Astea nu sunt automate. Sunt…?

— Da, spuse mândru Cord. Sunt vechi*, foarte vechi.* Mașini cu șofer, de dinaintea modelelor automate. Tata mi le-a lăsat mie pe toate. El se uită tandru la mașina decapotabilă pe care o înconjura Rylin. Asta are aproape optzeci de ani, continuă el.

— Dar de undea au apărut toate? Nu erau ilegale?

— Tata le-a colecționat de-a lungul timpului. Sunt greu de găsit, în principal din cauză că este ilegal să le conduci și foarte greu să le mai pornești, spuse ușor Cord. În plus, funcționează cu combustibili fosili, nu cu electricitate, iar petrolul este scump.

— Totuși, de ce? întrebă Rylin direct.

Cord părea entuziasmat.

— Ai mai fost într-o mașină automată, nu?

— Da, când îmi vizitam bunicii din New Jersey, când eram mică.

Rylin își aminti cum mama ei chemase mașina pe tabletă și apăruse câteva clipe mai târziu, cu o altă familie înghesuită înăuntru, deoarece ei nu își permiteau să meargă singuri. Introduseseră adresa pe ecranul din interiorul mașinii și plecaseră, conduși de calculatorul central automat al sistemului de autostrăzi.

— Ei bine, nu seamănă deloc cu mașinile cu limitatoare de viteză încorporate. Haide, am să-ți arăt.

Rylin rămase unde era.

— Vrei să-mi spui că știi să conduci chestia aia? întrebă ea nesigură.

Nu era sigură că voia să urce într-o mașinărie mare și periculoasă, cu Cord la volan.

— Are centuri de siguranță. Și da, știu.

Dar centurile de siguranță nu salvaseră milioanele de oameni care muriseră în accidente de mașină în fiecare an, înainte ca autoturismele conduse de șoferi să fie scoase în afara legii. Măcar atât își amintea de la orele de circulație.

— Cum ai învățat să conduci? întrebă ea, trăgând de timp.

— Am fost ajutat. Și am exersat. Acum, haide, o tachină el, unde îți este simțul aventurii?

El îi deschise galant portiera din dreapta. Rylin oftă, sfidătoare, și se așeză pe locul oferit. Spițele o înțepau în fund, amintindu-i ce făcuse mai devreme. Se luptă să alunge noul val de vinovăție care se ridică la acest gând.

Cord întinse mâna după mânerul ușii garajului și o ridică manual, lăsând lumina dulce a după-amiezii să intre. Rylin își duse mâna la ochi pentru a-i proteja. Îl urmări pe Cord cum examină mașina, verifică pneurile, înălță capota și studie încurcătura argintie a cablurilor motorului de dedesubt. Mișcările îi erau concentrate și clare, iar el era foarte atent. În cele din urmă, urcă pe scaunul șoferului și roti cheia în contact. Motorul toarse și prinse viață.

Porniră pe drumul rezidențial presărat cu frunze – de-a lungul căruia se aflau case care îi examinau cu ochi goi, abandonate în afara sezonului – spre intersecția către autostrada Long Island. Felul în care Cord își mișca mâinile pe volan o făcu pe Rylin să se minuneze.

— Vrei să te învăț să conduci mai târziu? se oferi el făcând din ochi, urmărindu-i privirea.

Ea scutură din cap fără să spună nimic.

Autostrada se întindea tăcută în ambele direcții, la stânga spre Amagansett și bacul spre Montauk; iar la dreapta, înapoi spre oraș. Rylin vedea Turnul în depărtare, doar o ceață întunecată, la distanță. Dacă n-ar fi știut, ar fi putut crede că era un nor de furtună.

— Iat-o cum merge, spuse Cord și apăsă pedala de accelerație.

Mașina se propulsă înainte ca o ființă vie, acul vitezometrului ajungând până la cincizeci, apoi optzeci, apoi nouăzeci de kilometri pe oră. Toată lumea părea să se micșoreze într-un punct tăcut. Rylin pierdu complet noțiunea timpului și a spațiului. Nu mai existau decât mașina de sub ei, curbele drumului din fața lor și sângele care îi pompa fierbinte și repede

prin vene. Peisajele trecură repede pe lângă ei, un cer încețoșat și o pădure întunecată, punctate doar de galbenul liniei strălucitoare de pe drum.

În față era o curbă. Rylin îl urmări pe Cord abia mișcând volanul, lăsând mașina să întoarcă uniform de-a lungul ei. Tot corpul îi zumzăia cu energia vehiculului de sub ei. Înțelese de ce lui Cord îi plăcea atât de mult.

Vântul îi încâlci părul în jurul umerilor. Simți că el se uita la ea și voia să-i amintească să se uite la drum, dar ceva îi spuse că nu era necesar. El își lăsă mâna dreaptă să coboare deasupra schimbătorului de viteze, conducând doar cu mâna stângă, iar Rylin întinse mâna spre ea. Niciunul dintre ei nu vorbi.

În cele din urmă, Cord viră spre o mică stradă rurală. Rylin încă tremura din cauza șocului și a bucuriei de a fi pe autostradă. Văzu un panou pe care scria PARCAREA INTERZISĂ și dădu să facă o glumă cum că, deși chiar fusese într-o mașină doar o dată, știa ce înseamnă parcarea – până ce văzu fâșia albă de plajă și nu se mai gândi la nimic.

— Oh! exclamă ea, scoțându-și pantofii și alergând spre apă.

Vântul sculptase nisipul în mici scoici, înclinate spre valul agitat și gri care oglindea cerul de deasupra.

— Îmi place, spuse ea entuziasmată când Cord veni în spatele ei.

Ea și Lux fuseseră doar o singură dată pe plajă, la Coney Island, și era îngrozitor de aglomerată. Aici vedea doar cerul și nisipul și pe Cord, nici măcar casele despre care știa că erau chiar acolo, în spatele dunelor. Părea că puteau fi oriunde în lume.

Se auzi tunetul și, brusc, începu să plouă.

Cord mormăi printre dinți la lentilele lui de contact. Aproape instantaneu, o aeroprelată ieși din locul în care fusese împăturită în portbagajul mașinii și pluti prin ploaie spre ei.

— Vrei să ne întoarcem? o întrebă el peste vuietul în creștere al furtunii, în timp ce se îngrămădiră sub adăpostul oferit de aeroprelată.

Era de mărimea unei pături foarte mari, imprimată cu dungi vesele albe și roșii, ca umbrelele de modă veche pe care le văzuse Rylin în fotografii. Dar, spre deosebire de umbrele, care în mod aparent trebuiau ținute în aer de oricine voia să le

folosească, aeroprelatele erau ridicate de mici motoare plutitoare în fiecare colț.

Poate că era furtuna sau călătoria nebună cu mașina sau faptul că erau atât de departe de tot ce semăna cu viața normală. Dar Rylin nu mai voia să aștepte. Nimic din complicațiile care o țineau departe de Cord nu mai păreau importante, nici măcar Spițele furate, din buzunarul ei de la spate. Toate dispăruseră într-o ceață distantă, înecate de ploaia torențială și de bătăile inimii ei.

Ea îi răspunse cu un sărut, trăgându-l intenționat pe nisipul rece. Ploaia căzu și mai tare peste micul lor pătrat de plajă protejat de aeroprelată, dar, dedesubt, nisipul era în continuare cald.

Cord păru să-i înțeleagă intenția. El nu spuse nimic, ci doar o sărută încet, ca și când ar fi avut tot timpul din lume.

ERIS

Eris stătea în față la Cascade, un restaurant franțuzesc lăturalnic de la etajul 930. Încercă să o sune pe mama ei pentru ultima dată, preventiv; dar Caroline nu răspunse, și nici nu fusese acasă mai devreme. Eris scutură din cap iritată și intră. Avea să ia cina cu domnul Cole de una singură.

De la prânzul de săptămâna trecută, Eris îi pusese mamei ei întrebări în mod constant. Ce însemna că domnul Cole era tatăl ei? Când îl vor vedea din nou? „Nu știu, Eris. Au trecut doar câteva zile”, spusese Caroline, apoi oftase. „Îi voi trimite un mesaj și vom vedea ce spune”.

Așadar, domnul Cole stabilise această cină. Eris așteptase cu nerăbdare toată săptămâna, discutase despre asta pe larg cu Mariel, care dăduse din cap și o ascultase, dar nu știuse ce sfat să-i ofere.

Cea mai ciudată parte era să o vadă pe Leda la școală și să nu-i poată spune nimic. Domnul Cole îi ceruse lui Eris să fie el ce care să-i spună, la timpul potrivit. Desigur, secretul care trebuia dezvăluit *era* al lui. Totuși, Eris nu reușise să se abțină să nu se uite pe furiș la Leda toată săptămâna, minunându-se de faptul că erau surori vitrege, căutând trăsături comune pe chipurile lor complet diferite. Poate că aveau buzele la fel, crezu ea într-o zi în timpul prânzului, privind-o pe Leda din cealaltă parte a mesei. Amândouă aveau buza superioară arcuită ca arcul lui Cupidon și buza inferioară plină și senzuală. Eris gândise mereu cu asprime că o gură ca aceea era o risipă pentru Leda, care, în mod clar, era prea crispată pentru a o folosi cum trebuie. Dar nu observase niciodată cât de asemănătoare era cu a ei.

„Ce este? Am ceva între dinți?” izbucnise Leda, observând că o fixa cu privirea. Eris dăduse ochii peste cap și se uitase în altă parte, ca și când întrebarea ar fi plictisit-o.

Acum, își dădu părul pe spate cu încrederea obișnuită și îi făcu semn amfitrioanei.

— Masa domnului Cole, șopti ea, și o urmă pe fată spre locul în care stătea tatăl ei natural, la mica masă rotundă de lângă ferestre.

— Eris, spuse călduros domnul Cole în timp ce ea se așeză. Arăți minunat!

— Mulțumesc.

Purta o rochie pe care o împrumutase de la Avery, una albastră cu mici săgeți, strâmtă pe trup și evazată în jurul genunchilor. Își pusese la gât colierul de perle al mamei ei și se simțea din nou aproape normală.

— Îmi pare rău că mama nu a reușit să vină, începu ea, pe cale să explice că o căutase peste tot pe Caroline, dar domnul Cole scutură din cap.

— Am vorbit deja cu ea. Pentru o clipă, își încleștă maxilarul, dar în secunda următoare se relaxă și zâmbi. Așadar, Eris, spuse el vesel, am aflat că ți-am ratat ziua de naștere, luna trecută.

Chiar trecuse doar o lună de la petrecerea de la Bubble Lounge, de când toate capcanele fostei ei vieți dispăruseră, în sfârșit? Părea că trecuse mai mult timp.

— Este în regulă, spuse ea, dar domnul Cole scoase ceva din servietă – o cutie portocalie pentru eșarfe de la Calvadour.

Eris își ținu respirația și dezlegă panglica groasă din hârtie. Propulsată de microsenzori biodegradabili, se împături singură într-un fluture origami și zbură în căutarea celui mai apropiat coș de gunoi.

Eris suspină. În cutie era o frumoasă eșarfă din cașmir, brodată manual, acoperită cu un imprimeu cu catarame ecvestre și cu o margine florală roșie. O văzuse în vitrina de la Calvadour; era o piesă unică și foarte scumpă. Exact genul de lucru pe care Eris obișnuia să-l cumpere singură, când banii nu reprezentau o problemă.

— Este prea mult. Nu o pot accepta, șopti ea, deși bineînțeles că nu avea nicio intenție să o înapoieze.

Își cufundă fața în cașmir și inspiră adânc.

— Consider-o un cadou de la tatăl tău, pentru toți cei șaptesprezece ani, spuse ursuz domnul Cole.

Tată. Nu cumva era prima dată când folosise acel cuvânt cu referire la ea? Fără să gândească, Eris se ridică și se aplecă peste mica masă ca să-l sărute ușor pe obraz, așa cum îl săruta pe bărbatul despre care crezuse că era tatăl ei.

Tatăl ei păru un pic surprins de această manifestare a afecțiunii, dar o acceptă. Eris se întrebă dacă Leda nu făcea

astfel de gesturi. Ei bine, trebuia să se obișnuiască cu impulsivitatea lui Eris.

— Mulțumesc, spuse ea, și își legă eșarfa în jurul gâtului cu un nod elegant, lăsând broderia deosebită să-i cadă pe spate.

Era accesoriul perfect pentru rochia ei albastră.

Chelnerul se apropie, iar ei comandară cina. Luminile de deasupra se diminuară, iar candelabrele de pe pereți se aprinseră. Eris aruncă o privire pe ferestrele verticale de modă veche, care dădeau spre parcul Haxley, un mic spațiu public ascuns, cu grădini și fântâni arteziene. Își dădu seama că cineva ar fi putut să-i vadă împreună aici, lângă ferestre. Tatăl ei, care părea să se gândească la același lucru, își întoarse scaunul un pic mai aproape de mijlocul restaurantului.

— Deci, Eris. Povestește-mi despre apartamentul vostru.

— Apartamentul nostru?

— Unde locuiți tu și mama ta. Nu este destul de... spațios pentru voi două, nu?

— Nu este imens, recunoscu Eris.

— La ce etaj este?

— La o sută trei.

El se albi când auzi numărul.

— O, Dumnezeule! Nu mi-am dat seama că situația e atât de gravă.

Lui Eris nu-i prea plăcu dezgustul din vocea lui, dar ignoră asta.

— Biata Caroline, șopti aproape ca pentru el.

Sosiră antreurile. Tatăl lui Eris continuă să-i pună întrebări: despre mama ei, despre viața lor de la etajele inferioare, despre teme, dacă avea vești de la Everett Radson. Eris îi răspunse la toate, întrebându-se ce avea de gând. Poate că ideea nebunească pe care o avusese nu era chiar atât de deplasată, până la urmă. Poate că el chiar urma să-i sugereze să înceapă să-și petreacă timpul împreună, cu toții, ca o familie. Eris se gândi la această posibilitate și constată că nu o respingea în totalitate – deși la început ar fi fost ciudat, fiind în mod public și deschis înrudită cu Leda. Dar dacă asta era intenția lui, nu o dezvălui cu adevărat.

În cele din urmă, terminară de mâncat, iar ospătarul veni să strângă farfuriile.

— Mulțumesc, spuse Eris, când tatăl ei se aplecă pentru a lua nota. Simțind brusc răcoarea, își puse eșarfa pe umeri. Mă voi asigura că mama va veni data viitoare, adăugă ea, deși fusese surprinzător de plăcut să-l aibă pe tatăl ei doar pentru ea, toată seara.

— Eris, spuse el cu blândețe. Nu sunt sigur că ar trebui să existe o dată viitoare.

— Poftim?

El se uită în jos, iar ea văzu clar că se întunecase la față.

— Mi-a făcut plăcere să-mi petrec timpul cu tine în ultima vreme, Eris. Sunt mândru de tânăra frumoasă care ai devenit. Știi, semeni atât de mult cu mama ta, când era de vârsta ta.

Trăsăturile chipului i se încordară.

— Dar aș minți dacă aș spune că această veste nu m-a șocat. Și nu sunt sigur că este înțelept să mai petrecem timp împreună, în locuri publice.

Eris simți că aerul era prea dens ca să-l respire.

— De ce? reuși ea să spună.

— Relația asta e delicată, răspunse domnul Cole. Complică lucrurile pentru mine, pentru mama ta și pentru tine.

— Și pentru familia ta, spuse Eris, înțelegând asta cu răceală. Pentru soția ta, Jamie. Și pentru Leda.

El clipi ușor când auzi asta.

— Ei bine, da, recunoscu domnul Cole. Nu vreau ca ele să afle, din motive evidente. Înțelegi, desigur.

Eris înțelegea. Ea și mama ei erau micile lui secrete obscene, pe care el nu voia să le scoată la lumină.

— Acum, în legătură cu banii tăi, spuse domnul Cole, adoptând un ton mai potrivit oamenilor de afaceri. Deja am vorbit cu mama ta în legătură cu asta, deși nu mi-a comunicat exact cât de groaznică este situația voastră.

Nu este groaznică, ar fi vrut să spună Eris, atinsă de o mândrie încăpățânată și aprigă. *Ne descurcăm*, *având în vedere situația.*

— Voi transfera o sumă mare în contul tău și al mamei tale și vă voi plăti și o alocație lunară. Banii sunt deja în cont, dacă vrei să verifici.

Ușor șocată, Eris mormăi comenzile pentru a accesa soldul bancar – și rămase cu gura căscată la numărul de zerouri aliniate acolo.

— Sunt suficienți? întrebă domnul Cole, dar bineînțeles că întrebarea era ridicolă.

Banii erau mai mult decât suficienți: să se mute de la etajele inferioare, să cumpere un apartament nou, să înlocuiască toate hainele și să rămână și cu ceva în plus. Suma îi ajungea să-și cumpere din nou fosta viață. Eris știa ce o întreba cu adevărat: dacă înțelegea costul secret. Că nu va trebui să spună niciodată că el era tatăl ei natural. Nici măcar Ledei, gândi ea – sau, mai degrabă, *mai ales* Ledei.

El îi cumpăra tăcerea.

Eris nu răspunse imediat. Se uita la chipul tatălui ei, pe care îl studiase toată săptămâna, căutându-și propriile trăsături, doar că, de data asta, încerca să-i citească emoțiile. Citi resemnare, frică și ceva care ar fi putut fi afecțiune. Se văzu în ochii lui în timp ce el o privea, fără să vorbească.

Tatăl ei natural nega orice legătură cu ea. Asta o supără pe Eris mai mult decât ar fi bănuit. Se simțea singură, respinsă și mânioasă. Dar cel mai puternic sentiment era ușurarea că nu va mai trebui să fie săracă.

Nefiind genul care să zăbovească odată ce hotărâse ceva, Eris se ridică brusc.

— Banii sunt mai mult decât suficienți, spuse ea. Mulțumesc pentru eșarfă – și pentru toate celelalte lucruri.

Domnul Cole dădu din cap, înțelegând la ce se referă.

— La revedere, Eris, spuse el încet.

Eris se întoarse și ieși din restaurant fără să mai spună un cuvânt, fără măcar să-și ia rămas-bun de la singurul tată pe care îl mai avea.

Abandonată de doi tați, gândi ea cu amărăciune. Ce candidat grozav pentru terapie devenise.

LEDA

Leda stătea în fața porților parcului Haxley de pe First Avenue, privind repede într-o parte și în alta a străzii liniștite, mărginite de copaci. Se simțea slabă și complet încordată. Fusese ideea lui Ross să se vadă aici, la Haxley, unde se întâlneau înainte de internarea Ledei la dezintoxicare.

Ea inspiră adânc și intră în parc, porțile vechi din fier forjat deschizându-se lin înăuntru, pe senzori automați. Un potop de amintiri o copleși. Într-una dintre primele dăți când luase xenperheidren, se simțise atât de concentrată, încât își făcuse temele pentru tot anul. După-amiază fumase relaxante și se întinsese acolo pe iarbă, privind norii animați de pe tavan, în speranța că va găsi un tipar. Apoi, își aminti cum ea și Cord luaseră Spițe și urmăriseră un țânțar ore întregi, până ce se întorseseră clătinându-se și râzând în apartamentul lui.

Iar acum era din nou aici.

Toată lumea știa că Haxley era ce mai bun parc de la etajele superioare în care să te droghezi. De vreme ce era într-un colț al turnului, unde curentul de aer total al etajului ar fi putut să circule mai lent, tavanul era acoperit cu ventilatoare. Nu avea terenuri de joacă, deci nu erau copii mici sau dădace prin preajmă; de fapt, era în mod convenabil gol în majoritatea timpului, ascuns în partea estică a etajului, care în mare parte era spațiu de birouri. Singura parte prin care mai treceau oameni era secțiunea de lângă ferestre, unde două restaurante, unul pescăresc și unul bistro franțuzesc, aveau vedere spre grădini.

Destul de sigur, aleea centrală a parcului era complet goală, chiar și vineri seara.

— Unde naiba *ești*? întrebă Leda încet, trimițându-i un mesaj lui Ross.

Luminile interne ale Turnului se diminuau odată cu înserarea. O răceală îi ridică părul de pe brațe. Ventilația centralizată însemna că mereu era mai frig spre marginile Turnului, mai ales în locurile publice, unde nimeni nu voia să plătească factura electrică. Leda se strânse în brațe, dorindu-și să se fi schimbat

după școală în după-amiaza asta. Dar venise direct de la sesiunea de pregătire pentru admiterea la facultate, fără măcar să se oprească pe acasă. Era prea nerăbdătoare să se drogheze.

În față era o grădină în care se afla o fântână acoperită cu trifoi. Leda nu văzu pe nimeni în nicio direcție. Avea să-l aștepte acolo pe Ross, hotărî ea, balerinii scârțâind pe pietrișul de sub picioare.

Apoi zări un chip familiar și se opri în mijlocul aleii.

Tatăl ei era în acel restaurant franțuzesc, cel cu ferestre din sticlă groasă, care dădeau spre grădina cu trandafiri. Ciudat, crezu Leda; nu o auzise pe mama ei spunând că lucrează până târziu în seara asta? Poate că ieșise mai devreme… Dar apoi, cu cine era el? Leda se ridică pe vârfuri, întinzându-și gâtul ca să vadă mai bine.

Era cu o femeie și, cu siguranță, nu cu mama Ledei. Nu era o femeie, își dădu ea seama, uitându-se la silueta slabă și palidă. Ci o fată. La naiba, nu putea fi mai în vârstă decât Leda.

Iar apoi, fata își aruncă părul într-o parte, un râu superb blond-roșcat, iar Leda își dădu seama că știa acel păr, chiar dacă nu-i vedea chipul. Era inconfundabil.

Ce naiba făcea tatăl ei cu *Eris*?

— Citește pe buze, spuse ea, concentrându-se pe cât de mult putea la buzele lui Eris, disperată să știe ce vorbeau.

Un mesaj apăru pe ochii ei: *citire obstrucționată, este necesară o distanță mai mică.*

În pofida tuturor lucrurilor, Leda refuza să creadă dovada vie din fața ei. Cu siguranță exista o altă explicație pentru ceea ce vedea – cu siguranță tatăl ei nu avea o aventură cu Eris. Trebuia să fie un alt motiv pentru care luau cina împreună, vineri seara, în secret.

Ea privi uluită, în timp ce Eris se întinse peste masă ca să ia ceva de la tatăl ei. Eris zâmbi. Iar apoi se ridică în picioare, se aplecă și îl *sărută* pe tatăl Ledei, părul ei des împiedicând-o pe Leda să le vadă gurile.

Leda privi totul ca și când se întâmpla cu încetinitorul. Părea să aibă picioarele înrădăcinate în sol. Urmări cum Eris, care încă zâmbea, își puse eșarfa pe umeri. Era cea pe care o văzuse Leda în servieta tatălui ei, cea ridicol de scumpă, cu flori roșii.

Leda se clătină în față orbește, voind să țipe. Sau să vomite. Acum, totul avea sens: felul ciudat în care se purtase tatăl ei în ultimul timp, secretele pe care le avea.

El avea o aventură cu Eris Dodd-Radson. Sau cu Eris Dodd sau oricum naiba o chema acum.

— Leda?

— Era și timpul! izbucni ea, grăbindu-se spre Ross. De ce a durat atât?

— Se pare că ești cam nerăbdătoare.

Ross era tânăr, cu păr roșcat și des și cu un chip atât de frumos și de inocent, încât ar fi putut fi rezultatul unei operații. Ochii lui căprui erau mari, cu gene dese și cu pupilele ușor dilatate ale unui om care purta lentile de contact – sau care era drogat în mod constant. Clipea lent, ca și când ar fi dus o luptă incredibilă să rămână treaz.

— Deci, spuse el. Eu, ăăă, am niște vești proaste. Nu mai am xenperheidren.

— Poftim?

Acesta era singurul motiv pentru care se întâlnea cu el, să facă rost de un flacon de xenperheidren și să ia pastilele neîncetat, până ce lumea nu i se mai destrăma.

— Vorbești serios? adăugă ea.

El se crispă.

— Îmi pare rău, nu…

— Ce naiba ai?

Ross deschise geanta și scoase lucrurile, unul câte unul.

— Deci am BFX și niște cânepă, și relaxante, de care sincer ai nevoie…

— Le iau pe toate, îl întrerupse Leda.

— Înșfacă geanta și începu să umble prin ea.

— Știi că sunt suficiente droguri pentru câteva…

— Ți-am spus că nu-mi pasă! Îmi trebuie, bine? se răsti ea.

Ross nu spuse nimic.

— Toate în afară de asta, se corectă ea, luând plicurile negre cu indicatoare și aruncându-i-le înapoi.

Ea știa din experiență cât de îngrozitor era să ia Spițe de proastă calitate, iar faptul că eticheta rețetei fusese ruptă era un semn sigur că, oricui i-ar fi aparținut, Leda nu voia să le folosească.

Ross dădu din cap și luă Spițele, încă urmărind-o.

— De ce nu păstrezi una? sugeră el după o secundă. Gratis. Dacă o iei razna, nu te costă nimic, corect?

— Mereu este la fel cu tine, nu-i așa? comentă Leda, dându-și ochii peste cap, amintindu-și când Ross îi dăduse doar relaxante.

Presupun c-am trecut la liga mare, gândi ea cu umor negru. Dar păstră flaconul cu Spițe. Era prea scump ca să-l refuze.

Ea dădu din cap ca să-l plătească pe Ross și făcu o mică mișcare, care ar fi putut însemna mulțumesc sau lasă-mă în pace. Ross ridică din umeri, acceptând plata, și își băgă mâinile în buzunare înainte de a pleca.

Leda ținu strâns la piept ghiozdanul roșu din piele, sacul din hârtie cu droguri foșnind liniștitor înăuntru. Trebuia să ia droguri, atât de multe droguri, încât până și imaginea lui Eris sărutându-l pe tatăl ei să i se șteargă brutal din minte.

AVERY

— Mă bucur atât de mult că mama și tata au plecat, mormăi Avery.

Părinții ei erau la o nuntă în Hawaii în acest weekend, și nu se întorceau până duminică.

— Și eu.

Atlas stătea întins pe canapea în spatele ei, cu un braț pe sub ea. Avery încă era îmbrăcată cu uniforma, dar Atlas nu purta cămașă, iar asta o distrăgea.

— În principal, mă bucur că sunt cu tine, Aves, spuse el, și o sărută ușor la baza gâtului.

Avery tremură. Îi plăcea când o atingea în felul acesta. Îi plăcea când o atingea în orice fel, de fapt, chiar dacă doar îi atingea piciorul pe sub masă, așa cum o făcuse la cină toată săptămâna.

Ea știa la ce se referea Atlas. Nu știuse că era *posibil* să fie atât de fericită. Era ca și când ar fi trăit toată viața într-o lume limitată, iar apoi, brusc, descoperise o cale spre o lume mai mare, mai bună și mai strălucitoare.

Un mesaj i se derulă în fața ochilor. *Ce mai faci*? scrisese Eris. Avery mormăi în șoaptă, compunând un răspuns:

— Scuze, stau acasă și mă uit la filme cu Atlas. Este Eris, îi explică ea, deoarece bineînțeles că el o auzise.

Atlas dădu din cap.

— O poți invita, dacă vrei, spuse el, dar Avery scutură din cap.

— Și să te oblig să îmbraci o cămașă? Nu cred.

Simți cum Atlas zâmbi în părul ei.

— Ce mai face Eris, cu familia ei și tot tacâmul? întrebă el.

Desigur, fusese martor la tot dezastrul de la ziua de naștere a lui Eris.

— Cred că de fapt face bine, spuse Avery, ceea ce era adevărat. Lui Eris păruse să-i meargă mai bine zilele astea, să fie mai optimistă. Chiar se vede cu cineva de la etajele inferioare ale Turnului, adăugă ea. Sunt nerăbdătoare s-o cunosc.

— Nu cred că asta-l face prea fericit pe Cord, presupuse Atlas, dar Avery scutură din cap.

— Cord a fost cel care s-a despărțit de Eris, cred.

— Serios? Asta e o noutate.

Eris era cunoscută pentru că punea capăt relațiilor ori de câte ori se complicau. Făcuse asta cu cel puțin doi dintre prietenii lui Atlas, anul trecut.

Avery se întoarse pe partea cealaltă, astfel încât să fie cu fața la doar câțiva centimetri de cea a lui Atlas.

— Știi, Eris m-a întrebat săptămâna asta de ce sunt atât de fericită în ultima vreme.

— A, da? Ce i-ai spus?

— Că am un nou instructor de yoga, zise Avery, prefăcându-se serioasă.

— Yoga? Ăsta este numele meu de cod?

Atlas se înclină ca să o sărute, iar Avery își lipi corpul de al lui, sărutându-l și ea.

Ei rămaseră acolo bucuroși, respirând ușor și regulat, niciunul din ei nerăbdător să se miște.

— Atlas, se încumetă Avery după un timp, când ți-ai dat seama că mă iubești?

— Te-am iubit dintotdeauna, spuse el sincer.

— Vreau să spun, când ți-ai dat seama cu adevărat de asta?

Atlas scutură din cap.

— Am știut mereu. De ce, tu te gândești la vreun moment anume?

Avery își mușcă buza; acum se simțea jenată că adusese vorba despre asta, dar Atlas o privea, așteptând.

— S-a întâmplat într-o zi, după cursuri. Probabil că nici nu-ți amintești, îi spuse ea. Mergeam pe stradă împreună spre bateria de lifturi, dar tu trebuia să cobori la etajele inferioare ale Turnului, la patinoar, pentru antrenamentul de hochei, iar eu să mă duc acasă. Am așteptat acolo și te-am văzut dincolo de casa goală a liftului. Nu cred că te-ai uitat la mine… Ea ezită pentru o clipă, amintindu-și cum lumina îi conturase silueta lui Atlas din spate. Nu știu de ce, dar gândul că ne îndreptam în direcții diferite m-a întristat. Știu că sună tare stupid, spuse ea, grăbindu-se să vorbească. Dar când m-am uitat la tine în acea clipă, mi-am spus că nu mai vreau să fiu departe de tine.

— Nu la asta mă așteptam, recunoscu Atlas.

— De ce?

— Credeam c-a fost vreun moment măreț, melodramatic, epic. Dar povestea asta îmi place mai mult.

Ea dădu din cap, împletindu-și mâna cu a lui. Simți noi bătături în palma lui, chiar la baza fiecărui deget, de la munca grea de anul acesta. Voia să le sărute pe toate, unul câte unul.

— Ești gata să mergi la culcare? întrebă Atlas.

— Nu s-a terminat filmul, protestă Avery, deși bineînțeles că nu îl urmăriseră.

Dar Atlas nu o contrazise, știind ce voia să spună. Nu voia să meargă la culcare, deoarece asta însemna sfârșitul altei zile – ceea ce însemna că ei erau cu o zi mai aproape de întoarcerea la realitate. În ultima vreme, cu părinții plecați, fusese distractiv să stea în casă, fără să se îngrijoreze că puteau fi prinși. Ea aruncă o privire spre haosul minunat care le învăluise apartamentul: farfurii goale de mâncare, pernele aruncate de pe canapea și cămașa lui Atlas mototolită într-un colț.

Avery știa că îi va lipsi asta, odată ce părinții ei se întorceau. Ea încercase să ignore realitatea situației lor, dar adevărul urât era întotdeauna acolo, ivindu-se în colțurile minții ei. Deoarece, indiferent de ce făceau ea și Atlas, relația lor nu putea fi mai mult decât niște clipe furate, secrete, ori de câte ori aveau ocazia. Nu ar fi putut să ducă o viață împreună.

— Unde ți-a plăcut cel mai mult anul ăsta?

Ea se ridică, încercând să nu se mai gândească la toate acele lucruri.

Atlas cântări întrebarea.

— Am fost în multe locuri, Aves. Cam peste tot unde știam că ți-ar fi greu să mă găsești. În Cuba, Arctica, Budapesta. Am lucrat la o cabană în sălbăticie în pădurea amazoniană și la o fermă din Noua Zeelandă. Am fost barman în Africa pentru un timp, adăugă el, dând din cap spre colierul ei.

— Pare că te-ai simțit singur, șopti Avery.

— Așa a fost. Mai ales că încercam să te uit, spuse Atlas și ea sesiză în vocea lui o suferință care nu-i plăcu.

Se întrebă cu câte fete se culcase Atlas în încercarea lui de a o uita, apoi își alungă repede acest gând din minte. Nu mai conta.

— Dar a fost un loc care mi-a plăcut în mod deosebit, continuă el. O insulă din Indonezia de care restul lumii a cam

uitat, cu nisip incredibil de alb și cu o apă atât de limpede, încât vedeai până la fund. Orașul este mic, cu acoperișuri colorate, iar oamenii mănâncă doar pește și orez și beau rom. Dar sunt cu toții fericiți. Am lucrat pe o barcă de pescuit acolo pentru un timp.

— Pare incredibil.

Avery zâmbi când se gândi la Atlas cu mânecile suflecate și cu o pălărie cu borurile lăsate, urcând peștele în barcă, în mijlocul pustietății. Era foarte diferit de ce făcea el acum, lucrând pentru tatăl lor.

— Acolo nu există tehnologie, spunea Atlas. Nu au niciodată vizitatori. A trebuit să închiriez în mod special o barcă doar ca să ajung acolo, iar asta mi-a luat cam toată ziua.

Brusc, lui Avery îi veni o idee minunată și nebunească.

— Dar dacă am merge acolo?

Atlas se uită la ea. Ea insistă, tot mai convinsă de acea idee.

— Tocmai ai spus că nu au tehnologie. Nu ne-ar găsi nimeni, niciodată. Ne-am reinventa, am începe o nouă viață.

— Avery, spuse el precaut, dar ei nu-i păsa, deja imaginându-și acum casa mică în care ar locui ea și Atlas, cu o verandă și un hamac pentru nopțile călduroase de vară; și treptele care conduceau spre plajă, unde ar fi mers ținându-se de mână, în timp ce soarele apunea deasupra apei. Doar că…

— Mama și tata, spuse ea cu voce tare, iar imaginea perfectă tremură un pic.

— Exact, confirmă Atlas. Ai fi tristă dacă i-ai părăsi.

Ea dădu din cap, cu mintea încă la planul ei – și își dădu seama că el își alesese cuvintele cam ciudat.

— Amândoi ne-am întrista.

El păru a ezita să vorbească.

— Doar că ei nu sunt părinții mei.

— Bineînțeles că sunt!

— Avery, spuse el pe același ton, eu nu m-am născut în familia asta. Aveam șapte ani când m-au adus aici. Îmi amintesc cum era înainte, cum era să-mi fie foame și frică. Să nu știu dacă mai puteam avea încredere în cineva.

— O, spuse ea, cu inima strânsă.

Atlas nu mai vorbise despre amintirile lui. Ori de câte ori îl întreba despre viața lui de dinainte, el se închidea în sinea lui. În cele din urmă, ea încetase să mai încerce.

Atlas se întinse spre mâinile ei și i le strânse puternic, privind-o în ochi.

— Viața asta nu a fost niciodată a mea ca s-o pierd. Totuși, este a *ta.* Vreau să te gândești foarte bine înainte să spui că vrei să renunți la tot.

Avery își reținu lacrimile. Dar nu se punea problema. Ar fi făcut orice, ar fi renunțat la orice ca să fie cu Atlas.

— Poate că îi vom vizita într-o zi, sugeră ea.

Atlas își ridică privirea, dându-și seama de însemnătatea cuvintelor ei.

— Tu vorbești serios, spuse el încet, ca și când nu i-ar fi venit să creadă. Tu chiar vrei să pleci.

— Da, șopti Avery, apoi spuse din nou, mai tare: Da, da, da!

Îl sărută pe Atlas de nenumărate ori, știind că asta era decizia corectă, începutul restului vieții ei.

Atlas o trase spre el și o îmbrățișă. Ea rămase acolo pentru un timp, cu capul în umărul lui, savurând senzația. Era atât de minunat să îl poată atinge! Avea să aprecieze mereu gestul, își promise ea.

— Cât de curând putem pleca? întrebă ea când se dezlipi în cele din urmă de el.

Atlas ridică o sprânceană.

— Cât de curând vrei să pleci?

— Săptămâna asta?

El râse, dar nu părea șocat.

— Bine. Cred că pot găsi o soluție.

— Să dăm o petrecere mâine-seară, decise impulsiv Avery.

Rostind cuvintele, își dădu seama că era o idee fantastică. Aveau să îi aducă pe toți aici și să se comporte ca și când ar fi fost o seară normală de sâmbătă, dar, în secret, urma să fie petrecerea lor de despărțire. Cândva, când ea și Atlas vor locui împreună în cealaltă parte a lumii, vor privi înapoi și vor râde amintindu-și de asta – de o petrecere stupidă de liceu, la care toată lumea se îmbătase prea tare; iar ei își aruncaseră priviri pe furiș tot timpul, foarte îndrăgostiți; și luându-și în tăcere rămas-bun de la toți prietenii lor.

— Serios? întrebă Atlas.

— Da! Nu am mai dat o petrecere aici de dinainte de plecarea ta. Ar fi amuzant să o organizăm împreună. Ca un rămas-bun secret.

Avery șovăi pentru o clipă, dându-și seama că nu avea s-o mai vadă pe Eris sau pe Leda. Dar nu putea gândi așa. Trebuia să se gândească la ea și la Atlas, și la faptul că făceau ceea ce li se păruse mereu imposibil. Ei chiar își clădeau un viitor împreună.

— Bine, m-ai convins, zâmbi Atlas.

Avery scoase tableta și compuse un anunț, apoi îl postă online.

— Este perfect, spuse el, văzând mesajul pe lentilele de contact când apăru. *Tu* ești perfectă.

Se aplecă să o sărute, dar Avery se retrase.

— Nimeni nu e perfect, cu atât mai puțin eu, îl contrazise ea, un pic șocată de declarație.

Atlas știuse mereu să nu-i spună astfel de lucruri. El era persoana pe care conta să nu o facă.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să spun că ești perfectă pentru *mine,* se corectă Atlas.

Satisfăcută, Avery se apropie să-l sărute. Era extrem de mulțumită, așa cum nu mai fusese vreodată.

— Aș merge oriunde cu tine, știi, îi spuse ea, iar Atlas zâmbi.

— Bine, spuse el încet. Să mergem peste tot. Împreună.

Iar apoi, seara se termină cu adevărat, iar ecranul holografic continuă să deruleze filmul, fără spectatori.

LEDA

Leda se împletici în față și căzu în genunchi în spatele fântânii, încercând să nu fie văzută din restaurant. Deși nu ea era cea căreia trebuia să-i fie rușine. *Eris și tatăl ei.* Pentru o clipă, se gândi să plece acasă, dar era prea disperată, iar mâinile îi tremurau și nu putea risca să fie prinsă de mama ei. Biata ei mamă, care nu știa că e înșelată.

Scotoci prin sacul pe care i-l dăduse Ross. Drogurile se împrăștiară pe trifoiul din fața ei, propriul izvor nesecat de fericire prefabricată. Privirea Ledei fu imediat atrasă de micul plic negru cu Spițe. Poate că nu era o idee atât de rea să intre în mintea altcuiva – o minte dereglată, cu siguranță, dar nu așa era și a ei?

Leda rupse partea de sus a plicului și băgă pilula galbenă în gură, înghițind-o fără apă.

Urmă un moment incomod și scurt, în care mintea ei încercă instinctiv să se retragă. Asta nu se întâmpla dacă Spițele erau făcute pentru tine, desigur, dar mereu trecea un minut de ajustare când luai Spițele altcuiva, în timp ce nevoile conștiinței altora intrau cu forța în creierul tău. Ea își ținu respirația, forțându-și mintea să se liniștească, iar Spițele alunecară lin, ca o pătură, peste starea ei de conștiință.

Totul parcă era mai moale, mai lichid. Timpul părea să se întindă ca o bandă de cauciuc. Ea clipi. Oricui i-ar fi aparținut, era în mod clar o persoană care suferea de anxietate – asta era, practic, un relaxant. Aproape că *simțea* persoana, ca pe o prezență fantomatică, în clipa în care drogul începu să-și facă loc prin creierul ei, căutând amintiri care nu erau acolo, încercând să obțină răspunsul emoțional de care avea nevoie persoana.

Leda își întinse picioarele în față și se rezemă pe coate, restul drogurilor fiind încă împrăștiate pe trifoiul din jurul ei, ca niște bomboane colorate. Umbrele se măreau, întinzându-se mai mult peste fântâna de dincolo de picioarele ei. Nu mai era frig. Eris și tatăl ei, gândi din nou Leda, cu un râs întunecat și gâtuit. Închise ochii. Umbrele amintirilor, gânduri formate pe jumătate,

ascunse în mintea ei. *Te cunosc*, voia să spună, *dar de ce*? Cât de ciudat, părea un déjà-vu, ca și când ar fi fost o melodie pe care o mai auzise. Culori și forme dansau în fața ochilor ei.

Cunoștea experiența.

O recunoscu brusc și instinctiv, cu siguranța profundă și animalică activată de drog, la fel cum știa că avea nevoie să respire. Mai încercase acest amestec de substanțe chimice și neurostimulatori. Erau Spițele lui Cord.

Cât de ciudat, se miră ea, cufundându-și mâinile în trifoi. Își rupse o unghie. O duru un pic. De ce erau Spițele lui Cord la Ross? Cord nu era disperat după bani. Probabil că erau furate.

Cord trebuia să știe! Ea trebuia să-i spună!

Leda urcă spre etajul 969 ca un balon.

— Cord!

Bătu la ușă. Cumva, reușise să ajungă aici, deși nu își amintea să fi luat un lift sau o aerocabină. *Mulțumesc lui Dumnezeu*, gândi ea, deoarece mâinile începeau să i se detașeze de corp, iar ea se îngrijora. Se îmbrățișă.

— Cord! repetă ea, mai tare.

Ușa se deschise – dar nu Cord era acolo, ci Brice.

— Leda? Ce se întâmplă? întrebă încet fratele mai mare al lui Cord.

Se îmbrăcase să iasă în oraș, în blugi închiși la culoare și cu o cămașă cu guler, care avea mulți nasturi desfăcuți. El arăta atât de bine! Își dorea să semene mai mult cu el.

Leda clipi. Nu era sigură de ce era aici. Poate că știa Brice.

— Ești bine? o întrebă el, mijind îngrijorat ochii.

Ea încă stătea acolo, într-o poziție ciudată, cu mâinile sub axile. Și le coborî, stânjenită. Era mai important ca Brice să o placă. Chiar dacă mâinile îi pluteau.

— De ce nu intri? îi spuse el, luând-o de cot și conducând-o încet înăuntru.

Zidurile păreau să se unduiască spre ea ca valurile oceanului.

Brice o conduse să se așeze pe canapeaua din sufragerie, punându-i în mână un pahar cu apă rece. Ea îl bău imediat. El nu spuse nimic, doar îl reumplu. Bău mai încet al doilea pahar.

— Ești drogată, spuse el, iar ea fu fericită să găsească aprobare, sau măcar amuzament, în tonul lui. Ce-ai luat?

Leda încă avea geanta roșie la ea. Scoase plicul gol de Spițe și i-l dădu lui Brice fără să vorbească.

— E al lui Cord, își aminti ea să spună.
Brice miji ochii.
— Îmi spui că astea sunt ale lui Cord? El ți le-a dat?
Ea nu răspunse.
— Leda Marie Cole! spuse brusc Brice, aplecându-se ca s-o apuce de umeri, și ceva în legătură cu asta – poate că i se adresase cu numele complet, pe care ea nu-și dăduse seama că el îl știa – o aduse în simțiri, măcar parțial.
Ea scutură din cap.
— Nu, spuse răgușit Leda, și își drese vocea. Furnizorul meu le avea. De asta am vrut să... Vreau să spun, m-am îngrijorat, pentru Cord. Sunt furate, nu-i așa?
Își puse mâinile sub coapse și se așeză pe ele, ca să nu-i mai tremure.
Înțelegerea licări în ochii lui Brice.
— Rylin, spuse el printre dinți.
— Ce? întrebă Leda.
Brice o privi cu ochi mijiți, apoi, în mod aparent, decise că ori era prea drogată ca să-și amintească, ori nu conta.
— Noua noastră menajeră. Cred că ea și Cord au devenit un pic mai... apropiați, îi explică el.
— Concediaz-o, spuse Leda automat. Cunoscându-l pe Cord, s-a culcat deja cu ea.
— Îmi place cât de nemiloasă ești. Brice râse. Și, Leda, ar trebui mereu să-mi ceri mie sau lui Cord, dacă vrei Spițe. Să nu mai apelezi la furnizorul tău. Sincer, ai avut noroc de data asta.
— Nici măcar n-am vrut Spițe, doar că le avea... Eu voiam xenperheidren.
— Așteaptă puțin, spuse Brice. Rămâi aici.
De parcă ar fi plecat undeva, gândi ea zăpăcită.
Câteva clipe mai târziu, el reapăru.
— Uite ce am.
El puse un flacon plin cu pilule în palma întinsă a Ledei.
Erau mici, albe și pătrate, marcate cu un mic *X.*
— O, mulțumesc lui Dumnezeu! aproape gemu Leda, și luă două deodată.
Gândurile Ledei, care fuseseră lente și confuze, prinseră viață imediat. Își simți tot corpul inundat de un nou val de energie. Ea se uită la Brice, care stătea acolo și o privea, părând foarte amuzat.

— Mulțumesc, spuse ea, vorbind deja mai clar decât înainte. Brice Anderton, dulapul uman de medicamente. Ai dreptate, ar fi trebuit de la bun început să apelez la tine.

— Uite-o pe acea Leda Cole pe care o cunoaștem și o iubim cu toții, spuse el sec în timp ce Leda se uită prin apartament cu alți ochi.

Nu mai fusese aici de câțiva ani, cu excepția petrecerilor, când spațiul era zgomotos și aglomerat. Era mai mare decât își amintea. Totul părea mai ascuțit, mai detaliat, ca și când ar fi fost conturat cu un marker negru, cu care obișnuia să deseneze în copilărie. Inima îi bătea atât de tare, încât credea că ar putea să-i iasă din piept.

— Ar trebui să plec, spuse Brice după un moment, încă privind-o. Deși mi-aș dori să pot rămâne. Ești mult mai amuzantă decât Cole în ultima vreme.

Fără tragere de inimă, dădu să-i returneze flaconul cu xenperheidren, dar Brice scutură din cap.

— Păstrează-le, te rog. Măcar atât pot face, după lucrurile pe care mi le-ai spus.

Leda dădu recunoscătoare din cap.

— Pot rămâne un minut, înainte de a pleca acasă? întrebă ea.

Brice ridică din umeri și se îndreptă spre ușa de la intrare.

O mie de scene dansară prin creierul accelerat al Ledei. Eris și tatăl ei, sărutându-se. Atlas. Avery. Acest tip cu care ieșea acum Avery, Watt, râzând de ea la bal. Privirea lui Atlas când îi spusese că exista altcineva. *Meriți să știi adevărul,* îi spusese el. Adevărul te va elibera, nu asta era zicala? Trebuia să-i spună lui Cord să o concedieze pe menajeră. Trebuia să știe pe cine plăcea Atlas mai mult decât pe ea. *Cum vrei,* îi spusese Nadia și-i promisese să afle, dar apoi nimic nu se întâmplase cum își dorise Leda, nu-i așa?

Totul se învârtea în mintea ei, un caleidoscop de culori încețoșate, dar, dacă mai devreme amenințase să o copleșească, Leda simți acum o concentrare mai bună și o presiune puternică. Dumnezeule, îi plăceau stimulentele. Iar xenperheidrenul era cel mai bun dintre ele. Inspiră adânc, lăsând drogul să îi înțepe venele, tocmai până în vârfurile degetelor.

Nadia. Trebuia s-o întrebe pe Nadia despre Eris și tatăl ei, să o roage să afle de cât timp dura totul. *Dumnezeule*, gândi ea

dezgustată, *probabil că a început chiar după ce a aflat că e săracă. Profitoarea.*

La jumătatea mesajului, Leda își aminti că nu o mai putea întreba pe Nadia. Nadia renunțase la ea.

Și Nadia era ciudată, dacă era să se gândească.

Și, brusc, Leda știu. Răspunsul era atât de elegant în simplitatea lui, încât se minună că nu se gândise la el mai devreme.

Știa unde trebuia să meargă și ce să facă. Mișcându-se rapid, cu ochi sticloși și respirând un pic prea repede, își aruncă geanta pe umăr și se îndreptă spre liftul expres.

WATT

Watt și Derrick erau în sufrageria casei lui Watt, stând pe canapeaua din plastic galben și bând din whiskyul ieftin pe care îl adusese Derrick.

— A trecut ceva timp de când voiai să bei singur vineri seara, spuse Derrick, deși nu părea foarte deranjat de situație.

— Nu sunt singur. Ești aici, remarcă Watt.

Totuși, dacă Derrick nu ar fi venit, Watt ar fi fost singur – Nadia era oprită. O întrerupea tot mai des în ultima vreme, de când cu informațiile pe care i le dăduse mai devreme în acea săptămână. Nu era sigur de ce, cu excepția faptului că voia puțină liniște în propria minte. În plus, era cam deranjantă, chiar arogantă ori de câte ori se apuca de băut serios, ca acum; îi amintea mereu de conținutul alcoolului din sânge și îi trimitea articole despre intoxicația cu alcool.

— Mi se pare corect.

Derrick aruncă o privire prin cameră, spre afișele prinse cu piuneze de pereți, la mormanul de jucării abandonate de gemeni, la blocurile de spumă, la bagheta de colorat și la diadema Zahrei.

— Este din cauza lui Avery? întrebă el.

Watt luă încă o gură de whisky.

— Ce s-a întâmplat?

— Hai să vorbim despre altceva.

Watt nu prea voia să discute despre faptul că fata pe care o plăcuse cu adevărat se culca cu fratele ei. El știa, desigur, că ei nu erau chiar rude, că Atlas fusese adoptat când Avery era mică. Dar totuși.

— Vrei să mergem la Pulse? îi sugeră Derrick, dar Watt scutură din cap.

Știa că Derrick avea dreptate și că trebuia să-și îngroape toate gândurile legate de Avery în brațele vreunei fete anonime, al cărei chip nici măcar nu și l-ar aminti a doua zi. Dar acum prefera băutura. Cel puțin nu încerca să vorbească cu el.

Derrick dădu să-i sugereze altceva, dar fu întrerupt de o bătaie puternică în ușă.

— Watt?

Ce naiba…, gândi el, amețit.

Era o voce pe care Watt nu se așteptase s-o audă vreodată la apartamentul lui, ca să nu mai vorbim la etajele inferioare ale Turnului.

— Watt, ai face bine să mă lași să intru!

— Nu mi-ai spus că așteptai o fată, râse Derrick, cu o admirație șovăitoare în voce.

— Nu așteptam, spuse Watt scurt.

Reflexele lui amețite se activară – spera că părinții lui nu auziseră – și alergă să deschidă ușa.

Într-o uniformă șifonată, bătând nerăbdătoare din balerini pe suprafața uzată a treptei de la intrare, era Leda Cole.

— Trebuie să vorbim, pufni ea.

Watt rămase acolo, uluit. Nu prea putea înțelege prezența ei aici. Dar Derrick părea mai controlat sau poate că era un pic mai beat.

— Bună, sunt Derrick, prietenul lui Watt, spuse el, pășind înainte și întinzându-i o mână. Încântat să te cunosc…?

Derrick se opri, așteptând ca Leda să-și spună numele, ceea ce ea nu făcu.

— Trebuie să vorbim, spuse ea din nou și se uită la Watt. Între patru ochi. Despre Nadia.

Când auzi de Nadia, Watt se simți de parcă un pahar cu apă rece i-ar fi fost aruncat în față.

— Derrick, spuse el încet și se întoarse spre prietenul lui. Îmi pare rău. Poți să…

Dar Derrick deja se îndrepta spre ieșire, trecând pe lângă Leda și ieșind pe hol, unde luminile se diminuaseră într-o strălucire blândă de seară. El se întoarse și spuse pe mutește *Cine este Nadia*?, dar Watt îl ignoră, deschizând ușa mai mult, pentru ca Leda să poată intra.

— Intră, te rog, spuse el, și o conduse în sufragerie, privind agitat apartamentul întunecat.

Părinții lui ar fi luat-o razna dacă ar fi știut că era aici cu o fată.

— Se pare că v-am întrerupt, spuse ea, și strâmbă din nas la sticla de whisky și la paharele de unică folosință de pe masa ieftină de cafea.

Dar aroganța ei era cumva ciudată – vocea îi tremura ușor, iar mișcările-i erau nervoase, ceea ce Watt nu mai văzuse până atunci. Părea atât de încordată, încât cea mai mică atingere ar fi putut să o spargă în milioane de bucăți.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? o întrebă Watt.

Chiar era amuzant gândul de a bea whisky cu Leda Cole, la etajul 240. Spre surprinderea lui, ea dădu din cap și luă loc. El îi turnă un pahar și îl reumplu pe al lui, așezându-se pe canapea cât de departe posibil. Ea îl privi, așteptând, dar el îi înmână băutura, dând din cap ca și când i-ar fi spus *domnișoarele mai întâi.* Era prea beat să mai poată vorbi acum. Avea nevoie ca ea să facă prima mișcare, astfel încât să își poată da seama cât de multe știa.

— Știu că tu ești Nadia.

Watt deschise gura să protesteze, deși nu știa ce să spună, dar Leda continuă să vorbească peste el.

— Deja mi-am dat seama, așa că nu te deranja să negi.

Nadia. Avea nevoie de ajutorul ei. *Activează-te,* gândi el, și se simți liniștit de piuitul ușor al trezirii Nadiei.

— Ce te face să crezi asta? întrebă el precaut, fără să confirme sau să nege ceva.

— Te rog. Mi-am dat seama că e ceva în neregulă cu tine de prima dată când te-am văzut, la petrecerea lui Eris.

— Nici măcar n-am vorbit cu tine în seara aia! protestă Watt, dar Leda ridică din umeri.

— Te comportai ciudat, te holbai oriunde un pic prea mult, te mișcai prin jur ca și când n-aveai ce căuta acolo.

Ceea ce era adevărat. Ea miji ochii la el.

— În plus, porți lentile de contact, dar nu te-am văzut niciodată dând comenzi vocale. Este destul de ciudat, ca să fiu sinceră. Ca și când nici măcar nu le-ai folosi.

Lui Watt nu-i venea să creadă că Leda remarcase asta. Desigur că nu vorbea cu lentilele lui; toate comenzile le dădea în gând, prin Nadia.

— Dar tot nu înțeleg de unde ai știut că eu sunt Nadia, insistă el.

Buzele roșii ale Ledei se arcuiră într-un zâmbet, iar Watt își dădu seama că tocmai recunoscuse, din neatenție.

— Pentru un așa-zis „expert în servicii informatice”, nu ești prea atent. Spuneai „Cum vrei” își ridică mâinile ca să facă mici

ghilimele în aer – tot timpul în mesajele tale, iar apoi mi-ai zis din nou, personal, la gală. Nu mi-a luat prea mult timp să-mi dau seama.

Nu-i venea să creadă că fusese atât de prost. *Dacă nu m-ai fi închis ori de câte ori era Avery în preajmă, te-aș fi putut avertiza în legătură asta,* îi aminti Nadia.

— De unde știai unde locuiesc? întrebă Watt, ignorând spusele Nadiei.

— N-a fost greu să-mi dau seama. Deja mi-ai spus că mergi la liceul Jefferson. Am sunat la școală și am pretins că sunt mama ta și că am pierdut link-ul catalogului online. Își dădu nerăbdătoare capul pe spate. Nu toate problemele necesită un hacker pentru a le rezolva, știi? adăugă ea. Uneori e suficient doar să *stai de vorbă* cu oamenii.

Instinctele ei nu erau rele.

— Se pare că nici nu aveai nevoie să mă angajezi, spuse el, trăgând de timp.

Ieși din situația asta. Este puțin probabil să se termine bine, îi tot spunea Nadia, dar Watt nu asculta.

— Îmi doresc să nu o fi făcut, de vreme ce nu știi să-ți faci treaba…

— Sunt cel mai bun de pe piață! spuse el defensiv. Am spart toate conturile acelea pentru tine, l-am găsit pe Atlas în Amazon…

— Ca să nu mai spun că ești o persoană îngrozitoare, continuă Leda, neclintită. Nu-mi vine să cred că te-ai prefăcut că mă ajuți, că ai luat bani de la mine, doar ca să te poți culca cu prietena mea.

Ea dădu ochii peste cap.

— Vreau să spun, cât de stupid este clișeul ăsta? Știi câți tipi au încercat să se culce cu Avery? Niciunul nu a reușit. E o puritană convinsă.

— Spui că sunt o persoană îngrozitoare, dar așa vorbești de prietena ta cea mai bună?

— Am motivele mele! izbucni Leda și dădu de dușcă whiskyul.

Întinse paharul ca să i-l umple din nou, iar Watt o făcu fără să spună nimic.

— Doar ca să fim clari, nici măcar nu știam de existența lui Avery înainte să mă angajezi.

Nu era sigur de ce simțea nevoia să se apere, dar continuă să vorbească, alimentat de whisky și de niște instincte agitate. Nu reușise să vorbească despre Avery cu nimeni sau cu cineva care o cunoștea.

— Și, da, am crezut că este drăguță și am încercat s-o cunosc. Și ce? Nu am făcut nimic greșit.

— Mda, sigur, ai „încercat s-o cunoști”. Leda pufni. Ai încercat să ți-o pui cu ea, vrei să spui.

— Cel puțin nu sunt obsedat de un tip care este îndrăgostit de altcineva!

Leda miji ochii și două pete de culoare îi apărură în obraji.

— Ești jalnic! izbucni ea. Și incompetent. Era *singurul* lucru pe care ți-am cerut să-l afli, iar tu nici măcar asta n-ai reușit. Ce mai hacker ești!

Doar că aflase. Watt tresări, iar gândul că Avery și Atlas erau împreună îl făcu să se simtă rău. Își bău restul de whisky ca să-și mascheze agitația. Camera începu să se învârtă amețitor.

Leda îl privea gânditoare.

— Ea s-a despărțit de tine, nu-i așa? întrebă încet, apropiindu-se un pic de el.

Watt era confuz – dar, de asemenea, o parte din el aprecie apropierea bruscă. Îi simți parfumul puternic de trandafiri.

— Mda.

— Îmi pare rău. Dacă te consolează cu ceva, și Atlas s-a despărțit de mine. Dar sunt sigură că deja știi asta, cu toate intrările tale neautorizate.

— De parcă te-aș mai urmări, acum că nu sunt plătit pentru asta, spuse sarcastic Watt.

Leda râse ca și când ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auzise. Un moment, căută ceva prin geantă.

— Vrei una? întrebă ea și-i oferi o varietate de pilule de diferite forme și culori.

Nadia îi trimise semnale de alarmă lui Watt.

— Nu, mulțumesc, spuse precaut Watt. Sunt genul care preferă mai mult băutura, știi?

Ceva licări pe chipul Ledei pentru o clipă, iar apoi dispăru.

— Bineînțeles.

Ascunse pilulele înapoi în geantă, se aplecă peste masă și umplu din nou paharele. Când strânse paharul de whisky în mână, Watt își dădu seama că unii dintre nasturii din perlă ai

bluzei ei de școală se desfăcuseră. Îi vedea sutienul alb de dedesubt.

— Pentru noi, spuse Leda. Refuzați amândoi de frații Fuller. Dar vom supraviețui, nu-i așa? Noroc!

Ea ridică paharul și așteptă. Watt ciocni, apoi bău whiskyul dintr-o singură înghițitură. Sticla era aproape goală.

— Mulțumesc.

Leda își întinse brațele deasupra capului, iar apoi se rezemă de spătarul canapelei, întinzându-se ca și când ar fi locuit dintotdeauna acolo.

— Este drăguț să nu fiu singură acum, șopti ea.

Watt simți că Nadia încerca să-l contacteze. Dar chiar dacă ea nu era afectată de alcool, *el* era – neuronii creierului său se conectau cu o viteză mult mai mică, incapabili să analizeze complet mesajele pe care le trimitea ea sinapselor lui.

— Înțeleg ce vrei să spui, îi spuse el Ledei și își dădu seama că nu vorbise prea clar.

— Watt…

Mâna Ledei era pe coapsa lui, iar ea îl privea cu ochi întrebători.

Era mult mai drăguță decât observase el vreodată: avea ochi strălucitori, buze pline și o piele netedă.

Era o idee proastă. Ea se mișcă și se așeză deasupra lui, pliurile fustei împrăștiindu-se peste picioarele lui ca penele cozii unui păun, și își coborî gura spre a lui. Pentru o clipă, el se gândi să protesteze, dar apoi mâinile Ledei îi ajunseră pe sub cămașă și alunecară mai jos – și nimic nu mai păru să conteze.

RYLIN

Sâmbătă seara, Rylin urcă la apartamentul lui Cord simțindu-se mai ușoară decât în ultimele săptămâni. Se întâlnise mai devreme cu V ca să-i dea cele cinci pachete de Spițe în plus – o îngrozise faptul că ar fi putut să-i ceară *și mai multe,* și nu era sigură de ce i-ar fi spus dacă ar fi făcut-o –, dar el nu făcuse altceva decât să dea din cap, să-i zâmbească ciudat și să îi transfere imediat cincisprezece mii de nanodolari. Îi trimisese la poliție drept cauțiune pentru Hiral, dar nu aflase când va fi eliberat. Nu prea aștepta cu nerăbdare momentul, după felul în care decursese ultima lor întâlnire. Ce-i va spune când îi va zice că vrea să se despartă de el?

Mă voi gândi la asta când va fi momentul, își spuse ea. Obținuse banii de cauțiune exact așa cum îi ceruse el; nu mai putea să-i ceară altceva. În plus, singurul lucru la care se gândea acum era Cord. De fiecare dată când își aducea aminte de după-amiaza petrecută în Long Island – de valurile care se spărgeau pe plaja de sub ei, de picioarele goale care li se afundau în nisip în timp ce ploaia curgea pe prelata de deasupra lor –, simțea că amețește.

Se apropie de ușa de la intrare, purtând o nouă rochie fără mâneci, cu fermoare negre și lucioase în lateral, și cu decolteu rotund. Cord nu îi spusese ce făceau în seara asta, dar când îi trimisese mai devreme un mesaj, păruse că plănuia ceva special.

Își ținu ochii deschiși pentru scanarea retinei. Dar ușa nu se deschise automat, așa cum o făcea de când Cord o adăugase pe lista aprobată de intrare, cu săptămâni în urmă. Rylin se încruntă; Cord va trebui să cheme un tehnician ca să îl depaneze. Apăsă pe soneria de la intrare.

— Cord? strigă ea și bătu la ușă așa cum o făceau cei de la etajele inferioare.

În cele din urmă, ușa se deschise.

Rylin intră pe ușă și trecu pe lângă bucătărie. Apartamentul părea ciudat de liniștit; nu era o liniște calmă, ci aproape o

tăcere care aștepta, ca într-un cinematograf holografic, înainte de începerea unui film. Merse un pic mai repede.

— Iată-te! spuse Brice din sufragerie.

Era cocoțat pe un scaun înalt cu spătar drept, cu picioarele ferm lipite pe podea, cu coatele sprijinite de brațele scaunului. Lui Rylin îi amintea de un rege pe tron.

— Bună, Brice, spuse ea, nerăbdătoare să iasă de aici.

Postura lui teatrală și rigidă o speria.

— Ia un loc.

El dădu din cap spre scaunul din fața lui.

— Brice, eu…

— Trebuie să vorbim despre mica ta dependență de Spițe, spuse el cu o voce suavă ca de mătase și ridică un braț ca să-i blocheze calea.

Rylin rămase în picioare.

— Ce vrei să spui? rosti ea pe un ton fără inflexiuni.

Dar un fior rece îi traversă șira spinării, ridicându-i părul de pe brațe.

— Rylin, amândoi știm c-ai furat de la Cord, așa că nu te mai preface.

Ea nu spuse nimic, îngrijorată că orice protest ar afecta-o și mai mult. Inima i se zdruncină periculos.

Brice o privi Rylin îndrăzneț, cu subînțeles.

— Știam că e ceva în neregulă din momentul în care te-am cunoscut. Am încercat să-i spun lui Cord, dar a refuzat să mă asculte. Și iată, aveam dreptate.

— Te rog, lasă-mă să-ți explic, spuse ea, aplecându-se în față.

— Nu, lasă-mă *pe mine* să-ți explic. Uite ce se va întâmpla chiar acum: te vei duce în camera lui Cord și te vei despărți de el, într-un fel în care îl va face să nu vă mai vrea să te vadă vreodată.

— Nu, spuse automat Rylin.

Nu putea face asta. Refuza s-o facă.

— Lasă-mă să clarific. Dacă nu te desparți acum de fratele meu, îi voi spune cum te-ai *folosit* de el ca să-i furi medicamentele, apoi voi anunța poliția. Vei ajunge la închisoare. Este clar?

— Nu m-am folosit de el, șopti Rylin. Brice se uită la ea. Nu ai nicio dovadă, adăugă ea, dar se întristă.

— Va fi cuvântul meu împotriva cuvântului tău. Cui crezi că va da crezare?

Brice avea dreptate. Rylin știa cum funcționau aceste lucruri.

— Te rog, șopti ea din nou.

— Ai cinci minute, îi spuse Brice.

Lacrimile care îi curgeau pe față o surprinseră. Plângea. Ea, fata care nu plânsese niciodată. Inspiră tremurând și se ridică în picioare, își șterse lacrimile, apoi se îndreptă spre camera lui Cord.

— Hei, spuse ea încet, bătând la ușă. Ești ocupat?

— Rylin! Credeam că vii mai târziu pe-aici.

Cord deschise ușa, iar expresia nerăbdătoare de pe chipul lui frumos aproape o făcu să se răzgândească.

— O prietenă de-a mea dă o petrecere în seara asta, spunea Cord când intră în hol. Rylin îl urmă neajutorată. Speram să poți veni. Știi, ca să-i cunoști pe câțiva dintre prietenii mei.

Cord continua să vorbească, spunându-i despre prietena lui Avery și apartamentul ei uimitor, dar Rylin nu-l asculta; ea își ridică privirea spre locul în care silueta întunecată a lui Brice stătea în capul scărilor. El dădu imperceptibil din cap.

— Cord, îl întrerupse Rylin, inima frângându-i-se puțin, trebuie să vorbim.

El se opri.

— Sigur, spuse după o clipă, încercând în mod clar să pară optimist. Să ne așezăm.

Rylin scutură din cap. Voia să termine cu asta; suferea deja destul.

— Nu ne mai putem vedea.

— Ce? spuse el imediat, uimit. Rylin. De ce spui asta?

— Eu doar…

Fă-l să nu mai vrea să te vadă vreodată.

— Am un prieten, spuse ea încet.

— Nu înțeleg.

Cord se afundă în scaun ca și când, brusc, nu mai avea energie ca să stea drept.

— Prietenul meu, Hiral, cel despre care ți-am spus că a fost arestat pentru trafic? În tot acest timp am avut o relație cu el. Eu doar… mă prefăceam cu tine, deoarece îmi plăcea slujba asta. Iar apoi, m-ai luat la Paris și…

Ezită, dar nu conta; fusese destul de clară.

Cea mai rea parte era că ceea ce spusese era adevărat. Cel puțin, la început. Rylin nu se mai disprețuise niciodată atât de mult ca în acest moment.

— Nu a fost nimic adevărat din toate astea?

Cord o privea ca și când nu ar mai fi văzut-o vreodată, ca și când nu i-ar fi venit să creadă ce spune.

— Nu.

— Ieși *naibii* din casa mea!

Vocea îi era rece ca gheața.

— Îmi pare rău, șopti Rylin, privindu-l pe Cord printre genele înlăcrimate.

Îi cunoștea trăsăturile pe dinafară, i le conturase cu vârfurile degetelor chiar în urmă cu două seri, în lumina slabă și fermecată a furtunii. Dar ceva se schimbase.

Așa arătase la petrecere, își dădu ea seama, acum câteva săptămâni: ca și când nu i-ar fi păsat de nimeni și de nimic. Așa arăta când își ascundea sentimentele, când Rylin nu știa cum era cu adevărat.

— O voi mai spune o dată, mormăi el, acum răutăcios. Du-te naibii și nu te mai întoarce!

Rylin se împletici înainte, șocată de privirea goală a lui Cord. El privea direct prin ea, ca și când nici măcar nu ar fi fost acolo. După-amiaza pe care o petrecuseră împreună pe plajă păru, brusc, amintirea unei alte fete.

— Adio.

Rylin se întoarse spre ușă.

Regretul i se adună în piept, sfâșiind-o cu gheare mici și ascuțite.

Era în holul de la intrare, pe cale să iasă din apartamentul lui Cord, cu siguranță pentru ultima dată, când îl auzi pe Brice coborând pe scări.

— Îmi pare rău, Cord, spuse el.

Se auzi un clinchet într-un pahar, iar ea își dădu seama furioasă că ei beau.

— Dar, sincer, este de la etajul treizeci și doi. La ce te poți aștepta de la o fată ca ea?

ERIS

— Eris?

Mariel bătea la ușa de la intrare.

— Vin! strigă Eris, ținându-și echilibrul pe un pantof cu talpă roșie cât și-l puse pe celălalt, apoi alergă să îi deschidă lui Mariel.

Nu-și dăduse niciodată seama de cât de convenabilă era lista de acces instantaneu înainte să înceapă să răspundă la ușă.

— Îmi pare rău, mai am nevoie doar de câteva minute, să-mi ondulez părul…, spuse ea, întorcându-se din nou în dormitor.

Mama ei era undeva prin oraș – probabil să caute un apartament; nu mai vorbise despre nimic altceva de când primise transferul de la domnul Cole.

Mariel trecu calmă prin dezordinea din camera lui Eris.

— Ar fi trebuit să știu că ne vom orienta după ceasul lui Eris, spuse ea, fără răutate. Mereu îți este atât de greu să iei decizii?

Dădu din cap spre patul îngust al lui Eris, invizibil sub muntele de haine de pe el.

— Îmi place să am de unde alege, răspunse Eris, simțindu-se în mod inexplicabil vinovată.

Majoritatea hainelor le cumpărase în această dimineață împreună cu mama ei, dintr-un exces de zel, finanțate de domnul Cole.

Ondulatorul de păr piui, iar Eris ridică mâna și atacă șuvițele lungi din jurul feței ei, mușcându-și buza inferioară. Văzându-i expresia, Mariel oftă.

— Lasă-mă să te ajut, spuse ea, îndreptându-se spre colțul în care stătea Eris.

Când se întoarse, Eris îi zări de la spate rochia simplă și neagră. Era șocant de decoltată. În mod normal, lui Eris nu i-ar fi păsat; Dumnezeu știe că era în favoarea goliciunii. Dar rochia se mișcă atât de mult, încât dezvălui parțial unul dintre tatuajele lui Mariel, un vers scris în spaniolă. Eris se crispă când îl văzu. Tatuajul dezvăluit pe jumătate părea vulgar.

— Ce scrie? nu se putu abține ea să nu întrebe.

— A, te referi la tatuaj? Mariel își arcui gâtul, ca să privească peste umăr. Nu știi cum să cauți înțelesul lucrurilor, Eris?

Râse și, folosind ondulatorul, înfășură strâns șuvițele de păr ale lui Eris, lăsându-le să cadă din nou în valuri voluminoase.

— Vezi? Mă pricep mai bine decât tine.

— Mulțumesc.

Îi întâlni privirea lui Mariel în oglindă. Mariel zâmbi. Eris zâmbi și ea, automat.

— Spune-mi mai multe despre petrecerea asta, continuă Mariel. Sunt entuziasmată să-ți cunosc prietenii.

Avery dădea o petrecere în seara asta – prima petrecere adevărată organizată de ea și de Atlas, după întoarcerea lui. Una grozavă.

— Vrei să împrumuți una dintre rochiile mele? se auzi Eris întrebând.

Mariel se opri. Șuvița de păr din ondulator sfârâi, iar ea o eliberă.

— Ce nu este în regulă cu rochia mea? întrebă ea.

Eris deschise gura ca să-i răspundă, dar nu ieși niciun sunet. Cum să-i spui prietenei tale că nu arăta bine? Că lângă colegele tale încântătoare, cu hainele lor făcute la comandă și cu machiajul perfect aplicat, părea aproape demnă de milă?

Gândul la ce ar putea spune despre Mariel – și despre *ea,* însoțită de Mariel – o făcu să roșească brusc.

— Nimic. Uită ce-am spus, se corectă ea repede.

După o secundă de liniște, continuă să-i răspundă la întrebare ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

— În orice caz, da, o să-ți placă de Avery. E cea mai bună prietenă a mea de când eram copii. Ea și fratele ei, Atlas, dau o petrecere – iar Jess și Risha vor fi și ele acolo, sunt sigură, și toate fetele cu care jucam hochei de câmp…

Știa că trăncănea. Mariel continuă să-i aranjeze părul lui Eris, cu mișcări încordate și spatele țeapăn, din cauza mândriei rănite.

— Și Leda?

— Sunt sigură că va fi acolo.

— A aflat? Mă refer la tatăl ei.

Eris ezită pentru o clipă.

— Nu are de gând să-i spună.

— Ce? Mariel lăsă ondulatorul și o ocoli pe Eris ca să o privească în ochi. Eris, de ce nu mi-ai spus mai devreme? continuă ea. Credeam că cina a decurs bine! Cum adică nu are de gând să-i spună?

Ea părea supărată.

Eris inspiră adânc și îi spuse povestea cu restaurantul, cu eșarfa și întrebările puse de domnul Cole în legătură cu situația ei și a mamei sale. Cum menționase că probabil nu era o idee grozavă să recunoască în public faptul că erau rude – că i-ar cauza prea multe probleme la serviciu și cu familia lui.

— Ne-a transferat o tonă de bani, spuse Eris în cele din urmă. Vom putea să ne mutăm din nou la etajele superioare, de îndată ce vom găsi un apartament.

— Așteaptă. Lasă-mă să înțeleg. Mariel se îndepărtă un pas de Eris și o privi cumva dezgustată. Te *mituiește* ca să nu spui că ești fiica lui?

— E o formulare cam dură.

— Îmi pare rău, tu cum ai spune-o? Eris, bărbatul ăsta îți cumpără tăcerea cu un apartament nou, plin de lucruri strălucitoare. Nu vezi? Este mită!

— O primesc. Eris își îndreptă încăpățânată umerii. Deja am luat o hotărâre. La naiba, deja am cheltuit o parte din ei, adăugă ea.

Îi arătă grămada de haine de pe pat, toate noi și scumpe, încă pe umerașele din catifea ale magazinului.

— Nu te deranjează că tatăl tău îți cumpără tăcerea? Pentru că existența ta îl incomodează?

Mariel își ridicase vocea.

— De ce te supără asta? o întrebă Eris. Nu-l pot forța să-și petreacă timpul cu mine, dacă nu vrea. Măcar cu banii pot face ceva.

— Ce anume? Să-ți cumperi mai multe porcării inutile? Mariel apucă o mână de coliere de pe masa de toaletă și le lăsă să-i cadă printre degete. *Astea* te fac fericită, Eris?

— Da, mă fac.

Mariel clipi la ea, îngrozită. Eris oftă și vorbi mai încet.

— Nu asta am vrut să spun. Doar că… nu vezi? Cu banii pot *să fac* lucruri, lucruri reale, care contează. Aș putea să te ajut pe tine și familia ta! Interpretând greșit expresia lui Mariel, Eris continuă: Ai putea să te muți la un etaj superior. Nu va mai

trebui să lucrezi la Altitude după cursuri – ai putea să te concentrezi asupra studiilor, să petreci mai mult timp cu mama ta.

— Dumnezeule, Eris! Nu înțelegi, nu-i așa? Nu am nevoie de mila ta!

— Nu este…

— Credeam că te-ai schimbat, continuă Mariel, iar dezamăgirea de pe chipul ei o lovi pe Eris ca un pumn. Credeam că ești diferită. Dar m-am înșelat. Ești exact aceeași ticăloasă răsfățată care erai când veneai zilnic la Altitude și te uitai direct prin mine, ca și când nu aș fi fost acolo.

— *Eu* nu m-am schimbat? Eris simți că se enervează. Ești la fel de încăpățânată și de arogantă ca în ziua în care te-am cunoscut!

— Știi ce, Eris? Banii nu-ți vor rezolva problemele în locul tău.

— Cel puțin mă vor scoate din locul ăsta mizerabil! strigă Eris.

Își dădu seama imediat că mersese prea departe.

— În *locul ăsta mizerabil* am crescut eu, spuse Mariel cu răceală, accentuând fiecare cuvânt.

— Îmi pare rău, începu Eris, dar Mariel deja făcuse un pas înapoi, distanța dintre ele devenind mai mare.

— Las-o baltă, Eris! Ferească Dumnezeu să vin la petrecere și să te fac de râs cu rochia asta, pe care se pare că o urăști atât de mult.

Se întoarse și ieși din cameră. O clipă mai târziu, Eris auzi ușa de la intrare închizându-se în urma ei.

Se gândi să fugă după Mariel, dar picioarele îi erau țintuite pe loc. Eris se simțea de parcă ceva se rupea în sinea ei. Poate că era mândria ei, gândi ea; mândria ei stupidă, nebunească și încăpățânată. Sau poate inima ei.

Se apropie de oglindă, respirând sacadat, și încercă să se adune. Nu putea nega că arăta fantastic în noua ei rochie roșie. Din fericire, avea accesoriul perfect pentru ea.

Eris își legă eșarfa dăruită de domnul Cole într-o buclă strânsă în jurul gâtului, în stil parizian, și plecă singură la petrecerea lui Avery.

— Stinge lumina, gemu Watt și se întoarse pe partea cealaltă.

Îl dureau toate. Avea gâtul uscat, limba pufoasă, iar capul îi bubuia mai puternic decât în ziua în care o instalase pe Nadia. Nu era sigur de ce nu se stingea nenorocita de lumină, dar rămase cu ochii închiși, într-o încercare curajoasă de a o bloca. Voia să înjure, doar că i se părea un efort prea mare.

— Watzahn, îi vorbi Nadia în audioreceptorii lui.

— Au! Prea tare!

El se crispă și își acoperi urechile cu mâinile. Se întoarse și își dădu seama că încă purta hainele din seara trecută. Ce se întâmplase?

— Bea, îi comandă Nadia.

Pe măsuța de lângă pat erau o carafă cu apă și un flacon cu analgezice. Watt reuși să se ridice și luă carafa cu ambele mâini.

— Uau, spuse el scuturând din cap, după ce o goli aproape pe jumătate. Cât e ceasul?

— Opt seara. Sâmbătă.

— Ce naiba! Watt dădu să se ridice, dar căzu din nou, nereușind să se țină pe picioare. Părinții mei…

— Cred că ești bolnav. M-am strecurat în rețeaua medicală locală, am accesat un robot de înregistrare și l-am făcut să raporteze că ai gripă. Ba chiar am făcut rost și de un robot mesager, ca să scape de whisky înainte ca ei să se trezească și să ascundă dovezile, îi spuse Nadia, aproape mândră. Tatăl tău te-a dus în pat în dimineața asta. Iar mama ta avea grijă de tine mai devreme, înainte să fie nevoită să plece la muncă. L-am pus pe robotul medical să îi spună să-ți aducă toate astea, adăugă ea, referindu-se la apă și analgezice.

— Mulțumesc, șopti el.

Modul de urgență al Nadiei era destul de impresionant.

— Te-am avertizat în legătură cu posibilele efecte secundare ale substanțelor ilegale.

— Ce? Mai sorbi o gură de apă și se frecă la ochi, extenuat. Dumnezeule! N-am mai fost niciodată atât de mahmur.

— Nu ești mahmur. Ai fost drogat, insistă Nadia. De către Leda. Cât îți amintești?

Leda. Uitase că ea venise în vizită. Watt se luptă să pună evenimentele de seara trecută cap la cap, dar totul părea în ceață. Își amintea că fusese cu Derrick, iar că apoi apăruse Leda la ușa lui… Întrebările ei despre Atlas… Sărutul lor, care avea gust de whisky…

Nu-și mai amintea nimic după asta.

— Ce s-a întâmplat? șopti el răgușit.

— Îți voi derula înregistrarea, răspunse Nadia.

Chiar și când Watt era prea intoxicat ca Nadia să ajungă la el – prea dus ca să-și amintească ceva –, Nadia era acolo ca să înregistreze totul. Era deopotrivă o binecuvântare și un blestem.

Ea îi derulă filmul direct în lentilele lui de contact, ca un film 3D. Watt retrăi seara trecută din propria lui perspectivă de om beat, în timp ce Leda dădu buzna la el în casă, îi vorbi despre Avery și îi oferi niște droguri. Se privi refuzând – își aducea aminte de partea aceea –, iar apoi o văzu cum ridică din umeri și începu să toarne whisky în pahare.

— Poftim. Nadia opri filmul și mări imaginea cu mâinile Ledei, derulând cu încetinitorul. Vezi? adăugă ea. Ți-a strecurat ceva în băutură.

— De ce naiba ar face asta? strigă el.

Nadia continuă să deruleze filmul. Watt privi îngrozit cum Leda se puse deasupra lui și îl sărută. Cât de prost fusese, gândi el. Sărutul continuă, mai mult decât îi era confortabil să privească.

— Poți derula înainte, Nadia, spuse el, iar ea așa făcu.

În cele din urmă, pleoapele lui Watt începură să se închidă – presupuse că era efectul drogului – tocmai când Leda se lăsă pe spate, privindu-l cu viclenie.

— Watt.

Tonul ei era ușor și convingător, dulce ca siropul.

— Cum te simți?

— Grozav, șopti el.

— Ai fost foarte rău, să știi.

Pentru o clipă, Watt deschise ochii și o văzu întinzându-se spre capul lui. Presupuse că se juca cu părul lui. Din fericire, filmul Nadiei includea doar coloana sonoră și imaginea, fără senzația tactilă.

— Nu, protestă Watt.

Închise ochii și nu îi mai deschise din nou.

— M-ai mințit mai devreme, când te-ai purtat ca și când nu ți-ai dat seama cu cine se vede Atlas pe ascuns.

— Eu nu…

— Știi, nu-i așa?

Avea o voce moale ca un pat de puf. Genul de voce cu care ai fi putut să-i vorbești unui copil bolnav.

— Da.

Rahat, gândi el când auzi tot, iar stomacul i se întoarse de groază.

— Cine este?

Dulceața din glas dispăruse, înlocuită de insistență.

— Avery…

— Concentrează-te, Watt! Te-am întrebat cu cine se vede *Atlas.* Uită de Avery!

— Nu, Avery și Atlas… sunt împreună…

Se lăsă o liniște lungă. Brusc, Watt se bucură că nu deschisese ochii în tot acest timp. Nu voia să-și imagineze privirea Ledei cât procesa informația.

— Ești sigur? întrebă ea încet, în cele din urmă. Din vocea ei, își dădu seama că era șocată. Atlas și Avery Fuller? Știi că sunt frați, zise ea, dar în acel moment părea că o spune doar ca să-și aducă ei aminte.

— Nadia a aflat! I-am auzit în pat…

Se auziră sunetele scoase de flacoanele de pilule scuturate, foșnete și rearanjări, iar apoi vocea Ledei, de la distanță, de lângă ușă.

— Mulțumesc, Watt, spuse ea. Mi-ai fost de mare ajutor. Vise plăcute!

Watt auzi ușa închizându-se, iar apoi înregistrarea ajunse la final.

Ce-am făcut? gândi îngrozit Watt.

— Nu te învinovăți, spuse Nadia. Ți-am scanat funcțiile vitale în dimineața asta, iar ea ți-a dat o doză foarte mare de vertolomină, amestecată cu niște sedative. Este un drog care reduce inhibiția, cunoscut pentru faptul că încetinește atât de mult procesele gândirii, încât oamenilor le este greu să mintă.

— Te-am menționat *pe tine*! adăugă Watt și mai alarmat.

— Da, dar Nadia e același nume pe care l-ai folosit cu ea. Probabil a crezut că e doar o scăpare a unui om beat.

— Uiți că Leda este complet nebună. Iar acum a aflat despre Avery și Atlas.

Watt nu putea explica sentimentul de responsabilitate pe care îl simțea față de Avery. Practic, nu-i datora nimic – ea îl respinsese pentru a se cupla cu propriul frate, își reaminti el. Totuși, ura felul în care gestionase toată situația. Își aminti cât de tristă i se păruse în ziua în care o întâlnise la ARena, când îi spusese melancolic că nimeni nu putea să cunoască pe cineva cu adevărat, deoarece toată lumea ascundea un mare secret.

El îi pusese cel mai mare secret la dispoziția fostei celei mai bune prietene, care nu se temea să încalce vreo limită.

— A răspândit deja Leda știrea despre Avery și Atlas?

Watt se ridică brusc și intră în panică.

— Nu, îl asigură Nadia. I-am urmărit toate mișcările astăzi și se pare că încă nu a făcut nimic. Din câte știu, nici măcar nu s-a văzut cu Avery.

— Unde sunt ei?

— Avery dă o petrecere, spuse Nadia, și îi arătă anunțul lui Avery în lentilele lui de contact. Acum, Leda e în drum spre petrecere.

— Atunci, trebuie să ajung acolo!

Watt se îndreptă spre ușă, încă îmbrăcat cu hainele șifonate și purtate cu o seară înainte. Nu era sigur de ce, dar avea o presimțire sinistră că urma să se petreacă ceva îngrozitor. Situația era prea încurcată ca să nu se termine dezastruos.

RYLIN

Rylin stătea în pat, fără să vadă nimic, abia gândind. Camera era întunecată. Știa că Chrissa își făcea griji pentru ea, că trebuia să-i spună ceva surorii ei, dar nu se putea mișca acum. Continua să clipească în întuneric, cu mintea un vârtej întunecat de gânduri, își dorea să se poată întoarce în timp și să facă lucrurile diferit.

Se auzi o bătaie în ușa de la intrare.

— Ry! strigă Chrissa de la intrare, cu vocea tremurând. E Hiral!

Rylin se ridică și își trecu o mână prin buclele încâlcite. Încă purta rochia cu fermoare, pe care o îmbrăcase atât de naiv mai devreme.

— Răspund eu. Nu-ți face griji, îi spuse ea Chrissei și plecă să deschidă ușa.

Iată-l în pragul ușii lor, ca și când nimic nu s-ar fi schimbat între ei, cu pantalonii de trening pe care îi purtase când fusese arestat – probabil că îi returnaseră hainele când îl eliberaseră, ceea ce însemna că venise direct aici. Asta nu era de bine.

— Hiral, spuse ea precaută, fără să facă vreo mișcare spre el. Mă bucur atât de mult c-ai ieșit!

— Mulțumită ție, scumpo!

El o măsură din priviri și îi zâmbi ciudat.

— Ești pregătită să sărbătorim?

— De ce nu intri? spuse ea și deschise ușa.

— Ce, nu mă săruți de bun venit?

— Hiral, ia loc. Trebuie să vorbim, spuse ea, rostind aceleași cuvinte pe care i le spusese mai devreme lui Cord, deși de data asta vorbea serios.

Ironia situației nu dispăruse.

El se așeză pe unul dintre scaunele de plastic, bătând cu degetele în masă. Părea chiar mai musculos decât atunci când plecase, ca și când conturul trupului i-ar fi fost creionat, deși Rylin nu știa cum reușise să-și lucreze mușchii în închisoare.

— Ești încă supărată pentru că ți-am cerut să mă ajuți să ies pe cauțiune, presupuse el, privind-o.

Asta era o parte din problemă.

— Nu-mi place de V, da.

— Datorită lui V am reușit să ies. Ar trebui să-i fii recunoscătoare!

— M-a făcut să fur din nou!

Hiral se încruntă.

— Nu-ți place să-ți murdărești mâinile. Dumnezeule, Ry, dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș spune că nu te bucuri să mă vezi!

Ea nu ar fi putut să ceară o ocazie mai bună.

— Vreau să ne despărțim.

Cuvintele plutiră în aerul dintre ei. Ea se încordă, așteptând o izbucnire bruscă, violentă…

Hiral râse aspru, fără să se amuze.

— Nu pot spune că sunt surprins, după felul în care te-ai purtat când m-ai vizitat în închisoare. Ca și când te-ai simțit obligată să mă vezi.

El miji ochii.

— La început, am crezut că erai speriată de situație, dar apoi nici măcar nu ai vrut să mă atingi. Când te-am sărutat de rămas-bun, ai tresărit.

— M-ai amenințat!

— Și a *funcționat*! Amândoi știm că altfel nu te-ai fi ocupat de cauțiune.

Când Rylin nu-i răspunse, el se aplecă înainte, cu fața schimonosită într-un rânjet urât.

— Este Anderton, nu-i așa? o acuză el. Te vezi cu ticălosul ăla.

— Hiral, relația noastră s-a terminat de mult. Amândoi o știm, spuse ea, pe cât de blând reuși.

— Sfinte Sisoe! zise Hiral, iar mânia din vocea lui era inconfundabilă. Te-ai culcat cu el!

Rylin nu spuse nimic. Nu se credea în stare să mintă. Dar probabil că adevărul i se citea pe chip, deoarece Hiral scoase un sunet mânios și gutural și răsturnă masa.

— Ce naiba? rosti Rylin în urma izbiturii.

Un picior de-al mesei se rupsese, iar paharele zăngăneau pe podea. Hiral era roșu la față și gâfâia.

— Am avut încredere în tine, Rylin!

— În mod clar nu ai avut, altminteri nu ai fi fost obligat *să mă șantajezi*! strigă ea.

În liniștea bruscă, un calm straniu se așternu pe fața lui Hiral.

— Poate c-o voi mai face, spuse el. Poate că acum, că știu că m-ai înșelat, le voi spune polițiștilor totul despre tine și activitățile tale ilegale.

— Nu, n-o vei face, spuse Rylin, mai curajoasă decât se simțea. Pentru că, în ciuda faptului că uneori pretinzi asta, nu ești răzbunător. Ești încă persoana de care m-am îndrăgostit, chiar dacă am ales să mergem pe drumuri separate. Ea coborî vocea, ușor melancolică. Știu că i-ai spus lui V că tu ai fost cel care a furat Spițele, adăugă ea. Mulțumesc. Pentru că m-ai protejat.

Hiral se uită la ea o clipă.

— Mă dezguști, spuse el în cele din urmă, și ieși, trântind ușa în urma lui.

— Rylin?

Chrissa apăru din dormitor. Era foarte palidă.

— Ai auzit totul?

— Mda. Ce se întâmplă?

Lui Rylin i se învârtea capul. Nu putea gândi. Voia să o protejeze pe Chrissa, să nu o implice în toate acestea, și totuși, nu reușea.

— Bine, spuse ea. Doar… promite-mi să mă asculți, înainte să te superi.

Inspiră adânc și îi spuse totul Chrissei, începând cu prima seară în care lucrase pentru Cord și continuând cu furtul, arestarea lui Hiral, amenințarea ulterioară și tot ce se întâmplase de atunci. Omise momentele intime, cum ar fi faptul că fusese pe plajă.

Cât ea vorbi, Chrissa nu spuse nimic și o ascultă cu ochi mari. Împreună ridicară masa – se clătina pe trei picioare, dar reușea să stea – și așezară din nou paharele căzute. În cele din urmă, când Rylin nu mai avu nimic de zis, se așeză și își ținu capul în mâini, cu ochii închiși.

— Îl iubești, spuse încet Chrissa.

Rylin dădu din cap, fără să-și ridice privirea.

— Atunci, du-te și spune-i!

— Nu pot! Fratele lui m-a amenințat!

— Dacă te iubește așa cum îl iubești tu, veți găsi o soluție! Îl va împiedica pe fratele lui să se ducă la poliție. Sau va spune că el ți-a *dat* Spițele. Se va rezolva cumva!

Ceva din vocea Chrissei o făcu să ezite. Era *speranța,* își dădu ea seama: speranța stupidă, romantică și naivă că dragostea putea cuceri totul. Lui Rylin i se părea o prostie să creadă așa ceva, dar Chrissa avea dreptate.

Trebuia măcar să încerce.

— Du-te la el! spuse nerăbdătoare Chrissa. Du-te și spune-i adevărul, așa cum mi-ai spus mie!

Rylin scutură din cap.

— Acum e la o petrecere, la etajul o mie. Dată de o fată pe nume Avery. Ultimul lucru pe care l-ar vrea ar fi să îi stric petrecerea și să fac o scenă.

— Serios, Ry? Când te-a oprit vreodată o petrecere?

Rylin râse și scutură din cap.

— Cred că e prima dată când m-ai convins să mă duc la o petrecere.

— Atunci, fă-o!

Rylin dădu din cap la cuvintele surorii ei, cuprinsă de un sentiment imperios. Trebuia să se ducă acolo, să-i spună adevărul lui Cord și să încerce să repare greșeala îngrozitoare. Poate că el avea să găsească puterea de a o ierta.

LEDA

Leda se opri la ușa lui Avery și Atlas și se uită prin încăpere cu un zâmbet ciudat. Dumnezeule, ce bine că-și revenise! Se simțea trează pentru prima dată în ultimele luni. Era agitată, tot trupul zvâcnindu-i de mânie și xenperheidren.

Ce aventură delirantă au fost ultimele douăzeci și patru de ore, gândi ea, rememorând tot ce se întâmplase – și toate secretele pe care le aflase, pe care mintea ei stimulată le cântărea, evalua și aduna. Eris și tatăl ei. Gândul încă o făcea să tremure, dezgustată. Aflase că Spițele lui Cord fuseseră furate și îi spusese asta lui Brice. Îl confruntase pe Watt, ca să afle adevărul despre Avery și Atlas. Vorbele lui fuseseră îngrozitoare și de neînțeles și o lăsaseră pe Leda fără cuvinte – dar își dăduse seama că, pe cât de încurcată era situația, într-un fel sucit avea sens. Lămurea enorm de multe lucruri în legătură cu ambii frați Fuller, din momentul în care Leda se cuplase cu Atlas în Catyan. La naiba, din clipa în care ea și Avery se împrieteniseră.

Nu era de mirare că avea nevoie de droguri, gândi Leda, ușor scoasă din minți. În tot acest timp, jucase rolul roții de rezervă în povestea de dragoste încurcată a fraților Fuller, iar ea nici măcar nu știuse.

Ei bine, în seara asta, toate se aveau să se schimbe.

Leda nu prea dormise după ce aflase de Avery și de Atlas. Își petrecuse toată ziua ghemuită acasă, luând diverse pilule din mica ei geantă, cu mintea razna, născocind planuri și mai complicate de răzbunare. Venise la petrecere tocmai pentru asta. Voia să-i distrugă pe Avery și Atlas, public și dureros.

Își făcu loc prin mulțime spre ferestrele din sufragerie, unde știa că o va găsi pe Avery. Luă un pahar cu atomic de pe o tavă și îl bău. Alcoolul îi aprinse repede organismul suprastimulat.

Lentilele de contact i se luminară cu o cerere – de la nimeni alta decât „Nadia”. Watt. El trebuia să o adauge din nou, după ce o blocase înainte. Cuprinsă de un amuzament întunecat, acceptă cererea.

— Bună, spuse ea când el o sună imediat. Cum te simți?

— Ce-ai de gând să-i faci lui Avery?

Ea oftă teatral.

— Nu mai încerca s-o faci pe cavalerul, Watt. Ai pierdut deja.

— Leda, te rog…

— Acum ai alte lucruri în privința cărora să-ți faci griji, îl avertiză ea și întrerupse convorbirea.

Secretul lui Watt fusese cel mai surprinzător dintre toate. După ce îl drogase și îl făcuse să mărturisească ce știa despre Avery și Atlas, Leda nu rezistase tentației de a-și băga nasul prin apartamentul familiei lui. Ușa spre dormitorul lui Watt era deschisă; era mult prea ușor să se strecoare înăuntru și să arunce repede o privire împrejur. Nu știa sigur ce anume căuta. Voia doar să știe cum de era un hacker atât de bun – cum un puști de șaptesprezece ani de la etajele inferioare ale Turnului se infiltrase în camerele de supraveghere ale casei Fuller și ale Departamentului de Stat.

Într-unul dintre sertarele biroului lui Watt găsise o cutie plată cu procesoare optice din siliciu. Căutase informații despre ele pe internet și ceea ce descoperise o șocase. Se foloseau doar pentru construirea computerelor cuantice.

Watt Bakradi avea un computer cuantic ilegal.

Nadia a pătruns ilegal în sistem. Amuzant, probabil că Nadia e numele acestei jucării ilegale, își dădu ea seama.

Mai scotoci prin cameră încă puțin, căutând calculatorul ca să-l poată fura; dar, după o jumătate de oră de căutări, renunță. Nu prea conta dacă avea sau nu calculatorul. Avea cu ce să-l șantajeze pe Watt și putea să apeleze la infinit la asul perfect din mânecă – pentru că, dacă îl turna, era închis pe viață.

Avea să fie cumva amuzant să-l aibă pe Watt la degetul mic. Iar cu intrările cuantice ilegale ale lui Watt făcute pentru ea, nimeni nu va mai putea vreodată să o surprindă pe Leda.

Toți erau mincinoși, toți, gândi ea, Atlas și Avery, Eris, părinții ei – toți îi ascunseseră ceva. O durea și, în același timp, o liniștea în mod ciudat să știe asta, de parcă, într-un fel, ar fi știut dintotdeauna, iar acum avea satisfacția de a-și vedea suspiciunile confirmate.

Nu putea avea încredere în nimeni în afară de propria persoană, dar, pe de altă parte, Leda nu avusese niciodată încredere în ea.

ERIS

Când sosi Eris, la petrecerea lui Avery erau și mai mulți invitați decât se așteptase. Toți elevii de la Berkley erau aici, până și cei mai îndrăzneți, și niște puști de care Eris era sigură că nu mergeau la Berkeley.

Se mișcă încet de-a lungul valului petrecerii, oprindu-se constant ca să salute, să spună o poveste, să accepte complimente. Seara aceasta trebuia să fie o celebrare, își aminti ea. În sfârșit, după săptămâni de chin, urma să-și recapete fosta viață.

Și, cu toate acestea, dintr-un motiv oarecare, seara părea falsă – hainele de firmă ale prietenilor ei păreau de prost gust, iar cuvintele lor, fără sens. Eris nu putea să nu se gândească la ce-i spusese Mariel. În comparație cu timpul petrecut cu Mariel, petrecerea parcă era un vârtej bizar, care se deplasa prea repede. În orice caz, de ce îi păsa ei de toate astea?

Se întreba ce făcea Mariel acum. Își dorea ca Mariel să fi fost aici, voia să-și ceară scuze. *De ce nu*? hotărî ea, nu putea înrăutăți lucrurile mai mult decât o făcuse deja. Înghițindu-și mândria, Eris compuse un mesaj pentru Mariel. *Îmi pare rău. Nu am vorbit serios. A fost stupid și jignitor și regret asta. Pot să mă revanșez*? Dădu din cap, iar mesajul fu trimis.

Eris își ridică privirea ca s-o vadă pe Leda holbându-se la ea din cealaltă parte a camerei.

Din obișnuință, îi zâmbi forțat – deși zâmbetul semăna mai mult o grimasă – și flutură o mână. Însă Leda nu procedă la fel. Continuă să se holbeze la Eris fără să clipească, iar în privire i se citea o asemenea ură, încât Eris făcu un pas înapoi fără să vrea. Nu putea să se miște în timp ce Leda o măsura încet din priviri, concentrându-și în cele din urmă atenția asupra eșarfei legate în jurul umerilor. Chipul îi era dur și necruțător ca lama unui cuțit.

Leda știe, gândi Eris zbuciumată și, brusc, intră în panică. Trebuia să știe, dacă se uita așa la Eris.

Eris șovăi și se uită în altă parte, întrebându-se ce ar trebui să spună. Nu era corect ca Leda s-o urască – ea nu era vinovată de nimic. Eris nu *ceruse* să fie rudă cu ea. Își ridică din nou privirea,

pregătită să se uite la Leda sau chiar să se apropie de ea, ca să o înfrunte. Dar Leda dispăruse în mulțime.

— Bună.

Simți o atingere pe braț și se întoarse ca s-o vadă pe Avery.

— Ești bine?

— Cred că da.

Eris tremura puțin, neliniștită de toată scena. Capul începuse să o doară. Se întrebă dacă Leda, prin răutatea ei, îi provocase durerea.

— Ce se întâmplă?

Eris nu voia să vorbească despre asta.

— Nimic. Apropo, arăți minunat!

Avery părea extrem de fericită zilele acestea, constată Eris. Chiar puteai să simți cum bucuria radia din ea, ca valurile strălucitoare de căldură.

— Și tu, spuse Avery. Unde este partenera ta?

Se uită împrejur, dar Eris scutură din cap.

— Nu a venit. Ne-am certat. Urât.

— O, Eris!

Avery o strânse de mână, compătimitor.

— Îmi pare rău să aud asta. Dar vă veți împăca, nu-i așa?

— Sper că da.

De data asta, Eris nu era sigură.

Se înfioră când simți brusc greutatea unei alte priviri îndreptate asupra ei. Pentru un moment îngrozitor, crezu că era tot Leda și se întrebă dacă nu ar fi trebuit să nu vină – dar nu era Leda.

Era Cord, care o țintuia cu privirea. Era la fereastră, bând singur, iar Eris își dădu seama instinctiv că ceva nu e în regulă.

— Mă duc..., se auzi ea spunându-i lui Avery.

Avery îi urmări direcția privirii și oftă.

— Să ai grijă, o avertiză ea.

Dar Eris deja traversa încăperea spre singurul băiat care se despărțise de ea vreodată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în loc de salut.

— Și eu mă bucur să te văd, ca întotdeauna.

Cord afișa vechiul sarcasm, dar Eris simțea stratul profund și ascuns de suferință. Avea ochii roșii. Se întrebă dacă era drogat.

— Și eu am o zi nasoală, dacă te face să te simți mai bine, îi spuse ea.

Se mutară într-un colț, în spatele uneia dintre sculpturile imense, cumpărate de mama lui Avery. Era atât de mult zgomot aici, încât oamenii nu înțelegeau ce-și spuneau. Doar de atât de puțină intimitate aveau parte, dacă nu mergeau în dormitor. Sau într-un birou.

— O, da? Cord zâmbi ironic. Îți garantez că a mea este mai nasoală. În afară de cazul în care noul tău iubit te iubește doar pentru banii tăi. Îmi pare rău, adăugă el, părând să-și amintească de faptul că ea nu mai avea bani.

— Este o nouă iubită de data asta, spuse Eris, și nu, nu a făcut-o. Dar eu am stricat destul de grav lucrurile.

Cord intenționă să-i dea paharul lui, dar ea scutură din cap.

— Este în regulă, nu am chef, îi spuse ea.

El ridică din umeri și termină de băut.

— O fată chiar se preface că e îndrăgostită de tine? insistă Eris, cam neîncrezătoare.

— Mda. Era menajera mea, dacă-ți vine să crezi. Știu, sunt un idiot.

El îi aruncă o privire piezișă lui Eris.

— Deși acum, că știu cât de strâmtorată erai cu banii la începutul anului, cred că și tu ai făcut la fel, spuse el.

— Având în vedere cât ești de beat, te voi ierta pentru ce mi-ai spus.

Cord ridică din umeri.

— Ca să mă ajungi din urmă, spuse el, și îi dădu un pahar de pe o tavă.

Eris scutură din cap.

— Ca să fiu sinceră, totuși, continuă ea, nu m-am prefăcut niciodată că m-am îndrăgostit de tine. Doar m-am combinat cu tine.

— Și te-ai priceput de minune, spuse Cord, coborându-și mâna pe fundul ei.

Eris îl lovi nonșalant peste mână.

— Partea tristă este că, spuse ea, mie chiar îmi plăcea de fata asta.

— O iubești? o întrebă Cord.

— Nu știu.

— Dacă nu ești sigură, atunci cu siguranță nu ești îndrăgostită, îi spuse Cord.

Eris râse.

— De parcă tu ești vreun expert.

Doar dacă...

— Stai, o iubești pe fata asta?

— Nu cred în dragoste, declară Cord.

— Este îngrozitor, spuse Eris automat, deși nici ea nu era atât de sigură. Toată lumea crede în dragoste.

— Cred în fericire, zise Cord, iar ea citi în privirea lui că acum era departe de ea, de petrecere, de tot Turnul. Nu sunt prea sigur că dragostea te ajută prea mult.

Eris nu știa ce să spună, dar nu credea că el avea nevoie cu adevărat de un răspuns. Era ciudat: relația cu el era complet diferită de cea cu Mariel. Era cumva mai ușoară. Ca și când Cord ar fi fost oglinda întunecată a lui Eris. Nu aștepta nimic mai mult de la Eris decât aștepta de la el – adică, mai nimic.

Eris se aplecă în față, lăsându-și pieptul să se ridice un pic mai mult în sutienul cu push-up, și încercă să flirteze. Parcă timpul nu trecuse deloc, și era din nou vară, iar ea și Cord se jucau – și, totuși, totul era diferit. Era ca un ecou al acelui timp, un pic mai vag și mai puțin incitant. Amândoi se schimbaseră prea mult.

— Mi-ai lipsit, Eris. Cord râse din nou, cu un sunet dogit. Noi doi ne cam merităm unul pe celălalt, nu-i așa? adăugă el.

Era o vreme când Eris ar fi fost încântată să-l audă spunând asta, însă acum cuvintele o făcură să se simtă singură. Ea își ridică privirea spre el și oftă imperceptibil.

— Mda. Poate că ai dreptate.

AVERY

— Este cea mai extravagantă petrecere pe care am organizat-o, îi șopti Avery lui Atlas, când ajunseră lipiți unul de celălalt în micul dulap de rufe.

Încă de la începutul serii, ea așteptase cu nerăbdare momentul. Fusese un chin intens: să-i întâlnească privirea lui Atlas din cealaltă parte a camerei, să-și atingă ușor mâinile când treceau unul pe lângă celălalt, dar incapabili să facă mai mult înainte de a se furișa.

— Să încheiem cu succes, îi răspunse el și o sărută.

Fiorul ilicit al sărutului și faptul că era în brațele băiatului pe care îl iubea – băiatul cu care plănuise să fugă în lume, doar peste câteva zile –, când colegii lor erau la doar câțiva metri distanță pe hol, o făcură să se minuneze. Era o nebunie.

Ea se rezemă de Atlas, voind să-i smulgă cămașa, nasture cu nasture, și să-l tragă pe prosoapele pufoase, dar, în schimb, îl lovi din întâmplare cu capul de raft. El înjură și se crispă de durere.

— Îmi pare rău! exclamă Avery, retrăgându-se.

— Nu, *mie* îmi pare rău.

Atlas râse chinuit de remușcări.

— Aș fi mers în camera mea, dar e deja ocupată.

— Și a mea!

În mod normal, Avery s-ar fi enervat dacă vreun cuplu ar fi intrat în dormitorul ei. Dar pentru că era aici cu Atlas, cu părul răvășit și cu rochia albastră acoperită cu prosoape pufoase de baie, nu-i păsa de nimic.

— Presupun că ăsta e semnul unei petreceri grozave, adăugă ea.

— Așa cum am spus, încheiem cu succes.

Atlas se aplecă pentru a o mai săruta o dată pe buze.

— Ne vedem afară, șopti ea și se strecură pe hol.

Avery numără până la douăzeci înainte de a se îndrepta în altă direcție, incapabilă să-și șteargă zâmbetul de pe față.

Era o petrecere grozavă. Avery încerca să se bucur de toate detaliile, ca să și le poată aminti într-o zi când ea și Atlas vor fi

bătrâni și cărunți, trăind fericiți până la adânci bătrâneți. Mai devreme în această seară, ei le comandaseră roboților să împingă mobila din sufragerie la perete, pentru a face loc unui ring de dans în mijloc. Acum, camera era aglomerată, iar toată lumea râdea, bea și se distra. Sticle strălucitoare de băutură erau înșirate pe tejghea, înlocuite constant din comanda pe care o făcuse mai devreme. Muzica răsuna din difuzoare, cu volumul reglat la nivelul vocii. Și, măcar până acum, nimeni nu făcuse nimic prostesc.

Dar Avery și-ar fi amintit de această petrecere pentru totdeauna, chiar dacă s-ar fi dovedit un dezastru total. Ea prețuia fiecare moment din timpul petrecut cu Atlas, mai ales acum când, într-un sfârșit, descoperiseră că se iubeau.

Se îndreptă spre ringul de dans, văzând-o pe Risha acolo cu Scott Bandier – noul ei prieten –, iar Jess era cu Patrick, ca întotdeauna. Ce bine era dacă ar fi putut dansa chiar și pentru un minut cu Atlas. Dar, pe de altă parte, își aminti ea cu un alt zâmbet de nestăpânit, aveau tot restul vieții să danseze împreună.

O mână o prinse de braț ca o menghină.

— Te căutam.

Avery suspină. Leda arăta îngrozitor. Părul pieptănat într-un coc strâns la spate îi scotea în evidență forma severă a chipului. Era trasă la față și obosită, iar gura forma o linie subțire. Cumva, părea fragilă în rochia ei cu imprimeuri geometrice, ca și când doar voința nestrămutată și drogurile i-ar mai fi dat viață.

Avery știa că așa arăta Leda înainte de examene, când lua prea multe pilule de xenperheidren. Lua stimulente toată ziua, dădea testul, apoi se ducea acasă și dormea. Avery nu fusese niciodată de acord cu asta, dar, de fiecare dată când îi spunea Ledei, se închidea în sinea ei și devenea defensivă.

Leda îi eliberă brațul. Ea tremura de neliniște.

— Nu pot să cred. Ești o prietenă îngrozitoare, știi asta? Ca să nu spun că ești dezgustătoare! izbucni ea.

— Leda. Ce ai luat? întrebă Avery, trăgându-și ușor prietena într-o parte.

— Dă-mi drumul! își ridică Leda vocea, fără să-i pese că făcea o scenă.

Câțiva oameni aruncară o privire spre ele, cu sprâncenele ridicate.

— *Știu,* spuse Leda. *Nu te pune cu mine, bine*?

Avery se simți cuprinsă de un val puternic de teamă. Nu îndrăzni să vorbească. Încerca să-i urmărească privirea Ledei, care îi scana frenetic pe toți cei de la petrecere. Un instinct negativ îi spuse că Leda îl căuta pe Atlas.

— Unde este? spuse printre dinți Leda.

— Cine? întrebă Avery pe un ton nevinovat.

— Fratele tău! Sau ar trebui să spun *iubitul* tău?

Lui Avery i se făcu rău, ca și când lumea s-ar fi înclinat periculos. Leda aproape că șoptise cuvintele, iar vuietul din cameră devenise atât de puternic, încât Avery era destul de sigură că nu auzise nimeni… încă. Nu își permitea să riște nimic.

— Putem vorbi în privat despre asta? întrebă cât de demn reuși. O privi pe Leda în ochi. Te rog, insistă ea. De dragul anilor noștri de prietenie. Te rog, nu face asta, nu aici.

Ceva din vechea Leda licări în ochii ei, iar ea se încovoie ușor, ca și când indignarea ar fi părăsit-o, iar acum nu mai putea sta dreaptă.

— Bine, cedă ea. Pentru câteva minute.

Avery dădu din cap. Doar atât reuși să obțină acum.

— Urmează-mă, spuse ea, și zâmbi fals, dând din cap spre toți pe lângă care treceau, ca și când totul ar fi fost în regulă.

Ca și când ea și prietena ei cea mai bună ar fi plecat să-și împrospăteze machiajul împreună și să bârfească, nu să se amenințe cu cele mai întunecate și personale secrete.

Dar oriunde mergea, erau oameni. În dormitorul ei și al lui Atlas, în bibliotecă, în seră: petrecerea acaparase tot apartamentul, în toate camerele era cineva leșinat, care se săruta sau ambele. Avery simți că Leda se tot agita lângă ea, o bombă cu ceas tăcută.

Apoi, lui Avery îi veni ideea care avea să schimbe totul, pentru totdeauna.

— Aici, spuse ea, deschizând ușa de la cămară și întinzând mâna spre mânerul ascuns. Nimeni nu va veni aici. Putem să vorbim în liniște, fără să fim deranjate.

Apucă și trase scara, dezvăluind un mic pătrat din cerul de deasupra lor. Faptul că Leda nici măcar nu reacționă când află de existența unui acoperiș ascuns deasupra apartamentului lui Avery arăta cât era de supărată. Își înclină capul și spuse pe un ton rece ca gheața:

— Tu prima.

Alunecând ușor pe barele scării cu pantofii ei de piele italienești cu toc, Avery începu să urce în întuneric.

LEDA

Leda înaintă nesigură în vânt. Instinctele ei ar fi trebuit să o avertizeze să coboare pe scară, dar acele instincte erau amortizate de cocteilul puternic de xenperheidren și alte câteva pilule ale căror denumiri le uitase. Acum xenperheidrenul o ținea sub control, chiar dacă era ușor încordată. Dar deja începea să perceapă distorsiuni ciudate, forme care se alungeau și umbre care se luminau. Totul era plăcut și strălucitor, ca o hologramă de la carnavalul copiilor.

— Te combini cu fratele tău și ai un acoperiș secret.

Se întoarse spre Avery.

— Câte alte secrete ascunde perfecta Avery Fuller?

— Nu e nevoie să fii răutăcioasă.

Avery rămase pe loc, nemișcată. Lumina lunii strălucea pe rochia ei albastru-argintie, făcând-o să semene cu statuia grecească antică a unei zeițe.

— Tot ce spun e justificat, comentă Leda cu răutate. Aici, pe acoperiș, atât de aproape de stele, se simțea tânără și vie și dușmănoasă. Deci, tu și Atlas, conchise ea. Ce crezi că vor spune părinții tăi când vor afla?

— Cum ai aflat *tu*? întrebă Avery repede.

— Am metodele mele.

Sub nicio formă nu avea să-i spună despre Watt. Deși situația era acaparată de o dreptate poetică: că băiatul care se îndrăgostise iremediabil de Avery era cel care îi divulgase cel mai întunecat secret.

Venise la petrecerea din seara asta ca să se răzbune, își aminti ea. Ce făceau ele aici, pe acoperiș, *discutând*? Leda scutură din cap și încercă să se concentreze. Nu era în apele ei. Poate că luase prea multe pilule.

— Leda, spuse șovăielnic Avery. L-am iubit dintotdeauna. De când eram copii. Dar nu m-am gândit până acum că am putea… Tăcu. Nu am vrut să suferi. Îmi pare rău pentru tot ce ți s-a întâmplat.

— De aia te-ai comportat ca o ticăloasă cu mine tot anul? Pentru că îmi plăcea de Atlas?

— Îmi pare rău, începu Avery să spună, dar Leda vorbea peste ea, pe un ton încordat.

— M-ai făcut să-mi cer scuze la petrecerea lui Eris! M-ai făcut să te *implor* să mă ierți! Presupun că nu credeai că eram destul de *bună* pentru el!

— Leda! Bineînțeles că ești destul de bună…

— Și în tot acest timp l-ai vrut doar *pentru tine*!

Avery se albi la față.

— Îmi pare rău. Mi-a fost foarte greu să vă văd împreună.

— Și *mie* nu crezi că mi-a fost greu să-l pierd pe singurul tip care mi-a fost și cel mai bun prieten, tocmai când familia mea se destramă?

Leda aproape striga.

Întinse mâna să-și șteargă nervoasă singura lacrimă care-i curgea din colțul ochiului. Pilule stupide care o făceau să-și piardă controlul asupra emoțiilor. Nu își promisese Leda să nu mai permită nimănui s-o vadă plângând?

Avery observă gestul și înaintă – dar Leda întinse repede o mână, avertizând-o să nu se apropie.

— Leda, ce se întâmplă cu familia ta? întrebă Avery.

Leda nu răspunse. S-o ia naiba pe Avery și compasiunea ei prefăcută. Nu voia să vorbească despre asta. Chiar dacă era drogată, nu se putea descurca decât cu o singură situație de criză.

Vocea lui Avery era blândă.

— Ce-ar fi să ne întoarcem jos? Putem să chemăm pe cineva să te ajute, indiferent de ce pilule ai luat și…

— Lasă-mă în *pace*! se răsti Leda.

Tot corpul îi tremura de încordare. Avery tăcu.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă ea precautà.

— Nu știu!

Chiar așa, ce căuta ea pe acoperiș? Era vina lui Avery – ea o păcălise să vină, de dragul prieteniei lor. *Care prietenie*? ar fi trebuit să întrebe Leda. Trebuia să se întoarcă la planul ei – deși se chinuia să-și amintească ce plan avea… Nu știa decât că voia ca Avery să sufere la fel de mult ca și ea. Și Atlas, deși, dintr-un oarecare motiv, o mare parte din mânia ei era concentrată asupra lui Avery. Dar asta avea sens. Era o trădare mult mai gravă.

— Nu știu, spuse ea din nou și o fixă cu privirea pe fosta ei prietenă, în timp ce un nor acoperi luna.

RYUN

Rylin intră pe ușa spre etajul o mie, pășind într-o altă lume.

Nici faptul că muncise în apartamentul lui Cord și nici călătoria la Paris în care o dusese el nu o pregătiseră pentru o asemenea grandoare. Totul, de la impresionanta intrare de două etaje și până la sufrageria imensă cu ferestre de la podea până în tavan, fusese gândit până la cel mai mic detaliu, ca să scoată în evidență gusturile și bogăția familiei Fuller.

Și înghesuiți în acest apartament absurd de scump erau sute de adolescenți zgomotoși care dansau și ai căror ochi le străluceau din cauza băuturii. Rylin înaintă și se strădui să-l caute pe Cord.

Oamenii se uitau la ea. Cei mai mulți îi observară rochia de duzină și pantofii ieftini, și o ignorară; însă câțiva se arătară mai interesați. Rylin continuă să privească înainte, provocându-i pe toți să-i vorbească. Trebuia să-l găsească pe Cord. Nu îi plăceau masele de oameni, muzica dată tare sau felul în care pupilele tuturor se dilatau în lentilele lor de contact.

Aceasta era lumea lui Cord, își aminti ea. Nu părea așa când își petreceau timpul împreună – părea că își creaseră propria lume, doar a lor –, dar aceștia erau prietenii lui. El își dorise să o aducă în seara asta aici, înainte ca ea să strice totul.

Tableta ei bâzâi cu un mesaj de la Lux. *Sunt în pădurea de oțel, iar Hiral este aici, supărat. Unde ești*? *Este totul în regulă*?

Sunt bine. Îți voi explica mai târziu, îi răspunse ea repede. Puștii din jurul ei o observară folosind o tabletă ieftină. Se uitară în ochii ei și, observând că nu purta lentile de contact, își concentrară și mai mult atenția asupra ei.

Ignorându-i pe toți, Rylin dădu metodic o tură prin mulțime în căutarea lui Cord, încercând să plănuiască ce să-i spună când îl va vedea din nou. Luă un pahar cu băutură de pe o tavă, în speranța că îi va calma nervii. Nu ar fi trebuit să facă asta; greșise. Unde naiba era el? Trecu printre invitați de două ori, fără să dea de el. Poate că plecase deja.

Iar apoi, îl văzu.

El era în colțul bibliotecii de lângă sufragerie și vorbea cu o fată cu părul blond-roșcat. Lui Rylin i se opri respirația când îi zări. Apropierea trupurilor lor, mâna ei sprijinită pe brațul lui, coapsele care li se atingeau ușor – știa, fără să i se spună, că el se culcase cu ea.

Rylin rămase acolo pentru o clipă și o urmări pe fată râzând la vorbele lui Cord. Era superbă cu ochii ei mari, rotunjimile delicate și părul bogat, gândi cu amărăciune Rylin. Cord râdea cu ea, o dezbrăca din priviri, iar mâinile îi coborau mai jos de talia ei. Când îi văzu, simți o lovitură în stomac.

Cord își ridică privirea în clipa în care se simți privit.

— Rylin? spuse el prostește, ca și când nu i-ar fi venit să creadă ochilor.

Și de ce ar fi crezut? Ce motiv avea Rylin Myers să fie la etajul o mie?

Pentru o clipă, rămaseră pe loc și se uitară unul la celălalt, ca și când ar fi jucat într-un film prost, iar ecranul înghețase.

— O, șopti fata, întorcându-se ca s-o privească pe Rylin, ochii ei ciudat de căprui aprinzându-se când o recunoscu. Ea este? Menajera ta?

Cuvintele acelea – faptul că își dădu seama că el vorbise despre ea cu această străină – deblocară ceva în Rylin, iar ea se întoarse orbește, brusc disperată să scape.

— Așteaptă, Rylin! i se păru că îl aude pe Cord spunând în urma ei, dar nu era sigură dacă asta auzise în zgomotul mulțimii, și oricum, era prea târziu – deja alerga.

— Ea este? repetă Eris și se întoarse spre Cord.

Cu fața ei albă și ovală și cu ochii strălucitori și migdalați era destul de drăguță, fu Eris nevoită să recunoască.

— Mda, răspunse Cord gânditor, uitându-se după fată.

— De ce a fugit așa?

Lui Eris i se păruse ciudat comportamentul ei. Dacă ea vedea un băiat de care îi plăcea stând de vorbă cu altcineva, se ducea peste ei, intervenea forțat în conversația lor și, în general, făcea o scenă până ce obținea ce voia.

Cord o privi pieziș.

— Ești cam intimidantă pentru alte fete. Știi asta, nu?

— Eu? râse Eris.

În cei optsprezece ani ai săi i se spusese că era în multe feluri; atrăgătoare, egoistă și zăpăcită, dar intimidantă, niciodată.

Ar fi vrut să spună altceva, ca să-l tachineze, dar când îi studie chipul, își dădu seama că atmosfera se schimbase. Hârjoneala lor dispăruse. Cord era introspectiv și parcă indecis în legătură cu ceva.

— O, Dumnezeule, șopti Eris. O iubești.

Tăcerea lui Cord fu răspunsul.

— O iubești chiar dacă s-a folosit de tine, continuă ea, mirându-se. După toate declarațiile tale mărețe cum că nu crezi în dragoste, ești la fel de fraier ca ceilalți.

— Dragostea și încrederea nu sunt același lucru, răspunse el, chiar în clipa în care lentilele lui Eris se aprinseră la primirea unui mesaj.

Ai vorbit serios sau ești doar beată?

Eris se întoarse într-o parte și flutură din mână spre Cord ca să-i dea de înțeles că suna pe cineva, și o apelă pe Mariel. Ea răspunse după ce sună de patru ori.

— Am vorbit serios. Nici măcar nu beau în seara asta! Și îmi pare rău, se grăbi Eris să spună dintr-o suflare. Îmi pare foarte rău! N-ar fi trebuit să spun niciodată asta.

Mariel era tăcută. Eris știa că trebuia să facă ceva mai mult.

— Am greșit și am fost indiferentă. Pur și simplu, m-am descărcat. Mi s-a părut că trebuie să mă apăr, după cum ai reacționat când ți-am spus că am acceptat banii.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Eris, spuse Mariel după o secundă. Părea obosită. Și mie îmi pare rău, adăugă ea. Știu că te-am provocat. Eu doar… îmi fac griji pentru tine.

— Și eu pentru tine, spuse încet Eris.

— Chiar nu bei? întrebă Mariel.

Nu părea să o creadă.

— Mda. Nu am avut chef, după cearta noastră. Oftă. M-am gândit toată noaptea cum să îndrept situația. Nu vreau să te pierd, adăugă ea un pic mai încet.

Mariel inspiră.

— De ce nu vii să vorbim despre asta?

— Da! spuse Eris. Acum plec!

O căldură neașteptată i se împrăștie din piept, iar ea izbucni în râs; un râs gâlgâit și nechibzuit. Mariel o iertase. Dacă Mariel o ierta, pentru toate celelalte avea să găsească o rezolvare.

Dădu să se îndepărteze, dar confuzia din ochii lui Cord o opri. Ei bine, de ce nu ar fi funcționat și relația lui Cord cu fata aceea? Dacă ea și Mariel găseau o soluție, nu era niciun motiv pentru care Cord și menajera lui să nu poată face la fel.

— Dacă o iubești, du-te și vorbește-i, insistă ea.

Dar Cord scutură din cap, încăpățânat și stupid, așa cum erau băieții întotdeauna. Eris se simțea sfâșiată. Nu putea să-l lase așa, nu când recuperase acel ceva pe care fusese îngrozită să-l piardă. Se simțea exuberantă, strălucind de bucurie.

Pot eu să-i rezolv problema! Gândul îi răsună clar în minte, precum clopotele din biserica lui Mariel.

Trebuie să-i fac un mic serviciu unui prieten. Este important. Îmi pare rău! *Ajung în jumătate de oră,* îi răspunse ea lui Mariel și își ridică privirea spre Cord.

— Ți-o aduc eu, declară ea.

— Ce? Cord părea pierdut. Unde…

— Ți-o aduc eu înapoi, iar pe urmă mă duc acasă la Mariel! strigă Eris peste umăr, încântată.

Alergă spre fata de la etajele inferioare și râse din nou de cât de ciudat era universul.

RYLIN

Rylin alerga printre cei de la petrecere, fără să-i mai pese de cine râdea de ea. Tot ce voia era să iasă, dar se rătăcise în apartamentul ăsta stupid, și cumva ajunsese în bucătărie. Aici erau alți oameni, alți copii, chiar după colț; le auzea vocile. Ea îi ocoli, întrebându-se unde era ieșirea – și văzu strălucirea unui păr blond-roșcat pe holul de afară. *La naiba*, gândi Rylin agitată, fata aceea o *urmărea*?

Apucă ușa care părea să dea în cămară și se ascunse înăuntru.

Șocată de ceea ce văzu și cu ochii mari, lăsă ușa deschisă. În mijlocul cămării minuscule era o scară – care ducea sus, spre un pătrat albastru închis, care putea fi doar cerul înstelat și catifelat.

Era o scară cu acces la acoperiș.

Auzi niște voci acolo sus, vocile unor fete, dar erau prea departe, iar vântul prea zgomotos ca să-și dea seama despre ce vorbeau. Rylin ezită, pentru moment curiozitatea cântărind mai greu decât toate celelalte emoții. De ce să nu urce pe scară și să vadă unde duce? Acolo, la petrecere, erau Cord, fata cu părul roșcat și durerea ascuțită a dezamăgirii. Și, mult mai jos, erau Chrissa, Hiral, Lux și toți ceilalți pe care Rylin reușise să-i rănească. Tot Turnul blestemat era plin de greșelile ei. Dar acolo, pe acoperiș, cine știa?

Ea apucă marginile scării, ținându-se strâns cu unghiile ei date cu ojă neagră, și urcă.

Câteva clipe mai târziu, ieși prin trapă. Aproape că nu-i venea să creadă ochilor. Stătea pe acoperișul întregului *Turn.* Toată lumea din pădurea de oțel era, practic, la cinci kilometri și jumătate sub ea. Gândul o ameți.

Era pe o platformă centrală, probabil destul de mare cât să găzduiască aproximativ treizeci de oameni înghesuiți, cu o balustradă pe una dintre părți. La celelalte capete, se înclina abrupt, dispărând în umbre. Deasupra, Rylin vedea vârful Turnului, care se arcuia spre cer. Tremură și își frecă brațele goale. Nu se gândise la vântul de aici.

Cei de dincolo de platformă se certau. Rylin își dădea seama din vocile lor. Erau două: o fată de culoare, care-și ținea mâinile în aer și gesticula nervoasă, și o blondă, care era, probabil, cea mai frumoasă fată pe care o văzuse Rylin vreodată. Ele nu o observaseră.

— Nu știu! izbucni fata mai scundă, îndepărtându-se cu un pas de blondă.

În vocea ei se simțea ceva atât de încordat și de periculos, încât Rylin se sperie un pic. Nu și-ar fi dorit să-i fie dușman.

Trebuia să se întoarcă. Nu voia să fie părtașă la așa ceva. Dar, înainte să se poată întoarce, auzi pe cineva urcând pe scară.

LEDA

Ledei i se păru că aude un zgomot și, brusc, se uită spre trapă. Uluită, își dădu seama că acolo era o *fată.*

— Cine ești? se răsti ea.

— Rylin Myers, se bâlbâi fata, iar numele nu i se păru necunoscut.

— Îmi pare rău, nu am vrut să…

— Ar trebui să pleci, spuse repede Avery.

Alți pași zăngăniră pe scară și, o clipă mai târziu, se ivi capul blond-roșcat al lui Eris. Iat-o, ultima persoană pe care voia Leda s-o vadă în momentul de față.

— Aici erai! exclamă Eris, apărând de pe scară. Se uita la Rylin. Ascultă, vreau doar să discut cu tine, continuă ea. Cord te caută…

— Care naiba este problema ta? întrebă Leda printre dinți, cu răutate.

Mânia ei se abătuse sălbatic de la Avery spre Eris, concentrată într-un singur punct roșu ca focul.

Eris ridică o sprânceană.

— Calmează-te, Leda! Sunt sigură că nu a vrut să urce aici.

— Nu cu ea vorbesc, ci cu *tine*!

Lumina lunii strălucea pe eșarfa ei Calvadour crem – cea pe care i-o dăduse lui Eris *tatăl* Ledei –, iar Leda își pierdu și ultima fărâmă de autocontrol.

— Cum de îndrăznești să mă mai privești în ochi? izbucni ea.

— Eris! strigă Avery. Coboară, bine?

Eris se uită la cealaltă fată – la cea pe care o urmase pe acoperiș –, iar apoi, din nou la Leda. Dintr-un motiv nebunesc, rămase pe loc.

— Presupun c-ai aflat, spuse ea pe un ton egal, uitându-se direct la Leda. Ți-a spus tatăl tău?

— Nu vreau să vorbesc cu tine!

Leda se retrase agitată și se apropie de marginea acoperișului. Avery veni să stea lângă Eris, iar cele două se priviră reciproc, îngrijorate.

— Leda, spuse Avery, iar Leda auzi frica din tonul ei, te rog, coboară de acolo și vom vorbi despre asta.

Dar Leda se uita doar la Eris, cu ochii ațintiți asupra eșarfei. Cum putea ea să poarte în public un dar de la un bărbat însurat? Nu îi era rușine?

— Ce se întâmplă cu tine? strigă ea. De ce nu-mi poți lăsa familia în pace?

Ea făcu încă un pas înapoi, simțindu-se disperată. Aceste două fete, care trebuiau să-i fie *prietene,* o puneau, literalmente, la colț. Dar una din ele avea o aventură cu tatăl ei, iar cealaltă îi furase singurul băiat la care ținuse vreodată. Gluma era pe seama ei, gândi ea frenetic, pentru că avea prietene atât de nasoale. Scotoci în buzunarul cusut în partea laterală a rochiei și căută o altă pilulă de xenperheidren. Trebuia *să gândească* mai limpede; apoi să-și dea seama cum să se descurce cu toate. Dar scoase mâna goală din buzunar.

— Știu că ești supărată! Acum și Eris vorbea pe un ton ridicat. Îmi pare rău, bine? continuă ea. Știu că este ciudat! Dar nu voi spune nimănui. Și nu îl voi mai v-vedea – se bâlbâi ea ușor – vedea pe tatăl tău niciodată. Promit!

— Ia-ți eșarfa stupidă și *pleacă*!

Leda voia să plângă, să țipe sau să o sfâșie pe Eris bucată cu bucată – ar fi făcut orice ca să nu mai rămână aici nicio secundă și să o audă pe Eris vorbind despre tatăl ei. Ca și când nu ar fi avut destule pe cap în seara asta.

Însă acum Eris stătea lângă ea, destul de aproape încât Leda să-i scoată eșarfa de la gât. Inima ei bătea cu putere, cu claritatea dată de stimulent. Amândouă erau periculos de aproape de margine. Avery continuă să le strige să se întoarcă.

— Totul a fost ciudat și pentru mine, bine? șopti Eris, privind-o pe Leda în ochi. Te rog, spuse ea, și întinse mâna ca să-i atingă brațul Ledei.

Aceasta fu picătura care umplu paharul.

— Ți-am spus să nu mă *atingi*! strigă Leda și o împinse orbește pe Eris.

I se păru că aude, slab, un alt rând de pași urcând pe scară.

Eris se împletici în față, aproape în reluare, tocurile înalte îndoindu-se sub ea.

Pentru o clipă, păru să-și recapete echilibrul, iar Leda întinse mâna spre ea – dar era prea târziu, căci Eris căzuse deja pe

spate. Ochii ei frumoși erau mari din cauza șocului. Leda o privi cum se îndrepta cu repeziciune spre pământ, faldurile rochiei roșii fluturând în jurul ei, iar eșarfa, un steag de capitulare alb și inutil. Era straniu de frumoasă, gândi Leda cu un fel de detașare ciudată când văzu mica siluetă alunecând în întunericul orașului de dedesubt.

Leda rămase pe loc și se uită în gol mult timp după ce Eris dispăruse din câmpul vizual.

O eternitate incognoscibilă mai târziu, groaza faptului petrecut se materializă în cele din urmă în mintea Ledei. Își îngropă fața în palme și începu să țipe.

La distanță, soarele se ivea la orizont, întinzând degete curajoase și roșii pe cerul nopții care se retrăgea.

Când se uită la el, Leda nu vedea decât culoarea roșie și dezgustătoare a sângelui proaspăt vărsat.

WATT

Lui Watt nu-i venea să creadă ce tocmai văzuse.

El ajunsese la petrecere și începuse să-și facă loc frenetic prin mulțime, întrebându-i pe toți dacă o văzuseră pe Avery sau pe Leda. În cele din urmă, două boboace speriate îl îndrumaseră spre bucătărie. Văzuse ușa deschisă a cămării și scara care se întindea în întuneric, iar stomacul i se strânse agitat la tonul imperios al Nadiei:

— Urcă acolo. Acum!

În capătul scării, Watt le găsi pe Leda și Eris țipând una la cealaltă. Eris întinsese mâna spre Leda, iar Leda reacționase împingând-o. Iar apoi, Eris *căzu,* alunecând pur și simplu peste marginea Turnului și în gol. El se gândi la ea căzând spre pământ, cu brațele întinse în sus, neajutorată. Cu puțin noroc, avea să moară din cauza șocului, înainte de impact.

I se făcu rău când se gândi la cum trebuia să arate acum pe pământ trupul ei – ce mai rămăsese din el.

Leda era încă acolo și se uita peste margine cu ochi goi, cu gura deschisă într-un țipăt strident interminabil. Mai erau și alte fete aici, pe acoperiș: Avery și o fată cu ochi de un verde deschis și păr brunet, pe care el nu o recunoscu. Amândouă se holbau șocate spre locul din care dispăruse Eris.

Watt nu mai suporta. Își întinse mâinile și o trase puternic înapoi pe Leda, astfel încât capul îi zvâcni un pic și țipătul nepământean se opri în sfârșit.

Pentru o clipă, el, Avery și cealaltă fată se priviră reciproc. Toți văzuseră întâmplarea. Avery era albă la față, umerii îi tremurau, iar Watt își dădu seama că plângea pe tăcute, lumina lunii transformându-i lacrimile într-un argintiu strălucitor. Desigur, Eris fusese cea mai veche prietenă a lui Avery. Voia s-o țină în brațe cât timp suspina, dar nu se mișcă.

Leda se aplecă, tremurând. Ochii îi zvâcneau pe sub pleoape, iar chipul îi era schimonosit de durere. Dumnezeule, încă mai era drogată de noaptea trecută? Lui Watt nu-i venea să creadă că doar cu o zi în urmă băuse whisky cu Derrick în sufragerie. Totul păruse în ceață de atunci – faptul că Leda îl sedusese și îl

drogase și că el se trezise doar ca să se grăbească aici, agitat și extrem de îngrijorat pentru Avery.

Dar Eris era cea pentru care el ajunsese prea târziu ca s-o salveze.

Fata necunoscută rupse tăcerea.

— Trebuie să chemăm poliția, spuse ea, iar vocea îi tremură ușor.

Watt o întrebă pe Nadia cine era, iar Nadia îi verifică trăsăturile în baza de date biometrice a Turnului. *Rylin Myers, etajul treizeci și doi.* Watt se întrebă cum de ajunsese aici.

Avery clipi, uluită.

— Voi suna eu, spuse ea, dar încă plângea.

Watt nu suporta să o vadă așa. Nu putea să o ajute prea mult acum, dar măcar putea să o lase să plângă cum se cuvine.

— Dă-mi voie, spuse el.

Avery dădu recunoscătoare din cap.

Ca printr-o vrajă, cuvintele o smulseră pe Leda din coșmarul în care fusese prinsă. Ea își îndreptă spatele și își înălță capul, cu ochi strălucitori.

— O, ba nu, îl contrazise ea, înspăimântător de calmă. Nu vrei să faci asta.

— Leda, Eris *a murit*! spuse Avery. Trebuie să chemăm ajutor!

— Nimeni nu o poate ajuta dacă este moartă, remarcă Leda fără milă.

— Din cauza ta a murit! strigă Avery.

— Serios? făcu Leda, inspirând adânc.

Cu cât ceilalți se panicau mai mult, cu atât ea părea să-și recapete calmul.

— Din câte îmi amintesc, tu ești cea care ne-a adus pe toți aici, zise ea.

— Tu ai *împins-o*!

— Așa am făcut?

În urma strigătului lui Avery, vocea Ledei era joasă și calmă.

— Nu cred c-am făcut-o. Cred că Eris a băut prea mult la petrecerea *ta.* Ea o privi din nou pe Avery, fără să clipească, ca și când ar fi fost o gorgonă și ar fi putut să-și transforme prietena în piatră. Iar apoi a alunecat, continuă ea.

Rylin interveni.

— Te-am *văzut* cum ai împins-o. Voi spune poliției că asta am văzut.

Leda se uită în jur, plimbându-și rapid privirea de la o persoană la alta ca și când ar fi fost un animal hăituit care căuta să scape. Mintea ei păru să analizeze diversele posibilități.

— Rylin, nu-i așa? spuse ea și se întoarse spre fata de la etajele inferioare. Tu ar trebui să fii ultima persoană care să se ducă acum la poliție, și știi de ce.

Rylin ezită, iar în tăcere Leda își ridică umerii, căpătând curaj.

— Niciunul dintre voi nu se va duce la poliție până ce nu ne vom pune la punct povestea. Eris s-a îmbătat; a alunecat și a căzut. Dacă spune cineva altceva, atunci nu pot să vă promit că vă voi proteja secretele.

Ea râse necontrolat, cu o strălucire dură în privire.

Watt se zbârli când înțelese la ce se referea. Încerca să-l amenințe cu faptul că era hacker. *La naiba cu asta*, gândi el; Nadia și cu el erau prea atenți, prea profesioniști ca să lase vreo urmă.

— Crezi că mă poți amenința cu ocupațiile mele alternative? mormăi el, fără să-i pese că Avery și cealaltă fată auzeau. Nu vei reuși niciodată s-o dovedești. Nu mă ai la mână cu nimic.

— O, Watt, spuse Leda, coborând tonul în mod conspirativ. Așa cum am spus, te am la mână cu mult mai multe. Nu mă provoca.

El o fixă cu privirea, confuz.

— Îmi cer scuze pentru pilulă, adăugă Leda pe un ton aproape vesel. Dar mi-ai forțat mâna. Dacă ai fi fost mai *amuzant,* n-ar fi trebuit să recurg la așa ceva.

Avery se uită întâi la Watt și apoi la Leda, chinuindu-se să țină pasul. Watt era palid.

— Sun la poliție și le spun totul! exclamă el.

— Cum vrei, spuse Leda și zâmbi ironic. După aceea, să-mi dai și mie telefonul, ca să le pot spune cine este cu adevărat Nadia.

Tăcerea se așternu peste acoperiș. Leda îl privi pe Watt. *Chiar știa*? gândi el, agitat. Dar cum?

— O, da, spuse Leda, urmându-i direcția gândurilor. Sunt atât de nerăbdătoare să o cunosc pe Nadia, știi? Necuantificabil de nerăbdătoare.

Rosti *cuant* un pic mai accentuat, cât să audă doar el.

Lui Watt i se făcu rău. Nu mai putea să spună nimic.

— În ceea ce te privește pe tine, spuse Leda și se întoarse spre Rylin, voi spune poliției ce i-ai făcut lui Cord. Vei sta la închisoare cel puțin zece ani pentru asta. Poate toată viața.

Rylin se albi la față. Watt se întrebă cu ce o avea la mână pe ea. *Nadia, încearcă să afli,* îi comandă el. Poate că avea cum să o ajute. Dacă măcar unul dintre ei putea să iasă de sub puterea Ledei…

— Nu am de gând să te acopăr, Leda, nu după ce…, începu Avery, dar Leda se întoarse spre ea.

— Nici măcar să nu te *gândești* să deschizi gura, Avery! Micul tău secret murdar este cel mai urât dintre toate.

Avery tăcu. Watt o compătimi. Bineînțeles că știa cu ce o avea la mână Leda pe Avery, deoarece el îi oferise secretul pe tavă.

— Deci, continuă Leda și, pentru prima dată, vocea ei păru un pic nesigură, agitată, isterică. Ne-am înțeles? Eris s-a îmbătat, a alunecat și a căzut. Bine?

Ea îi fixă pe fiecare cu privirea. Rylin și apoi Avery dădură aprobator din cap, ca niște paiațe neajutorate care erau. Cu mintea razna, Watt se holbă la Leda pentru o clipă, disperat să găsească o soluție.

Dar nu se întrevedea nicio scăpare. Avea să mintă în legătură cu moartea unei fete nevinovate.

Watt dădu din cap în cele din urmă, inevitabil, așa cum Leda știuse c-o va face.

AVERY

Avery nu mai văzuse niciodată biserica Sf. Martin de la etajul 947 atât de aglomerată ca în dimineața înmormântării lui Eris.

Înmormântarea lui Eris. Nici măcar lui Avery, care o văzuse murind, nu-i venea să creadă.

Biserica era slab luminată și împodobită complet în negru, plină cu enoriași îndurerați, în haine sobre. Singura pată strălucitoare era mulțimea de flori albe din jurul sicriului lustruit din față și ecranul proptit lângă el, care afișa imagini cu Eris – portrete rigide pe care probabil mama ei o obligase să le facă, nu selfie-urile cu care Eris își umplea profilul de pe internet.

Lui Eris nu i-ar fi plăcut asta, gândi Avery, cu un suspin care era pe jumătate râs. Era o ceremonie sobră și mult prea tradițională. Nu aducea câtuși de puțin cu felul în care fusese Eris, exuberantă și plină de viață.

Avea extrem de multe amintiri cu Eris. Cum se jucau împreună când erau copii, luptându-se pentru rochia prințesei care își schimba culoarea când fluturai bagheta magică. Cum amândouă se aleseseră cu acele tunsori îngrozitoare „castron” în clasa a șaptea, seara în care băuseră prima dată bere, cum Eris se strecurase acasă la Avery și o ținuse de păr când Avery se simțise rău toată noaptea. Cum chicoteau la ora de latină, deoarece traducerile tuturor cuvintelor păreau obscene. Cum fugiseră la Londra pentru un weekend, când Eris se declarase „plictisită de New York”.

Eris trecuse prin momente dificile în ultimul timp și, brusc, Avery își dorea să o fi sprijinit mai mult. Eris avusese cu adevărat nevoie de ea, și totuși, Avery fusese prea prinsă în drama ei cu Atlas și Leda și Watt ca să facă mai mult decât să-i organizeze petrecerea pentru ziua ei de naștere. Până și asta se terminase dezastruos.

Măcar Eris fusese fericită în ultimele săptămâni cu fata de la etajele inferioare cu care se întâlnea. Avery se întreba unde era acea fată, dacă era aici în această după-amiază. Își dorea să poată s-o cunoască. Eris nu-i spusese lui Avery nici măcar cum o cheamă.

Din locul ei din fața bisericii, Avery aruncă o privire împrejur. Părea că toată lumea care o cunoscuse pe Eris era aici: toți colegii și profesorii ei, prietenii părinților lor și părinții prietenilor. Avery îl văzuse pe Watt în spate, cu ochii la fel de umbriți că ai ei, deși nu mai vorbise cu el din acea seară. Cealaltă prietenă a lui Eris stătea în rândul din spatele ei: Jess, Risha, chiar și Ming – și Leda, desigur, care o fixa cu privirea tot timpul. Familia lui Eris stătea în primul rând: mama ei, care purta o rochie neagră din crep, nu prea potrivită pentru o înmormântare, cu toate că nimeni nu ar fi îndrăznit să-i spună asta; mătușa lui Eris, Layne, venită cu avionul din California, și, spre surprinderea lui Avery, Everett Radson și mama lui. Bunica Radson se holba înainte, cu o privire indescifrabilă. Purta mai multe diamante decât văzuse vreodată Avery la o singură persoană, ca și când caratele ar fi ținut locul tinereții. Lângă ea, domnul Radson suspina într-o batistă cu monogramă.

Avery voia să fie supărată pe el, din partea lui Eris. Nu i se părea corect că el o abandonase pe Eris în viața reală, doar ca să pară atât de îndurerat la moartea ei. Totuși, nu putea fi supărată, nu pe un bărbat care părea distrus de durere.

Avery și familia ei erau în a doua strană, în spatele familiei Dodd-Radson, un loc de onoare surprinzător, având în vedere că Eris murise la petrecerea lui Avery. Dar părinții lui Eris nu păreau să o învinovățească pentru ceea ce se întâmplase. Nu putea spune același lucru despre proprii părinți, care abia puteau să se uite la ea. Încă erau albi la față din cauza șocului. Lângă Avery stătea Atlas, care era frumos chiar și într-un costum negru. El tot încerca să îi întâlnească privirea, dar ea se uita doar în față, la ecranul care afișa portretele exersate ale prietenei ei moarte.

— Pentru că nu am adus nimic în această lume și cu siguranță nu putem lua nimic din ea…

Nimic, nimic, nimic, răsună gol cuvântul în mintea ei. Avery știa ce înseamnă cuvântul, pentru că asta făcuse pentru Eris. Nu spusese nimănui adevărul despre moartea prietenei ei. Nici măcar lui Atlas.

Adevărul nu ar fi schimbat lucrurile, încercase ea să-și spună. Nu ar fi adus-o pe Eris din nou la viață. Dar Avery știa că acele gânduri erau lașe și egoiste și se ura pentru că le nutrea.

După căderea lui Eris – cu doar trei seri în urmă, deși părea că trecuse o viață –, Avery pusese capăt brusc petrecerii și chemase poliția, care sosise la locul faptei aproape imediat. Avery îi condusese pe acoperiș și le explicase pe un ton tremurat cum o găsise, cum adusese câțiva prieteni aici ca să le arate priveliștea. Ei patru fuseseră la poliție, pentru interogatoriu. Așa cum se înțeleseseră, susținuseră toți versiunea Ledei: Eris era beată și alunecase.

Pe Avery o șocă un pic ușurința cu care minciuna lor fusese acceptată. Nimeni nu ceruse nicio dovadă și nimeni nu fusese pus sub acuzare. Avery știa că probabil ea ar fi trebuit, în primul rând, să fie considerată răspunzătoare pentru deschiderea ușii spre acoperiș, dar singura consecință fusese sigilarea acesteia pentru totdeauna de către o echipă de muncitori. Și toate privirile care o urmăreau acum erau chiar și mai rele decât înainte. *Cât de șocant este că Avery Fuller s-a comportat atât de iresponsabil și că și-a lăsat prietena beată pe acoperiș*, șopteau toți. *Ce accident tragic.*

Orga imensă a bisericii răsună și toată lumea se ridică pentru a cânta imnul funerar. Avery întinse mâna după vechea carte de cântece – nu era genul de biserică în care cuvintele să fie proiectate pe lentilele de contact, așa cum se întâmpla la biserica ei – și încercă să țină ritmul cu vocea răgușită. Ținea cartea cu mâna dreaptă, dar stânga, cea de lângă Atlas, îi atârna pe lângă corp. El își atinse degetul mic de al ei, foarte discret, într-un gest de sprijin tăcut.

Avery ignoră asta. Simțea cum Leda se holba la ea din rândul din spate, provocând-o pe Avery să-i testeze limitele.

Avery nu știa ce să facă în privința lui Atlas. Îl iubea nebunește, cu sentimente care îi saturau fiecare fibră din ființa ei. Însă dragostea ei era complicată acum, susținută și așa de tragedie și suferință.

Nu puteau să fugă, nu cu Leda care știa același adevăr ca ea. Înainte, totul ar fi fost în regulă – părinții lor ar fi inventat o poveste asemănătoare cu cea de anul trecut, când Atlas dispăruse. Dar Avery știa că, dacă ar fi plecat acum, Leda avea să le dezvăluie secretul în clipa următoare. Refuza să își supună părinții la așa ceva. Ea și Atlas trebuiau să rămână, cel puțin până când își dădeau seama cum să se descurce cu Leda.

Un secret pentru altul, gândi ea critică. Da, știa un secret de-al Ledei, ca să contracareze ce știa Leda despre ea și Atlas. Dar cât putea rezista acest echilibru delicat?

Totul era diferit acum. Vremea de dinainte de moartea lui Eris părea dintr-o altă viață, dintr-o altă lume. Acea Avery dispăruse. Acea Avery era distrusă, iar o nouă Avery – mai dură, mai dificilă – pășise printre cioburi.

Cât rămase acolo, incapabilă măcar să plângă de durere pentru prietena ei, lui Avery i se păru că lumea nu mai era sigură câtă vreme Leda era prin preajmă.

MARIEL

Mariel stătea în partea din spate a bisericii, pe jumătate ascunsă în umbre, ea însăși aproape o umbră. Purta rochia pe care Eris o urâse atât de mult – nu avea o altă rochie neagră –, dar își pusese un pulover peste ea; asortată cu pantofi cu toc jos și butoni din perle false, nu părea atât de îngrozitor. Renunțase până și la obișnuitul ruj roșu și se pudrase doar un pic în jurul ochilor roșii de plâns. Voia să arate frumos când își lua adio de la Eris. Singura fată pe care o iubise vreodată cu adevărat, deși nu îi spusese asta lui Eris, cel puțin nu în atâtea cuvinte.

Strânse rozariul din buzunar atât de tare, încât mâna i se albi și privi prin jur.

Biserica era aglomerată cu grupuri de oameni în haine negre, care își țineau gențile matlasate din piele lucioasă și suspinau în batiste cu monogramă. Chiar erau toți prietenii lui Eris? Nu aveau s-o cunoască atât de intim așa cum o făcuse Mariel. Cu siguranță nu îi simțeau *lipsa* lui Eris așa cum o făcea ea, cu o durere care vuia în sinea ei, amenințând să o înece. În fiecare dimineață din ultimele trei zile, Mariel se trezise și se gândise la ceva ce voia să-i spună lui Eris – doar ca să-și aducă aminte că nu mai era. Iar apoi, suferința o lovea din nou.

Cu suferința se împletea și sentimentul chinuitor de vinovăție, pentru lucrurile crude pe care le spusese în seara morții lui Eris. Nu vorbise serios; fusese supărată doar pe moment și se temuse că, odată ce Eris se muta la un etaj superior al Turnului, Mariel o va pierde în acea lume. Când Eris plecase singură la petrecere, Mariel aproape că o luase razna.

Știa că o iubea pe Eris mai mult decât pe ea însăși – și că era posibil ca Eris să nu o iubească deloc. Această idee o îngrozea.

Ea o iubise pe Eris aproape de la început. Nu știa de ce, dar se simțise extrem de atrasă de ea, chiar din primul moment. Desigur, Eris era inteligentă și nepăsătoare, dar era și luminoasă și atrăgătoare, cu o energie care o făcea pe Mariel să se simtă brusc plină de viață. Pentru o vreme încercase să se opună, dar, în cele din urmă, Mariel nu mai avusese de ales. Nu se putea abține să nu o iubească pe Eris.

Când Eris o sunase în acea seară de la petrecere, Mariel fusese copleșită de ușurare. Urmau să se împace. Eris îi spusese că se va întoarce curând. Mariel rămăsese trează toată noaptea și jumătate de dimineață așteptând, dar Eris nu mai apăruse.

La final, o pierduse pe Eris în lumea etajelor superioare.

Privirea lui Mariel se îndreptă spre sicriul din fața bisericii. Nu-i venea să creadă că Eris chiar era în chestia aia. Nu era destul de mare pentru ea, cu râsul ei profund, gesturile exagerate și emoțiile puternice. Toată biserica – nu, tot *Turnul* – nu era destul de mare să o adăpostească. Eris era mai presus de toate.

În vreme ce preotul continua să vorbească, Mariel se tot gândea la felul în care murise Eris. Se spunea că își urmase prietenele tâmpite pe scară, în acea parte de acoperiș a Turnului care ar fi trebuit să fie închisă. Că băuse prea mult, alunecase și căzuse – un accident groaznic, tragic și inevitabil.

Mariel știa că nu era adevărat. Eris îi *spusese* că nu băuse. Iar apoi îi trimisese acel mesaj ciudat, cum că mai întâi trebuia să facă ceva pentru un prieten. Ce trebuia să facă Eris? Ce fel de prieten ar fi trimis-o pe Eris pe acoperiș? Ceva nu avea sens și asta o chinuia pe Mariel.

Oamenii bogați credeau că erau imuni la problemele vieții reale, că erau în siguranță aici sus, ascunși la kilometri deasupra pământului, cu banii și legăturile lor. Dar se înșelau. Mariel avea să afle adevărul despre moartea lui Eris. Dacă era cineva responsabil – dacă cineva avea ceva de ascuns –, ea va avea grijă să-i facă să plătească.

Rămase în spatele bisericii cât mai dură slujba de înmormântare, neinvitată și ignorată. Dar oricine s-ar fi uitat, ar fi observat cum candelabrele aruncau umbre pe pomeții ei proeminenți, iluminând lacrimile care îi curgeau pe obraji.

virtual-project.eu

KATHARINE McGEE

ETAJUL O MIE

virtual-project.eu

